

RIKTIGA JOBB MED EGEN FÖRSÖRJNING

Innehållsförteckning

GODA MÖJLIGHETER TILL OMSTÄLLNING.....	3
UD1 Utlåtande arbetslöshetsförsäkringen	3
UD2 Utlåtande arbetsmarknadspolitik	104
UD3 Utlåtande vuxenutbildning	184
ORDNING OCH REDA PÅ ARBETSMARKNADEN	213
UD4 Utlåtande arbetsrätt och arbetstid	214
UD5 Utlåtande arbetsmiljö och företagshälsovård.....	356
JOBBSÄKERHET OCH NYCKELN IN I DET SVENSKA SAMHÄLLET	398
UD6 Utlåtande jobb är nyckeln in i det svenska samhället	398
JÄMSTÄLLDHET	426
UD7 Utlåtande jämställdhet.....	426

GODA MÖJLIGHETER TILL OMSTÄLLNING

Partistyrerelsens utlåtande över motionerna A11:7, A11:8, A11:9, A11:10, A25:4, D1:1, D2:1, D2:2, D2:3, D2:4, D3:1, D3:2, D3:3, D3:4, D3:5, D4:1, D5:1, D6:1, D7:1, D8:1, D9:1, D9:2, D9:3, D10:1, D11:1, D11:2, D12:1, D13:1, D14:1, D15:1, D15:2, D16:1, D16:2, D16:3, D17:1, D17:2, D18:1, D18:2, D18:3, D18:4, D18:5, D19:1, D19:2, D19:3, D19:4, D19:5, D19:9, D19:10, D20:1, D20:2, D20:3, D20:4, D20:6, D21:1, D21:2, D21:3, D22:1, D22:2, D22:3, D23:1, D24:1, D24:2, D25:1, D25:2, D25:3, D25:4, D25:5, D26:1, D27:1, D28:1, D28:2, D29:1, D30:1, D30:2, D31:4, D31:5, D31:6, D32:1, D32:2, D32:3, D32:4, D33:1, D33:2, D33:3, D33:7, D34:1, D34:2, D34:3, D34:4, D35:1, D35:2, D35:3, D35:4, D36:1, D37:1, D37:2, D37:3, D37:4, D38:1, D38:2, D38:3, D38:4, D39:1, D39:2, D39:3, D39:4, D40:1, D40:2, D40:3, D40:4, D41:1, D41:2, D41:3, D41:4, D42:1, D42:2, D42:3, D43:1, D43:2, D44:1, D45:1, D45:2, D46:1, D46:2, D47:1, D48:1, D48:2, D49:1, D49:2, D50:1, D51:1, D52:1, D52:2, D52:3, D52:4, D52:5, D52:6, D53:1, D53:2, D53:3, D53:4, D53:5, D54:1, D55:1, D55:2, D56:1, D56:2, D56:3, D56:4, D64:5, D69:2, D81:1, D81:2, D95:5, D138:3, D172:5, D172:6, D172:7, D233:6, D233:8, D234:5, D234:7, D235:5, D235:7, D236:5, D236:7, D237:5, D237:7, D239:5, D239:7, D245:2, D245:3, D246:2

UD1 Utlåtande arbetslöshetsförsäkringen

Den svenska modellen bygger på avtal mellan starka parter på arbetsmarknaden. För att modellen ska fungera krävs även att staten bidrar med aktiv arbetsmarknadspolitik och en arbetslöshetsförsäkring som fyller sin funktion. På så sätt har den svenska modellen kraftfullt bidragit till ett modernt arbetsliv och konkurrenskraftiga företag.

En väl fungerande, frivillig och solidariskt finansierad omställningsförsäkring som administreras av fackliga organisationer är en viktig grundsten i den svenska arbetsmarknadsmodellen. Rätt utformad kommer en sådan arbetslöshetsförsäkring möjliggöra nödvändig strukturomvandling, ge ekonomisk trygghet till dem som förlorar jobbet, stimulera efterfrågan i ekonomin när arbetslösheten stiger och motverka press nedåt på lönerna samt upprätthålla arbetslinjen. För att arbetslöshetsförsäkringen ska kunna leverera alla dessa viktiga delar i vår arbetsmarknadsmodell måste försäkringen förbättras eftersom regeringen har försämrat ersättningen, finansieringen och regelverket mycket kraftigt.

Det är inte möjligt att på en gång genomföra alla de förändringar som är nödvändiga för att försäkringen ska fungera som det är tänkt. Dels konkurrerar arbetslöshetsförsäkringen med andra angelägna reformer och dels behöver förändringar i regelverket utredas nog så att de ger de effekter vi önskar.

Att sänka kostnaden för att vara med i a-kassan för den enskilde och att höja taket har högsta prioritet. Målet är att de allra flesta ska ha 80 procent av tidigare lön i ersättning. Då säkerställs tryggheten för breda grupper, vilket bidrar till legitimiteten för hela försäkringen. Diskrimineringen av unga i arbetslöshetsförsäkringen måste naturligtvis tas bort.

Genom att höja tak och ersättningsnivåer i försäkringen kommer den arbetslöse att kunna hantera omställningen mellan två jobb utan alltför stor oro för sin privatekonomi. Individen kan koncentrera sig på att söka jobb och slipper vidta dramatiska åtgärder för att minska nödvändiga utgifter i familjeekonomi. En hög dagpenning är möjlig om den kombineras med effektiv kontroll av att ersättningstagaren står till arbetsmarknadens förfogande och är aktivt arbetssökande.

För att fler ska få ett rimligt inkomstskydd vid arbetslöshet föreslår vi socialdemokrater i vår budgetmotion för 2013 att taket i arbetslöshetsförsäkringen höjs från dagens 680 kronor till 910 kronor per dag. Det innebär att den maximala inkomst som berättigar till 80 procents ersättning höjs från 18 700 kronor till 25 000 kronor. Taket sänks efter 100 dagar med 150 kronor till 760 kronor per dag. Vårt förslag betyder att den som har en lön på 25 000 kronor i månaden när hon/han blir arbetslös får 20 000 kronor i månaden från försäkringen, istället för som i dag knappt 15 000 kronor i månaden. Ersättningsnivån ska också vara 80 procent under hela ersättningsperioden.

År 2007 förändrade regeringen systemet för medlemsavgifterna i a-kassan på ett genomgripande sätt. Avgifterna skulle spegla nivån på arbetslöshet i kassorna och dämpa nivån på löneökningar inom sektorer med hög arbetslöshet. Tanken var att om det blev dyrt att vara med i a-kassan så skulle facken inte kräva löneökningar och då skulle arbetslösheten sjunka. I mötet med verkligheten fick avgiften helt andra konsekvenser än de avsedda. Det blev mycket, mycket dyrt att vara försäkrad för dem som har de otryggaste jobben. Avgifterna i vissa a-kassor är i dag långt över 400 kronor i månaden.

Följden blev att nära en halv miljon löntagare lämnade arbetslöshetsförsäkringen. En majoritet av dessa var lågavlönade och hade månadsinkomster under 20 000 kronor. De lågavlönades andel av medlemskåren i a-kassorna, de medlemmar som har störst behov av en arbetslöshetsförsäkring, har minskat och utgör nu endast en tredjedel. År 2006 utgjorde gruppen nära hälften av medlemsantalet.

Om avgifterna till A-kassan sänks kommer fler att skaffa sig ett försäkringsskydd. Målet är att arbetslöshetsförsäkringen ska vara attraktiv för alla, både den som löper hög risk för arbetslöshet och den som löper låg risk.

Hela konstruktionen med en arbetslöshetsavgift som varierar med arbetslösheten inom branschen har dömts ut av så gott som alla experter. Den är skapad utan kunskap om hur den svenska arbetsmarknaden och den svenska lönebildningen fungerar. Effekten blir orättvisa och höga avgifter.

Därför ställer sig partistyrelsen bakom de motioner som yrkar att arbetslöshetsavgiften ska avskaffas. Socialdemokraterna förespråkar en generell försäkring där riskerna sprids över alla a-kassornas medlemmar. Detta står inte i motsats till att a-kassor tar ut olika avgifter men dessa ska inte ha att göra med arbetslösheten inom respektive bransch.

Partistyrelsen håller med om att de deltidsarbetslösas situation är bekymmersam Och konstaterar samtidigt att tidsbegränsade anställningar är vanligt förekommande, framför allt inom branscher där många unga arbetar. Arbetsgivare har fått ökad möjlighet att använda visstidsanställningar och antalet visstidsanställda har också ökat kraftigt de senaste åren.

Unga, framför allt unga kvinnor, är förutom att de ofta har en otrygg anställning de som jobbar lägst antal timmar. Från och med 2008 får de som arbetar deltid maximalt 75 ersättningsdagar från arbetslöshetsförsäkringen. Dessa nya regler försätter människor i orimliga situationer när det efter 75-dagarsperioden inte utbetalas någon ersättning. De tvingas välja mellan att avstå från en stor del av sin försörjning eller att tacka nej till arbete och bli arbetslösa på heltid.

Partistyrelsen anser också att arbete alltid ska löna sig och att det därför är angeläget att ändra villkoren för deltidsarbetslösa så att ingen ska behöva tacka nej till arbete på grund av arbetslöshetsförsäkringens regelverk.

Gällande regelverk för a-kassan bidrar till att arbetslösa inte kan ta sig an politiska eller fackliga uppdrag. För personer med fackliga förtroendeuppdrag anses den tjänstlediga tiden, som ersätts som förlorad arbetsförtjänst, inte vara a-kassegrundande när man har löneavdrag från sitt jobb. Detta hindrar många att våga ta på sig ett fackligt eller politiskt uppdrag.

Partistyrelsen delar uppfattningen att ingen ska hamna i en sämre situation vid arbetslöshet på grund av att hon eller han haft förtroendeuppdrag, är föräldraledig eller sjukskriven.

För att åstadkomma en a-kassa som håller ihop och som är väl genomtänkt är det partistyrelsens åsikt att a-kassan måste ses över i sin helhet. I en sådan översyn inbegriper frågor om skattereduktion och/eller avdragsrätt för facklig avgift och a-kassa, studerandevillkor, karensdagar och om och hur a-kassan ska kopplas till lönebildning, prisbasbelopp eller liknande. Arbetsvillkoret och övriga villkor måste också ses över.

Uppenbarligen kan handläggningstiderna på a-kassorna ställa till bekymmer. Det är inte rimligt att arbetslösa ska tvingas vänta så länge på sin ersättning som kan vara fallet i dag. Men partistyrelsen ser svårigheter att sätta upp specifika gränser.

När det gäller att arbetslösa utförsäkras är det partistyrelsens bestämda uppfattning att den som är arbetslös ska ha ett arbete och inte hamna i lösningar som FAS 3. Utgångspunkten för en fungerande omställningsförsäkring är att de stödsystem som finns, och den arbetslöse själv, hjälps åt för att tiden utan

arbete ska bli så kort som möjligt. Den bortre parentesen för den som drabbats av arbetslöshet ska vara arbete.

Partikongressen föreslår besluta:

att bifalla motionerna A11:8, D3:1, D3:2, D3:3, D3:4, D4:1, D9:1, D14:1, D19:1, D19:5, D20:1, D26:1, D27:1, D29:1, D31:4, D32:4, D33:2, D33:7, D34:2, D34:4, D35:2, D35:4, D37:2, D37:4, D38:2, D38:4, D39:2, D39:4, D40:2, D40:4, D41:2, D41:4, D42:1, D42:3, D46:1, D49:1, D52:6, D53:1, D53:3, D54:1, D56:2, D56:4, D69:2, D81:1, D172:7

A11:8 (Skånes partidistrikt) att ersättningen i a-kassan höjs till 80 procent

D3:1 (Skurups arbetarekommun) att Socialdemokraterna förändrar i regelverket så att ersättningsnivån i a-kassan inte försämras pga fackliga uppdrag

D3:2 (Skurups arbetarekommun) att Socialdemokraterna förändrar i regelverket så att ersättningsnivån i a-kassan inte försämras pga politiska uppdrag

D3:3 (Skurups arbetarekommun) att Socialdemokraterna förändrar i regelverket så att ersättningsnivån i a-kassan inte försämras pga föräldraledighet

D3:4 (Skurups arbetarekommun) att Socialdemokraterna förändrar i regelverket så att ersättningsnivån i a-kassan inte försämras pga sjukskrivning

D4:1 (Bjurholms arbetarekommun) att partiet verkar för en omgående förändring av a-kassareglerna, så att arbetslösa kan utöva förtroendeuppdrag i t ex kommun och landsting och inte behandlas som 2:a klassen medborgare

D9:1 (Malmö arbetarekommun- enskild) att arbetsökande får bättre omställningslösning och bättre möjlighet till utbildning

D14:1 (Smedjebackens arbetarekommun) att göra en översyn av begränsningsreglerna vid deltidsarbetslöshet i arbetslöshetsförsäkringen för att bättre anpassa reglerna till den försäkrades behov på dagens arbetsmarknad

D19:1 (Stockholms partidistrikt) att verka för en försäkring som gör det lätt att göra rätt och som understödjer arbetslinjen genom att motivera den arbetslöse att söka jobb och/eller ta emot kompetenshövande

D19:5 (Stockholms partidistrikt) att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D20:1 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar för att höja taket i a-kassan kraftigt för att återskapa en arbetslöshetsförsäkring värt namnet

D26:1 (Östersunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar för att tid för fackliga och politiska förtroendeuppdrag som ersätts med förlorad arbetsförtjänst ska ingå i underlaget för fastställande av dagpenning

D27:1 (Krokoms arbetarekommun) att Socialdemokratiska partiet verkar för att tid med politiska och fackliga förtroendeuppdrag som ersätts med förlorad arbetsförtjänst, ska jämföras med arbetad tid och ingå i underlaget för fastställande av dagpenning

D29:1 (Mönsterås arbetarekommun) att arbetslöshetskassans så kallade tak höjs så att flertalet av de berörda uppnår till 80% av sin lön vid arbetslöshet

D31:4 (Göteborgs partidistrikt) att avgiften till a-kassan ska vara ekonomiskt hållbar för de som är medlemmar i a-kassan

D32:4 (Landskrona arbetarekommun) att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D33:2 (Luleå arbetarekommun) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D33:7 (Luleå arbetarekommun) att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D34:2 (Helsingborgs arbetarekommun) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D34:4 (Helsingborgs arbetarekommun) att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D35:2 (Ulricehamns arbetarekommun) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D35:4 (Ulricehamns arbetarekommun) att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D37:2 (Smedjebackens arbetarekommun) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D37:4 (Smedjebackens arbetarekommun) att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D38:2 (Hudiksvalls arbetarekommun) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D38:4 (Hudiksvalls arbetarekommun) att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D39:2 (Solna arbetarekommun) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D39:4 (Solna arbetarekommun) att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D40:2 (Piteå arbetarekommun) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D40:4 (Piteå arbetarekommun) att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D41:2 (Stenungsunds arbetarekommun) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D41:4 (Stenungsunds arbetarekommun) att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D42:1 (Umeå arbetarekommun) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D42:3 (Umeå arbetarekommun) att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D46:1 (Laxå arbetarekommun) att grundnivån i a-kassan återställs till 80%

D49:1 (Helsingborgs arbetarekommun) att vi verkar för att alla skall betala en avgift som ej är baserad på bransch utan solidariskt betald av alla

D52:6 (Motala arbetarekommun) att ta bort den förhöjda avgiften för arbetslöshetsförsäkringen

D53:1 (Malmö arbetarekommun) att a-kasseavgifterna sänks

D53:3 (Malmö arbetarekommun) att taket i a-kassan höjs så att de allra flesta får en ersättning i nivå med 80% av tidigare lön

D54:1 (Sundsvalls arbetarekommun) att Socialdemokraterna driver på för att förbättra arbetslöshetsförsäkringen så att människor kan känna trygghet när de drabbas av arbetslöshet

D56:2 (Vaggeryds arbetarekommun) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagarnas arbetslöshetsrisk avskaffas

D56:4 (Vaggeryds arbetarekommun) att verka för att anslutningen till a-kassorna förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

D69:2 (Dalarnas partidistrikt) att ersättningsnivåernas höjs så att allt fler får 80 % av tidigare inkomst under hela omställningen

D81:1 (Gullspångs arbetarekommun) att taket i a-kassan höjs

D172:7 (Jönköpings arbetarekommun) att arbetslöshetsförsäkringen organiseras utifrån Gent-modellen. Den ska ej förstatligas utan fortsätta vara fristående och organiseras av fackföreningar

Partikongressen föreslår besluta:

att anse följande motioner besvarade med hänvisning till utlåtandet: A11:7, A11:10, A25:4, D1:1, D2:1, D5:1, D6:1, D9:3, D10:1, D11:1, D11:2, D12:1, D13:1, D15:1, D15:2, D16:1, D16:2, D17:1, D17:2, D18:1, D18:2, D18:3, D18:5, D19:2, D19:3, D19:4, D20:2, D20:3, D20:4, D20:6, D21:1, D21:2, D21:3, D22:1, D22:2, D22:3, D23:1, D24:1, D24:2, D25:3, D25:4, D25:5, D30:1, D30:2, D31:5, D31:6, D32:1, D32:2, D32:3, D33:1, D33:3, D34:1, D34:3, D35:1, D35:3, D36:1, D37:1, D37:3, D38:1, D38:3, D39:1, D39:3, D40:1, D40:3, D41:1, D41:3, D42:2, D44:1, D45:1, D45:2, D46:2, D47:1, D48:1, D48:2, D49:2, D52:1, D52:2, D52:4, D52:5, D53:4, D53:5, D55:1, D55:2, D56:1, D56:3, D64:5, D81:2, D95:5, D138:3, D172:5, D172:6, D233:6, D233:8, D234:5, D234:7, D235:5, D235:7, D236:5, D236:7, D237:5, D237:7, D239:5, D239:7, D245:2, D245:3, D246:2

- A11:7 (Skånes partidistrikt) att taket för a-kassan höjs med målet att 80 procent av lönearbetarna får 80 procent i ersättning
- A11:10 (Skånes partidistrikt) att minska egenfinansieringen av avgifterna till a-kassan och återinföra den solidariska avgiftsfördelningen
- A25:4 (Jönköpings arbetarekommun) att trygghetssystem såsom arbetslöshetsförsäkringen ska vara en viktig omställningsresurs och därför ha en sådan nivå att den både skapar trygghet och onödiggör kompletteringsförsäkringar
- D1:1 (Umeå arbetarekommun - enskild) att höja taket i försäkringen till 25 000 kronor och att den nivån värdesätts genom ett inkomstindex
- D2:1 (Umeå arbetarekommun) att inträdeskraven i försäkringen ändras så att även de med korta och tillfälliga anställningar omfattas av försäkringen. Slopas kravet på minst 80 timmars arbete per månad eller minst 480 timmar under en sammanhängande period på 6 månader
- D5:1 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna arbetar för att skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring införs
- D6:1 (Skurups arbetarekommun) att Socialdemokraterna arbetar för att skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring införs
- D9:3 (Malmö arbetarekommun - enskild) att återinföra skattereduktion för fackföreningsavgift
- D10:1 (Gävle arbetarekommun) att arbetsmarknadspolitiska garantier utformas så den förhindrar att arbetslösa utförsäkras
- D11:1 (Arvika arbetarekommun) att avgifterna till arbetslöshetskassan ska vara solidariska och lika för alla anslutna
- D11:2 (Arvika arbetarekommun) att ersättningen för arbetslöshet snarast höjs till en rimlig nivå
- D12:1 (Umeå arbetarekommun) att SAP verkar för att fackliga medlemsavgifter och a-kasseavgifter blir avdragsgilla
- D13:1 (Täby arbetarekommun) att partistyrelsen får i uppdrag att verka för att införa avdragsrätt för fackföreningsavgiften
- D15:1 (Göteborgs partidistrikt) att begränsningen på 75 dagar a-kassa för deltidsarbetslösa tas bort
- D15:2 (Göteborgs partidistrikt) att det ska vara möjligt att få a-kassa vid deltidsarbetslöshet enligt samma regler som helt arbetslösa
- D16:1 (Söderköpings arbetarekommun) att a-kassan ska ha en fast, lägre avgift för alla
- D16:2 (Söderköpings arbetarekommun) att begränsningen med 75-dagars regel för deltidsarbete tas bort
- D17:1 (Valdemarsviks arbetarekommun) att a-kassan ska ha en fast, lägre avgift för alla
- D17:2 (Valdemarsviks arbetarekommun) att begränsningen med 75-dagars regel för deltidsarbete tas bort
- D18:1 (Karlskrona arbetarekommun) att ge partistyrelsen i uppdrag att verka för att a-kassetaket höjs till 1,090 kr/dag så att den största delen av löntagarna får 80% av sin inkomst när man blir arbetslös
- D18:2 (Karlskrona arbetarekommun) att a-kassetaket följer löneutvecklingen
- D18:3 (Karlskrona arbetarekommun) att finanseringsavgiften avskaffas helt
- D18:5 (Karlskrona arbetarekommun) att man får tillgodoräkna sina dagar som man har i a-kasseperioden när man arbetar deltid
- D19:2 (Stockholms partidistrikt) att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D19:3 (Stockholms partidistrikt) att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D19:4 (Stockholms partidistrikt) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

D20:2 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna kraftigt underlättar för att fler ska kvalificera sig för arbetslöshetsförsäkringen

D20:3 (Lunds arbetarekommun) att dessa förändringar genomförs även om det kräver vissa inkomstförstärkningar i form av skattehöjningar

D20:4 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna blir tydliga med att våga ta debatten om arbetslöshetsförsäkringen och andra socialförsäkringar

D20:6 (Lunds arbetarekommun) att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

D21:1 (Malmö arbetarekommun - enskild) att reglerna för deltidstämpling ändras till den ordning som rådde innan den borgerliga regeringens försämringar

D21:2 (Malmö arbetarekommun - enskild) att arbetsvillkoret ändras till 5 månader med 75 timmar arbete per månad eller 375 timmars arbete under den senaste 12-månadersperioden

D21:3 (Malmö arbetarekommun - enskild) att avgiften till a-kassan ska vara enhetlig oavsett kassa och ej beroende av arbetslösheten inom respektive kassas yrkesområde

D22:1 (Ronneby arbetarekommun) att reglerna för deltidstämpling ändras till den ordning som rådde innan den borgerliga regeringens försämringar

D22:2 (Ronneby arbetarekommun) att arbetsvillkoret ändras till 5 månader med 75 timmar arbete per månad eller 375 timmars arbete under den senaste 12-månadersperioden

D22:3 (Ronneby arbetarekommun) att avgiften till a-kassan ska vara enhetlig oavsett kassa och ej beroende av arbetslösheten inom respektive kassas yrkesområde

D23:1 (Gotlands partidistrikt) att avdraget för fackföreningsavgifterna återinförs

D24:1 (Ystads arbetarekommun) att Socialdemokraterna arbetar för att reformera a-kassan så att den både blir ett skydd mot fattigdom och en omställningsförsäkring för den enskilde

D24:2 (Ystads arbetarekommun) att 75-dagarsregeln i arbetslöshetsförsäkringen avskaffas

D25:3 (Kalmar arbetarekommun - enskild) att a-kassan ska följa löneutvecklingen

D25:4 (Kalmar arbetarekommun - enskild) att karensdagarna ska upphöra på sikt

D25:5 (Kalmar arbetarekommun - enskild) att systemet för deltidsmarkering görs om helt

D30:1 (Enköpings arbetarekommun) att partistyrelsen verkar för att taket i a-kassan höjs och att ett ersättningssystem som följer löneutvecklingen på arbetsmarknaden införs

D30:2 (Enköpings arbetarekommun) att en avgift lika för alla införs i a-kassesystemet

D31:5 (Göteborgs partidistrikt) att man ska kunna göra en skattereduktion på avgiften till a-kassan

D31:6 (Göteborgs partidistrikt) att man ska kunna göra en skattereduktion på fackföreningsavgiften

D32:1 (Landskrona arbetarekommun) att en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D32:2 (Landskrona arbetarekommun) att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

D32:3 (Landskrona arbetarekommun) att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

D33:1 (Luleå arbetarekommun) att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D33:3 (Luleå arbetarekommun) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

D34:1 (Helsingborgs arbetarekommun) att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D34:3 (Helsingborgs arbetarekommun) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

D35:1 (Ulricehamns arbetarekommun) att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D35:3 (Ulricehamns arbetarekommun) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

D36:1 (Umeå arbetarekommun - enskild) att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D37:1 (Smedjebackens arbetarekommun) att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D37:3 (Smedjebackens arbetarekommun) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

D38:1 (Hudiksvalls arbetarekommun) att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D38:3 (Hudiksvalls arbetarekommun) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

D39:1 (Solna arbetarekommun) att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D39:3 (Solna arbetarekommun) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

D40:1 (Piteå arbetarekommun) att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D40:3 (Piteå arbetarekommun) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

D41:1 (Stenungsunds arbetarekommun) att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

D41:3 (Stenungsunds arbetarekommun) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks på sikt

D42:2 (Umeå arbetarekommun) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

- D44:1 (Ale arbetarekommun) att möjligheten att få a-kassa förlängs för dem som ofrivilligt har deltidsarbete med lägre sysselsättningsgrad än ca 75%
- D45:1 (Lunds arbetarekommun) att partistyrelsen ger riksdagsgruppen i uppdrag, att deklarerat statens ansvar i omställningspolitiken för arbetslösa i allt riksdagsarbete
- D45:2 (Lunds arbetarekommun) att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen
- D46:2 (Laxå arbetarekommun) att taket i a-kassan höjs så att det motsvarar en månadslön på 34 000 kronor
- D47:1 (Sandvikens arbetarekommun) att deltidsbegränsningsregeln avvecklas
- D48:1 (Landskrona arbetarekommun) att alla skall betala en avgift som inte är baserad på bransch utan solidariskt betald av alla
- D48:2 (Landskrona arbetarekommun) att arbetslöshetsavgiften för a-kassan blir lika stor till alla kassor oavsett branschtillhörighet
- D49:2 (Helsingborgs arbetarekommun) att partiet verkar för att arbetslöshetsavgiften för a-kassan blir lika stor till alla kassor oavsett branschtillhörighet
- D52:1 (Motala arbetarekommun) att beräkning av a-kassan höjs till ett inkomsttak på 7,5 prisbasbelopp
- D52:2 (Motala arbetarekommun) att 75-dagarsregeln vid deltidsarbete tas bort
- D52:4 (Motala arbetarekommun) att en aktiv arbetssökande inte ska kunna utförsäkras
- D52:5 (Motala arbetarekommun) att a-kasseavgiften sänks så att den blir lika för alla
- D53:4 (Malmö arbetarekommun) att den så kallade 75 dagarsregeln tas bort
- D53:5 (Malmö arbetarekommun) att det tillsätts en utredning kring hur förändringarna i a-kassan bör se ut i detalj
- D55:1 (Trollhättans arbetarekommun) att partiet verkar för att höja ersättningsnivåerna för a-kassan till en mer rimlig nivå än dagens
- D55:2 (Trollhättans arbetarekommun) att partiet verkar för att avskaffa 75 dagars-regeln för deltidsarbete under en a-kasseperiod
- D56:1 (Vaggeryds arbetarekommun) att verka för en höjning av taket enligt principen att åttio procent av löntagarna ska kunna få ut åttio procent i ersättning vid arbetslöshet
- D56:3 (Vaggeryds arbetarekommun) att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort och att avgifterna sänks
- D64:5 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Norrbottens partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt) att partistyrelsen ska verka för att reformera arbetslöshetsförsäkringen så att löntagarna ges ett fullgott och pålitligt inkomstskydd
- D81:2 (Gullspångs arbetarekommun) att a-kasseregler förändras så att det blir enklare med inträde och att 75 dagars-regeln skrotas
- D95:5 (Hudiksvalls arbetarekommun) att reformera arbetslöshetsförsäkringen så att löntagarna ges ett fullgott och pålitligt inkomstskydd
- D138:3 (Malmö arbetarekommun) att Socialdemokratiska Arbetarepartiets kongress 2013 antar motionen som sin egen
- D172:5 (Jönköpings arbetarekommun) att taket för ersättningsnivåer höjs och löneindexeras i arbetslöshetsförsäkringen. Inkomstbortfallsprincipen bör lägst motsvara 80%

D172:6 (Jönköpings arbetarekommun) att villkoren i arbetslöshetsförsäkringen omarbetas så att fler omfattas

D233:6 (Göteborgs partidistrikt) att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd

D233:8 (Göteborgs partidistrikt) att S inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

D234:5 (Sala arbetarekommun) att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd

D234:7 (Sala arbetarekommun) att S inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

D235:5 (Halmstads arbetarekommun) att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd

D235:7 (Halmstads arbetarekommun) att S inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

D236:5 (Eskilstuna arbetarekommun) att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd

D236:7 (Eskilstuna arbetarekommun) att S inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

D237:5 (Stockholms partidistrikt) att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd

D237:7 (Stockholms partidistrikt) att Socialdemokraterna inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

D239:5 (Falkenbergs arbetarekommun) att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd

D239:7 (Falkenbergs arbetarekommun) att S inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

D245:2 (Lunds arbetarekommun) att rusta upp arbetsförsäkringsverktygen

D245:3 (Lunds arbetarekommun) att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

D246:2 (Lunds arbetarekommun) att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd

Partikongressen föreslår besluta:

att avslå motionerna A11:9, D2:2, D2:3, D2:4, D3:5, D7:1, D8:1, D9:2, D16:3, D18:4, D19:9, D19:10, D25:1, D25:2, D28:1, D28:2, D43:1, D43:2, D50:1, D51:1, D52:3, D53:2

A11:9 (Skånes partidistrikt) att det långsiktiga målet i a-kassan ska vara 90 procent

D2:2 (Umeå arbetarekommun) att ersättningens storlek ska grunda sig på ett genomsnitt av de sista 4 månaderna före arbetslösheten (istället för dagens 12 mån)

D2:3 (Umeå arbetarekommun) att medlemsvillkoret sänks till 4 mån

D2:4 (Umeå arbetarekommun) att egenavgiften till försäkringen ska vara enhetlig, lika för alla

D3:5 (Skurups arbetarekommun) att Socialdemokraterna förändrar i regelverket så att handläggningstiden hos a-kassorna ska vara maximalt 4 veckor, annars väntas sanktioner som påföljder för a-kassorna

D7:1 (Södertälje arbetarekommun) att partiet tillsammans med LO och fackligt engagerade i tjänstemannarörelsen under kongressperioden undersöker om en allmän arbetsförsäkring kan vara en framkomlig väg i arbetet för full sysselsättning och det goda arbetet

D8:1 (Enköpings arbetarekommun) att partiet tillsammans med LO och fackligt engagerade i tjänstemannarörelsen under kongressperioden undersöker om en allmän arbetsförsäkring kan vara en framkomlig väg i arbetet för full sysselsättning och det goda arbetet

D9:2 (Malmö arbetarekommun - enskild) att karensdagarna avskaffas i arbetslöshetsförsäkringen vid ofrivilliga uppsägningar på grund av arbetsbrist, eller på grund av företagsnedläggning

D16:3 (Söderköpings arbetarekommun) att villkoret vad gäller veckoarbetstid sänks till 10 timmar

D18:4 (Karlskrona arbetarekommun) att karensdagarna tas bort på sikt, men omgående sänks till 5 karensdagar när vi vinner valet

D19:9 (Stockholms partidistrikt) att vi tillsätter en utredning om möjligheterna att minska antalet karensdagar i arbetslöshetsförsäkringen

D19:10 (Stockholms partidistrikt) att ersättningsnivåerna i a-kassan ska höjas till 90 % när ekonomin så tillåter

D25:1 (Kalmar arbetarekommun - enskild) att taket i a-kassan höjs så att löntagarna får 90 % i ersättning vid arbetslöshet

D25:2 (Kalmar arbetarekommun - enskild) att finansieringsavgiften ska avskaffas

D28:1 (Västerås arbetarekommun) att alla som uppfyller arbetsvillkor på sex månader ska få grundbelopp från a-kassan med ca 14000 kr/månad vid heltid

D28:2 (Västerås arbetarekommun) att alla som uppfyller studievillkor med heltid på sex månader i eftergymnasial utbildning ska få grundbelopp från a-kassan med ca 14000 kr/månad

D43:1 (Umeå arbetarekommun) att SAP ska verka för att karensdagarna vid ofrivillig arbetslöshet tas bort

D43:2 (Umeå arbetarekommun) att SAP ska verka för att karensdagar vid arbetslöshet i samband med konkurser tas bort

D50:1 (Göteborgs partidistrikt) att det är sysselsättningsgraden som ska avgöra rätten till a-kassa

D51:1 (Karlskrona arbetarekommun) att man går tillbaka till hur arbetslöshetsförsäkringen såg ut innan 2006

D52:3 (Motala arbetarekommun) att karensdagarna i a-kassan tas bort

D53:2 (Malmö arbetarekommun) att alla som är medlemmar i a-kassan betalar samma avgift

MOTION D1

UMEÅ ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

A-kassa

Arbetslöshetsförsäkringen måste åter få bli en inkomstförsäkring och en omställningsförsäkring värd namnet. För att den ska bli mer trovärdig måste den även anpassas så att den hjälper de som behöver den bäst, de som står längst ifrån arbetsmarknaden

Vi anser det vara viktigare att höjning av taket och att arbetsvillkoret för försäkringen sänks så att i princip alla som jobbat kan få sin inkomst försäkrad, än att göra inkomstbortfallsförsäkringen obligatorisk

Vi anser att deltidsarbete är bättre än inget arbete alls. Därför ska inte deltidsarbete missgynnas i försäkringen.

Vi anser det viktigt att försäkringen ska finansieras genom enhetliga a-kasseavgifter som betalas direkt av den försäkrade plus den arbetsmarknadsavgift som ingår i arbetsgivaravgiften.

Partikongressen föreslås besluta:

D1:1 att höja taket i försäkringen till 25 000 kronor och att den nivån värdesätts genom ett inkomstindex

SEKO S i Umeå

Umeå arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D2

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

A-kassa

Arbetslöshetsförsäkringen måste åter få bli en inkomstförsäkring och en omställningsförsäkring värd namnet. För att den ska bli mer trovärdig måste den även anpassas så att den hjälper de som behöver den bäst, de som står längst ifrån arbetsmarknaden.

Vi anser det vara viktigare att höjning av taket och att arbetsvillkoret för försäkringen sänks så att i princip alla som jobbat kan få sin inkomst försäkrad, än att göra inkomstbortfallsförsäkringen obligatorisk.

Vi anser att deltidsarbete är bättre än inget arbete alls. Därför ska inte deltidsarbete missgynnas i försäkringen.

Vi anser det viktigt att försäkringen ska finansieras genom enhetliga a-kasseavgifter som betalas direkt av den försäkrade plus den arbetsmarknadsavgift som ingår i arbetsgivaravgiften.

Partikongressen föreslås besluta:

- D2:1 att inträdeskraven i försäkringen ändras så att även de med korta och tillfälliga anställningar omfattas av försäkringen. Slopa kravet på minst 80 timmars arbete per månad eller minst 480 timmar under en sammanhängande period på 6 månader
- D2:2 att ersättningens storlek ska grunda sig på ett genomsnitt av de sista 4 månaderna före arbetslösheten (istället för dagens 12 mån)
- D2:3 att medlemsvillkoret sänks till 4 mån
- D2:4 att egenavgiften till försäkringen ska vara enhetlig, lika för alla

SEKO S i Umeå

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D3

SKURUPS ARBETAREKOMMUN

A-kassan

Vi är alla väl medvetna om vilka konsekvenser de förändringar som alliansen gjort i A-kassan har fått. Människor har aldrig i vår moderna tid drabbats så hårt när de blivit av med jobbet som idag. Berättelser om långa handläggningstider hos A-kassorna blir allt vanligare. Det finns personer som har fått vänta ända upp till 19 veckor på ett beslut från A-kassan, detta är en situation som borde vara en självklarhet för alla att så inte sker. Det är inte många människor i dagens Sverige som har sparade resurser att ta av under en så lång tid, i väntan på beslut och utbetalning. Risken att då hamna i så stora ekonomiska problem med betalningsanmärkningar och hot om vräkning som följd är överhängande.

Inte nog med det har många fackligt och politiskt aktiva människor blivit straffade och fått stämplings berättigade timmar sänkta pga uppdrag. Lägg där till de människor som valt att värdera kvalitetstid med sina barn, i form av föräldraledighet, haft oturen att varit sjukskrivna som även de straffas. Detta är konsekvenser som ingen ska ställa upp på. Att dessa problem och konsekvenser inte uppstår i framtiden borde vara en högt prioriterad fråga för oss Socialdemokrater.

Partikongressen föreslås besluta:

- D3:1 att Socialdemokraterna förändrar i regelverket så att ersättningsnivån i a-kassan inte försämras pga fackliga uppdrag
- D3:2 att Socialdemokraterna förändrar i regelverket så att ersättningsnivån i a-kassan inte försämras pga politiska uppdrag
- D3:3 att Socialdemokraterna förändrar i regelverket så att ersättningsnivån i a-kassan inte försämras pga föräldraledighet
- D3:4 att Socialdemokraterna förändrar i regelverket så att ersättningsnivån i a-kassan inte försämras pga sjukskrivning

D3:5 att Socialdemokraterna förändrar i regelverket så att handläggningstiden hos a-kassorna ska vara maximalt 4 veckor, annars väntas sanktioner som påföljder för a-kassorna

Magnus Alm

Skurups arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D4

BJURHOLMS ARBETAREKOMMUN

A-kassans regler för arbetslösa med politiska uppdrag (förtroendevalda) – en demokratifråga

Högerregeringen har försämrat a-kassareglerna på flera sätt och det drabbar inte enbart individen utan hela samhället. Vår demokrati förändras när rätten till politisk aktivitet tas från arbetslösa, när arbetslösa inte bara förlorat sitt arbete utom dessutom forceras/trängs ur sina politiska uppdrag/roller. Reglerna som av a-kassorna tillämpas idag medger den som har ett arvoderat politisk uppdrag ingen ersättning när denne förbrukat sina 75 deltid dagar (även det ett påhitt av högerregeringen).

Det innebär att om den arbetslöse haft ett uppdrag med lät oss anta 4 timmar på v 4, så blir den politiskt aktiva människan i fråga utan a-kassaersättning resten av vecka 4, eftersom det politiska uppdraget räknas som deltidarbete under v 4 av a-kassan. Därmed har denne fritidspolitiker ingen rätt till ersättning för resten av v 4.

Tryggheten som a-kassan ska ge den enskilde vid arbetslöshet, urholkas därmed om den arbetslöse i fråga är politiskt aktiv. Maktstrategin visar sig tydlig, eftersom den arbetslöse "straffas" och isoleras ytterligare och han/hon hamnar i en vanmaktskänsla. Jag anser att det är förnedrande och fullständigt odemokratiskt.

Partikongressen föreslås besluta:

D4:1 att partiet verkar för en omgående förändring av a-kassareglerna, så att arbetslösa kan utöva förtroendeuppdrag i t ex kommun och landsting och inte behandlas som 2:a klassen medborgare

Wolfgang Hoffmann

Bjurholms arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D5

LUNDS ARBETAREKOMMUN

Alla ska kunna vara med

En allt större del av de yrkesverksamma väljer att inte gå med i en fackförening, särskilt de som har otrygga jobb. Politiskt är det möjligt att underlätta för de fackliga organisationerna att verka på den svenska arbetsmarknaden genom att införa skattelättnader för medlemskap i facklig organisation och i arbetslöshetsförsäkringen. Denna skattereduktion finns för arbetsgivarparten, det är därför rimligt att även införa en liknande lättnad för arbetstagare.

Partikongressen föreslås besluta:

D5:1 att Socialdemokraterna arbetar för att skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring införs

Anna Arvidsson, Anna-Lena Hogerud och Daniel Pettersson
Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D6

SKURUPS ARBETAREKOMMUN

Alla ska kunna vara med

En allt större del av de yrkesverksamma väljer att inte gå med i en fackförening, särskilt de som har otrygga jobb. Politiskt är det möjligt att underlätta för de fackliga organisationerna att verka på den svenska arbetsmarknaden genom att införa skattelättnader för medlemskap i facklig organisation och i arbetslöshetsförsäkringen. Denna skattereduktion finns för arbetsgivarparten, det är därför rimligt att även införa en liknande lättnad för arbetstagare.

Partikongressen föreslås besluta:

D6:1 att Socialdemokraterna arbetar för att skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring införs

Maria Nyman Stjärnskog
Skurups arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D7

SÖDERTÄLJE ARBETAREKOMMUN

Arbetsförsäkring för alla

Alla ska ha möjlighet att få ett arbete som passar de egna förutsättningarna och intresset, som man kan känna engagemang för och trivas med. Alla människors inneboende förmåga ska tas till vara och var och en ska kunna komma till sin rätt i arbetet. Att få generöst stöd för att nå detta mål ska vara en medborgerlig rättighet. Därför bör vi pröva tanken på en allmän arbetsförsäkring. Försäkringen ska bekosta ett lagfäst stöd för att upprätta och fullfölja en personlig handlingsplan som leder till bästa möjliga arbete och ett gott ekonomiskt stöd under den tid som man arbetar enligt denna handlingsplan, innan man kommit in i det nya jobbet. Det ska gälla både den som mist sitt arbete och behöver få ett nytt och den som för första gången söker inträde i arbetslivet.

En allmän arbetsförsäkring - beskrivning av grundtankarna: En allmän arbetsförsäkring är någonting mycket mer än en obligatorisk a-kassa. Den blir obligatorisk, men den ska inte bara försäkra mot inkomstbortfall vid arbetslöshet. Den ska framför allt tillförsäkra varje människa lagfäst rätt till stöd för att få ett bra jobb. Den är en kombination av a-kassa, aktiv arbetsmarknadspolitik och rehabiliteringsinsatser och bygger på att var och en som vill ha arbete ska ha möjlighet att söka nå sitt mål efter en personlig handlingsplan, med stöd av en personlig vägledare och med generös tillgång till utbildning, rehabilitering och annat stöd som kan behövas för att nå målet. Vi ser det som en klar fördel om arbetsförsäkringen också kan innefatta sjukförsäkringen. Det är av underordnad betydelse om anledningen till att man för ögonblicket inte kan förvärsarbeta är sjukdom, att man har mist sitt tidigare jobb eller ännu inte lyckats komma in på arbetsmarknaden.

Personlig handlingsplan

Handlingsplanen ska vara en överenskommelse mellan den berörda personen själv och försäkringen. Så länge man arbetar efter sin personliga handlingsplan ska man ha en trygg ersättning som räcker till en god egen försörjning. Om man tidigare har haft ett jobb ska ersättningen stå i relation till den bortfalla inkomsten, och inkomsttaket ska då vara betydligt högre än nu. I annat fall ska en god grundersättning - högre än i dag - betalas ut.

Dispositiv lag

Försäkringen ska kunna skötas av parterna på arbetsmarknaden inom de delar av arbetslivet där de träffar kollektivavtal om detta. Det är en vidareutveckling av de omställningsavtal som numera finns på stora delar av arbetsmarknaden och enligt vilka Trygghetsfonden, Trygghetsrådet, Trygghetsstiftelsen och andra liknande organ utvecklat framgångsrika arbetssätt. Grunden blir en dispositiv lag (jfr MBL) där parterna kan träffa avtal som ersätter lagen. (En alternativ uppläggning av försäkringen är den "fackliga modellen", där i stället fackliga organisationer som åtar sig detta får i uppdrag att sköta försäkringen på delar av arbetsmarknaden där de är kollektivavtalslutande part.) Det är viktigt att löntagarna genom sina fackliga

organisationer har ett starkt inflytande över arbetsförsäkringen. För de delar av arbetsmarknaden och personer som inte omfattas av sådana avtal blir staten ansvarig för försäkringen.

Aktiv politik för flera jobb, en viktig förutsättning

Om människorna och samhället ska dra den fulla nyttan av en allmän arbetsförsäkring måste samhället samtidigt föra en aktiv politik för en tillräckligt hög efterfrågan på arbetskraft. Detta är en viktig förutsättning för att försäkringen ska fungera väl. Och arbetsmarknaden måste erbjuda arbeten för alla, inte minst för alla dem som har begränsningar i sitt arbetsutbud.

Var och en ska komma till sin rätt

Arbetsförsäkringen - en utvidgning av arbetsmarknadspolitiken - kan reducera arbetslösheten betydligt och innebära att man tar till vara viljan och förmågan till arbete hos många fler, särskilt då den kombineras med en aktiv samhällspolitik för fler arbetstillfällen. Betydligt fler än i dag får känna att de är med och gör en insats - en fråga om livskvalitet. Alla ska komma till sin rätt i arbetslivet, det är målet.

Arbetsgivareavgift

Försäkringen bör betalas genom en allmän arbetsgivareavgift i någon form. Därmed läggs kostnaden på hela produktionen, på alla företag och verksamheter, oavsett storlek, driftsform och ägare. Eftersom alla ska vara med fördelas kostnaderna på ett stort försäkringskollektiv, vilket är en styrka för alla allmänna och obligatoriska försäkringar. De som löper låga risker kan inte dra sig undan och de sociala orättvisorna minskar.

Vad kan det kosta?

Hur stora kostnaderna och avgifterna skulle bli och hur avgifterna bör konstrueras måste utredas närmare. För att ge en allmän uppfattning om storleksordningar kan nämnas att den allmänna arbetsmarknadsavgift om 2,91% på lönesumman som tas ut ger sammanlagt ca 40 miljarder kronor. Totala kostnaderna för arbetsmarknadspolitiken (inklusive arbetslöshetsförsäkringen) i statens budget år 2012 ca 70 miljarder kronor, av vilket alltså ca 30 miljarder (ca 70-40) betalas ur statskassan. En stor del av dessa 30 miljarder betalades å andra sidan av medlemmarna i a-kassorna. Deras egenavgifter har höjts kraftigt, och många medlemmar har därför lämnat kassorna. Om arbetsmarknadsavgiften höjs till 5% av lönesumman ger det ca 65 miljarder, ett tillskott med 25 miljarder som kan användas för en ambitionshöjning inom den tänkta ramen för en allmän arbetsförsäkring, inklusive att man helt skulle avskaffa de enskildas medlemsavgifter (i dag totalt ca 8 miljarder per år).

Ett plus i det långa loppet

De långsiktiga effekterna av en betydligt mera ambitiös politik för arbetsmarknaden skulle emellertid bli positiva - mycket av de pengar som satsas skulle på detta sätt komma tillbaka till samhället i form av skatter, avgifter och minskade kostnader när en större andel av befolkningen är i arbete. Det gör att avgifterna, som arbetsgivarna betalar och inledningsvis torde få höjas en del, i så fall kan trappas ner vartefter försäkringen leder till ökad sysselsättning och minskad arbetslöshet.

Ökad facklig styrka på nya villkor

Arbetslöshetsförsäkringen har varit en av hörnstenarna i arbetarrörelsens politik för full sysselsättning, små inkomstskillnader och samhällsekonomisk balans. Tillsammans med aktiv arbetsmarknadspolitik och solidarisk lönepolitik har den bildat en mycket framgångsrik modell för strävan till trygghet, välfärd och jämlikhet. Längre var en hög andel av de förvärvsarbetande medlemmarna i a-kassorna. Det gav god trygghet mot inkomstbortfall för de flesta arbetslösa. Detta var viktigt inte minst för den fackliga lönepolitiken. Det var ganska få som vid arbetslöshet lockades att ta jobb till dåliga villkor och därmed underminera kollektivavtalen.

Det nära sambandet mellan fackförbunden och respektive a-kassor var också ett viktigt argument för många att även organisera sig fackligt. En hög organisationsgrad ger i sin tur styrka åt de fackliga organisationerna. Men detta nära samband mellan fack och a-kassor har avvecklats steg för steg. Arbetslösheten har stigit och fått helt andra proportioner än tidigare. Staten har ställt nya villkor för sin medverkan i att finansiera a-kassorna. A-kassorna har mer och mer blivit en myndighet och samverkan med facket har praktiskt taget upphört.

Nu är det fullt möjligt att inte bara tillhöra a-kassan utan att vara med i facket utan också att vara med i facket utan att vara medlem i a-kassan. För den enskilde har a-kassan som argument för att gå med i facket i stort sett förlorat sin betydelse.

Den borgerliga regering som trädde till 2006 gav arbetslöshetsförsäkringen ett dråpslag. Avgifterna höjdes, ersättningarna försämrades liksom flera av villkoren i övrigt i försäkringen. Ett system infördes där medlemmarnas egenavgifter blev betydligt högre i delar av arbetsmarknaden där arbetslösheten är hög än inom områden med låga arbetslöshetsrisker. En halv miljon medlemmar gick ur a-kassorna.

Det är angeläget att efter en socialdemokratisk valseger 2014, återställa villkoren i nuvarande arbetslöshetsförsäkring till vad de var innan de borgerliga försämrade den efter valet 2006 samt att inkomsttakten höjs väsentligt.

Men i längden kommer detta inte att vara tillräckligt med de ambitioner som arbetarrörelsen bör ha när det gäller förhållandena i arbetslivet. Visserligen är många av dem som har förvärvsarbete i Sverige försäkrade mot inkomstbortfall om de skulle bli arbetslösa. Men av dem som verkligen blivit arbetslösa, de som allra bäst skulle behöva arbetslöshetsförsäkringen, är det (våren 2012) bara ca 27 procent som har en ersättning som står i relation till den inkomst som de har förlorat. Resten är oförsäkrade. Det betyder, att ca 275.000 arbetslösa har en mycket dålig ersättning, eller ingen ersättning alls. En "reservarmé" av arbetslösa som frestas att ta jobb till underpris och dåliga arbetsvillkor i övrigt. Denna "reservarmé" finns i stort sett på en speciell del av arbetsmarknaden, en utkants-arbetsmarknad, med sämre och otryggare villkor än på den övriga arbetsmarknaden där fasta anställningar - tillsvidareanställningar - är normen. Många kommer där aldrig i kontakt med vare sig a-kassor, fackföreningar eller kollektivavtal och fastnar i en ständig rundgång mellan tillfälliga jobb, perioder av arbetslöshet, ofrivillig deltid osv. Vissa enmansföretagare (företagare utan anställda) finns också på utkants-arbetsmarknaden. Det är personer som startat egna företag på svaga premisser bara därför att de inte fått något annat jobb och som lever under mycket dåliga villkor - långa arbetstider, låg inkomst, otrygghet, dålig arbetsmiljö.

Utkants-arbetsmarknaden omfattar mellan en halv och en miljon människor.

Så länge människor befinner sig på den här delen av arbetsmarknaden kommer de inte i kontakt med a-kassorna som de hittills har varit utformade. Det spelar ingen roll hur mycket man förbättrar ersättningsnivåer, höjer inkomsttak eller sänker egenavgifter, de kan ändå inte kvalificera sig för inkomstrelaterad ersättning.

Vi kan inte förmena en allt större del av de människor som vill arbeta en möjlighet till ett ordentligt skydd för inkomsten under perioder när de är arbetslösa. Och vi kan inte acceptera ett sådant växande hinder för den fackliga lönepolitiken som det innebär när allt större grupper får så dålig trygghet vid arbetslöshet att de frestas att ta jobb till vilka usla villkor som helst.

Vi måste få en försäkring där alla är med och som betalas solidariskt ur produktionen - de som löper liten eller ingen risk för arbetslöshet, ska inte kunna smita vid sidan. Och försäkringen ska vara aktiv - än viktigare än att försäkra inkomster måste vara att försäkra möjligheterna att komma vidare till ett jobb där man kommer till sin rätt och där man känner engagemang och trivsel.

En allmän arbetsförsäkring försäkrar både inkomsten och möjligheterna. Den kommer också att ge ökade möjligheter för de fackliga organisationerna att värva medlemmar; för den enskilde arbetstagaren torde det bli ekonomiskt mindre kännbart att ansluta sig till facket när man inte längre behöver betala egenavgift till a-kassan.

Om man tillämpar avtalslinjen för den dispositiva försäkringen och parterna sluter omställningsavtal för olika delar av arbetsmarknaden så ger det de fackliga organisationerna ökad möjlighet till inflytande över både arbetsorganisation och utformningen av arbetsplatser. Det är i båda parterns intresse att bedriva ett förebyggande arbete för att motverka utslagning och mänskligt slitage i arbetet.

Arbetsmarknadspolitik av högsta klass

En sammanhållen allmän arbetsförsäkring ger de bästa förutsättningarna för att få fram tillräckliga resurser för verkligt goda arbetsmarknadspolitiska insatser, bättre än vi någonsin tidigare haft. Det blir inte lika lätt som hittills för en regering som så skulle önska att göra nedskärningar i arbetsmarknadspolitiken om ett gott stöd för att komma in i arbetslivet blir en lagfäst medborgerlig rättighet, ekonomiskt garanterad genom en allmän arbetsförsäkring.

Många frågor måste emellertid belysas ytterligare innan arbetarrörelsen kan ta ställning till hela idén om en allmän arbetsförsäkring.

Partikongressen föreslås besluta:

D7:1 att partiet tillsammans med LO och fackligt engagerade i tjänstemannarörelsen under kongressperioden undersöker om en allmän arbetsförsäkring kan vara en framkomlig väg i arbetet för full sysselsättning och det goda arbetet

Bo Elmgren och Stig Lahti

Södertälje arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D8

ENKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Arbetsförsäkring åt alla

Alla ska ha möjlighet att få ett arbete som passar de egna förutsättningarna och intresset, som man kan känna engagemang för och trivas med. Alla människors inneboende förmåga ska tas till vara och var och en ska kunna komma till sin rätt i arbetet. Att få generöst stöd för att nå detta mål ska vara en medborgerlig rättighet. Därför bör vi pröva tanken på en allmän arbetsförsäkring. Försäkringen ska bekosta ett lagfäst stöd för att upprätta och fullfölja en personlig handlingsplan som leder till bästa möjliga arbete och ett gott ekonomiskt stöd under den tid som man arbetar enligt denna handlingsplan, innan man kommit in i det nya jobbet. Det ska gälla både den som mist sitt arbete och behöver få ett nytt och den som för första gången söker inträde i arbetslivet.

En allmän arbetsförsäkring - beskrivning av grundtankarna: En allmän arbetsförsäkring är någonting mycket mer än en obligatorisk a-kassa. Den blir obligatorisk, men den ska inte bara försäkra mot inkomstbortfall vid arbetslöshet. Den ska också tillförsäkra varje människa lagfäst rätt till stöd för att få ett bra jobb. Den är en kombination av a-kassa, aktiv arbetsmarknadspolitik och rehabiliteringsinsatser och bygger på att var och en som vill ha arbete ska ha möjlighet att söka nå sitt mål efter en personlig handlingsplan, med stöd av en personlig vägledare och med generös tillgång till utbildning, rehabilitering och annat stöd som kan behövas för att nå målet. Vi ser det som en klar fördel om arbetsförsäkringen också kan innefatta sjukförsäkringen. Det är faktiskt av underordnad betydelse om anledningen till att man för ögonblicket inte kan förvärvsarbeta är sjukdom, att man har mist sitt tidigare jobb eller ännu inte lyckats komma in på arbetsmarknaden.

Personlig handlingsplan

Handlingsplanen ska vara en överenskommelse mellan den berörda personen själv och försäkringen. Så länge man arbetar efter sin personliga handlingsplan ska man ha en trygg ersättning som räcker till en god egen försörjning. Om man tidigare har haft ett jobb ska ersättningen stå i relation till den bortfalla inkomsten, och inkomsttaket ska då vara betydligt högre än nu. I annat fall ska en god grundersättning - högre än i dag - betalas ut.

Dispositiv lag

Försäkringen ska kunna skötas av parterna på arbetsmarknaden inom de delar av arbetslivet där de träffar kollektivavtal om detta. Det är en vidareutveckling av de omställningsavtal som numera finns på stora delar av arbetsmarknaden och enligt vilka Trygghetsfonden, Trygghetsrådet, Trygghetsstiftelsen och andra liknande organ utvecklat framgångsrika arbetssätt. Grunden blir en dispositiv lag (jfr MBL) där parterna kan träffa avtal som ersätter lagen. (En alternativ uppläggning av försäkringen är den "fackliga modellen", där i stället fackliga organisationer som åtar sig detta får i uppdrag att sköta försäkringen på delar av arbetsmarknaden där de är kollektivavtalslutande part.) Det är viktigt att löntagarna genom sina fackliga

organisationer har ett starkt inflytande över arbetsförsäkringen. För de delar av arbetsmarknaden och personer som inte omfattas av sådana avtal blir staten ansvarig för försäkringen.

Aktiv politik för flera jobb, en viktig förutsättning

Om människorna och samhället ska dra den fulla nyttan av en allmän arbetsförsäkring måste samhället samtidigt föra en aktiv politik för en tillräckligt hög efterfrågan på arbetskraft. Detta är en viktig förutsättning för att försäkringen ska fungera väl. Och arbetsmarknaden måste erbjuda arbeten för alla, inte minst för alla dem som har begränsningar i sitt arbetsutbud.

Var och en ska komma till sin rätt

Arbetsförsäkringen - en utvidgning av arbetsmarknadspolitiken - kan reducera arbetslösheten betydligt och innebära att man tar till vara viljan och förmågan till arbete hos många fler, särskilt då den kombineras med en aktiv samhällspolitik för fler arbetstillfällen. Betydligt fler än i dag får känna att de är med och gör en insats - en fråga om livskvalitet. Alla ska komma till sin rätt i arbetslivet, det är målet.

Arbetsgivareavgift

Försäkringen bör betalas genom en allmän arbetsgivareavgift i någon form. Därmed läggs kostnaden på hela produktionen, på alla företag och verksamheter, oavsett storlek, driftsform och ägare. Eftersom alla ska vara med fördelas kostnaderna på ett stort försäkringskollektiv, vilket ju är en styrka för alla allmänna och obligatoriska försäkringar. De som löper låga risker kan inte dra sig undan och de sociala orättvisorna minskar.

Vad kan det kosta?

Hur stora kostnaderna och avgifterna skulle bli och hur avgifterna bör konstrueras måste utredas närmare. För att ge en allmän uppfattning om storleksordningar kan nämnas att den allmänna arbetsmarknadsavgift om 2,91 % på lönesumman som tas ut ger sammanlagt ca 40 miljarder kronor. Totala kostnaderna för arbetsmarknadspolitiken (inklusive arbetslöshetsförsäkringen) i statens budget är 2012 ca 70 miljarder kronor, av vilket alltså ca 30 miljarder (ca 70-40) betalas ur statskassan. En stor del av dessa 30 miljarder betalades å andra sidan av medlemmarna i a-kassorna. Deras egenavgifter har höjts kraftigt, och många medlemmar har därför lämnat kassorna. Om arbetsmarknadsavgiften höjs till 5 % av lönesumman ger det ca 65 miljarder, ett tillskott med 25 miljarder som kan användas för en ambitionshöjning inom den tänkta ramen för en allmän arbetsförsäkring, inklusive att man helt skulle avskaffa de enskildas medlemsavgifter (i dag sammanlagt ca 8 miljarder per år).

Ett plus i det långa loppet

De långsiktiga effekterna av en betydligt mera ambitiös politik för arbetsmarknaden skulle emellertid bli positiva - mycket av de pengar som satsas skulle på detta sätt komma tillbaka till samhället i form av skatter, avgifter och minskade kostnader när en större andel av befolkningen är i arbete. Det gör att avgifterna, som arbetsgivarna betalar och inledningsvis torde få höjas en del, i så fall kan trappas ner vartefter försäkringen leder till ökad sysselsättning och minskad arbetslöshet.

Ökad facklig styrka - på nya villkor

Arbetslöshetsförsäkringen har varit en av hörnstenarna i arbetarrörelsens politik för full sysselsättning, små inkomstskillnader och samhällsekonomisk balans. Tillsammans med aktiv arbetsmarknadspolitik och solidarisk lönepolitik har den bildat en mycket framgångsrik modell för strävan till trygghet, välfärd och jämlikhet.

Länge var en mycket hög andel av de förvärvsarbetande, medlemmar i a-kassorna. Det gav god trygghet mot inkomstbortfall för de flesta arbetslösa. Detta var viktigt inte minst för den fackliga lönepolitiken. Det var ganska få som vid arbetslöshet lockades att ta jobb till dåliga villkor och därmed underminera kollektivavtalen.

Det nära sambandet mellan fackförbunden och respektive a-kassor var också ett viktigt argument för många att även organisera sig fackligt. En hög organisationsgrad ger i sin tur styrka åt de fackliga organisationerna. Men detta nära samband mellan fack och a-kassor har avvecklats steg för steg. Arbetslösheten har stigit och fått helt andra proportioner än tidigare. Staten har ställt nya villkor för sin medverkan i att finansiera a-kassorna. A-kassorna har mer och mer blivit en myndighet och samverkan med facket har praktiskt taget upphört. Numera är det fullt möjligt att inte bara tillhöra a-kassan utan att vara med i facket utan också att vara med i facket utan att vara medlem i a-kassan. För den enskilde har a-kassan som argument för att gå med i facket i stort sett förlorat sin betydelse.

Den borgerliga regering som trädde till 2006 gav arbetslöshetsförsäkringen ett dråpslag. Avgifterna höjdes, ersättningarna försämrades liksom flera av villkoren i övrigt i försäkringen. Ett system infördes där medlemmarnas egenavgifter blev betydligt högre i delar av arbetsmarknaden där arbetslösheten är hög än inom områden med låga arbetslöshetsrisker.

En halv miljon medlemmar gick ur a-kassorna. Det är angeläget att efter en socialdemokratisk valseger 2014, återställa villkoren i nuvarande arbetslöshetsförsäkring till vad de var innan de borgerliga försämrade den efter valet 2006 samt att inkomsttak höjs väsentligt. Men i längden kommer detta inte att vara tillräckligt med de ambitioner som arbetarrörelsen bör ha när det gäller förhållandena i arbetslivet. Visserligen är många av dem som har förvärvsarbete i Sverige försäkrade mot inkomstbortfall om de skulle bli arbetslösa. Men av dem som verkligen blivit arbetslösa, de som allra bäst skulle behöva arbetslöshetsförsäkringen, är det bara ca 27 procent som har en ersättning som står i relation till den inkomst som de har förlorat. Resten är oförsäkrade. Det betyder, att ca 275.000 arbetslösa har en mycket dålig ersättning, eller ingen ersättning alls. En "reservarmé" av arbetslösa som frestas att ta jobb till underpris och dåliga arbetsvillkor i övrigt.

Denna "reservarmé" finns i stort sett på en speciell del av arbetsmarknaden, en utkants-arbetsmarknad, med sämre och otryggare villkor än på den övriga arbetsmarknaden där fasta anställningar - tillsvidareanställningar - är normen. Många kommer där aldrig i kontakt med vare sig a-kassor, fackföreningar eller kollektivavtal och fastnar i en ständig rundgång mellan tillfälliga jobb, perioder av arbetslöshet, ofrivillig deltid osv. Vissa enmansföretagare (företagare utan anställda) finns också på utkants-arbetsmarknaden. Det är personer som startat egna företag på svaga premisser bara därför att de inte fått något annat jobb och som lever under mycket dåliga villkor - långa arbetstider, låg inkomst, otrygghet, dålig arbetsmiljö. Utkants-arbetsmarknaden omfattar mellan en halv och en miljon människor. Så länge människor befinner sig på den här delen av arbetsmarknaden kommer de inte i kontakt med a-kassorna som de hittills har varit utformade. Det spelar ingen roll hur mycket man förbättrar

ersättningsnivåer, höjer inkomsttak eller sänker egenavgifter, de kan ändå inte kvalificera sig för inkomstrelaterad ersättning.

Vi kan inte förmena en allt större del av de människor som vill arbeta en möjlighet till ett ordentligt skydd för inkomsten under perioder när de är arbetslösa. Och vi kan inte acceptera ett sådant växande hinder för den fackliga lönepolitiken som det innebär när allt större grupper får så dålig trygghet vid arbetslöshet att de frestas att ta jobb till vilka usla villkor som helst. Vi måste få en försäkring där alla är med och som betalas solidariskt ur produktionen - de som löper liten eller ingen risk för arbetslöshet, ska inte kunna smita vid sidan. Och försäkringen ska vara aktiv - än viktigare än att försäkra inkomster måste vara att försäkra möjligheterna att komma vidare till ett jobb där man kommer till sin rätt och där man känner engagemang och trivsel.

En allmän arbetsförsäkring försäkrar både inkomsten och möjligheterna. Den kommer också att ge ökade möjligheter för de fackliga organisationerna att värva medlemmar; för den enskilde arbetstagaren torde det bli ekonomiskt mindre kännbart att ansluta sig till facket när man inte längre behöver betala egenavgift till a-kassan. m man tillämpar avtalslinjen för den dispositiva försäkringen och alltså sluter omställningsavtal mellan parterna för olika delar av arbetsmarknaden så ger det de fackliga organisationerna ökad möjlighet till inflytande över både arbetsorganisation och utformningen av arbetsplatser - det ligger i båda parter intresse att bedriva ett förebyggande arbete för att motverka utslagning och mänskligt slitage i arbetet.

Arbetsmarknadspolitik av högsta klass

En sammanhållen allmän arbetsförsäkring ger de bästa förutsättningarna för att få fram tillräckliga resurser för verkligt goda arbetsmarknadspolitiska insatser, bättre än vi någonsin tidigare haft. Det blir inte lika lätt som hittills för en regering som så skulle önska att göra nedskärningar i arbetsmarknadspolitiken om ett gott stöd för att komma in i arbetslivet blir en lagfäst medborgerlig rättighet, ekonomiskt garanterad genom en allmän arbetsförsäkring.

Många frågor måste emellertid belysas ytterligare innan arbetarrörelsen kan ta ställning till hela idén om en allmän arbetsförsäkring.

Partikongressen föreslår besluta:

D8:1 att partiet tillsammans med LO och fackligt engagerade i tjänstemannarörelsen under kongressperioden undersöker om en allmän arbetsförsäkring kan vara en framkomlig väg i arbetet för full sysselsättning och det goda arbetet

Helmuth Föll

Enköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D9

MALMÖ ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Arbetslöshetsförsäkring

Sedan regeringsskiftet 2006 har arbetslöshetsförsäkringen urholkas med kraftigt försämrade villkor. Det innebär hårdare kvalificeringsregler, osolidariska avgifter och lägre ersättning. Det har lett till att mer än en halv miljon människor lämnat försäkringen. Många har blivit oförsäkrade med ekonomiskt bistånd som konsekvens, vilket har drabbat också kommunernas ekonomi avsevärt. Regeringen prat om att hjälpa människor som har hamnat i utanförskap till en värdigare tillvaro var det bara tomma ord.

Att fattiggöra arbetslösa leder inte till flera jobb utan det leder till löne- och social dumpning, fattigdom, frustration och orättvisare Sverige, medan a-kassorna går med överskott.

Regeringen misstar sig i denna fråga och tror att sämre ersättning för arbetslösa leder till fler jobb. Sakförhållanden visar att trots hög arbetslöshet så finns en stor efterfrågan till vissa yrken och avsaknad på utbildad arbetskraft. Vi har dessutom konjunkturell arbetslöshet som den nuvarande regeringen låter växa, istället för att hjälpa till med att stimulera efterfrågan och sätta igång arbetsmarknadsåtgärder.

Sverige behöver en regering som förstår sig på en ansvarsfull lönebildning och en ekonomisk balans mellan dem som har arbete och dem som inte har. För att motverka lågproduktiva låglönesektorn framväxt, för att motverka löneskillnader som har sitt ursprung i diskriminerande och patriarkala strukturer både i den reguljära arbetsmarknad och utanför, krävs solidarisk lönepolitik som den nuvarande regeringen varken kan eller vill hindra.

Arbetsmarknadspolitikerna måste moderniseras och utvecklas på så sätt att den möjliggör för arbetssökande att hitta de efterfrågade arbeten eller den utbildning som matchar behovet på arbetsmarknaden. Arbetssökandes rätt till omställning måste gå hand i hand med rätten till vuxenutbildning, yrkesutbildning eller andra arbetsmarknadsåtgärder. Precis som företagen har olika varierande behov beroende på tid, plats och konjunkturläget, har också den löntagare olika behov som måste stimuleras genom omställning och utbildning.

Partikongressen föreslår besluta:

- D9:1 att arbetssökande får bättre omställningslösning och bättre möjlighet till utbildning
- D9:2 att karensdagarna avskaffas i arbetslöshetsförsäkringen vid ofrivilliga uppsägningar på grund av arbetsbrist, eller på grund av företagsnedläggning
- D9:3 att återinföra skattereduktion för fackföreningsavgift

Jamal El-Haj

Malmö arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D10

GÄVLE ARBETAREKOMMUN

Arbetslöshetsförsäkringen

Ersättningsreglerna har försämrats avsevärt sedan regeringsskiftet. Nästan alla försämringar har utformats så att de drabbar personer som är långvarigt arbetslösa eller som före arbetslösheten inte lyckats få arbete med arbetstid som motsvarar kvalifikationstiden. De sämst ställda drabbas värst.

Socialdemokratiska partiet måste ta ställning till hur dessa försämringar i arbetslöshetsförsäkringen skall hanteras om vi skall ha en omställningsförsäkring som ger inkomsttrygghet under arbetslöshet och som innebär att den arbetslöse tillförsäkras rimliga möjligheter att söka jobb där kompetens tillvaratas, så är det nödvändigt med avsevärda förändringar.

Partikongressen föreslås besluta:

- D10:1 att arbetsmarknadspolitiska garantier utformas så den förhindrar att arbetslösa utförsäkras
- D10:2 att fler ges möjlighet att med stöd av samhället utveckla sin kompetens genom att arbetsmarknadsutbildningar kraftigt ökar

Joakim Borg

Gävle arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D11

ARVIKA ARBETAREKOMMUN

Arbetsmarknaden

Sedan regeringen Reinfeldt tagit makten har man differentierat avgiften till A-kassan. Branscher med låg arbetslöshet har en låg avgift och branscher med hög arbetslöshet får betala mer.

Allt för att sätta press på fackföreningsrörelsen. Dessutom har inte ersättningen höjts på ett antal år. Arbetslöshet skördar offer både ekonomiskt och psykologiskt. Familjer ställs på bar backe i Sverige numera och det är inget vi vill se. Med i bilden har vi också den så kallade FAS 3 med en uppsjö av olika företag som skor sig på de långtidsarbetslösa.

Partikongressen föreslås besluta:

- D11:1 att avgifterna till arbetslöshetskassan ska vara solidariska och lika för alla anslutna
- D11:2 att ersättningen för arbetslöshet snarast höjs till en rimlig nivå
- D11:3 att FAS 3 avvecklas omedelbart

Stefan Åström

Arvika arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D12

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

Avdrag för medlemsavgift och a-kassa

När vi bytte regering i Sverige var ett av deras första steg i kampen emot arbetarrörelsen att ta bort möjligheten att göra avdrag på skatten för vår fackliga medlemsavgift. Vad regeringen däremot inte tagit bort är företagens möjlighet att göra avdrag för sina medlemsavgifter i arbetsgivareföreningarna.

Detta är ett tydligt angrepp på facket som part och ett sätt att minska vår organisationsgrad. Vi menar därför att det är av största vikt att vi åter igen får möjligheten att göra avdrag för våra kostnader till a-kassan och våra medlemsavgifter.

Partikongressen föreslås besluta:

D12:1 att SAP verkar för att fackliga medlemsavgifter och a-kasseavgifter blir avdragsgilla

Alejandro Caviedes

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D13

TÄBY ARBETAREKOMMUN

Avdragsrätt på fackföreningsavgiften

När vi sist hade en socialdemokratisk regering fanns det en rätt till avdrag för fackföreningsavgiften. Den tog högeralliansen självklart bort genom sin omedelbara attack mot "facket" vid regeringstillträdet 2006.

Avdragsrätt för fackföreningsavgiften är en rättvisefråga och ett stöd till facket och dess medlemmar. Arbetsgivarna betalar sin avgift på beskattade pengar medan facket medlemmar betalar sin avgift på obeskattade pengar, som då blir dyrare. Med införande av avdragsrätt skapas rättvisa i betalningen av avgifter till sin organisation.

Partikongressen föreslås besluta:

D13:1 att partistyrelsen får i uppdrag att verka för att införa avdragsrätt för fackföreningsavgiften

Jan Aspefjord

Täby arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D14

SMEDJEBACKENS ARBETAREKOMMUN

Begränsningsregeln vid deltidsarbetslöshet i arbetslöshetsförsäkringen

Antalet ersättningsdagar som kan användas vid deltidsarbetslöshet är begränsade till sammanlagt 75 dagar per ersättningsperiod. Som ersättningsdagar vid deltidsarbetslöshet räknas alla ersättningsdagar som tas ut i veckor som också innehåller arbete. Hela och halva ersättningsdagar ska läggas samman. I arbetslöshetsförsäkringen definieras deltidsarbete som allt arbete som understiger den sökandes arbetsutbud per vecka. Det saknar betydelse om den sökande har utfört arbetet sammanhängande eller om det är fråga om tillfälliga arbeten. Det saknar också betydelse om den sökande har arbetat för en eller flera arbetsgivares, alternativt uppdragsgivares räkning. Begränsningen omfattar alla ersättningsberättigade med ett undantag: medlemmar i Sveriges Fiskares arbetslöshetskassa som är aktiva företagare.

Begränsningsregeln omfattar alltså personer som är anställda tillsvidare på deltid eller under en begränsad tid, behovsanställda, uppdragstagare och deltidsföretagare enligt den s.k. 17/10 regeln. Begränsningsregeln ska tillämpas när dessa personer arbetar eller deklarerar deltidsarbete på kassakorten och samtidigt får arbetslöshetsersättning under beräkningsveckorna. Arbete i en godkänd bisyssla omfattas dock inte av deltidsbegränsningsregeln. Begränsningen till 75 ersättningsdagar vid deltidsarbete gäller hela ersättningsperioden. Beräkningen ska alltså inte börja om från noll efter ett avbrott i deltidsarbetet. När en ny ersättningsperiod påbörjas startar dock beräkningen av antalet ersättningsdagar vid deltidsarbetslöshet om från noll.

Dagar med aktivitetsstöd påverkar inte räkneverket för de 75 ersättningsdagarna. Begränsningsregeln påverkar inte det totala antalet ersättningsdagar i en ersättningsperiod. En person som har förbrukat sina 75 ersättningsdagarenligt begränsningsregeln har rätt till återstående ersättningsdagar i ersättningsperioden under veckor då han eller hon är helt arbetslös.

Många individer arbetar idag på visstidsanställningar eller arbeten där arbetstiden understiger arbetsutbudet. Dessa anställningar är i de flesta fall ofrivilliga från individens sida då annan anställningsform inte erbjuds från arbetsgivarnas sida. Som individ, kan du om måste tacka nej till sådant arbete, förlora möjligheten att kunna försörja dig via arbete och även förlora eventuell företrädesrätt till återanställning.

Partikongressen föreslås besluta:

D14:1 att göra en översyn av begränsningsreglerna vid deltidsarbetslöshet i arbetslöshetsförsäkringen för att bättre anpassa reglerna till den försäkrades behov på dagens arbetsmarknad

Olof Långberg

Smedjebackens arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D15

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Borttagande av begränsningsregel vid deltidslöshet

Det är bra om människor som är arbetslösa får ett arbete och får en egen försörjning. Därför är det inte bra när det finns hinder för detta. Idag är det så att man vid arbetslöshet bara kan ta ett arbete på deltid och få a-kassa under maximalt 75 dagar. Detta gäller även de som haft olika arbeten och går från fullt sysselsatt till deltidslöshet.

Detta innebär att människor måste säga upp sig när de 75 dagarna börjar ta slut för att kunna få pengar till sin försörjning. Det borde ju vara bättre att man tar ett arbete de timmar/dagar man kan få än att vara helt arbetslös.

Partikongressen föreslås besluta:

D15:1 att begränsningen på 75 dagar a-kassa för deltidslösa tas bort

D15:2 att det ska vara möjligt att få a-kassa vid deltidslöshet enligt samma regler som helt arbetslösa

Volvo sdf

Göteborgs partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D16

SÖDERKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

En a-kassa för alla

Många i vårt land får ställa sig till arbetsmarknadens förfogande, nedskärningar och effektiviseringar tvingar arbetstagare acceptera att gå ner i tid. Fler börjar sitt arbetsliv som timanställd med hopp att få utöka arbetstiden och så småningom en fast anställning. Jag menar att alla som arbetar har rätt till en solidarisk a-kassa, och att avgifterna bör spegla detta. Det är viktigt att a-kassan har en låg avgift för att så många som möjligt skall kunna vara med och betala och även sedan kunna få ersättning.

Idag får alla vara med och betala till arbetslöshetskassan oavsett hur mycket man arbetar, men för att kvalificera sig till ersättning måste arbetade timmar uppgå till 20 timmar per vecka och många hamnar tyvärr under. Med 75-dagarsregeln raderas dessutom det sociala skyddsnetet. Nuvarande regler tvingar folk ut i arbetslöshet och fattigdom. A-kassan är en försäkring, inte ett bidrag. Därför ska den hjälpa de som nyttjar sin försäkring att återgå till arbete. Den ska inte hämma arbete oavsett om det är heltid eller deltid.

Partikongressen föreslås besluta:

- D16:1 att a-kassan ska ha en fast, lägre avgift för alla
- D16:2 att begräsningen med 75-dagars regel för deltidsarbete tas bort
- D16:3 att villkoret vad gäller veckoarbetstid sänks till 10 timmar

Peter Abrahamsson facklig ledare Söderköpings Arbetarekommun
Söderköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D17

VALDEMARSVIKS ARBETAREKOMMUN

En a-kassa för alla

Många i vårt land får ställa sig till arbetsmarknadens förfogande, nedskärningar och effektiviseringar tvingar arbetstagare acceptera att gå ner i tid. Fler börjar sitt arbetsliv som timanställd med hopp att få utöka arbetstiden och så småningom en fast anställning. Jag menar att alla som arbetar har rätt till en solidarisk a-kassa, och att avgifterna bär spegla detta. Det är viktigt a-kassan har en låg avgift för att så många som möjligt skall kunna vara med och betala och även få ersättning. Därför Alla får vara med och betala till arbetslöshetskassan oavsett hur mycket man arbetar, men för att kvalificera sig till ersättning måste arbetade timmar uppgå till 20 timmar per vecka och många hamnar tyvärr under. Med 75-dagarsregeln raderas det dessutom sociala skyddsnetet. Nuvarande regler tvingar folk ut i arbetslöshet och fattigdom. A-kassan är en försäkring, inte ett bidrag. Därför ska den hjälpa de som nyttjar sin försäkring att återgå till arbete. Den ska inte hämma arbete oavsett om det är heltid eller deltid.

Partikongressen föreslås besluta:

- D17:1 att a-kassan ska ha en fast, lägre avgift för alla
- D17:2 att begräsningen med 75-dagars regel för deltidsarbete tas bort

Lars Beckman
Valdemarsviks arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D18

KARLSKRONA ARBETAREKOMMUN

En a-kassa värd namnet

Ersättningen i a-kassan är inkomstrelaterad att den är idag 80 % av inkomsten med ett tak som för tillfället är 680 kr om dagen under de första 200 dagarna, under tiden mellan dag 201 – 300 dagen är a-kassan 75

% av inkomsten med taket 680 kr om dagen, därefter 301 dagen i aktivitetsgarantin 65 % av inkomsten. P.g.a. att det finns tak i a-kassereglerna är det allt förmåga som inte får 80 % av sin tidigare inkomst, det är ca: 4 % av de arbetslösa som får 80 % av sin inkomst, därför är det viktigt att taken höjs till 1,090 kr/dag i 2014 års löneläge och att den följer med löneutvecklingen i samhället.

A-kassan skall vara under hela tiden man är arbetslös och taket skall gälla under hela tiden man är arbetslös. I A-kassan har regelverket förändrats så att det är svårt att komma med i A-kassan och det har blivit svårare när man blir arbetslös att få ut ersättning.

Idag finns det en finanseringsavgift som baseras på hur stor arbetslöshet det är inom A-kassans verksamhetsområde, från flera hundra kronor där arbetslösheten är stor t.ex. Handels och mycket lägre inom andra förbund med mindre arbetslöshet t.ex. Polisen. Förslaget var från den borgerliga regeringen att de fackförbund med hög finanseringsavgift inte skulle ha så stora lönanförskott och med det skulle arbetslösheten sjunka och därmed också finanseringsavgiften sjunka.

Den borgerliga regeringen införde från 5 karensdagar till 7 karensdagar. Vårt krav måste vara att karensdagarna på sikt skall bort och omgående när vi vinner valet återgå till 5 karensdagar.

Delmarkering för de som har arbetat deltid måste förbättras, så att man får tillgodoräkna de dagar som man har kvar på sin A-kasseperiod när man arbetar deltid. När man blir arbetslös idag är det 75 dagar som man får deltidsmarkera när man blir erbjuden deltidsarbete såsom timanställd, vilket betyder att efter 75 A-kassedagar får man inte deltidsmarkera mera. Exempelvis arbetar man under en vecka som timanställd tisdag och torsdag vilket betyder att man inte får någon A-kassa för måndag, onsdag, fredag. Vilket betyder att många måste ta nej till erbjudet arbete.

Det är viktigt att löntagarna känner att samhället ger en bra trygghet i a-kassan om man blir arbetslös, så att inte vissa grupper i arbetslivet ordnar sin trygghet genom privata försäkringslösningar och med det urholkar trygghetssystemet med a-kassan.

Partikongressen föreslår besluta:

- D18:1 att ge partistyrelsen i uppdrag att verka för att a-kassetaket höjs till 1,090 kr /dag så att den största delen av löntagarna får 80% av sin inkomst när man blir arbetslös
- D18:2 att a-kassetaket följer löneutvecklingen
- D18:3 att finanseringsavgiften avskaffas helt
- D18:4 att karensdagarna tas bort på sikt, men omgående sänks till 5 karensdagar när vi vinner valet
- D18:5 att man får tillgodoräkna sina dagar som man har i a-kasseperioden när man arbetar deltid

Rödeby S-förening, Varvets S-förening, S- Kvinnor i Karlskrona, IF Metalls S-förening, Kommunals S-förening och Handels S-förening

Karlskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D19

STOCKHOLMS PARTIDISTRIKT

En arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Arbetslöshetsförsäkringen är en av grundbultarna i den svenska modellen och är av stor betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Försäkringen handlar inte bara om inkomsttrygghet utan har dessutom en viktig funktion för att nå framgång i aktiva insatser för omställning på arbetsmarknaden. Försäkringen är därutöver en viktig förutsättning för landets ekonomi när det gäller att mjukare kunna möta konjunktursvängningar.

2007 infördes nya beräkningsregler som innebär att den dagpenninggrundade inkomsten alltid ska beräknas på de senaste 12 månaderna. Mer än hälften av försäkringstagarna har inte arbetat heltid eller utan avbrott de senaste 12 månaderna och hamnar därför långt under dagpenningen på 680 kronor. Detta medför att denna grupp får så låg ersättning att den inte kan anses motsvara rimliga krav på en inkomstbortfallsförsäkring.

Sverige behöver en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomstförsäkring under perioder av omställning. Arbetarrörelsen och socialdemokratin behöver fortsätta se arbetslöshetsförsäkringen i ett sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till att allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje. Begränsningen av möjligheten till ersättning vid deltidsarbetslöshet är ett exempel. När de 75 deltidsdagarna förbrukats och arbetsgivaren inte kan erbjuda heltid är frågan om du kan överleva på den deltid du har. För många kan det då vara mer lönsamt att ”stämpla på heltid” än att ta tillfälliga arbeten.

Att ta ansvar för sin situation och planera för framtiden premieras inte heller. Om du söker jobb men för säkerhets skull också söker en utbildning straffas du direkt. Då anses det nämligen som om din huvudsakliga avsikt inte är att arbeta utan att studera.

Därför behöver socialdemokraterna verka för en försäkring som gör det lätt att göra rätt och som understödjer arbetslinjen genom att motivera den arbetslöse att söka jobb och/eller ta emot kompetenshöjande insatser.

Höj taket och ändra beräkningsreglerna

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. I dag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen

stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning.

Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggsförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggsförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk till exempel arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstigliga.

Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas.

Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge fler jobb. Så skapas inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäkringen skapar stora överskott. Bara under åren 2007–2010 beräknas försäkringen ha gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer (också kallad Gentmodellen) har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Dyrköpta erfarenheter, efter 1970- och 80-talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga närvaron på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regerings och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor.

Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden. A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, som vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivning till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi i stället att bli allt mer beroende av löpande överskott i de offentliga finanserna – statliga som kommunala – för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar i infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning. Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas till verkligt behövande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden.

Arbetsmarknadspolitiken håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa.

Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken. Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni.

Arbetsmarknadspolitiken behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperioden, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknads erfarenheter.

Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitiken behöver klara såväl möta de nära behoven för kompetensförsörjningen med tidiga som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden.

Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som

omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till utförsäkring riskerar att bli desto kortare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, till exempel kan utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlat sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning – Trygghetsrådet och Trygghetsfonden med flera – om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter.

Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt. Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitik, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik, som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens, hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning.

På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratiens överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbetarrörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslår besluta:

- D19:1 att verka för en försäkring som gör det lätt att göra rätt och som understödjer arbetslinjen genom att motivera den arbetslöse att söka jobb och/eller ta emot kompetenshövande
- D19:2 att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet
- D19:3 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden
- D19:4 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks

- D19:5 att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer
- D19:6 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D19:7 att verka för att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks
- D19:8 att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter
- D19:9 att vi tillsätter en utredning om möjligheterna att minska antalet karensdagar i arbetslöshetsförsäkringen
- D19:10 att ersättningsnivåerna i a-kassan ska höjas till 90 % när ekonomin så tillåter

Stockholms partidistrikt

MOTION D20

LUNDS ARBETAREKOMMUN

En kraftig förbättring av a-kassan

Arbetslöshetsförsäkringen idag är så urholkad så att den inte längre förtjänar att kallas en riktig försäkring, utan ett bidrag som ges på nåder till utvalda personer under en kort tid. Regeringen och särskilt Moderaterna ser inga problem i detta utan tycker det är helt i ordning att bara 34% av de arbetslösa har rätt till A-kassa och att bara 4% får 80% av sin tidigare lön i ersättning. Den moderata inställningen är en bidragslinje som tvingar arbetslösa till socialbidrag/försörjningsstöd. Det är dags att Socialdemokraterna tar debatten om arbetslöshetsförsäkringen och inte viker ned oss för moderata anklagelser om bidragslinje.

Arbetslöshetsförsäkringen har varit en del av den svenska modellen som har underlättat omställningen av arbetskraft. Med dagens nivå fungerar den inte. Detta minskar rörligheten på arbetsmarknaden, minskar de uppsagdas möjlighet att fokusera på att hitta ett nytt arbete och försvårar möjligheten att dämpa konjunkturedgångar. Nedmonteringen av arbetslöshetsförsäkringen har gått så långt att det inte räcker med små förbättringar av taket och kvalificeringsreglerna. Det krävs en kraftfull satsning för att inkludera fler i arbetslöshetsförsäkringen och på ett rejält höjt tak. Detta måste genomföras även om det krävs skattehöjningar för att finansiera detta.

Partikongressen föreslås besluta:

- D20:1 att Socialdemokraterna verkar för att höja taket i a-kassan kraftigt för att återskapa en arbetslöshetsförsäkring värt namnet
- D20:2 att Socialdemokraterna kraftigt underlättar för att fler ska kvalificera sig för arbetslöshetsförsäkringen

- D20:3 att dessa förändringar genomförs även om det kräver vissa inkomstförstärkningar i form av skattehöjningar
- D20:4 att Socialdemokraterna blir tydliga med att våga ta debatten om arbetslöshetsförsäkringen och andra socialförsäkringar
- D20:6 att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

Mats Nilsson

Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D21

MALMÖ ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

En reformerad a-kassa

En väl fungerande a-kassa är en grundförutsättning för en fungerande arbetsmarknad. A-kassan är en försäkring som ska vara ett stöd i processen att hitta en ny försörjning. A-kassans regler får inte motverka drivkraften att arbeta.

Idag är reglerna för deltidstämpling tyvärr utformade på ett sätt som just motverkar att arbetslösa arbetar. Det är den sk 75-dagarsregeln som är problemet. Idag får man endast använda 75 av 300 dagar för att kombinera arbetslöshet och deltidarbete. För många är olika former av timanställningar och springvikariat väg in på arbetsmarknaden. Den arbetslöse får både yrkesvana, samt kontakter som kan leda till ett fast arbete. Vi kan inte ha en a-kassa som motverkar arbete.

Reglerna för att kvalificera sig för a-kassan är också otidsenliga. De verkar vara skrivna i syfte att folk inte ska kunna kvalificera sig för a-kassan. Kravet måste lättas upp och anpassas till dagens arbetsmarknad. Det ska dock vara utformat utifrån arbetstid.

Ersättningen ska baseras på den lön den arbetslöse skulle ha fått om deltiden varit heltid. A-kassan ska heller inte vara ett verktyg för statlig lönepolitik. Det ska inte finnas ett samband mellan avgiften och arbetslösheten inom kassans område.

Partikongressen föreslås besluta:

- D21:1 att reglerna för deltidstämpling ändras till den ordning som rådde innan den borgerliga regeringens försämringar
- D21:2 att arbetsvillkoret ändras till 5 månader med 75 timmar arbete per månad eller 375 timmars arbete under den senaste 12-månadersperioden
- D21:3 att avgiften till a-kassan ska vara enhetlig oavsett kassa och ej beroende av arbetslösheten inom respektive kassas yrkesområde

Peter Johansson

Malmö arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D22

RONNEBY ARBETAREKOMMUN

En reformerad a-kassa

En väl fungerande a-kassa är en grundförutsättning för en fungerande arbetsmarknad. A-kassan är en försäkring som ska vara ett stöd i processen att hitta en ny försörjning. A-kassans regler får inte motverka drivkraften att arbeta.

Idag är reglerna för deltidstämpling tyvärr utformade på ett sätt som just motverkar att arbetslösa arbetar. Det är den sk 75-dagarsregeln som är problemet. Idag får man endast använda 75 av 300 dagar för att kombinera arbetslöshet och deltidarbete. För många är olika former av timanställningar och springvikariat väg in på arbetsmarknaden. Den arbetslöse får både yrkesvana, samt kontakter som kan leda till ett fast arbete.

Vi kan inte ha en a-kassa som motverkar arbete. Reglerna för att kvalificera sig för a-kassan är också otidsenliga. De verkar vara skrivna i syfte att folk inte ska kunna kvalificera sig för a-kassan. Kravet måste lättas upp och anpassas till dagens arbetsmarknad. Det ska dock vara utformat utifrån arbetstid.

Ersättningen ska baseras på den lön den arbetslöse skulle ha fått om deltiden varit heltid. A-kassan ska heller inte vara ett verktyg för statlig lönepolitik. Det ska inte finnas ett samband mellan avgiften och arbetslösheten inom kassans område.

Partikongressen föreslår besluta:

- D22:1 att reglerna för deltidstämpling ändras till den ordning som rådde innan den borgerliga regeringens försämringar
- D22:2 att arbetsvillkoret ändras till 5 månader med 75 timmar arbete per månad eller 375 timmars arbete under den senaste 12-månadersperioden
- D22:3 att avgiften till a-kassan ska vara enhetlig oavsett kassa och ej beroende av arbetslösheten inom respektive kassas yrkesområde

Martin Moberg

Ronneby arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D23

GOTLANDS PARTIDISTRIKT

Fackföreningsavgift

Idag får arbetsgivarna göra avdrag för avgiften till arbetsgivarorganisationerna medan avdraget till arbetstagarnas fackföreningsavgifter är borttaget.

Partikongressen föreslår besluta:

D23:1 att avdraget för fackföreningsavgifterna återinförs

Bertil Eriksson

Gotlands partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D24

YSTADS ARBETAREKOMMUN

Förbättrad a-kassa

A-kassan är tänkt att både vara ett ekonomiskt skydd mot fattigdom och en omställningsförsäkring för den som blir arbetslös. I dag stämmer inte det längre. Via hårdare kvalificeringsregler har allt färre fått rätt till a-kassa. Detta tillsammans med nedtrappning av ersättningen och utförsäkring från a-kassan har gjort att allt fler tvingas söka socialbidrag, leva på familjen och liknande för att kunna klara av vardagsekonomin. Samtidigt med försämring av ekonomin är a-kassan inte längre en omställningsförsäkring. Det tar lång tid innan arbetslösa får hjälp med åtgärder men dessa åtgärder är också hårt styrda och tar inte hänsyn till individen.

Innan kunde en person som var deltidsarbetslös stämpla a-kassa på de tider den inte arbetade. På det sättet fick människor en möjlighet att fortsätta att ha kontakt med arbetsmarknaden och ha en egen lön samtidigt som den kunde söka efter ett nytt arbete med högre tjänstgöringsgrad. Högeralliansen har stoppat detta när den införde 75-dagarsregeln. Det betyder att en person som är arbetslös kan arbeta max 75 dagar, av sina 300 stämplingsdagar, på ett deltidsarbete. Efter 75 dagar måste den arbetslöse avgöra om den ska fortsätta arbeta på sitt deltidsarbete, vilket innebär att den inte längre har rätt till a-kassa, eller säga upp sig och bli helt arbetslös. Många har hamnat i denna situation och tvingats att tacka nej till fortsatt arbete.

Utförsäkringen från a-kassan skapar en stark oro hos människor som skapar olika fysiska och psykiska problem som sätter ned den enskilde och försvårar återgång till arbetsmarknaden. Människor vill arbeta och söker arbete aktivt. Det är inte deras fel att de inte får ett arbete. Ska de då drabbas av att bli utförsäkrade? En hel del av de utförsäkrade hamnar sedan hos de sociala myndigheterna vilket leder till att socialbidraget ökar. Detta måste i sin tur kompenseras av kommunerna. Pengar tas då till socialbidraget som istället hade kunnat gå till andra välfärdssatsningar och insatser.

Högeralliansen har försämrat a-kassan och dess innehåll. På det sättet har regeringen lyckats frigöra pengar som har gått till att sänka skatten. A-kassan fyller inte längre den funktion som det var tänkt från början. Det behöver förändras och a-kassan behöver reformeras.

Partikongressen föreslås besluta:

- D24:1 att Socialdemokraterna arbetar för att reformera a-kassan så att den både blir ett skydd mot fattigdom och en omställningsförsäkring för den enskilde
- D24:2 att 75-dagarsregeln i arbetslöshetsförsäkringen avskaffas

Roger Jönsson

Ystads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D25

KALMAR ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Förbättrad a-kassa

Arbetslöshetsförsäkringen har under lång tid urholkats och blivit sämre och sämre. Ersättningen är inkomstrelaterad och är 80 % av inkomsten med ett tak som fn. är 680 kronor om dagen. Efter 200 dagar minskar ersättningen till 75 % och efter 300 dagar minskar den till 65 % av inkomsten.

Idag är det under 10 % som får ut 80 % av lönen i A-kassa. Fortsätter urholkningen kommer försäkringen på sikt att försvinna och istället ersättas med privata lösningar. En situation som vi inte vill se. Därför måste taket höjas och i fortsättningen följa löneutvecklingen på arbetsmarknaden.

Idag finns det en finansieringsavgift som är djupt orättvis. Jobbar du i en bransch med hög arbetslöshet har du oftast dels en lägre lön och dels tvingas du betala flera hundra mer i månaden än om du arbetar i en bransch med låg arbetslöshet vilket oftast också innebär en betydligt högre lön.

Karensdagarna har ökat under den borgerliga regeringen från fem till sju dagar. Det är rimligt att återgå till fem dagar och att karensdagarna försvinner på sikt.

Arbetar du deltid får du deltidsmarkera i 75 dagar, därefter är det slut. Det kan i värsta fall leda till att du måste säga upp dig istället för att behålla det fotfästet du har på arbetsmarknaden. Konsekvenserna är alldeles för hårda för de som tvingas jobba heltid.

En trygg omställning på arbetsmarknaden gynnar den enskilde och det gynnar samhället som även fortsättningsvis kan bidra till tillväxten framför att dra i alla handbromsar som finns.

Partikongressen föreslås besluta:

- D25:1 att taket i a-kassan höjs så att löntagarna får 90 % i ersättning vid arbetslöshet
- D25:2 att finansieringsavgiften ska avskaffas
- D25:3 att a-kassan ska följa löneutvecklingen
- D25:4 att karensdagarna ska upphöra på sikt
- D25:5 att systemet för deltidsmarkering görs om helt

Jussi Gröhn

Kalmar arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D26

ÖSTERSUNDS ARBETAREKOMMUN

Förtroendevaldas villkor vid arbetslöshet

Som förtroendevald i en fackförening har man en anställning i grunden och tar tjänstledigt från den i samband med uppdrag. Den ersättning som utgår är förlorad arbetsförtjänst och man har löneavdrag från den anställning man då har i bakgrunden.

Om den förtroendevalda mister sitt ordinarie arbete och ska anmälas till arbetsförmedling och A-kassa uppstår problem då den tid man lagt på sitt förtroendeuppdrag inte får tillgodoräknas och dagersättningen oftast blir mycket lägre än om den förtroendevalda hade arbetat full tid på det ordinarie arbetet.

Jag menar att det ställer till problem vid nyrekrytering till våra uppdrag och att det är svårt att motivera unga att ta uppdrag med den arbetsmarknad vi har idag då vi ena dagen har jobb och nästa inte.

Partikongressen föreslås besluta:

D26:1 att Socialdemokraterna verkar för att tid för fackliga och politiska förtroendeuppdrag som ersätts med förlorad arbetsförtjänst ska ingå i underlaget för fastställande av dagpenning

Zandra Larsson

Östersunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D27

KROKOMS ARBETAREKOMMUN

Förtroendevaldas villkor vid arbetslöshet

Som förtroendevald med politiska och fackliga uppdrag på deltid, har man oftast en anställning i grunden för sin försörjning. När man fullgör ett politiskt eller fackligt uppdrag tar man tjänstledigt med löneavdrag och ersätts med förlorad arbetsförtjänst. Så länge man har kvar sin ordinarie anställning rullar det på.

Problemet uppstår när man som förtroendevald mister sitt ordinarie arbete och måste anmäla sig till arbetsförmedlingen och arbetslöshetskassan. Förtroendeuppdrag som inte är årsarvoderade är idag inte tillgodoräkningsbara i ett arbetsvillkor. Det betyder att den som har många uppdrag och varit tjänstledig från sitt ordinarie jobb, oftast får en mycket lägre dagpenning från arbetslöshetskassan än om han/hon skulle ha arbetat full tid.

Partikongressen föreslås besluta:

D27:1 att Socialdemokratiska partiet verkar för att tid med politiska och fackliga förtroendeuppdrag som ersätts med förlorad arbetsförtjänst, ska jämföras med arbetad tid och ingå i underlaget för fastställande av dagpenning

Eva Handmark

Krokoms arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D28

VÄSTERÅS ARBETAREKOMMUN

Ge unga vuxna rätt till a-kassa

På dagens arbetsmarknad saknar 80 procent av de unga arbetslöshetsförsäkring. Det innebär att de tvingas ta arbeten med ren provisionslön som kan vara hur låg som helst även vid heltidsarbete. Många arbetar med löner på 5000-10000 kr/månad vid heltid eller i värsta fall 60-70 timmars arbetsvecka och det är vanligt med helt obetald jour och beredskap. Det är också vanligt att unga blir illa behandlade på arbetsplatsen eller utnyttjade som gratis marknadsförare av olika produkter. Marknaden för svartjobb växer också när ungdomsarbetslösheten är rekordhög och ungdomarna saknar a-kasseersättning.

Med en arbetslöshetsförsäkring som ger 14000 kr per månad före skatt som grundbelopp till den som arbetat heltid eller deltagit i en eftergymnasial utbildning på heltid i minst 6 månader, så skulle det finnas en grundtrygghet för unga vuxna och en anledning för dem att bli medlemmar i a-kassan. Kravet på att ha arbetat i viss omfattning under viss tid för att få ersättning från a-kassan är ett hinder för unga att få en arbetslöshetsförsäkring. Det behöver tas bort. Om unga fick rätt till a-kassa skulle det bli svårare för arbetsgivare att få sökande till jobb med enbart provisionslön, osäkra timanställningar och andra jobb där anställda blir utnyttjade. Om det inte finns gratis eller väldigt billig arbetskraft att tillgå så kommer arbetsgivarna att erbjuda många fler arbeten med löner som det går att försörja sig på.

Partikongressen föreslås besluta:

D28:1 att alla som uppfyller arbetsvillkor på sex månader ska få grundbelopp från a-kassan med ca 14000 kr/månad vid heltid

D28:2 att alla som uppfyller studievillkor med heltid på sex månader i eftergymnasial utbildning ska få grundbelopp från a-kassan med ca 14000 kr/månad

Gunilla Bäcklund

Västerås arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D29

MÖNSTERÅS ARBETAREKOMMUN

Höjd ersättning vid arbetslöshet

Idag är det tyvärr allt för många som drabbas av en svår ekonomisk situation vid arbetslöshet.

A-kassans högsta ersättning är 680 kr per ersättningsdag, vilket motsvarar 80% av en månadslön på 18 700 kronor brutto vilket ger en årsinkomst på 224 400.

Ersättningen för den arbetslösa blir 14 960 kronor/månad efter skatt. Den ersättningen har varit densamma sedan juli 2002. Idag är det i stort sett ingen heltidslön som är under detta belopp.

Medelinkomsten ligger idag mellan 265 000-323 000 (Enligt SCB) vilket innebär att långt ifrån alla uppnår en ersättning på 80% vid arbetslöshet.

Partikongressen föreslås besluta:

D29:1 att arbetslöshetskassans så kallade tak höjs så att flertalet av de berörda uppnår till 80% av sin lön vid arbetslöshet

Ulrica Widesdotter

Mönsterås arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D30

ENKÖPINGSS ARBETAREKOMMUN

Höjt tak i a-kassan och sänkt avgift

Arbetslöshetsförsäkringen skall ge en inkomstrelaterad trygghet vid omställning för löntagarna, därför måste taket höjas rejält. Idag slår allt fler i a-kassans tak. Siffror från Arbetslöshetskassornas samorganisation visar att 70 procent av de arbetslösa får ut mindre än 80 procent av sin tidigare lön i ersättning.

Lönerna har stigit med tre procent per år samtidigt som högsta ersättningen i a-kassan varit oförändrad sedan 2002 och till och med sänkts. Dessutom omfattas inte arbetslösa av jobbskatteavdraget vilket medför att en arbetslös som mest kan få ut 11 000 kronor efter skatt i månaden.

Alla ska ha råd att vara med i a-kassan. Avgiften för att vara med i a-kassan måste sänkas och inte baseras på arbetslösheten i respektive bransch. Det kan inte vara rimligt att avgiften för en hotellstäderska är 430 kronor/mån mot 90 kronor/mån för hotellbranschens civilekonomer.

En annan följd av regeringens politik är det stora medlemsraset som drabbat facket a-kassor. En halv miljon har lämnat a-kassan mellan 2006 och 2008. Totalt sett kommer kostnaderna att öka markant för samhället i form av försörjningsstöd på grund av detta.

Partikongressen föreslår besluta:

D30:1 att partistyrelsen verkar för att taket i a-kassan höjs och att ett ersättningssystem som följer löneutvecklingen på arbetsmarknaden införs

D30:2 att en avgift lika för alla införs i a-kasssystemet

Anneli Djurklou, S-föreningen (S)enioren

Enköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D31

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Inkomstförsäkringar

Den moderatledda regeringen har sedan den tillträdde 2006 genomfört avgörande förändringar i inkomstförstärkningarna, det gäller både arbetslöshetsförsäkringen och sjukförsäkringen. Idag omfattas färre av ett sämre försäkringsskydd än tidigare och ersättningsnivåerna har i reella termer minskat. Gruppen som är utan förskärningar har vuxit i vårt land, inkomstförstärkningarna i realiteten har förändrats från att garantera individens inkomst vid tillfällig sjukdom eller arbetslöshet till att enbart garantera en grundläggande ersättning för en majoritet av löntagarna.

Utvecklingen är ett stort hot mot inkomstförstärkningarna som allmänna försäkringar i samhällets försorg. Systemet har tidigare byggt på utgångspunkten att försäkringarna ska medverka till en solidarisk utjämning av risker. Om den allmänna försäkringen inte ger alla en rimlig inkomstrygghet kommer allt fler av de som har låga risker för sjukdom och arbetslöshet, och möjlighet att betala, att känna sig tvingade att ta privata försäkringar. Ju fler som betalar vid sidan av den allmänna försäkringen och ju mindre den täcker upp av inkomstbortfallet, desto svalare blir intresset att vara med och betala solidariskt. De med låga inkomster och hög risk får använda en orimligt stor del av sin disponibla inkomst för att få motsvarande trygghet, i den mån de överhuvudtaget tillåts teckna försäkringar. Ersättningsnivåerna framförallt vad gäller arbetslöshetsförsäkringen är dessutom inte bara ett skydd för den som blir arbetslös utan en viktig del för hela lönebildningen

Inkomstförstärkningarna är så förändrade att vi kanske inte längre kan tala om att reparera dem utan snarare om att konstruera dem på nytt. Att göra det blir ett långsiktigt arbete för Socialdemokratin vid ett regeringsskifte. Målet för det arbetet vara långsiktigt hållbara försäkringar som är anpassade till människor i ett modernt arbetsliv. Det gäller både sjukförsäkringen och arbetslöshetsförsäkringen.

Följande principer ska vara vägledande för arbetet.

1. Arbetslinjen. Målet är att alla ska ha ett arbete, kunna försörja sig själv och bidra till det gemensamma.

2. Människan i centrum. Individer är olika och har olika förutsättningar. Det måste finnas en flexibilitet i systemen som gör att människor kan komma tillbaka från sjukdom och arbetslöshet utifrån olika förutsättningar.
3. Solidarisk finansiering.
4. Skydd mot alltför stora inkomstbortfall och ha en bred riskutjämning.

Det nya systemet ska vara långsiktigt och finansiellt stabilt och bygga på att personen är försäkrad i befintligt skick.

Regeringen har inte bara förändrat ersättningsnivåerna i försäkringarna. De har också förändrat regelverket vad gäller beräkningsgrunder av arbetstiden för arbetslöshetsförsäkringen. Beräkningen av normalarbetstiden missgynnar de som arbetat fackligt eller tagit tjänstledigt för politiska uppdrag. Det kan te sig som en detalj men är av vikt av framförallt demokratiska skäl att beräkningsgrunden för normalarbetstiden förändras.

Vår utgångspunkt är att försäkringarna ska omfatta så många som möjligt när det gäller sjukförsäkringen innebär det en generell och obligatorisk försäkring.

När det gäller arbetslöshetsförsäkringen innebär det att göra den så bra att många vill vara med i den. Regeringens politik har också på det här området inneburit försämringar. Många tycker att det är dyrt att vara med i A- kassan vilken har varit en anledning till att många valt att lämna a-kassorna eller inte gå med. Den utvecklingen måste vändas. Socialdemokratin bör tillsammans med fackföreningen rörelsen utreda hur avgifterna till a-kassorna kan sänkas, systemet ska utformas så att det är solidariskt och rättvist för de som är med. Ett steg på den vägen är att införa skattereduktion för avgiften till a- kassan och fackföreningen.

Partikongressen föreslår besluta:

- D31:1 att inkomstbortfallsprincipen återupprättas sjukförsäkringen och arbetslöshetsförsäkringen
- D31:2 att taket i sjukförsäkringen och arbetslöshetsförsäkringen höjs. Målet ska vara att 80% av löntagarna ska få ut 80% av sin inkomst
- D31:3 att vi får ett sjukförsäkringssystem som bygger på principen hela folket
- D31:4 att avgiften till a-kassan ska vara ekonomiskt hållbar för de som är medlemmar i a-kassan
- D31:5 att man ska kunna göra en skattereduktion på avgiften till a-kassan
- D31:6 att man ska kunna göra en skattereduktion på fackföreningsavgiften
- D31:7 att begreppet normalarbetstiden likställs med anställningsgraden utan påverkan av eventuell frånvaro
- D31:8 att allt politiskt arbete där man får förlorad arbetsförtjänst skall räknas in som arbetad tid i normalarbetstiden

Göteborgs partidistrikt

MOTION D32

LANDSKRONA ARBETAREKOMMUN

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna läsvärda motion vill vi som motionärer lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäkring handlar nämligen inte bara om inkomsttrygghet. Försäkringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globalisering.

Sverige behöver därför åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomsttrygghet under perioder av omställning. Arbetarörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till att allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. Idag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbande som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts, dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning.

Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggsförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggsförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk – t.ex. arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin – blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstiglig.

Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket ses i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas.

Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge fler jobb. Så skapades inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäkringen skapar

stora överskott. Bara under åren 2007-2010 beräknas försäkring gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer – också kallad Gentmodellen – har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Dyrköpta erfarenheter, efter 1970- och 80-talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga närvaron på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regerings och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor.

Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden.

A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, likt vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivningen till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi istället att bli allt mer beroende av löpande överskott i de offentliga finanserna – statliga som kommunala – för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar i infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning. Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslöner på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i arbetslöshetsförsäkringen kommer in i bilden.

Arbetsökande som inte vill drabbas av indragen ersättning måste enligt reglerna ta erbjudna eller anvisade arbeten så vida lönen inte understiger 90 procent av dagpenningen i arbetslöshetsförsäkringen. Så ju mer regeringen kan trycka tillbaka ersättning i arbetslöshetsförsäkringen, desto lägre blir reservationslöner. Med fallande reservationslöner blir det svårare att få kollektivavtalen att fungera. Kollektivavtalen bygger i grund och botten på ett löfte om i konkurrens om jobben aldrig bjuda under varandra.

Därför behöver Sverige en prisvärd arbetslöshetsförsäkring som tar spjörn mot regeringens ambitioner att trycka tillbaka människors löner. Sveriges framtid byggs starkare av människors kunskap, färdigheter och kompetenser, inte genom att tvinga människor att lönekonkurrera ut varandra.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas till verkligt behövande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden.

Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa.

Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken. Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få, och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni.

Arbetsmarknadspolitik behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperiod, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadsfarenheter.

Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitik behöver klara såväl möta de nära behoven för kompetensförsörjningen med tidiga insatser som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden.

Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som

omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till utförsäkring riskerar att bli desto kortare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, exempelvis utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlat sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning - Trygghetsrådet och Trygghetsfonden, m.fl. – om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter.

Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt. Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitiken, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning.

På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratiens överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbetarörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslås besluta:

- D32:1 att en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet
- D32:2 att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden
- D32:3 att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks
- D32:4 att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

- D32:5 att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D32:6 att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks
- D32:7 att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

Mikael Andersson, Anna Fernebro och Jessica Olofsson

Landskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D33

LULEÅ ARBETAREKOMMUN

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna läsvärda motion vill vi lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäkringen handlar nämligen inte bara om inkomstrygghet. Försäkringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globaliseringen.

Sverige behöver därför åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomstrygghet under perioder av omställning. Arbetarörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till att allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. I dag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning. Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk – till exempel arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin – blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstiglig. Därför

behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas. Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge fler jobb. Så skapas inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäkringen skapar stora överskott. Bara under åren 2007–2010 beräknas försäkringen ha gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor. Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer – också kallad Gentmodellen – har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar. Dyrköpta erfarenheter, efter 1970- och 80-talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga närvaron på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regerings och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor. Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden. A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, som vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivningen till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi i stället att bli allt mer beroende av löpande överskott i de offentliga finanserna – statliga som kommunala – för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar i infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning. Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslönerna på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i arbetslöshetsförsäkringen kommer in i bilden. Arbetsökande som inte vill drabbas av indragen ersättning måste enligt reglerna ta erbjudna eller anvisade arbeten så vida lönen inte understiger 90 procent av dagpenningen i arbetslöshetsförsäkringen. Så ju mer regeringen kan trycka tillbaka ersättning i arbetslöshetsförsäkringen desto lägre blir reservationslönerna. Med fallande reservationslöner blir det svårare att få kollektivavtalen att fungera. Kollektivavtalen bygger i grund och botten på ett löfte om i konkurrens om jobben aldrig bjuda under varandra. Därför behöver Sverige en prisvärd arbetslöshetsförsäkring som tar spjörn mot regeringens ambitioner att trycka tillbaka människors löner. Sveriges framtid byggs starkare av människors kunskap, färdigheter och kompetenser, inte genom att tvinga människor att lönekonkurrera ut varandra.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas till verkligt behövande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden. Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa. Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken. Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni. Arbetsmarknadspolitik behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperioden, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadserfarenheter. Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitik behöver klara såväl

möta de nära behoven för kompetensförsörjningen med tidiga som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden. Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till utförsäkring riskerar att bli desto kortare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, till exempel kan utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlat sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning – Trygghetsrådet och Trygghetsfonden med flera – om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter. Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt. Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitik, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik, som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens, hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning. På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratiens överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbetarrörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslår besluta:

- D33:1 att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet
- D33:2 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

- D33:3 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks
- D33:4 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D33:5 att verka för att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks
- D33:6 att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter
- D33:7 att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer

Metalls S-fackklubbar i Luleå

Luleå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D34

HELSINGBORGS ARBETAREKOMMUN

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna läsvärda motion vill vi som motionärer lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäkringen handlar nämligen inte bara om inkomsttrygghet. Försäkringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globaliseringen.

Sverige behöver därför åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomsttrygghet under perioder av omställning, Arbetarörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till att allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. Idag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts, och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning.

Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggsförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggsförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk-t.ex. arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin - blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstiglig.

Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket ses i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas.

Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge flerjobb. Så skapades inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäkringen skapar stora överskott. Bara under åren 2007-2010 beräknas försäkring gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna 1 syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer- också kallad Gentmodellen - har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Dyrköpta erfarenheter, efter 1970- och 80-talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga närvaron på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regering och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor.

Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden.

A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator- stötdämpare - vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, likt vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivning till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi istället att bli allt mer beroende av löpande överskott ide offentliga finanserna - statliga som kommunala - för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning.

Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslönerna på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i arbetslöshetsförsäkringen kommer in i bilden.

Arbets sökande som inte vill drabbas av indragen ersättning måste enligt reglerna ta erbjudna eller anvisade arbeten så vida lönen inte understiger 90 procent av dagpenningen i arbetslöshetsförsäkringen. Så ju mer regeringen kan trycka tillbaka ersättning i arbetslöshetsförsäkringen, desto lägre blir reservationslönerna. Med fallande reservationslöner blir det svårare att få kollektivavtalen att fungera. Kollektivavtalen bygger i grund och botten på ett löfte om i konkurrens om jobben aldrig bjuda under varandra.

Därför behöver Sverige en prisvärd arbetslöshetsförsäkring som tar spjörn mot regeringens ambitioner att trycka tillbaka människors löner. Sveriges framtid byggs starkare av människors kunskap, färdigheter och kompetenser, inte genom att tvinga människor att lönekonkurrera ut varandra.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas till verkligt behövande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden.

Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runtom i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa.

Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor

grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få, och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni.

Arbetsmarknadspolitikerna behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperiod, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadserfarenheter.

Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitikerna behöver klara såväl möta de nära behoven för kompetensförsörjningen med tidiga insatser som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden.

Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till utförsäkring riskerar att bli desto kodare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, exempelvis utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlad sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning - Trygghetsrådet och Trygghetsfonden, m.fl. - om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter.

Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt, Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitiken, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning. På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroendet för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratiens överväganden om nedtrappning av ersättning utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens

utbetalning osv, kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna: Arbetarörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete - nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslås besluta:

- D34:1 att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet
- D34:2 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden
- D34:3 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks
- D34:4 att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer
- D34:5 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D34:6 att verka för att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks
- D34:7 att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

IF Metall Nordvästra Skåne S-förening

Helsingborgs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D35

ULRICEHAMNS ARBETAREKOMMUN

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna läsvärda motion vill vi som motionärer lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäkringen handlar nämligen inte bara om inkomsttrygghet. Försäkringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globaliseringen.

Sverige behöver därför åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomsttrygghet under perioder av omställning. Arbetarörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till att allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne - och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. Idag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a - kassa. A - kasseavgiften har chockhöjts, och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a - kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning.

Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggsförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggsförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk – t.ex. arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin – blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstiglig. Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket ses i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas.

Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge fler jobb. Så skapades inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäkringen skapar stora överskott. Bara under åren 2007 - 2010 beräknas försäkring gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a - kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer – också kallad Gentmodellen – har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a - kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Dyrköpta erfarenheter, efter 1970 - och 80 - talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga närvaron på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regerings och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor.

Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A - kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden. A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, likt vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivningen till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi istället att bli allt mer beroende av löpande överskott i de offentliga finanserna – statliga som kommunala – för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar i infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning. Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslöner på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i arbetslöshetsförsäkringen kommer in i bilden.

Arbetssökande som inte vill drabbas av indragen ersättning måste enligt reglerna ta erbjudna eller anvisade arbeten så vida lönen inte understiger 90 procent av dagpenningen i arbetslöshetsförsäkringen. Så ju mer regeringen kan trycka tillbaka ersättning i arbetslöshetsförsäkringen, desto lägre blir reservationslöner. Med fallande reservationslöner blir det svårare att få kollektivavtalen att fungera. Kollektivavtalen bygger i grund och botten på ett löfte om i konkurrens om jobben aldrig bjuda under varandra.

Därför behöver Sverige en prisvärd arbetslöshetsförsäkring som tar spjörn mot regeringens ambitioner att trycka tillbaka människors löner. Sveriges framtid byggs starkare av människors kunskap, färdigheter och kompetenser, inte genom att tvinga människor att lönekonkurrera ut varandra.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas

till verkligt behövande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden. Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa.

Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken. Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få, och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig - politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni.

Arbetsmarknadspolitik behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperiod, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadserfarenheter.

Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitik behöver klara såväl möta de nära behoven för kompetensförsörjningen med tidiga insatser som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden.

Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till utförsäkring riskerar att bli desto kortare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, exempelvis utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlat sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning - Trygghetsrådet och Trygghetsfonden, m.fl. - om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter.

Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt. Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitik, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik som har förmåga att möta ekonomins upp och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning.

På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratiens överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbetareörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslås besluta:

- D35:1 att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet
- D35:2 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden
- D35:3 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks
- D35:4 att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer
- D35:5 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitikerna byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D35:6 att verka för att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks
- D35:7 att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

Mattias Josefsson

Ulricehamns arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D36

UMEÅ ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna läsvärda motion vill vi lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäkringen handlar nämligen inte bara om inkomstrygghet.

Försäkringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globaliseringen.

Sverige behöver därför åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomstrygghet under perioder av omställning. Arbetarörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. I dag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning.

Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggsförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggsförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk – till exempel arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin – blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstiglig. Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas.

Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge fler jobb. Så skapas inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäkringen skapar stora överskott. Bara under åren 2007–2010 beräknas försäkringen ha gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer – också kallad Gentmodellen – har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre

facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Dyrköpta erfarenheter, efter 1970- och 80-talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga närvaron på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regerings och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor. Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden.

A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, som vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivning till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi i stället att bli allt mer beroende av löpande överskott i de offentliga finanserna – statliga som kommunala – för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar i infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning. Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslöner på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i arbetslöshetsförsäkringen kommer in i bilden.

Arbets sökande som inte vill drabbas av indragen ersättning måste enligt reglerna ta erbjudna eller anvisade arbeten så vida lönen inte understiger 90 procent av dagpenningen i arbetslöshetsförsäkringen. Så ju mer regeringen kan trycka tillbaka ersättning i arbetslöshetsförsäkringen desto lägre blir reservationslöner. Med fallande reservationslöner blir det svårare att få kollektivavtalen att fungera.

Kollektivavtalen bygger i grund och botten på ett löfte om i konkurrens om jobben aldrig bjuda under varandra. Därför behöver Sverige en prisvärd arbetslöshetsförsäkring som tar spjörn mot regeringens ambitioner att trycka tillbaka människors löner. Sveriges framtid byggs starkare av människors kunskap, färdigheter och kompetenser, inte genom att tvinga människor att lönekonkurrera ut varandra.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas till verkligt behovande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden.

Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa.

Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken. Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni.

Arbetsmarknadspolitik behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperioden, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadserfarenheter.

Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitik behöver klara såväl möta de nära behoven för kompetensförsörjningen med tidiga som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden.

Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till utförsäkring riskerar att bli desto kortare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, till exempel kan utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlat sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning – Trygghetsrådet och Trygghetsfonden med flera – om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter.

Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt. Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitik, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik, som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens, hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning.

På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratins överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbetarrörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslås besluta:

D36:1 att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet

Per-Erik Johansson

Umeå arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D37

SMEDJEBACKENS ARBETAREKOMMUN

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna läsvärda motion vill vi lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäkringen handlar nämligen inte bara om inkomstrygghet. Försäkringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globaliseringen.

Sverige behöver därför åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomstrygghet under perioder av omställning. Arbetarrörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till att allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. I dag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning.

Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggsförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggsförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk – till exempel arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin – blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstiglig. Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas.

Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge fler jobb. Så skapas inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäkringen skapar stora överskott. Bara under åren 2007–2010 beräknas försäkringen ha gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer – också kallad Gentmodellen – har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Dyrköpta erfarenheter, efter 1970- och 80-talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga närvaron på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regerings och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor. Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden.

A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, som vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivning till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi i stället att bli allt mer beroende av löpande överskott i de offentliga finanserna – statliga som kommunala – för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar i infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning. Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslöner på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i arbetslöshetsförsäkringen kommer in i bilden.

Arbetssökande som inte vill drabbas av indragen ersättning måste enligt reglerna ta erbjudna eller anvisade arbeten så vida lönen inte understiger 90 procent av dagpenningen i arbetslöshetsförsäkringen. Så ju mer regeringen kan trycka tillbaka ersättning i arbetslöshetsförsäkringen desto lägre blir reservationslöner. Med fallande reservationslöner blir det svårare att få kollektivavtalen att fungera. Kollektivavtalen bygger i grund och botten på ett löfte om i konkurrens om jobben aldrig bjuda under varandra. Därför behöver Sverige en prisvärd arbetslöshetsförsäkring som tar spjörn mot regeringens ambitioner att trycka tillbaka människors löner. Sveriges framtid byggs starkare av människors kunskap, färdigheter och kompetenser, inte genom att tvinga människor att lönekonkurrera ut varandra.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas

till verkligt behövande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden.

Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa.

Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken. Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni.

Arbetsmarknadspolitik behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperioden, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadserfarenheter.

Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitik behöver klara såväl möta de nära behoven för kompetensförsörjningen med tidiga som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden.

Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till utförsäkring riskerar att bli desto kortare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, till exempel kan utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlat sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning – Trygghetsrådet och Trygghetsfonden med flera – om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter.

Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt. Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitik, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik, som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens, hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomsttrygghet under omställning.

På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomsttrygghet under omställning. Socialdemokratiens överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbetarrörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslås besluta:

- D37:1 att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet
- D37:2 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden
- D37:3 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks
- D37:4 att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer
- D37:5 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitikerna byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D37:6 att verka för att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks
- D37:7 att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

Olof Långberg

Smedjebackens arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D38

HUDIKSVALLS ARBETAREKOMMUN

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna läsvärda motion vill vi lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäkringen handlar nämligen inte bara om inkomsttrygghet.

Försäkringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globaliseringen.

Sverige behöver därför åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomstrygghet under perioder av omställning. Arbetarörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. I dag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning.

Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggsförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggsförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk – till exempel arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin – blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstiglig. Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas.

Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge fler jobb. Så skapas inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäkringen skapar stora överskott. Bara under åren 2007–2010 beräknas försäkringen ha gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer – också kallad Gentmodellen – har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre

facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Dyrköpta erfarenheter, efter 1970- och 80-talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga närvaron på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regerings och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor. Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden.

A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, som vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivningen till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi i stället att bli allt mer beroende av löpande överskott i de offentliga finanserna – statliga som kommunala – för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar i infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning. Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslöner på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i arbetslöshetsförsäkringen kommer in i bilden.

Arbets sökande som inte vill drabbas av indragen ersättning måste enligt reglerna ta erbjudna eller anvisade arbeten så vida lönen inte understiger 90 procent av dagpenningen i arbetslöshetsförsäkringen. Så ju mer regeringen kan trycka tillbaka ersättning i arbetslöshetsförsäkringen desto lägre blir reservationslöner. Med fallande reservationslöner blir det svårare att få kollektivavtalen att fungera.

Kollektivavtalen bygger i grund och botten på ett löfte om i konkurrens om jobben aldrig bjuda under varandra.

Därför behöver Sverige en prisvärd arbetslöshetsförsäkring som tar spjörn mot regeringens ambitioner att trycka tillbaka människors löner. Sveriges framtid byggs starkare av människors kunskap, färdigheter och kompetenser, inte genom att tvinga människor att lönekonkurrera ut varandra.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas till verkligt behövande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden.

Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa.

Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken. Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni.

Arbetsmarknadspolitik behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperioden, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadserfarenheter.

Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitik behöver klara såväl möta de nära behoven för kompetensförsörjningen med tidiga som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden.

Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till utförsäkring riskerar att bli desto kortare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, till exempel kan utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlat sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning – Trygghetsrådet och Trygghetsfonden med flera – om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen

behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter.

Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt. Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitik, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik, som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens, hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning.

På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratiens överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbetarrörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslås besluta:

- D38:1 att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet
- D38:2 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden
- D38:3 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks
- D38:4 att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer
- D38:5 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D38:6 att verka för att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks
- D38:7 att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

Metall fkl

Hudiksvalls arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D39

SOLNA ARBETAREKOMMUN

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna läsvärda motion vill vi lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäringen handlar nämligen inte bara om inkomsttrygghet. Försäringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globaliseringen. Sverige behöver därför åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger fler-talet arbetstagare en hygglig inkomsttrygghet under perioder av omställning. Arbetarörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till att allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. I dag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning. Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggsförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggsförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk – till exempel arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin – blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstiglig. Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas. Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge fler jobb. Så skapas inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäringen skapar stora överskott. Bara under åren 2007–2010 beräknas försäkringen ha gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer – också kallad Gentmodellen – har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Dyrköpta erfarenheter, efter 1970- och 80-talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga när-varon på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regering och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen. Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor. Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden. A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, som vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivning till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi i stället att bli allt mer beroende av löpande överskott i de offentliga finanserna – statliga som kommunala – för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar i infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning. Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslöner på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i

arbetslöshetsförsäkring kommer in i bilden. Arbetsökande som inte vill drabbas av indragen ersättning måste enligt reglerna ta erbjudna eller anvisade arbeten så vida lönen inte understiger 90 procent av dag-penningen i arbetslöshetsförsäkring. Så ju mer regeringen kan trycka tillbaka ersättning i arbetslöshetsförsäkring desto lägre blir reservationslöner. Med fallande reservationslöner blir det svårare att få kollektivavtalen att fungera. Kollektivavtalen bygger i grund och botten på ett löfte om i konkurrens om jobben aldrig bjuda under varandra. Därför behöver Sverige en prisvärd arbetslöshetsförsäkring som tar spjörn mot regeringens ambitioner att trycka tillbaka människors löner. Sveriges framtid byggs starkare av människors kunskap, färdigheter och kompetenser, inte genom att tvinga människor att lönekonkurrera ut varandra.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas till verkligt behövande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden. Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa. Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken. Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni. Arbetsmarknadspolitik behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperioden, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadserfarenheter.

Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitik behöver klara såväl möta de nära behoven för kompetensförsörjningen med tidiga som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden. Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till utförsäkring riskerar att bli desto kortare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, till exempel kan utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlat sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning – Trygghetsrådet och Trygghetsfonden med flera – om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av fak-tiska kunskaper och färdigheter. Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt. Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitik, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik, som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens, hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning. På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratiens överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbe-tarrörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslås besluta:

- D39:1 att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet
- D39:2 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden
- D39:3 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks
- D39:4 att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer
- D39:5 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitikerna byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D39:6 att verka för att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks
- D39:7 att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

Georgios Kontorinis och Bernt Johansson
Solna arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D40

PITEÅ ARBETAREKOMMUN

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna läsvärda motion vill vi lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäkringen handlar nämligen inte bara om inkomsttrygghet. Försäkringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globaliseringen.

Sverige behöver därför åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomsttrygghet under perioder av omställning. Arbetarörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till att allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. I dag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning.

Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggsförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggsförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk – till exempel arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin – blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstiglig. Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas.

Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge fler jobb. Så skapas inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäkringen skapar stora överskott. Bara under åren 2007–2010 beräknas försäkringen ha gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer – också kallad Gentmodellen – har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Dyrköpta erfarenheter, efter 1970- och 80-talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga närvaron på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regerings och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor. Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden. A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, som vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivningen till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi i stället att bli allt mer beroende av löpande överskott i de offentliga finanserna – statliga som kommunala – för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet

riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar i infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning. Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslöner på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i arbetslöshetsförsäkringen kommer in i bilden.

Arbets sökande som inte vill drabbas av indragen ersättning måste enligt reglerna ta erbjudna eller anvisade arbeten så vida lönen inte understiger 90 procent av dagpenningen i arbetslöshetsförsäkringen. Så ju mer regeringen kan trycka tillbaka ersättning i arbetslöshetsförsäkringen desto lägre blir reservationslöner. Med fallande reservationslöner blir det svårare att få kollektivavtalen att fungera. Kollektivavtalen bygger i grund och botten på ett löfte om i konkurrens om jobben aldrig bjuda under varandra. Därför behöver Sverige en prisvärd arbetslöshetsförsäkring som tar spjörn mot regeringens ambitioner att trycka tillbaka människors löner. Sveriges framtid byggs starkare av människors kunskap, färdigheter och kompetenser, inte genom att tvinga människor att lönekonkurrera ut varandra.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas till verkligt behovande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden.

Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa.

Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken. Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni.

Arbetsmarknadspolitik behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperioden, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadserfarenheter.

Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitik behöver klara såväl möta de nära behoven

för kompetensförsörjningen med tidiga som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden.

Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till utförsäkring riskerar att bli desto kortare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, till exempel kan utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlat sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning – Trygghetsrådet och Trygghetsfonden med flera – om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter.

Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt. Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitik, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik, som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens, hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning.

På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratiens överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbetarrörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslår besluta:

- D40:1 att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet
- D40:2 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden

- D40:3 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks
- D40:4 att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer
- D40:5 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D40:6 att verka för att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks
- D40:7 att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

Anders Nyström

Piteå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D41

STENUNGSUNDS ARBETAREKOMMUN

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna motion vill vi lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäkringen handlar nämligen inte bara om inkomstrygghet.

Försäkringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globaliseringen.

Sverige behöver åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomstrygghet under perioder av omställning. Arbetarörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till att allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. I dag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning. Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning

av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer har länge varit en måltavla med syftet att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden. A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, som vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivningen till hushåll och företag.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslöner på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i arbetslöshetsförsäkringen kommer in i bilden.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni.

Arbetsmarknadspolitiken behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperioden, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadserfarenheter.

Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik, som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens, hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning.

På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratiens överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbetarrörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslås besluta:

- D41:1 att verka för en höjning av taket i arbetslöshetsförsäkringen med riktmärket att 80 procent av löntagarna ska kunna få ut 80 procent i ersättning vid arbetslöshet
- D41:2 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden
- D41:3 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks på sikt
- D41:4 att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer
- D41:5 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D41:6 att verka för att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks
- D41:7 att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

Marie Nilsson

Stenungsunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D42

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

Ja till omställningskraft och nej till alliansens bidragslinje

I denna läsvärda motion vill vi lyfta fram arbetslöshetsförsäkringens betydelse för utvecklingen på den svenska arbetsmarknaden. Arbetslöshetsförsäkringen handlar nämligen inte bara om inkomstrygghet. Försäkringen har en funktion för möjligheten att nå framgång i aktiva insatser för omställningen. Den ger landets ekonomi möjlighet att mjukare kunna möta konjunktursvängningar och grundlägger en världsledande förmåga att möta förändringskraften i globaliseringen.

Sverige behöver därför åter få en fungerande arbetslöshetsförsäkring som ger flertalet arbetstagare en hygglig inkomstrygghet under perioder av omställning. Arbetarörelsen behöver fortsatt se arbetslöshetsförsäkring i sammanhang av en modern jobbskapande politik. De är förutsättningar för varandra.

Ge det arbetande folket en arbetslöshetsförsäkring värd namnet

Sedan regeringsskiftet 2006 har landet fått se en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen rör sig från att vara en generell försäkring som gynnar arbetslinjen till att allt mer bli ett selektivt inkomststöd som förstärker alliansregeringens låglöne- och bidragslinje.

Taket för högsta ersättningen i arbetslöshetsersättningen har inte höjts på tio år. I dag är det bara runt 10 procent av de heltidsjobbade som kan räkna med att få 80 procent av tidigare lön i ersättning vid arbetslöshet. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har chockhöjts och dyr och dålig försäkring lockar inte. Runt 400 000 personer lämnade a-kassan och nyanslutningen stannade av. Anslutningsgraden till kassorna på har ett fåtal år fallit till under 70 procent. Bara var tredje arbetslös har rätt till arbetslöshetsersättning.

Grupper med ekonomiska förutsättningar, och lyckligt lottande att tillhöra arbetstagare med låg arbetslöshetsrisk, tecknar i allt större utsträckning privata tilläggsförsäkringar. Antalet personer som har en tilläggsförsäkring bedöms uppgå till runt 1,5 miljoner. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk – till exempel arbetare inom den för Sveriges ekonomi så viktiga exportindustrin – blir kostnaderna för privata försäkringar oöverstiglig. Därför behöver socialdemokraterna verka för en upprustning av den svenska arbetslöshetsersättningen där en höjning av taket i det nära perspektivet ingår som en prioriterad fråga.

Prisvärd försäkring utan pekpinne i lönebildningen

A-kasseavgiften har differentierats utifrån arbetslöshetsrisk i uttalat syfte att påverka lönebildningen. Löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter om deras fackliga organisationer förhandlar fram för bra avtal. Så tror regeringen att fler jobb skapas.

Fackliga organisationer, ekonomer och professorer dömer ut de differentierade avgifternas funktion för att ge fler jobb. Så skapas inga jobb, men det medverkar till att arbetslöshetsförsäkringen skapar stora

överskott. Bara under åren 2007–2010 beräknas försäkringen ha gett överskott till statskassan på sammanlagt runt 70 miljarder kronor.

Nästa steg i alliansens strategi är att förstatliga a-kassorna i syfte att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Syftet är långt ifrån omsorg om arbetslösa eller viljan till att skapa en fungerande försäkring. Det sker i syfte att skada den fackliga anslutningsgraden. Kopplingen mellan fackliga organisationer – också kallad Gentmodellen – har länge varit en måltavla för de fientligt sinnade i syfte att komma åt de fackliga medlemmarnas styrka i löneförhandlingarna. Ett väl utfört statligt angrepp på de fackligt knutna a-kassorna kan ge genomslag på den fackliga anslutningsgraden. En påtagligt lägre facklig anslutningsgrad kan i sin tur medverka till att fackliga organisationer, inom drabbade sektorer och branscher, kan få svårt att bära upp rikstäckande kollektivavtalsförhandlingar.

Dyrköpta erfarenheter, efter 1970- och 80-talens trassel, om värdet av en fungerande lönebildning, byggt på parternas självständighet, ansvar för samhällsekonomi och inbördes tillit, riskerar att slås i spillror. Där kollektivavtalen och fackliga närvaron på de enskilda arbetsplatserna trycks undan kommer förr eller senare regerings och riksdags lagstiftningsmakt behöva ta över. Då har Sverige fått en statlig lönepolitik och öppnat dörrarna för arbetsmarknadslagstiftning som nog mer påminner om den amerikanska än vad vi kallar den svenska modellen.

Socialdemokraterna har en roll att fylla för att medverka till att upprätthålla en ordning där parterna på arbetsmarknaden självständigt ansvarar för lönebildningen, utan statligt ingripande. Sveriges ekonomiska styrka kan aldrig bäras av statlig inkomspolitik där regering och riksdag blandar sig i avtalsfrågor. Därför måste avgiftskopplingen till nivån på arbetslösheten i respektive bransch tas bort. A-kasseavgiften bör vara låg, stimulera till anslutning och utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden.

A-kassornas självständighet från staten behöver värnas och befrias från risken av ett direkt eller indirekt förstatligande.

Värna ekonomins stötdämpare

Arbetslöshetsförsäkringens funktion som automatisk stabilisator – stötdämpare – vid ekonomiska nedgångar försvagas av att försäkringen omfattas av allt färre till allt sämre inkomstskydd under omställning. Sveriges ekonomi riskerar vid kraftiga nedgångar, som vi sett runt om i Europa, dras in i en ond spiral. Ökad arbetslöshet med svagt inkomstskydd drar ned den inhemska konsumtionen och ekonomins nedgång förvärras ytterligare. Allt fler riskerar att inte klara av att betala räntor på bostadslån. Bankerna riskerar att hamna i trångmål och staten kan tvingas ryka in med stöd för att landet ska klara fungerande kreditgivningen till hushåll och företag.

Med försvagade stabilisatorer riskerar Sveriges ekonomi i stället att bli allt mer beroende av löpande överskott i de offentliga finanserna – statliga som kommunala – för att ha penningförråd att ösa ur vid nedgångar i världskonjunkturer. Sverige ska ha sunda offentliga finanser, men priset för dumsnålhet riskerar att bli högt i form av uteblivna investeringar i infrastruktur, kunskap och klimatsmart prisvärd energiförsörjning. Därför behöver en utvecklingsinriktad svensk ekonomi kraftfulla automatiska stabilisatorer.

Sverige behöver kompetens inte allt lägre löner

I tron att det blir lättare för arbetsgivare att hitta rätt kompetens ser regeringen till att trycka ned reservationslöner på arbetsmarknaden. Reservationslönen är som bekant en omskrivning för den lägsta lönenivå som krävs för att acceptera en anställning. Och det är här som ersättningsnivån i arbetslöshetsförsäkringen kommer in i bilden.

Arbetsökande som inte vill drabbas av indragen ersättning måste enligt reglerna ta erbjudna eller anvisade arbeten såvida lönen inte understiger 90 procent av dagpenningen i arbetslöshetsförsäkringen. Så ju mer regeringen kan trycka tillbaka ersättning i arbetslöshetsförsäkringen desto lägre blir reservationslöner. Med fallande reservationslöner blir det svårare att få kollektivavtalen att fungera. Kollektivavtalen bygger i grund och botten på ett löfte om i konkurrens om jobben aldrig bjuda under varandra. Därför behöver Sverige en prisvärd arbetslöshetsförsäkring som tar spjörn mot regeringens ambitioner att trycka tillbaka människors löner. Sveriges framtid byggs starkare av människors kunskap, färdigheter och kompetenser, inte genom att tvinga människor att lönekonkurrera ut varandra.

Arbetsmarknad i förändring kräver aktiva insatser för omställningen

Under alliansregeringens styre har landet fått uppleva konsekventa neddragningar i arbetsmarknadspolitikens aktiva innehåll. Resurserna hamstras för att få omgivningen att tro att de riktas till verkligt behövande grupper. I själva verket handlar det om politisk snålhet, passivitet och senfärdighet som snarare leder till ihållande hög arbetslöshet och bestående svårigheter för unga och nyanlända att etablera sig på arbetsmarknaden.

Arbetsmarknadspolitik håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lever arbetsplatsernas brist på arbetskraft med rätt kompetens inom samma postnummerområde som långtidsarbetslösa.

Samtidigt har Sverige under alliansregeringens styre fått utstå otillräckliga satsningar inom utbildningspolitiken. Grund- och gymnasieskolan behöver därför förstärkas för att ge unga människor grunder för jobb och vidare studier. Yrkesvux- och yrkeshögskolans utbildningar är för få och förmår inte att svara upp mot de kompetensbehov som landets arbetsplatser behöver. Den nationella finansieringen av vuxenutbildning och eftergymnasial utbildning behöver därför utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Socialdemokratin behöver, i facklig-politisk samverkan, genomföra en offensiv för jobben. En offensiv där trygghet i omställning, jobbskapande och människors väg tillbaka i arbete verkar i harmoni.

Arbetsmarknadspolitik behöver förstärkas för att snabbt, helst redan under uppsägningsperioden, ge arbetslösa individanpassade aktiva insatser i utbildning eller arbetsplatspraktik som ger yrkes- och arbetsmarknadserfarenheter.

Samtidigt behövs en aktiv politik för att stärka de grupper som riskerar att hamna allt längre från arbetsmarknaden. Förstärkningen av arbetsmarknadspolitik behöver klara såväl möta de nära behoven för kompetensförsörjningen med tidiga som aktiva insatser som förhindrar att människor slås ut från arbetsmarknaden.

Förstärkningar behöver ske för den arbetslivsinriktade rehabiliteringen. Inte sällan uppmärksammas människors rehabiliteringsbehov först i samband vid uppsägningar. Brister i såväl rehabiliterings- som omställningsinsatser innebär att många människors väg tillbaka till arbete blir lång medan vägen till

utförsäkring riskerar att bli desto kortare. En förutsättning för att människor ska kunna återgå till arbetsmarknaden är att aktiva insatser, till exempel kan utbildning, och rehabiliteringsinsatser kan ske ett i samlat sammanhang. En lösning som bör övervägas vore att staten inleder dialog med parternas organ för omställning – Trygghetsrådet och Trygghetsfonden med flera – om hur insatserna som dessa organ utför kan samordnas med Arbetsförmedlingens och Försäkringskassans resurser.

Sverige behöver en utbyggnad av den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen för att möta arbetslivets kompetensbehov. Insatserna behöver för att följa upp enskildas utvecklingsbehov kunna riktas till personer som nyligen förlorat jobben. För att stärka matchningen och kompetensförsörjningen behöver Sverige bygga upp ett fungerande system med strukturer och uthållig nationell finansiering av validering av faktiska kunskaper och färdigheter.

Förverkligandet av arbetsplatsernas kompetensförsörjning behöver ske med en större hänsyn till att de avgörande insatserna sker lokalt eller regionalt. Nationella satsningar behöver därför ge utrymme för lokal och regional samverkan mellan insatser som faller inom skolpolitik, yrkesinriktad utbildning, högskolepolitik, näringspolitik, integrationspolitik, arbetsmarknadspolitik eller vad nu området fått för budgetetikett. En sammanhållen jobbpolitik, där kompetensförsörjning och anställningsbarhet är ledord, behöver kunna ske över politikområdenas gränser och kunna se verklighetens behov inom de regionala och lokala utbildnings- och arbetsmarknadsregionerna.

Utveckla försäkringen i sammanhang av omställningsinsatserna kraft

En aktiv arbetsmarknadspolitik, som har förmåga att möta ekonomins upp- och nedgångar, strukturförändringar och ett arbetslivs strävan efter ökad kompetens, hör ihop med en arbetsförsäkring som ger hygglig inkomstrygghet under omställning.

På den grunden skapas också det nödvändiga ömsesidiga förtroende för de krav som måste ställas för att få rätten till en försäkring som ger inkomstrygghet under omställning. Socialdemokratins överväganden om nedtrappning av ersättningen utifrån arbetslöshetens längd, krav på deltagande i aktivitet, sökaktivitet och bortre gräns för försäkringens utbetalning osv. kan aldrig ses som isolerade frågor. Dessa överväganden måste ses i sammanhang av kraften i omställningsinsatserna. Arbetarrörelsens engagemang ska ta utgångspunkt i människors vilja till arbete – nationens viktigaste tillgång.

Partikongressen föreslås besluta:

- D42:1 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagares arbetslöshetsrisk skyndsamt avskaffas och finansieringen istället utformas så att den premierar riskspridning mellan olika arbetstagargrupper på arbetsmarknaden
- D42:2 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort samt att avgifterna sänks
- D42:3 att verka för att anslutningen till a-kassor förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer
- D42:4 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden
- D42:5 att verka för att den arbetslivsinriktade rehabiliteringen förstärks

D42:6 att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

Per-Erik Johansson

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D43

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

Karensdagar i a-kassan

Meningen med karensdagar kan diskuteras men det starkaste argumentet som används är att de ska förhindra utnyttjande av försäkringarna. Detta påstående speglar mest ett synsätt på människan som inte är förenligt med arbetarrörelsens synsätt.

Karensdagarna straffar den som redan råkat illa ut, nämligen den arbetslöse. Att hävda att införande och behållande av karensdagar är en nödvändighet för systemens ekonomiska fortlevnad får anses vara icke-bevisat. Så vitt vi förstår så genererar arbetslöshetskassan inga underskott för statskassan.

Vid arbetslöshet sparas pengar till försäkringen men det drabbar den arbetslöse som har betalat till försäkringen. Det är inte rättvist att ofrivillig arbetslöshet ska drabba enskilda personer genom i många fall kraftigt beskuren ekonomi. Det är inte rättvist men det är heller inte någon bra grund för inkomstbortfallsprincipen som vårt socialförsäkringssystem i grunden bygger på.

En viktig fråga som vi måste ställa oss är hur många som vill vara med och finansiera det nuvarande systemet om den enskilde inte upplever att försäkringen ger acceptabelt skydd?

Partikongressen föreslås besluta:

D43:1 att SAP ska verka för att karensdagarna vid ofrivillig arbetslöshet tas bort

D43:2 att SAP ska verka för att karensdagar vid arbetslöshet i samband med konkurser tas bort

Alejandro Caviedes

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D44

ALE ARBETAREKOMMUN

Möjligheten att deltidstämpla

Många anställda, framför allt kvinnor, har idag stora svårigheter att få en anställning på heltid. Detta gäller inom såväl offentlig som privat sektor. Ansvaret för att erbjuda heltidsanställningar ska ligga på arbetsgivaren men idag ser vi att den enskilde drabbas av stora konsekvenser när dagarna för deltidstämpling går ut. Stora problem drabbar också den som är arbetslös och lyckas på in en fot på arbetsmarknaden med mellan 25-50% anställning, kanske på timmar eller liknande. Efter 75 dagar blir man av ekonomiska skäl tvungen att tacka nej till den möjlighet som finns att arbeta för att istället vara arbetslös på heltid. Vi ser det som mycket angeläget att människor kan arbeta för sin försörjning i så stor utsträckning som möjligt. Vi ser det dock inte som rimligt att den arbetstagare som önskar jobba deltid utifrån ett individuellt val under långa perioder använder a-kassan som del av sin försörjning.

Partikongressen föreslås besluta:

D44:1 att möjligheten att få a-kassa förlängs för dem som ofrivilligt har deltidarbete med lägre sysselsättningsgrad än ca 75%

Mohammed Bitar

Ale arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D45

LUNDS ARBETAREKOMMUN

Omställningsansvaret är delat

Idag är det viktigare än någonsin att ha effektiva och fungerande omställningsmöjligheter för den som förlorar sitt jobb. A-kassans utveckling sedan 2006 har gått hand i hand med en kraftig försämring av omställningsresurserna t ex. Komvux. Möjligheten att få stöd till personlig utveckling genom t ex. omskolning är avgörande för ens återkomst på arbetsmarknaden, annars riskerar man att ett vakuum av arbetskraft, när det väl vänder uppåt igen. Vi kan inte låta borgerligheten gjuta fast tanken att det är enbart individens ansvar att vara duglig för arbetsmarknaden.

Partikongressen föreslås besluta:

D45:1 att partistyrelsen ger riksdagsgruppen i uppdrag, att deklarerat statens ansvar i omställningspolitiken för arbetslösa i allt riksdagsarbete

D45:2 att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

Ali Ismail

Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D46

LAXÅ ARBETAREKOMMUN

Rädda välfärdssystemen

Den borgerliga regeringen har påbörjat en gigantisk nedmontering av den svenska välfärden. Vi kan bara se detta som en planerad polarisering av det svenska samhället i syfte att gynna medelklassen och de rika på den fattigaste tredjedelens bekostnad. Nivåerna i a-kassan och sjukförsäkringen har kraftigt försämrats och barnfattigdomen ökar. Omfördelningen i samhället gör att barn till exempel inte har råd att följa med klassen på utflykt och sportevenemang.

Men de ökade klyftorna i samhället skapat allvarliga konflikter mellan olika grupper. Ungdomar ställs mot medelålders, arbetslösa ställs mot dem som har anställning och sjuka ställs mot friska. Allt detta innebär i förlängningen ett hot mot alla medborgares framtid. Otryggheten, kriminaliteten och utanförskapet drabbar alla grupper i samhället. Sjukdomar och arbetslöshet drabbar inte bara lågutbildade och låginkomsttagare. På grund av försämringar av anställningstryggheten har korttidsanställningar blivit betydligt vanligare vilket medfört att det blivit svårare att komma in i a-kassan. Avgifterna har ökat och arbetsvillkoret skärpts så att det har blivit svårare att få ersättning. Fler och fler ställs utanför de etablerade välfärdssystemen, vilket inte minst välgörenhetsorganisationerna kan vittna om.

Detta har medfört att den borgerliga försäkra-dig-självtanken har vunnit allt större insteg även hos dem som i övrigt inte delar borgerlighetens värderingar. För att återställa förtroendet för den kollektiva försäkringslösningen krävs att arbetslöshetsförsäkringen återställs till en nivå som ger de flesta medborgare en möjlighet att leva på sin a-kassa. Arbetarrörelsens klassiska värderingar, solidaritet och jämlikhet, har i det borgerliga två tredjedelssamhället blivit förlöjligade och förringade. För att kunna återta makten över idéerna och tron på framtiden måste vi orka stå upp för våra grundläggande värderingar och på nytt bygga upp en välfärd värd namnet.

Partikongressen föreslår besluta:

- D46:1 att grundnivån i a-kassan återställs till 80%
- D46:2 att taket i a-kassan höjs så att det motsvarar en månadslön på 34 000 kronor
- D46:3 att återställa anställningstryggheten och begränsa visstidsanställningarna
- D46:4 att undanröja försämringarna i sjukförsäkringen
- D46:5 att bekämpa barnfattigdomen genom omfördelningar i skattesystemet

Laxå-Röfors socialdemokratiska förening

Laxå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D47

SANDVIKENS ARBETAREKOMMUN

Slopa 75-dagarsregeln

I dessa tider när arbetslösheten är hög är det viktigt att få in en fot på arbetsmarknaden. Detta får man oftast genom att börja gå på timmar. Den nuvarande regeln begränsar dessa möjligheter på grund av Deltidsbegränsningsregeln, den så kallade 75-dagarsregeln. Detta gäller både för timanställda och anställda på sysselsättningsgrad. Är du helt arbetslös kan du som längst få ersättning i 300 dagar, men har du barn under 18 år gäller 450 dagar. Är du deltidsarbetslös gäller också denna regel. Den innebär att om du under en vecka både arbetar och får ersättning från a-kassan, kommer dagarna du får ersättning inte bara att räknas av från de 300 (450) dagarna utan även från de 75 dagarna. För att fortsätta få ersättning när de 75 dagarna är slut krävs att du är helt arbetslös och att du har dagar kvar av de 300 (450) dagarna.

Partikongressen föreslås besluta:

D47:1 att deltidbegränsningsregeln avvecklas

Lena Erixon och Annika Lindroth

Sandvikens arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D48

LANDSKRONA ARBETAREKOMMUN

Solidariskt betald a-kassa

Regeringens experiment med arbetslöshetsförsäkringen har lett till att en halv miljon människor trängts ut ur A-kassan. I ett ansträngt ekonomiskt läge bör man prioritera att sänka den enskildes kostnad för A-kassan. Om man för tillfället tillhör en bransch eller har en utbildning där det för tillfället råder en hög arbetslöshet blir man straffad med högre avgift. Detta är ett direkt slag mot fackföreningsrörelsen som är en oumbärlig del i den svenska modellen.

En väl fungerande, tydlig, frivillig och solidariskt finansierad arbetslöshetsförsäkring är en viktig grundsten i den svenska arbetsmarknadsmodellen. En sådan arbetslöshetsförsäkring gör nödvändig strukturomvandling möjlig, ger ekonomisk trygghet till dem som förlorar jobbet, stimulerar efterfrågan i ekonomin när arbetslösheten stiger och motverkar att lönerna pressas nedåt. Dessutom stärks produktiviteten.

Alla dessa experiment med arbetslöshetsförsäkringen när reglerna gjorts om gång på gång: ersättningens storlek, finansieringen, medlemsvillkoret, arbetsvillkoret och regler för ränta och återkrav.

Resultatet är att en halv miljon människor har trängts ut ur a-kassan. Detta underlättas inte av att man blir straffad om man är i fel bransch!

Partikongressen föreslår besluta:

- D48:1 att alla skall betala en avgift som inte är baserad på bransch utan solidariskt betald av alla
D48:2 att arbetslöshetsavgiften för a-kassan blir lika stor till alla kassor oavsett branschtillhörighet

Mikael Andersson

Landskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D49

HELSINGBORGS ARBETAREKOMMUN

Solidariskt betald a-kassa

Regeringens experiment med arbetslöshetsförsäkringen har lett till att en halv miljon människor trängts ut ur A-kassan. I ett ansträngt ekonomiskt läge bör man prioritera att sänka den enskildes kostnad för A-kassan. Om man för tillfället tillhör en branch eller har en utbildning där det för tillfället råder en hög arbetslöshet blir man straffad med högre avgift. Detta är ett direkt slag mot fackföreningsrörelsen som är en oundgänglig del i den svenska modellen.

En väl fungerande, tydlig, frivillig och solidariskt finansierad arbetslöshetsförsäkring är en viktig grundsten i den svenska arbetsmarknadsmodellen. En sådan arbetslöshetsförsäkring gör nödvändig strukturomvandling möjlig, ger ekonomisk trygghet till dem som förlorar jobbet, stimulerar efterfrågan i ekonomin när arbetslösheten stiger och motverkar att lönerna pressas nedåt. Dessutom stärks produktiviteten. Alla dessa experiment med arbetslöshetsförsäkringen när reglerna gjorts om gång på gång: ersättnings storlek, finansieringen, medlemsvillkoret, arbetsvillkoret och regler för ränta och återkrav.

Resultatet är att en halv miljon människor har trängts ut ur a-kassan. Detta underlättas ej av att man blir straffad om man är i fel bransch!

Partikongressen föreslår besluta:

- D49:1 att vi verkar för att alla skall betala en avgift som ej är baserad på bransch utan solidariskt betald av alla
D49:2 att partiet verkar för att arbetslöshetsavgiften för a-kassan blir lika stor till alla kassor oavsett branschtillhörighet

Mikael Andersson, Landskrona och Kenth Hellqvist, Helsingborg

Helsingborgs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D50

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Sysselsättningsgrad

Ifall man blir arbetslös och under det senaste året varit sjuk eller arbetsskadad, vårdat barn eller gått en facklig kurs får man idag ut mindre pengar från A-kassan. Detta gäller även för ledighet för politiska uppdrag. Detta motiveras med att det ska löna sig att arbeta. Men det är ju knappast så att någon vill vara sjuk eller att barnen ska vara det. Det är ju inte heller så att någon väljer att bli arbetsskadad.

Däremot väljer man att gå en facklig kurs eller att ta ett politiskt uppdrag. Men det kan ju inte vara meningen att det ska bestraffas med lägre A-kassa. Alla människor vill ha ett arbete. Men det är arbetsgivare som anställer och säger upp arbetskraft. Det är inte så, oavsett vad en del politiker tror, att man väljer att bli arbetslös.

Partikongressen föreslås besluta:

D50:1 att det är sysselsättningsgraden som ska avgöra rätten till a-kassa

Volvo sdf

Göteborgs partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D51

KARLSKRONA ARBETAREKOMMUN

Ta bort 75-dagarsregeln i arbetslöshetsförsäkringen

Att bara kunna arbeta 75 dagar samtidigt som man har a-kassa innebär att människor tvingas till ett liv i arbetslöshet och utanförskap. Man riskerar att bli utan inkomst helt och hållet på grund av att man vill arbeta. Detta kan inte vara något ett arbetarparti kan stå bakom.

Innan 2006 fick man jobba alla 300 dagarna utan att riskera att bli av med sin inkomst. Man sparade dessutom a-kasse-dagar på det sättet. Om man exempelvis jobbade 75% så kunde man, om villkoret var uppfyllt, stämpla upp resterande 25% tills dagarna var slut. Idag kan man bara göra det 75 dagar och blir dessutom av med de dagar jag jobbar.

Partikongressen föreslås besluta:

D51:1 att man går tillbaka till hur arbetslöshetsförsäkringen såg ut innan 2006

S-föreningen Avanti

Karlskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D52

MOTALA ARBETAREKOMMUN

Taket i a-kassan

Det är en skam att Sveriges a-kassesystem bara rankas på 25:e plats i världen. En anständig a-kassa skapar trygghet för människor i omställning. Vi behöver en a-kassa värd namnet. Den borgerliga alliansen lovade i valet gick 2006 att minska utanförskapet, men det de gjorde tvärtom. De höjde avgiften till a-kassan och sänka ersättningen för de arbetslösa. Detta skapar ökade klyftor och ökar utanförskapet. I dag får endast 12 procent av de arbetslösa 80 procent av lönen i a-kassa. Genomsnittet ligger på 56 procent i ersättning. Detta är inte rimligt.

Den borgerliga regeringen höjde avgifterna till a-kassan för att kunna sänka höginkomsttagarnas skatter. Vi vet alla hur de första a-kassorna kom till, där man solidariskt samlade en slant i en burk för att stötta den som var arbetslös. Om någon stjal pengar ur den burken är det självklart att pengarna inte finns för att stötta de som blir arbetslösa.

Partikongressen föreslår besluta:

- D52:1 att beräkning av a-kassan höjs till ett inkomsttak på 7,5 prisbasbelopp
- D52:2 att 75-dagarsregeln vid deltidsarbete tas bort
- D52:3 att karensdagarna i a-kassan tas bort
- D52:4 att en aktiv arbetssökande inte ska kunna utförsäkras
- D52:5 att a-kasseavgiften sänks så att den blir lika för alla
- D52:6 att ta bort den förhöjda avgiften för arbetslöshetsförsäkringen

Jasmin Cosic

Motala arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D53

MALMÖ ARBETAREKOMMUN

Trygghet för förändring

A-kassan som omställningsförsäkring

Vi Socialdemokrater varnade för konsekvenserna när regeringen drev igenom sina försämringar i arbetslöshetsförsäkringen, men de lyssnade inte och effekten har inte låtit vänta på sig. En halv miljon svenskar lämnade a-kassan på grund av kraftigt höjda avgifter och försämrade villkor.

I dag är det så många som två av tre av de arbetssökande som står utan ersättning från a-kassan. Det är en fördubbling sedan våren 2006, då regeringen drev igenom de nya reglerna i arbetslöshetsförsäkringen.

A-kasseavgiften i arbetslöshetsförsäkringen måste sänkas. Mer än 100 kronor i månaden är inte rimligt att någon ska behöva betala. Det är inte heller rimligt att man ska betala olika avgift beroende på vilken a-kassa man är med i. Idag tvingas exempelvis en hotellstäderska betala 360 kronor varje månad medan en ekonom i samma bransch bara betalar 90 kronor.

Vi vill också att taket för a-kasseersättningen höjs så att de allra flesta får en ersättning i nivå med 80 procent av tidigare lön. En attraktiv arbetslöshetsförsäkring ska också omfatta de allra flesta som någon gång har jobbat. Därför måste arbetsvillkoret göras om.

Slutligen måste den så kallade 75-dagarsregeln tas bort. Den innebär att alla deltidsarbetslösa som tidigare arbetat mer, får fyllnadsstämpla i högst 75 ersättningsdagar. Sen är det slut, om de inte helt slutar att arbeta och blir heltidsarbetslösa. Den som har olika tillfälliga arbeten ska ha rätt till lika lång ersättningsperiod som den som är heltidsarbetslös.

A-kassan måste reformeras i grunden. Hur en ny a-kassa i detalj ska utformas och i vilken ordning det ska ske, utöver de förändringar som nämns ovan, bör däremot utredas.

Rimliga anställningsformer

Under 2011 fanns det drygt 4 miljoner anställda i Sverige. Den absoluta majoriteten av dessa har en tillsvidareanställning, men fortfarande är det nästan 600 000 svenskar som har någon form av visstidsanställning. Det handlar om allmän visstidsanställning, vikariat, säsongsanställning, provanställning eller anställning som pensionär efter att ha fyllt 67 år. Därutöver finns det även tidsbegränsade anställningar som slutits enligt kollektivavtalet såsom behovsanställning och anställning per timma.

Under socialdemokraternas regeringsinnehav genomfördes en större översyn av anställningsformerna i Sverige. Denna översyn ledde till en lagförändring som innebar att fast/tillsvidareanställning blev den anställningsform som skulle utgöra normen i Sverige. Samtidigt stärktes tryggheten för de med osäkra anställningar. Bland annat bestämdes att en visstidsanställning skulle övergå i tillsvidareanställning efter sammanlagt tolv månaders anställning inom en femårsperiod. Dessutom infördes en övre tidsgräns om maximalt 24 månader under en femårsperiod för hur länge någon kunde vara tidsbegränsat anställd, oavsett anställningsform, hos samma arbetsgivare. Den borgerliga regeringen har försämrat villkoren för de med otrygga anställningar. Vi vill att socialdemokratin verkar för att Sverige ska återgå till det som gällde innan regeringens försämringar.

Andelen tidsbegränsat anställda varierar fortfarande kraftigt mellan olika grupper av anställda. Det skiljer mellan arbetare och tjänstemän, kvinnor och män samt mellan fackligt anslutna och ej fackligt anslutna.

LO:s rapport från 2011 visar att andelen tidsbegränsat anställda nästan är dubbelt så stor bland arbetare som bland tjänstemän. Bland arbetare är det 23 procent av kvinnorna som har en tidsbegränsad anställning, att jämföra med männens 16 procent. Bland de som inte är anslutna till något fackförbund är statistiken ännu dystrare. Så många som 46 procent av de oorganiserade kvinnorna, det vill säga nästan varannan, har en visstidsanställning. Detta är ur arbetarrörelsens perspektiv helt oacceptabelt. Alla anställda måste kunna känna trygghet på sin arbetsplats.

Otrygga anställningsformer är inte önskade av de anställda själva. I LO:s rapport från 2011 konstateras att så många som 78 procent av de som idag har någon form av visstidsanställning önskar sig en

tillsvidare tjänst. Tittar man enskilt på LO:s medlemmar blir motsvarande siffra ännu högre, nämligen 86 procent.

Det finns också stora skillnader mellan olika typer av tidsbegränsade anställningar. Den form som innebär den allra största otryggheten och som är helt på arbetsgivarens villkor, är den så kallade behovsanställningen. Arbetsgivaren ringer och erbjuder arbete när behov uppstår, kanske samma morgon den dag man vill att den anställde ska arbeta. Forskning visar att behovsanställningar i mycket liten utsträckning leder till fasta jobb. Trots detta, har denna form av anställning ökat från 1 till 12 procent sedan 1990, framförallt bland unga kvinnor.

Denna utveckling på arbetsmarknaden är helt orimlig. Alla som vill, måste ha möjlighet till en tillsvidareanställning. Detta är en mycket tydlig klassfråga, som främst drabbar arbetarklassens kvinnor. Vi vill därför att socialdemokratin verkar för en ny bred översyn, tillsammans med arbetsmarknadens parter, av antalet anställningsformer och möjligheten att begränsa dessa.

Det måste vara möjligt att leva på sin lön. Vi vill därför också se en lagstiftad rätt till heltid och att det skall vara en möjlighet/rättighet att arbeta deltid.

Begränsa bemanningsbranschen

På 1990-talet etablerade de så kallade bemanningsföretagen sig på allvar i Sverige. Först i blygsam skala med några enstaka tusental anställda för att sen expandera till drygt 60 000 anställda år 2010. De flesta anställningarna inom bemanningsbranschen är tjänstemän (ca 40 000 av de totalt 60 000).

På senare år har tyvärr otäcka trender kunnat skönjas där företag inte längre tar till vara på sin personal, utan istället växer de endast genom att ta in personal från bemanningsföretag. Vi menar att extra bemanning i regel bara bör kunna användas vid tillfälliga toppar vid arbetsanhopning.

Än värre är det när man som bland annat klädkedjan Urban Outfitters väljer att sparka hela sin personal istället för att hörsamma deras krav på kollektivavtal. Ledningens som sitter i London gav som förklaring att det var ”en praktisk lösning” att låta ett bemanningsföretag ta över ansvaret, eftersom de själva inte var placerade i Sverige. Bemanningsföretagen ska inte få användas för att åsidosätta LAS och turordningsreglerna. Det är också oacceptabelt att företag använder sig av bemanningsföretag under perioder då det finns anställda i det aktuella företaget som har rätt till återanställning. Vi vill se över möjligheten att lagstiftningsvägen stoppa avarter i bemanningsbranschen.

Partikongressen föreslår besluta:

- D53:1 att a-kasseavgifterna sänks
- D53:2 att alla som är medlemmar i a-kassan betalar samma avgift
- D53:3 att taket i a-kassan höjs så att de allra flesta får en ersättning i nivå med 80% av tidigare lön
- D53:4 att den så kallade 75 dagarsregeln tas bort
- D53:5 att det tillsätts en utredning kring hur förändringarna i a-kassan bör se ut i detalj
- D53:6 att allmän visstidsanställning ska övergå till tillsvidareanställning efter sammanlagt tolv månaders anställning inom en femårsperiod
- D53:7 att det införs en övre tidsgräns om maximalt 24 månader under en femårsperiod för hur länge någon kan vara tidsbegränsat anställd, oavsett anställningsform, hos samma arbetsgivare
- D53:8 att lagstifta rätten till heltid

- D53:9 att säkerställa att befintliga avtal, regleringar, lagstiftning, mm är och förblir likvärdiga för de som anställs i bemanningsföretag som för de som är anställda i aktuell bransch
- D53:10 att säkerställa att företag inte använder sig av bemanningsföretag då det finns anställda som har rätt till återanställning

Malmö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D54

SUNDSVALLS ARBETAREKOMMUN

Trygghet vid arbetslöshet

På en arbetsmarknad som snabbt förändras är det viktigt att människor kan känna trygghet att deras ekonomi inte raderas totalt av en tids arbetslöshet. Därför är det förödande att nivåerna i arbetslöshetsförsäkringen nu har blivit så låga att allt fler tvingas söka försörjningsstöd när de drabbas av en tids arbetslöshet eller tvingas till ofrivilligt deltidsarbete. Vi socialdemokrater måste därför med kraft driva på för att förbättra arbetslöshetsförsäkringen så att människor kan känna trygghet när de drabbas av arbetslöshet.

Partikongressen föreslår besluta:

- D54:1 att Socialdemokraterna driver på för att förbättra arbetslöshetsförsäkringen så att människor kan känna trygghet när de drabbas av arbetslöshet

Sonja Lindberg

Sundsvalls arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D55

TROLLHÄTTANS ARBETAREKOMMUN

Återställ a-kassans ersättning för arbetslösa och ta bort 75-dagarsregeln vid deltidsstämpling

Vi i Trollhättan och Lilla-Edet har drabbats hårt av de nuvarande låga ersättningsnivåerna inom a-kassan. Varsel och företagsnedläggningar hos Saab Automobil AB i Trollhättan och dess underleverantörer samt pappersbruket Inlands AB i Lilla Edet har medfört att många har drabbats av ofrivillig arbetslöshet och tvingas till en levnadsnivå som inte är skälig. Över en natt har inkomster halverats medan kostnaderna ligger på samma nivå. Många familjer hamnar i ekonomiska svårigheter på grund av den låga ersättningen i a-kassan vilket gör att vägen till ett nytt jobb inte blir lättare.

Högsta ersättningsnivå är idag 80 % av 18 700 kronor vid arbetslöshet. Flertalet av de drabbade har haft högre inkomster och når idag endast upp till ca 50 - 60 % av sina tidigare inkomster i ersättning från a-kassan. A-kassan som omställningsförsäkring tappar förtroende och riskerar på sikt bli en försäkring för få. Fler och fler börjar snegla på privata alternativ.

Det andra problemet med a-kassans regelverk är 75 dagars-regeln. Strävsamma arbetslösa som tar deltidjobb för att inte ligga samhället till last straffas ut ur a-kassan med 75 dagars-regeln och tvingas till heltidsarbetslöshet när de inte kan få ihop timmar till en heltidstjänst.

Vi ska inte straffa ut människor som förlorat sina anställningar utan se till att nivån på ersättningen är rimlig och att reglerna ger fler möjlighet att klara sin omställning till ett nytt jobb även om det nya jobbet börjar som en deltidsanställning.

Partikongressen föreslår besluta:

D55:1 att partiet verkar för att höja ersättningsnivåerna för a-kassan till en mer rimlig nivå än dagens

D55:2 att partiet verkar för att avskaffa 75 dagars-regeln för deltidarbete under en a-kasseperiod

Fackliga utskottet Trollhättans Arbetarekommun, Hasse Bergstedt och Karl Järvelä
Trollhättans arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D56

VAGGERYDS ARBETAREKOMMUN

Öka möjligheten för arbetslösa att få jobb

Arbetslöshetsförsäkringen handlar inte bara om inkomstrygghet utan även om möjligheten att ställa om till ett annat arbete. Att kunna ställa om för att få ett nytt arbete under trygga ekonomiska förhållanden innebär också att landets ekonomi kan möta konjunktursvängningar på ett mjukare sätt. Därför är det viktigt både för den enskilde och för landet som helhet att vi reformerar den försämrade arbetslöshetsförsäkringen.

Sedan regeringsskiftet 2006 har vi sett en utveckling där arbetslöshetsförsäkringen blivit dyrare, sämre och dessutom svårare att kvalificera sig till. Detta har inneburit att allt färre är med i försäkringen vilket i sin tur innebär att många fler av de som kommer att bli arbetslösa behöver söka bidrag för att klara sitt uppehälle.

Taket i arbetslöshetsförsäkringen för högsta ersättningen har inte höjts på tio år och idag är det bara tio procent av de heltidsarbetande som får ut åttio procent av lönen i ersättning. Med allt tuffare kvalificeringskrav får allt färre rätt till a-kassa. A-kasseavgiften har dessutom höjts kraftigt, speciellt för de som jobbar i en bransch med hög arbetslöshet och inte minst för de som jobbar deltid. Anslutningsgraden till a-kassan har fallit och bara var tredje arbetslös har rätt till ersättning.

Grupper med ekonomiska förutsättningar och låg arbetslöshetsrisk tecknar allt oftare privata tilläggförsäkringar. För grupper med jämförelsevis högre arbetslöshetsrisk blir kostnaden alldeles för hög.

Idag är arbetslöshetsförsäkringen inte solidarisk utan löntagare med hög arbetslöshetsrisk straffas med att betala högre avgifter till försäkringen. Många gånger är det LOs lågavlönade medlemmar som har högre arbetslöshetsrisk medan mer högavlönade grupper har en lägre arbetslöshetsrisk och därför betalar mindre pga detta.

Nästa steg i alliansens strategi för att skada den fackliga anslutningsgraden är att förstatliga a-kassorna och att tvångsansluta människor till arbetslöshetsförsäkringen. Kopplingen mellan a-kassorna och de fackliga organisationerna är historisk. Tar man bort den kan det leda till en lägre facklig anslutningsgrad.

Arbetsmarknadspolitiken håller gradvis på att förlora sin aktiva funktion för matchning och kompetensförsörjning. Runt om i landet lider arbetsplatser brist på arbetskraft med rätt kompetens samtidigt som många är långtidsarbetslösa. Alliansens satsningar inom utbildningspolitiken har inte på långt när varit tillräckliga. Den nationella finansieringen av vuxenutbildningen och eftergymnasial utbildning behöver utvecklas för att främja människors anställningsbarhet och näringslivets kompetensförsörjningsbehov.

Partikongressen föreslår besluta:

- D56:1 att verka för en höjning av taket enligt principen att åttio procent av löntagarna ska kunna få ut åttio procent i ersättning vid arbetslöshet
- D56:2 att verka för att differentieringen av avgiften i arbetslöshetsförsäkringen utifrån arbetstagarnas arbetslöshetsrisk avskaffas
- D56:3 att verka för att den förhöjda avgiften i arbetslöshetsförsäkringen tas bort och att avgifterna sänks
- D56:4 att verka för att anslutningen till a-kassorna förblir frivillig och att a-kassorna på samma sätt som idag i huvudsak administreras av fackliga organisationer
- D56:5 att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte att ge alla arbetslösa snabba, aktiva och individanpassade insatser

Kenth Williamsson, Besim Matoshi och Tommy Ottosson
Vaggeryds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

Partistyreliens utlåtande över motionerna A11:4, A11:5, A25:3, A25:5, A28:2, A114:3, C62:10, C63:10, C64:10, C65:10, C66:10, C67:10, C68:10, C69:10, C70:10, C71:10, C72:10, C73:10, C74:10, D10:2, D11:3, D19:6, D19:8, D32:5, D32:7, D33:4, D33:6, D34:5, D34:7, D35:5, D35:7, D37:5, D37:7, D38:5, D38:7, D39:5, D39:7, D40:5, D40:7, D41:5, D41:7, D42:4, D42:6, D56:5, D57:1, D57:2, D58:1, D59:1, D60:1, D61:1, D62:1, D62:2, D63:1, D63:2, D63:3, D63:4, D64:1, D64:2, D64:6, D65:1, D65:2, D65:3, D66:1, D66:2, D66:3, D66:4, D66:5, D67:1, D68:1, D69:1, D69:3, D69:4, D70:1, D70:2, D71:1, D72:1, D72:2, D72:5, D73:1, D74:1, D75:1, D75:2, D75:3, D75:4, D75:5, D75:6, D75:7, D75:8, D75:9, D75:10, D75:12, D75:14, D76:1, D77:1, D78:1, D79:1, D79:3, D80:1, D81:3, D81:4, D81:5, D81:6, D82:1, D83:1, D84:1, D84:2, D85:1, D85:2, D86:1, D87:1, D88:1, D88:2, D89:1, D90:1, D90:2, D91:1, D92:1, D93:1, D94:1, D95:1, D95:3, D95:6, D96:1, D97:1, D97:2, D97:3, D98:1, D99:1, D100:1, D100:2, D100:3, D101:1, D102:1, D102:2, D102:3, D103:1, D103:2, D104:1, D104:2, D105:1, D106:1, D107:1, D108:1, D109:1, D110:2, D111:1, D111:2, D112:1, D112:2, D112:3, D113:1, D113:2, D113:3, D113:4, D113:5, D114:1, D114:2, D114:3, D115:1, D134:10, D171:7, D172:11, D172:13, D172:14, D233:10, D251:3, F132:4, F132:5, F136:3

UD2 Utlåtande arbetsmarknadspolitik

Arbete ökar människors frihet – genom egen inkomst får vi större makt att styra över våra egna liv. Arbetet är centralt i många människors liv. Vi känner stolthet över vårt arbete, vi känner gemenskap med våra arbetskamrater och vi känner tillfredställelse när arbetsdagen eller arbetsuppgiften är avklarad. Att inte ha ett jobb och att tvingas till arbetslöshet är en av de allvarigaste riskfaktorerna för att bli sjuk eller för att hamna i depression. En stark och hållbar, konkurrenskraftig ekonomi kräver en bred politik för fler jobb och full sysselsättning. Vår samhällsmodell bygger på att alla som kan ska arbeta.

Full sysselsättning är ett läge när alla som kan och vill arbeta också hittar ett arbete, men det räcker inte med låg arbetslöshet. För att begreppet full sysselsättning ska vara meningsfullt som målsättning krävs att sysselsättningsgraden samtidigt är hög. Många måste både vilja och kunna arbeta samtidigt som det krävs en politik för fler och växande företag så att efterfrågan ökar.

Arbetsmarknadspolitiken och utbildningspolitiken är centrala områden för en väl fungerande arbetsmarknad. Regeringens politik har resulterat i en allt sämre fungerande arbetsmarknad och det är uppenbart att regeringen har misslyckats med jobben.

Trots den höga arbetslösheten, så möter företag som söker arbetskraft problem med att hitta rätt kompetens. Under senare år har antalet vakanser ökat – utan att arbetslösheten har minskat i motsvarande

grad. Både Konjunkturinstitutet (KI) och Riksbanken menar att det finns tydliga tecken på att arbetsmarknadens funktionssätt försämrats under de senaste åren. KI noterar att andelen företag som rapporterar arbetskraftsbrist är högt givet det rådande arbetsmarknadsläget. KI menar vidare att den genomsnittliga tiden för att genomföra en rekrytering i det privata näringslivet har ökat.

Den så kallade jobbchansen, det vill säga sannolikheten för en arbetslös att få jobb vid ett givet arbetsmarknadsläge, är lägre än tidigare. Även Svenskt Näringsliv noterar att matchningen på svensk arbetsmarknad försämrats. I organisationens årliga rekryteringsenkät uppger omkring hälften av företagen att de haft ganska eller mycket svårt att rekrytera den arbetskraft de efterfrågar.

Arbetslösheten ökar

Arbetslösheten ökar från en redan mycket hög nivå. Särskilt allvarligt är att långtidsarbetslösheten ökar. Antalet personer som varit arbetslösa riktigt länge, mer än två år, har de senaste fem åren ökat från 28 000 till mer än 70 000.

För varje konjunkturedgång har Sveriges utgångsläge försämrats och arbetslösheten har bitit sig fast på allt högre nivåer. Detta är allvarligt för Sverige och för vårt lands välstånd. Andelen av befolkningen som är i arbete, den så kallade sysselsättningsgraden, har minskat under den borgerliga regeringen.

Den generella välfärden är avgörande för att arbetslinjen ska kunna upprätthållas. En väl fungerande barn- och äldreomsorg är nödvändigt för att alla, både kvinnor och män, ska kunna yrkesarbeta. Bra sjukvård och trygghetssystem hjälper människor att komma tillbaka i arbete efter sjukdom. Hög kvalitet i skola och högre utbildning liksom möjlighet till livslångt lärande är en förutsättning för en snabbt föränderlig arbetsmarknad. Det omvända gäller också. När arbetslöshet och utslagning tillåts växa minskar intäkterna till välfärden samtidigt som kostnaderna ökar.

Hela 40 procent av de personer som får ekonomiskt bistånd från kommunerna har arbetslöshet som huvudsakligt skäl. De är inte förhindrade eller oförmögna att arbeta. Kommunerna drabbas dubbelt av arbetslösheten, dels genom uteblivna skatteintäkter och dels genom ökade kostnader för försörjningsstödet. På så sätt minskar resurserna till skolan, vården och omsorgen som en direkt konsekvens av regeringens misslyckande med jobben.

En offensiv arbetsmarknadspolitik måste i mycket större utsträckning än i dag bygga på regional samverkan. Partistyrelsen håller med om att satsningar på kooperativa företagsformer kan vara bra och det måste avgöras regionalt och lokalt för att alla – oavsett bakgrund – ska kunna finna sin plats på arbetsmarknaden.

Det måste finnas en aktiv arbetsmarknadspolitik med ett sammanhållet system för finansiering, validering och kompetenskartläggning. Alla arbetslösa ska ha rätt till individanpassade aktiva snabba insatser som motverkar utslagning från arbetsmarknaden.

Den svenska modellen innebär att arbetsmarknadens parter tar stort ansvar för hur arbetsmarknaden fungerar och utvecklas. Även staten har en viktig roll genom aktiva insatser och utbildning som underlättar omställning, en bra arbetslöshetsförsäkring som ger trygghet liksom lagar som säkerställer arbetsmarknadens spelregler. Det socialdemokratiska partiet ska stå i ständig dialog med såväl fack som arbetsgivare om dessa frågor.

Nu behövs en ansvarsfull jobblinje. I Arbetsförmedlingens bedömning av efterfrågan på arbetsmarknaden råder det brist på arbetskraft inom ett flertal yrken. Många bristyrken kräver högskoleutbildning, men brist råder också inom ett flertal yrken där det inte krävs högskoleutbildning. Därför håller partistyrelsen med om att det krävs en bred satsning på utbildning, inte minst gäller det utbildning för olika bristyrken.

Arbetskraftsbehovet förändras över tid. Det är Arbetsförmedlingens roll att se inom vilka branscher som det kommer att finnas gott om arbetskraft och var det kommer att uppstå brister. Den informationen finns idag men problemet är att regeringen inte satsar resurser på att utbilda för bristyrken.

Vi socialdemokrater arbetar hela tiden med att utveckla en politik för att så många som möjligt ska vara i arbete. Det omfattar också åtgärder för dem som har behov av att byta yrke på grund av arbetslöshet, sjukdom och så vidare. En motionär föreslår speciella omskolningsplatser för arbetslösa eller dem som riskerar att bli arbetslösa. Partistyrelsen menar att detta ryms inom de stora satsningar på nya utbildningsplatser inom vuxenutbildning, yrkesutbildning och högskola som Socialdemokraterna föreslår tillsammans med den förändrade inriktning som vi föreslår för Arbetsförmedlingens arbete.

Flera motioner föreslår någon form av stöd till företag som måste permittera på grund av kraftigt fallande konjunktur. Ett sådant system skulle ha positiva effekter på flera plan, särskilt om den nedsatta arbetstiden används för kompetensutveckling av de anställda. Den enskilde behåller sin anställning och när den tillfälliga krisen är över har företaget personalen på plats, dessutom med stärkt kompetens. Företagen har då ett klart försprång när de möter de order som ofta kommer snabbt under återhämtningsfasen. Partistyrelsen delar uppfattningen att det är mycket angeläget att snabbt få ett sådant system på plats och att möjligheterna till kompetensutveckling i samband med lågkonjunktur och varsel utvecklas. I sammanhanget finns det anledning att också höja varselavgifterna i främjandelagen, det vill säga att arbetsgivare som inte följer reglerna för större varsel ska ha mer kännbara sanktioner än i dag.

Samtidigt som arbetslösheten är skyhögt och konjunkturen viker är vi i inledningen av ett stort generationsskifte på arbetsmarknaden. Framför allt vård- och omsorgssektorn står inför stora rekryteringsbehov samtidigt som kvalitén behöver förstärkas. Socialstyrelsen har visat att en mycket stor andel av personalen inom äldreomsorgen saknar relevant yrkesutbildning vilket självklart påverkar verksamheten negativt. I takt med att fler sjuka och äldre behöver vård och omsorg ställs nya krav på personalen. Det är partistyrelsens uppfattning att det är nödvändigt att ta fram ett nationellt program för att underlätta generationsväxlingen på arbetsmarknaden.

En aktiv arbetsmarknadspolitik och en trygg försörjning är en förutsättning för omställning mellan arbeten. En olycka måste kunna komma ensam. Regeringens omfattande försäkringar gör att det är mycket kostsamt att höja ersättningsnivåerna. Partistyrelsen väljer att prioritera en bra arbetslöshetsförsäkring med rejält höjt tak, höjd ersättningsnivå och sänkta avgifter före höjt aktivitetsstöd.

På arbetsmarknaden är det parterna som ansvarar för lönebildningen. Partistyrelsen anser att det ska vara så också i fortsättningen. Hög arbetslöshet sätter stark press på arbetsmarknaden parter. Därför är det viktigt att arbetsmarknadspolitiska åtgärder eller olika typer av subventioner inte används så att de äventyrar lönebildningen.

Det blir allt mer tydligt att konflikten om arbetsmarknadspolitiken handlar om ifall Sverige ska konkurrera med kompetens eller med låga löner, det vill säga om vi ska höja värdet på människor genom utbildning eller rea ut arbetskraften.

Partistyrelsen vill understryka vikten av att göra investeringar i utbildning för de arbetssökande för att föra individen närmare det arbetskraftsutbud som framtiden har med sig. På så sätt är det möjligt att ha en välutbildad arbetskraft som kan konkurrera med kompetens istället för med låga löner.

Det behövs en politik för nya jobb och en konsekvent satsning på människors kompetens som arbetslösheten kan bekämpas. Det handlar om yrkesutbildning och högskoleutbildning för att möta arbetsmarknadens behov men också om nya utbildningschanser för alla som hamnat långt från arbetsmarknaden. Rejäl resurser måste satsas på alla de ungdomar som tillåtits misslyckas i skolan för att de ska nå gymnasiekompetens och ett riktigt jobb. Därför föreslår vi socialdemokrater ett utbildningskontrakt men också högre kvalitet i undervisningen inom grund- och gymnasieskola. Regeringen har konsekvent valt en motsatt väg genom att pressa lönekostnaderna och subventionera låglönesektorer.

Omställningstakten på arbetsmarknaden ökar och behovet av flexibilitet är stort. För att underlätta rörlighet och flexibilitet på arbetsmarknaden krävs god tillgång till vuxenutbildning, arbetsmarknadsutbildning och olika former av kompetensutveckling.

Den borgerliga regeringen har gått motsatt väg och utdelat en dråpslag mot vuxenutbildningen. Antalet platser inom den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen har under de senaste sex åren minskat från ungefär 11 000 till ungefär 4 500. Istället för aktiva insatser möts den arbetslösa av passiva insatser med låg kvalitet.

Partistyrelsen håller med om att Sverige behöver stora investeringar i att fler ska få möjlighet till utbildning och kompetensutveckling. Arbetsmarknadsutbildningen behöver byggas ut för att utbilda mot bristyrken. Utbildning inom vuxenutbildning och yrkesvux samt inom Yrkeshögskolan och högskolor/universitet behöver dimensioneras för att motsvara det behov som finns.

Den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen på alla nivåer ska byggas ut. Det måste finnas ett sammanhållet system för och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter för vuxna. Också här krävs regional samverkan med olika typer av kompetensnätverk, inventering och utveckling av strategier för kompetensförsörjning. För att kunna utveckla arbetet med bättre validering föreslår partistyrelsen att det inrättas ett nationellt system för validering. Även om partistyrelsen fullt ut delar synen att kompetensutveckling är en nyckel i arbetsmarknadspolitiken bör det finnas frihet att utforma insatserna för den arbets sökande på ett flexibelt sätt utifrån behov och möjligheter. Därför bör inte alla arbetsmarknadspolitiska åtgärder innehålla, i förväg, preciserade krav på kompetensutveckling.

Kvaliteten på arbetsplatsförlagd utbildning och praktik behöver förstärkas, därför anser partistyrelsen att satsningar bör göras för att utbilda handledare och ge dem möjlighet att fungera på ett bra sätt med tid för att verkligen bidra till lärandet på arbetsplatsen.

Precis som ett antal motionärer anser partistyrelsen att det ska vara möjligt att varva arbete och studier. Förutsättningar för detta är god tillgång på utbildningsplatser på alla nivåer, ett utökat samarbete mellan parternas trygghetsorganisationer och arbetsförmedlingen och ett studiemedelssystem som fungerar för studerandegrupper med olika utbildningsbehov och livssituation.

Partistyrelsen vill även bryta upp de vattentäta skott som i dag finns mellan arbetsmarknadsutbildning och reguljär utbildning för att bättre svara mot de arbetslösa behov under hela yrkeslivet. Arbetsförmedlingen bör ges möjlighet att bevilja arbetslösa möjligheter att studera inom den reguljära utbildningen med samma villkor som inom arbetsmarknadsutbildningen. Här bör också möjligheten till särskilt studiestöd prövas. Utbildningen bör kunna bedrivas under maximalt ett läsår. Besluten ska grundas på en individuell bedömning och en individuell handlingsplan där tidigare utbildning, validering av befintlig kompetens och en bedömning av individens jobbchanser efter utbildning ska vara avgörande.

Genom att genomföra ett batteri av förslag när det gäller arbetsmarknadsutbildning, kompetensutbildning och att öppna upp för att fler ska kunna läsa i den reguljära utbildningen, formas ett kunskapslyft som kommer att ha stor betydelse för såväl arbetsmarknadsläget, arbetsmarknadens utveckling som den svenska modellen.

Arbetsförmedlingen

Partistyrelsen håller med de motionärer som menar att Arbetsförmedlingen måste reformeras rejält. Arbetsförmedlingens uppdrag har i praktiken förändrats från att förmedla arbeten och rusta arbetslösa för att kunna ta de lediga jobben till att mer handla om att disciplinera de arbetslösa och hålla dem ”sysselsatta”.

Arbetsförmedlingen är en viktig del av en aktiv arbetsmarknadspolitik. Arbetsförmedlingen måste ges bättre förutsättningar att möta såväl arbets sökande som arbetsgivare i tillräcklig utsträckning för att kunna tillmötesgå deras behov. Det krävs snabba insatser för att motverka utslagning på arbetsmarknaden. Arbetsförmedlingen ska ha resurser som gör det möjligt att bedriva en aktiv arbetsmarknadspolitik i hela landet. Regeringen har istället medvetet nedrustat arbetsmarknadspolitikerna och skapat ett regelverk som gjort Arbetsförmedlingens arbete mycket svårt.

Arbetsförmedlingen har många uppgifter men först och främst handlar det om att effektivt sammanföra arbets sökande med arbetsgivare som söker arbetskraft. Arbetsförmedlingen ska prioritera dem som befinner sig långt från arbetsmarknaden för att bidra till att stadigvarande öka sysselsättningen på lång sikt.

60 procent av de arbetslösa har stora svårigheter att komma in på, eller tillbaks till, arbetsmarknaden. Detta ställer mycket stora krav på arbetsmarknadspolitikerna och Arbetsförmedlingens arbete. Då måste man våga tänka nytt och ompröva. De arbetslösa, men i förlängningen hela samhället, betalar ett högt pris för regeringens ideologiska lösning. Regeringens politik har medvetet skapat en allt större skillnad mellan de arbetslösas behov och Arbetsförmedlingens möjlighet att rusta dem för dagens arbetsmarknad. Ett riktigt jobb framstår som en utopi för många av de arbetslösa hos Arbetsförmedlingen trots att arbetsgivare även i dag rekryterar i relativt stor omfattning och att flera branscher växer.

De så kallade garantierna illustrerar hur stort problemet är. För att få tillgång till flera av åtgärderna måste man vara i någon av garantierna där kvaliteten och aktivitetsnivån är dokumenterat låg och resultatet därefter. Den huvudsakliga idén tycks vara att tiden går, och att ersättningen försämras eller försvinner, så att den arbetslöse till sist ska ”ta sig i kragen” och ta ett jobb. För oss socialdemokrater är det ett felaktigt synsätt. Istället är vår utgångspunkt att alla vill arbeta och att arbetsmarknadspolitikerna är förutsättningen för att alla ska kunna arbeta.

De insatser som finns har blivit allt mer detaljstyrda och reglerade. Det är inte längre arbetsförmedlarna som i möte med den arbetslös sökande avgör vilka insatser som är lämpliga. Istället finns detaljerade regler om vem som kan få vilken åtgärd och efter hur lång tid i arbetslöshet. Dessutom har regeringen satt i system att arbetslösa ska vänta på åtgärder. Istället för att ge hjälp från första dagen blir många åtgärder tillgängliga först efter lång tid. Allt mer av arbetsförmedlarnas tid går åt till att kontrollera arbets sökande. Åtgärderna är mer utformade för att sätta press på de arbets sökande än för att rusta dem för att kunna ta de lediga jobb som finns.

Resultatet blir att Arbetsförmedlingen i stor utsträckning förmedlar åtgärder som ofta avlöser varandra i en lång kedja som alltför sällan leder till ett jobb. Slutstationen i denna kedja är återvändgränden Fas 3.

De insatser som leder till jobb ska behållas. De som inte leder till jobb måste omprövas. Därför anser partistyrelsen att Arbetsförmedlingen måste kunna erbjuda fler plats på en arbetsmarknadspolitik utbildning eller annan form av utbildning. Varje år lämnar Arbetsförmedlingen tillbaka flera miljarder som de inte gjort av med. Här finns möjligheter att öka ambitionsnivån i alla former av aktiva insatser.

De strikt reglerade insatserna och de långa väntetiderna för att kvalificera sig för aktiva insatser har gjort att Arbetsförmedlingen skickar tillbaks många miljarder kronor varje år till regeringen trots att arbetslösheten är katastrofalt hög. Arbetsförmedlingens insatser måste i mycket större utsträckning kunna utgå från lokala förutsättningar. Det kan handla om en kommun eller region, som likt Malmö vill arbeta med arbetsmarknadsintegration på ett speciellt sätt, vilket föreslås i flera motioner.

Kontakterna med de lokala arbetsgivarna och en nära och regelbunden kontakt mellan förmedlare och arbetssökande är centralt.

Partistyrelsen vill att Arbetsförmedlingen ska få använda resurserna friare och arbetsförmedlarna måste få använda sin professionella kompetens. Därför bör regelstyrningen minska och man bör istället tydligare styra mot och följa upp resultatet, det vill säga om människor kommer i arbete eller inte. Olika individer och olika situationer kräver helt olika insatser.

Detta vet de som jobbar på Arbetsförmedlingen. Men i dag har de inte möjlighet/frihet att använda sin kunskap på bästa sätt för att det ska leda till jobb för den arbetssökande. Ju längre vägen är till arbete för den arbetslöse, desto viktigare är det att insatserna kan användas utifrån individens förutsättningar och att arbetsförmedlaren verkligen har tid att jobba med individen. De individuella behoven ska styra insatserna och inte fixa åldersgränser.

Arbetsmarknadspolitiken och Arbetsförmedlingens arbete måste förändras för att fokusera på jobb. De arbetssökande ska kunna förvänta sig professionellt stöd och engagemang som ska syfta till egen försörjning genom arbete. Kartläggning, praktikplats, validering, utbildning och coaching ska leda till jobb. Partistyrelsen delar uppfattningen att det bör skrivas ett jobbkontrakt mellan Arbetsförmedlingen och den arbetslöse som säkerställer ansvar och intentioner, beskriver och tidsätter vägen till arbete. Alla arbetslösa ska ha rätt till insatser från Arbetsförmedlingen oavsett om man är berättigad till a-kassa eller inte, eller om man går på försörjningsstöd.

Arbetsförmedlingen har avtal med flera olika privata aktörer som har begränsade och ganska hårt styrda uppdrag, framförallt som jobbcoacher, med tveksamt resultat. Partistyrelsen tycker att det är bra att andra aktörer genom avtal med Arbetsförmedlingen bidrar. Om fler kan göra insatser som gör att fler får jobb är det bra. Målet är att människor ska komma i arbete – inte att alla insatser ska utföras av Arbetsförmedlingen. Särskilt angeläget är att Arbetsförmedlingen på ett konstruktivt sätt samarbetar med kommunerna.

Arbetsförmedlingen ska inte förhindras att samarbeta med kompletterande aktörer som genom avtal med Arbetsförmedlingen kan bidra för att människor skall komma i jobb eller samverka med till exempel Försäkringskassan i vissa upphandlingar. Eftersom behoven av arbetskraft hela tiden förändras måste upphandlingen av utbildning ske regelbundet och förnyas.

Arbetsförmedlingen bör utifrån regionala bedömningar kunna påverka vilka kompletterande tjänster som bör upphandlas och även kommuner bör kunna leverera sådana tjänster när det är lämpligt.

Arbetsförmedlingen ska ansvara för att tillsammans med kommunerna och i samråd med parterna på lokal nivå ta fram arbetsmarknadspolitiska handlingsplaner som kan ligga till grund för olika åtgärder. Här kan också arbetsmarknadens parter spela en viktig roll.

Det är också partistyrelsens uppfattning att arbetsmarknadens parter bör beredas plats i Arbetsförmedlingens styrelse.

Arbetsgivare som anställer med subventioner ska avkrävas kollektivavtal. Det ska också finnas ett obligatoriskt samrådsförfarande mellan Arbetsförmedlingen och de fackliga organisationerna för att säkerställa att arbetsgivaren har schyssta villkor och sköter sina åtaganden. På detta sätt är det också möjligt att lättare kontrollera att olika arbetsgivare sköter sina åtaganden till exempel när det gäller praktikanter. Partistyrelsen anser därför inte att det är nödvändigt att med centrala regler för hur många praktikanter en arbetsgivare kan ha eller hur långa olika praktiker ska vara.

Över huvud taget är det viktigt att den verksamhet som Arbetsförmedlingen ansvarar för håller en hög kvalitet vilket kräver regelbundna kontroller och tydliga kvalitetskrav.

Komplexa behov ska mötas av samlade resurser. För personer med behov av stöd och insatser inom ett flertal områden till följd av en komplex problemsituation där arbetslöshet ingår som en del och som befinner sig långt från arbetsmarknaden måste nya och helt andra möjligheter än hittills erbjudas. De ska kunna få tillgång till samlade resurser för att ta sig in på, eller tillbaka till, arbetsmarknaden. Det kan handla om personer som aldrig fått en chans till jobb till följd av en funktionsnedsättning, om dem som varit arbetslösa eller sjuka under mycket lång tid eller om dem som av andra skäl behöver ett mer omfattande stöd.

Ungdomsarbetslösheten

Unga som står beredda att kliva ut i vuxenlivet, som vill försörja sig själva, kunna styra sitt eget liv, flytta hemifrån och kanske bilda familj, stoppas idag av den stora ungdomsarbetslösheten. Omkring 100 000 personer i åldern 18-24 år är inskrivna på Arbetsförmedlingen som arbetslösa. Av dessa har ungefär 35 000 varit arbetslösa mer än sex månader – en väldigt lång tid i en ung människas liv. Långvarig passivitet i unga år är förödande för människors möjlighet att på lång sikt hävda sig på arbetsmarknaden. Att förbättra ungas möjligheter att skaffa sig egen försörjning är en central prioritering i den socialdemokratiska politiken.

I dag är den svenska ungdomsarbetslösheten högre än i jämförbara europeiska länder – såsom Norge, Finland, Danmark, Nederländerna, Tyskland och Österrike. Under de senaste fem åren har långtidsarbetslösheten bland unga ökat kraftigt. Det gäller oavsett vilket mått på långtidsarbetslöshet som används.

Unga ska ha hjälp och stöd från första arbetslöshetsdagen. Ingen ung ska vara arbetslös mer än sex månader och alla unga ska ha hjälp från den första dagen som arbetslös. Partistyrelsens utgångspunkt är att unga människor ska jobba eller studera – inte vara långtidsarbetslösa.

Däremot motsätter sig partistyrelsen förslaget om att införa någon typ av samhällstjänst för unga.

Ungdomsarbetslösheten ska bekämpas genom att höja ungdomarnas kompetens och underlätta för unga att ta steget ut på arbetsmarknaden. Det behövs också en aktiv näringspolitik som stimulerar framväxten av nya jobb.

Partistyrelsen håller med om att det danska systemet med studentmedarbetare är intressant och anser att modellen bör kunna användas också på den svenska arbetsmarknaden under förutsättning att parterna kommer överens om villkoren. Det är också viktigt med andra insatser för att förbättra matchningen för studenter på arbetsmarknaden.

Sommarjobben spelar stor roll för ungas möjligheter att få arbetslivserfarenhet. Sommarjobbet är ofta ungdomars första kontakt med arbetslivet. Genom sommarjobb får ungdomar lära sig vilka krav som ställs på en arbetsplats, praktiska arbetslivserfarenheter och referenser för sitt framtida jobbsökande.

Partistyrelsen anser att satsningar på sommarjobb för unga bör göras i alla kommuner/landsting. Det är naturligt att sådana satsningar utformas i samverkan med arbetsmarknadens parter.

Det behövs fler vägar in på arbetsmarknaden för unga. I dag har den stora majoriteten av unga fullgjord gymnasieutbildning. Många har också en eftergymnasial utbildning. Ändå har unga ofta svårt att få sin första riktiga anställning, övergången från skola till arbetsliv fungerar dåligt. Det krävs förändringar inom utbildningssystemet, inte minst ökad kontakt mellan arbetsmarknadens aktörer och gymnasieskolan.

Många arbetsgivare letar efter rätt arbetskraft samtidigt som det finns många arbetslösa ungdomar som inte anses ha tillräckligt med praktisk erfarenhet. Här behövs pragmatiska nya modeller för att ge unga den erfarenhet och kunskap som arbetsgivarna efterfrågar.

I många branscher är parterna villiga att ta på sig ansvaret för att ge ungdomar yrkesintroduktion och lärande på arbetsplatsen. Arbetsgivarna kan trygga sitt behov av personal och ungdomarna får den kompetens som krävs för ett fast jobb. Staten behöver engagera sig och satsa resurser för att underlätta för arbetsmarknadens parter att utveckla nya jobb för unga. Det kan till exempel ske genom stöd för att utbilda handledare.

Partistyrelsen vill understryka vikten av att alla krafter samverkar för att fler unga ska komma in på arbetsmarknaden. Det kan till exempel ske genom att fler kan erbjudas praktikplatser och att fler kan anställas inom kommuner och landsting.

Ungdomar är en grupp som får betala ett mycket högt pris för regeringens misslyckade jobbpolitik. Socialdemokraterna har en politik för hur ungdomsarbetslösheten ska minska. Det finns också politik på en rad andra områden som är viktiga för ungdomar. Huruvida det behövs ett ungdomspolitiskt program till valrörelsen 2014 bör därför hänskjutas till partistyrelsen.

En fungerande arbetslinje

För oss socialdemokrater handlar tillgänglighet om att vi vill forma ett samhälle där alla platsar och där alla behövs. Funktionsnedsättning ska inte vara ett hinder att delta i samhällets olika delar och i arbetslivet. Alla ska ha samma rätt att ha ett jobb oavsett om förutsättningarna kan se olika ut.

En del av en fungerande arbetslinje handlar om hur de som står längst från arbetsmarknaden ska ges möjligheter att kunna leva på eget arbete utifrån de egna förutsättningarna. Många av dem som idag står längst från arbetsmarknaden riskerar med regeringens politik att permanent uteslutas från arbetsmarknaden. Det kan vi aldrig acceptera.

Idrottsföreningar, samfund, teatrar och kulturhus behöver ofta hjälp med allt från praktiska göromål till administration. Många ideella krafter gör viktiga insatser som med ytterligare hjälp kan bli än mer värdefulla. Vi vill erbjuda ett handslag för hälsa och delaktighet. Med subventionerade anställningar riktade mot ideell sektor och kulturverksamhet i bred bemärkelse får många som tidigare haft tillfällig förtidspension möjligheter att starta om arbetslivet och göra en viktig insats. Personer med funktionsnedsättning skall självfallet vara välkomna på hela arbetsmarknaden och om det behövs få den anpassning och det stöd som är relevant.

I maj 2012 presenterades ett betänkande av FunkA-utredningen ”Sänkta trösklar – högt i tak” förslag till förstärkning och stora förändringar av de arbetsmarknadspolitiska insatserna för personer med funktionsnedsättning. Även Samhalls roll behandlas i utredningen.

Partistyrelsen ställer sig positiv till huvudinriktningen i utredningen och avvaktar nu remissbehandling och regeringens förslag. I samband med detta är det möjligt att ta ett helhetsgrepp om frågan vilket innebär att möjligheterna för unga personer med funktionshinder, främjandelagens tillämpning samt lönebidragets utformning ska hanteras.

Avskaffa Fas 3

I Fas 3 hamnar de som efter 450 dagar i den så kallade ”Jobb- och utvecklingsgarantin” står utan arbete. I Fas 3 erbjuds sysselsättning hos en anordnare som Arbetsförmedlingen utser. Sysselsättningsanordnarna får 5 000 kronor per månad.

Fas 3 har vuxit lavinartat under de senaste åren och omfattar mer än 32 000 personer. Kostnaderna för Fas 3 är cirka 135 miljoner kronor per månad bara i ersättning till anordnarna. Dessa pengar kan istället användas för aktiva insatser som leder till jobb.

Arbetsförmedlingens egen internrevision har visat att så mycket som nästan hälften av deltagarna i Fas 3 troligen utför ordinarie arbetsuppgifter, trots att de inte får betalt för sin insats. Fas 3 har haft karaktären av ändstation på arbetsmarknaden, det har inte varit tillåtet att studera eller få stöd att starta eget. Arbetsförmedlingen har i sin återrapportering till regeringen konstaterat att utströmningen från Fas 3 är mycket låg, endast 15 procent har lämnat Fas 3 för arbete eller studier.

Fas 3 ger betydande inläsningseffekter eftersom individen i de flesta fall anvisas sysselsättning på heltid, vilket kraftigt begränsar möjligheten att effektivt söka reguljära jobb. Samtidigt finns det inget egentligt stöd i forskningen för att den artificiella sysselsättning som erbjuds ger andra, positiva individeffekter som uppväger inläsningen. Åtgärden är därtill förhållandevis dyr om man ser till de förväntade effekterna. Partistyrelsen delar uppfattningen, som framförs i många motioner, att Fas 3 ska avskaffas. Därför vill inte partistyrelsen bifalla förslag som handlar om att likställa jobb- och utvecklingsgarantin med arbete.

Vi socialdemokrater har i budgetmotionen för 2013 presenterat skarpa förslag för att avskaffa Fas 3 och ersätta med riktiga jobb och riktig utbildning. Där fanns bland annat förslag om anställningsstöd plus som innebär att långtidsarbetslösa i Fas 3 kan anställas i kommuner och landsting, till avtalsenliga villkor, med 100 procent i statlig subvention. Enligt partistyrelsens uppfattning svarar det förslaget relativt väl emot de motionsyrkanden som vill ha tillbaka plusjobben även om konstruktionen inte är exakt likadan. Utbildningsvikariat är en åtgärd som enligt partistyrelsen mycket väl kan passa in i kommande arbetsmarknadspolitiska förslag. En motionär föreslår välfärdsberedskapsarbeten. Partistyrelsen tycker att denna typ av anställning väl motsvarar de olika former för subventionerade anställningar som finns i Socialdemokraternas budgetmotion 2013.

Partistyrelsen förstår intentionen i de motioner som vill att arbetsgivare ska uppvisa en koppling till framtida anställningsbehov och att alla mellan 16 och 65 år ska ha rätt till en anställning inom kommunen. När det gäller praktikplatser tycker partistyrelsen inte att det ställda kravet är rimligt. När det gäller anställningar i kommunen är partistyrelsen positiv men som kravet nu är ställt är det lätt att tolka det som en medborgaranställning. Därför föreslår partistyrelsen avslag på att-satsen.

Partikongressen föreslås besluta:

att bifalla motionerna A11:5, A25:3, A25:5, A28:2, A114:3, C62:10, C63:10, C64:10, C65:10, C66:10, C67:10, C68:10, C69:10, C70:10, C71:10, C72:10, C73:10, C74:10, D10:2, D11:3, D19:6, D19:8, D32:5, D32:7, D33:4, D33:6, D34:5, D34:7, D35:5, D35:7, D37:5, D37:7, D38:5, D38:7, D39:5, D39:7, D40:5, D40:7, D41:5, D41:7, D42:4, D42:6, D56:5, D64:1, D64:2, D64:6, D65:1, D65:2, D65:3, D66:2, D66:3, D66:4, D66:5, D68:1, D69:1, D72:5, D73:1, D75:1, D75:2, D75:4, D75:12, D79:1, D81:3, D81:5, D81:6, D84:2, D86:1, D90:1, D90:2, D91:1, D93:1, D95:1, D95:3, D95:6, D96:1, D97:1, D98:1, D100:1, D100:2, D103:1, D106:1, D108:1, D109:1, D111:1, D112:1, D112:2, D113:2, D114:1, D134:10, D172:11, D172:13, D233:10, F132:4, F132:5, F136:3

A11:5 (Skånes partidistrikt) att arbetsmarknadspolitiken stärks, framför allt genom satsningar på vuxenutbildning (Komvux) och arbetsmarknadspolitiska utbildningar

A25:3 (Jönköpings arbetarekommun) att resurser till arbetsmarknadspolitiken måste avsättas i en sådan omfattning att utbildning och kompetensutveckling kraftigt kan förstärkas

A25:5 (Jönköpings arbetarekommun) att så kallade plusjobb eller andra samhällsnyttiga arbeten med lönesubventioner och avtalsenliga villkor skapas för att bryta långvarig arbetslöshet

A28:2 (Gullspångs arbetarekommun) att antalet utbildningsplatser som Arbetsförmedlingen erbjuder ska öka

A114:3 (Landskrona arbetarekommun) att socialdemokratien tillsammans med LO verkar för lovsatsning på ungdomar mellan 16-18 genom att erbjuda jobb till ungdomarna under loven

C62:10 (Hudiksvalls arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvalitén i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C63:10 (Umeå arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvalitén i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C64:10 (Smedjebackens arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvalitén i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C65:10 (Piteå arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvalitén i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C66:10 (Stenungsunds arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvalitén i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C67:10 (Södertälje arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvalitén i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C68:10 (Jönköpings arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvaliteten i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C69:10 (Stockholms partidistrikt) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvalitén i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C70:10 (Luleå arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvalitén i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C71:10 (Ulricehamns arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvaliteten i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C72:10 (Landskrona arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvaliteten i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C73:10 (Hultsfreds arbetarekommun - enskild) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvaliteten i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

C74:10 (Helsingborgs arbetarekommun) att verka för satsningar på arbetsplatsernas möjligheter att utveckla kvaliteten i arbetsplatsförlagd utbildning och praktik

D10:2 (Gävle arbetarekommun) att fler ges möjlighet att med stöd av samhället utveckla sin kompetens genom att arbetsmarknadsutbildningar kraftigt ökar

D11:3 (Arvika arbetarekommun) att FAS 3 avvecklas omedelbart

D19:6 (Stockholms partidistrikt) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D19:8 (Stockholms partidistrikt) att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D32:5 (Landskrona arbetarekommun) att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D32:7 (Landskrona arbetarekommun) att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D33:4 (Luleå arbetarekommun) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D33:6 (Luleå arbetarekommun) att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D34:5 (Helsingborgs arbetarekommun) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D34:7 (Helsingborgs arbetarekommun) att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D35:5 (Ulricehamns arbetarekommun) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D35:7 (Ulricehamns arbetarekommun) att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D37:5 (Smedjebackens arbetarekommun) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D37:7 (Smedjebackens arbetarekommun) att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D38:5 (Hudiksvalls arbetarekommun) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D38:7 (Hudiksvalls arbetarekommun) att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D39:5 (Solna arbetarekommun) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D39:7 (Solna arbetarekommun) att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D40:5 (Piteå arbetarekommun) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D40:7 (Piteå arbetarekommun) att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D41:5 (Stenungsunds arbetarekommun) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D41:7 (Stenungsunds arbetarekommun) att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D42:4 (Umeå arbetarekommun) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte såväl att ge alla arbetslösa individanpassade aktiva snabba insatser som att motverka utslagning från arbetsmarknaden

D42:6 (Umeå arbetarekommun) att verka för att den yrkesinriktade arbetsmarknadsutbildningen byggs ut och upprättandet av ett sammanhållet system för, och med uthållig nationell finansiering av, validering och kompetenskartläggning av faktiska kunskaper och färdigheter

D56:5 (Vaggerysunds arbetarekommun) att verka för att den aktiva arbetsmarknadspolitiken byggs ut i syfte att ge alla arbetslösa snabba, aktiva och individanpassade insatser

D64:1 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Norrbottens partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt) att partistyrelsen ska verka för att arbetsförmedlingen ges ökad möjlighet till lokala lösningar

D64:2 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Norrbottens partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt) att partistyrelsen ska verka för att ett obligatoriskt samrådsförfarande mellan arbetsförmedling och de fackliga organisationerna sker

D64:6 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Norrbottens partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt) att partistyrelsen ska verka för att öka antalet utbildningsmöjligheter för omställningen på arbetsmarknaden

D65:1 (Haninge arbetarekommun) att Arbetsförmedlingen tillförs möjligheten att anvisa utbildningsplatser inom det reguljära utbildningsväsendet

D65:2 (Haninge arbetarekommun) att dessa studier kan bedrivas med aktivitetsstöd för deltagarna

D65:3 (Haninge arbetarekommun) att möjligheten till ett särskilt studiestöd för dessa studier prövas

D66:2 (Haninge arbetarekommun) att Arbetsförmedlingen tillförsäkras resurser som gör det möjligt att utföra en aktiv arbetsmarknadspolitik i hela landet

D66:3 (Haninge arbetarekommun) att arbetsförmedlarna ges bättre förutsättningar att möta såväl arbetssökande som arbetsgivare i tillräcklig utsträckning för att kunna tillmötesgå deras behov

D66:4 (Haninge arbetarekommun) att Arbetsförmedlingen ges möjlighet att själv avgöra om och i så fall vilka kompletterande tjänster som eventuellt ska upphandlas

D66:5 (Haninge arbetarekommun) att på lämpligt sätt bereda plats för arbetsmarknadens parter i Arbetsförmedlingens styrelse

D68:1 (Ystads arbetarekommun) att socialdemokraterna arbetar för att öka möjligheterna för människor att kunna gå ut och in mellan utbildning och yrkeskarriär ända fram till pensionen

D69:1 (Dalarnas partidistrikt) att FAS 3 avskaffas

D72:5 (Vetlanda arbetarekommun - enskild) att Socialdemokraterna aktivt deltar i att kritiskt utvärdera och hitta alternativ till FAS 3 som stoppar lönedumpningen på arbetsmarknaden så att detta alternativ kan sättas i verket direkt vid en ev valvinst 2014

D73:1 (Sandvikens arbetarekommun) att åtgärden avbryts

D75:1 (Malmö arbetarekommun) att införa ett jobbkontrakt mellan de arbetslösa och Arbetsförmedlingen som tydligt klargör alla parter ansvar

D75:2 (Malmö arbetarekommun) att öka antalet bristyrkes- och arbetsmarknadsutbildningar

D75:4 (Malmö arbetarekommun) att krav på kollektivavtal återinförs för arbetsgivare som anställer arbetstagare med subventionerad arbetsform

D75:12 (Malmö arbetarekommun) att utreda möjligheterna för staten att stimulera ett studentmedarbetarsystem i Sverige

D79:1 (Lunds arbetarekommun) att insatser ska planeras för att förbättra relationen mellan lokala arbetsförmedlare och arbetssökande individer

D81:3 (Gullspångs arbetarekommun) att lägga ner fas 3

D81:5 (Gullspångs arbetarekommun) att antalet utbildningsplatser som Arbetsförmedlingen erbjuder ska öka

D81:6 (Gullspångs arbetarekommun) att ett nationellt program för generationsväxling tas fram så att man kan inskolas i ett yrke. (Både inom privat och offentligt yrke)

D84:2 (Ale arbetarekommun) att i all oppositionspolitik fram till valet prioritera kampen mot arbetslösheten

D86:1 (Ystads arbetarekommun) att socialdemokraterna ska arbeta för att arbetslösa ungdomar som skriver in sig på Arbetsförmedlingen redan från dag ett ska få tillgång till insatser

D90:1 (Arvika arbetarekommun) att ett permitteringssystem skapas i Sverige snarast

D90:2 (Arvika arbetarekommun) att utreda ett permitteringssystem i samverkan med arbetsgivare och fackföreningar

D91:1 (Uddevalla arbetarekommun) att personer som befinner sig i arbetsmarknadsåtgärder ska få sina anställningsförhållanden kontrollerade regelbundet av Arbetsförmedlingens personal

D93:1 (Gävle arbetarekommun) att partiet utreder ett nytt angreppssätt på arbetsmarknadspolitiken som innebär regional samverkan

D95:1 (Hudiksvalls arbetarekommun) att ge arbetsförmedlingen ökad möjlighet till lokala lösningar

D95:3 (Hudiksvalls arbetarekommun) att obligatoriskt samrådsförfarande mellan arbetsförmedling och de fackliga organisationerna sker

D95:6 (Hudiksvalls arbetarekommun) att öka antalet utbildningsmöjligheter för omställningen på arbetsmarknaden

D96:1 (Skellefteå arbetarekommun) att Socialdemokraterna ska föra en ansvarsfull jobblinje

D97:1 (Härjedalens arbetarekommun) att avskaffa fas 3

D98:1 (Hudiksvalls arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar för att arbetsplatser inom landstingets regi ska erbjuda sommarjobb åt ungdomar

D100:1 (Kalmar arbetarekommun) att stoppa anvisningarna till Fas 3

D100:2 (Kalmar arbetarekommun) att deltagarna i Fas 3 bör erbjudas plats inom andra arbetsmarknadspolitiska program med fokus på subventionerade anställningar

D103:1 (Karlskrona arbetarekommun) att verka för att stoppa anvisningarna till Fas 3 enligt Riksdagens beslut

D106:1 (Haninge arbetarekommun) att införa utbildningsvikariat inom ramen för den nationella arbetsmarknadspolitiken

D108:1 (Helsingborgs arbetarekommun) att varselavgifttema i främjandelagen höjs

D109:1 (Landskrona arbetarekommun) att varselavgifterna i främjandelagen höjs

D111:1 (Motala arbetarekommun) att kvalificerade arbetsmarknadsutbildningar återinförs

D112:1 (Örebro läns partidistrikt) att Arbetsförmedlingen avsätter ekonomiska medel för att, tillsammans med kommunerna ansvara för analys, framtagande och beslut om lokala arbetsmarknadspolitiska handlingsplaner

D112:2 (Örebro läns partidistrikt) att Arbetsförmedlingen ansvarar för att tillsammans med kommunerna samråda med parterna på den lokala arbetsmarknaden vid framtagandet av lokala arbetsmarknadspolitiska handlingsplaner

D113:2 (Staffanstorps arbetarekommun) att uppföljningar av upphandlade utbildningar ska ske regelbundet

D114:1 (Arvika arbetarekommun - enskild) att jobb- och utvecklingsgarantin lägger en betydligt större fokus på vad deltagaren själv har för tankar och idéer vad gäller arbetsplatsanordning

D134:10 (Kristianstads arbetarekommun) att satsa även på någon form av offentliga anställningar för arbetslösa ungdomar

D172:11 (Jönköpings arbetarekommun) att arbetsmarknadsåtgärder bör utgå ifrån individens behov

D172:13 (Jönköpings arbetarekommun) att investeringar i arbetssökandes kunskap görs för att föra individer närmare det arbetskraftsutbud som framtiden har med sig

D233:10 (Göteborgs partidistrikt) att jobb- och utvecklingsgarantin, med Fas 3, avskaffas och ersätts av en annan modell där människor snabbt kommer i jobb med egen försörjning, alternativt har möjlighet att få anställning med lönesubvention och avtalade villkor

F132:4 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Norrbottens partidistrikt) att arbetsmarknadsutbildning ges kraftigt ökade resurser och lokalt inflytande, och att modeller med lokala/regionala kompetensnätverk, validering, och inventeringar av behov av kompetensförsörjning utvecklas

F132:5 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Norrbottens partidistrikt) att möjligheterna till kompetensutveckling i samband med lågkonjunktur och varsel utvecklas

F136:3 (Örebro läns partidistrikt) att verka för en kraftig ökning av möjligheterna för arbetslösa att utbilda sig

Partikongressen föreslår besluta:

att anse följande motioner besvarade med hänvisning till utlåtandet: A11:4, D57:1, D57:2, D58:1, D59:1, D60:1, D61:1, D62:1, D62:2, D63:2, D63:4, D66:1, D67:1, D69:3, D69:4, D70:1, D71:1, D72:1, D72:2, D74:1, D75:3, D75:5, D75:6, D75:7, D75:8, D75:9, D75:10, D75:14, D76:1, D77:1, D78:1, D79:3, D80:1, D81:4, D83:1, D84:1, D85:1, D85:2, D87:1, D88:1, D88:2, D89:1, D92:1, D97:2, D97:3, D99:1, D100:3, D101:1, D102:1, D102:2, D102:3, D103:2, D104:1, D104:2, D105:1, D107:1, D110:2, D111:2, D112:3, D113:3, D113:4, D113:5, D114:2, D115:1, D171:7, D172:14, D251:3

A11:4 (Skånes partidistrikt) att återupprätta en offentlig Arbetsförmedling med en stark demokratisk förankring i kommuner och regioner, på de lokala och regionala arbetsmarknaderna, och som i nära samverkan med arbetsmarknadens parter kan utforma en offensiv arbetsmarknadspolitik

D57:1 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Norrbottens partidistrikt) att partikongressen fattar beslut om att forma ett ungdomspolitiskt program med fokus på utbildning, arbete och bostäder till valet 2014

D57:2 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Norrbottens partidistrikt) att programmet ska omfatta så mycket som möjligt av de frågor som direkt berör de ungas förutsättningar och framtidsmöjligheter

D58:1 (Lidingö arbetarekommun) att uppdraga åt Socialdemokraterna att i samverkan med fackföreningsrörelsen göra en grundlig översyn och föreslå nödvändiga förändringar inom det arbetsmarknadspolitiska området, samt socialförsäkringssystemet

D59:1 (Söderhamns arbetarekommun) att man ska höja taket på aktivitetsstödet för att få en rimlig levnadsstandard

D60:1 (Södertälje arbetarekommun) att Arbetsförmedlingens framtida roll utreds under kongressperioden

D61:1 (Hörs arbetarekommun) att kongressen ställer sig bakom kravet på att Arbetsförmedlingen ska få i uppgift att besöka gymnasisterna det sista året av deras utbildning för att informera om Af roll i samhället och hur man rent praktiskt gör när man skriver in sig och söker arbete samt vilka ersättningar man kan söka genom Arbetsförmedlingen under tiden man är arbetssökande

D62:1 (Lunds arbetarekommun) att arbetslösa utan rätt till a-kassa erbjuds arbetsmarknadspolitiskt program med rätt till aktivitetsstöd efter 3 månaders arbetslöshet

D62:2 (Lunds arbetarekommun) att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

D63:2 (Linköpings arbetarekommun - enskild) att tydliga regler finns och följs upp, för hur många praktikanter en arbetsgivare får ha samtidigt (detta även i kombination med andra placeringar så som människor som har arbetsträning, yrkespraktikanter, lärlingar, praoelever, lönebidragsanställda etc)

D63:4 (Linköpings arbetarekommun - enskild) att arbetsgivare som tar emot praktikanter noggrant måste följas upp och utvärderas av arbetsförmedlingen. De arbetsgivare som inte får ut praktikanter (såvida

dessa sköter sig) i anställning av någon form efter praktiktidens slut, bör få ett förbud om säg förslagsvis 2 år innan nya praktikanter åter får tas in

D66:1 (Haninge arbetarekommun) att den nationella arbetsmarknadspolitiken även fortsättningsvis ska bäras av Arbetsförmedlingen

D67:1 (Falkenbergs arbetarekommun) att SAP i sin arbetsmarknadspolitik beaktar och verkar för och i enlighet med motionen i den framtida politiken

D69:3 (Dalarnas partidistrikt) att kunskapslyftet genast återinförs

D69:4 (Dalarnas partidistrikt) att hela arbetsmarknadssystem ses över för att kopplas mot behovet av arbetskraft

D70:1 (Österåkers arbetarekommun) att Arbetsförmedlingens subventioner till privata företag och passiva åtgärder stoppas och flyttas över till kommunerna som kompensation för varje långtidsarbetslös de anställer

D71:1 (Helsingborgs arbetarekommun) att Helsingborgs arbetarekommun och partikongress beslutar att avskaffa sysselsättningsfasen (fas 3). För att skapa en inkluderande arbetsmarknad, där alla ges samma möjligheter till att anpassa sin kompetens efter arbetsmarknadens behov

D72:1 (Vetlanda arbetarekommun - enskild) att Socialdemokraterna ska verka för att direkt avskaffa FAS 3 och utförsäkringsreglerna vid ev valvinst 2014

D72:2 (Vetlanda arbetarekommun - enskild) att Socialdemokraterna står upp för samhällsmedborgarnas rätt att ha ett arbete som det går att leva på och på så sätt motverkar den trend där statliga medel används för att dumpa lönerna på den privata arbetsmarknaden

D74:1 (Umeå arbetarekommun) att arbetsförmedlingen tillämpar §§ 8-13 i främjandelagen i syfte att bereda arbetshandikappade och äldre arbetstagare sysselsättning på den öppna arbetsmarknaden

D75:3 (Malmö arbetarekommun) att slå samman de olika subventionerade anställningsformerna till en ny anställningsform som utgår från den enskildes arbetsförmåga

D75:5 (Malmö arbetarekommun) att ersättningsnivån till den som blir anställd med lönebidrag eller dylikt måste ligga på en sådan nivå att de i större utsträckning motsvarar nivåerna i den bransch man anställs i

D75:6 (Malmö arbetarekommun) att det ska vara möjligt att omfattas av subvention fram tills pensionsåldern

D75:7 (Malmö arbetarekommun) att Arbetsförmedlingen ges möjlighet och resurser att bevilja fler ”starta eget – bidrag”

D75:8 (Malmö arbetarekommun) att Arbetsförmedlingen ska kunna ge stöd till ombytessökande

D75:9 (Malmö arbetarekommun) att Malmö kommun tillsammans med Arbetsförmedlingen får rätt att inrätta en fri jobbzon

D75:10 (Malmö arbetarekommun) att inrätta en valideringsmyndighet

D75:14 (Malmö arbetarekommun) att en ny färdplan med fokus på arbetsmarknadsintegrationen i Öresundsregionen ska tas fram vars syfte är att påskynda integrationen

D76:1 (Borås arbetarekommun) att ställa sig bakom motionen och uppdra åt Partistyrelsen att med all kraft arbeta i den riktning motionen visar

D77:1 (Karlstads arbetarekommun) att alla unga från årskurs 8 till och med årskurs 2 på gymnasiet skall garanteras feriejobb till skälig lön

D78:1 (Katrineholms arbetarekommun) att det socialdemokratiska partiet på sin kongress 2013 ska ställa sig bakom ett införande av välfärdsberedskapsarbeten för att nå full sysselsättning snabbt under tiden som andra reformer får verka för att öka sysselsättningen på den reguljära arbetsmarknaden

D79:3 (Lunds arbetarekommun) att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

D80:1 (Stockholms partidistrikt) att partikongressen bifaller motionen och överlämnar den till partistyrelsen för beaktande i det fortsatta arbetsmarknads- och skolpolitiska arbetet

D81:4 (Gullspångs arbetarekommun) att satsningar görs på omskolningsplatser för arbetslösa och/eller de som riskerar att bli arbetslösa

D83:1 (Örebro arbetarekommun) att partiet verkar för att utbildade handledare finns på de arbetsplatser som tar emot praktikanter och arbetstränande

D84:1 (Ale arbetarekommun) att göra arbetslösheten till huvudfråga i valmanifestet för 2014

D85:1 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar för en förhöjd lägsta nivå av aktivitetsstödet

D85:2 (Lunds arbetarekommun) att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

D87:1 (Lidingö arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar för att rätten till ledighet med ersättning under jobb- och utvecklingsgarantin ska vara likformig med semesterlagen och utökas från dagens 20 dagar till 25 dagar

D88:1 (Halmstads arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar på nationell, regional och lokalnivå med ett förebyggande hälsoarbete som innebär att ekonomiska medel till arbetsgivare inom näringsliv, myndigheter, landsting och regioner tillsätts. Resurserna ska förstärka och leda till att ungdomar som har en funktionsnedsättning - och eller aktivitetsbegränsning, får möjligheter till en kvalitativt anpassad anställning

D88:2 (Halmstads arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar på nationell, regional och lokalnivå med ett förebyggande hälsoarbete som innebär att resurser tillsätts för att öka kunskap hos arbetsgivarna, såväl de offentliga som i det privata. Resurserna ska förstärka och leda till att ungdomar som har en funktionsnedsättning - och eller aktivitetsbegränsning, får möjligheter till en kvalitativt anpassad anställning

D89:1 (Eskilstuna arbetarekommun) att ett omställningspaket, inkl. finansiering och stöd, skapas för den som är i behov av att byta yrke, pga en längre tids arbetslöshet, sjukskrivning eller motsvarande, för att kunna ta eller få ett nytt arbete, enligt motiveringen

D92:1 (Hallsbergs arbetarekommun) att partiet utarbetar en strategi för hur landets socialdemokratiskt styrda kommuner och landsting ska arbeta för att generöst erbjuda praktikplatser till unga

D97:2 (Härjedalens arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar för människor i olika utanförskap ska ha rätt att delta i utvecklande demokratiskt styrd verksamhet

D97:3 (Härjedalens arbetarekommun) att Socialdemokraterna utvecklar regelverk som stödjer kooperativa verksamheter för människor som befinner sig utanförskap

D99:1 (Ulricehamns arbetarekommun) att Socialdemokraterna ska verka för att även personer under 25 år ges samma möjligheter till en arbetsmarknadsutbildning som de som har fyllt 25 år

D100:3 (Kalmar arbetarekommun) att det inte är möjligt att anvisa en deltagare enbart under sommarmånaderna

D101:1 (Borås arbetarekommun) att personer under 25 år ska ha samma möjligheter till en arbetsmarknadsutbildning som de som är över 25 år

D102:1 (Lunds arbetarekommun - enskild) att Socialdemokraterna utreder ett system för att förstärka de ekonomiska incitamenten för företag att nyanställa personer och förhindra neddragning av personal genom till exempel att se över arbetsgivaravgifterna för den samlade lönekostnaden

D102:2 (Lunds arbetarekommun - enskild) att ett sådant system anpassas så att företag med ekonomiska svårigheter inte riskerar att slås ut

D102:3 (Lunds arbetarekommun - enskild) att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

D103:2 (Karlskrona arbetarekommun) att verka för att använda det bidrag som ges till anordnare/arbetsgivare (5000 kronor i månaden) för utbildning och ökade arbetsmarknadsutbildningar för arbetslösa

D104:1 (Nybro arbetarekommun) att socialdemokraterna verkar för att inga placeringar under några arbetsmarknadspolitiska åtgärder/insatser får göras om arbetsgivaren saknar giltigt kollektivavtal med arbetstagarorganisationen för gällande bransch

D104:2 (Nybro arbetarekommun) att Socialdemokraterna i de fall där lagar sätter stopp för sådana åtgärder verkar för skarpare skrivningar i de regler som skall gälla för arbetsmarknadspolitiska åtgärder/insatser där inga placeringar får göras med sämre villkor än de i kollektivavtalet för gällande bransch

D105:1 (Gävle arbetarekommun) att det ska vara möjligt för Försäkringskassan och Arbetsförmedlingen att samverka, utan upphandling, med andra offentliga aktörer i utbildningar och projekt för arbetslösa

D107:1 (Askersunds arbetarekommun) att våra riksdagsledamöter ser till att lagstiftning införs, så att lönebidragsanställda inte drabbas ekonomiskt på grund av Arbetsförmedlingens slarv enligt beskrivning ovan

D110:2 (Värmdö arbetarekommun) att alla åtgärder inom arbetsmarknadspolitiken innehåller preciserade krav på kompetensutveckling, samt fungerande modeller för att få detta dokumenterat

D111:2 (Motala arbetarekommun) att Samhall återskapas till det ”social företag” det var från början

D112:3 (Örebro läns partidistrikt) att Arbetsförmedlingen i samråd med kommunerna ska besluta om ekonomiska medel för lokalt behovsanpassade arbetsmarknadspolitiska åtgärder och utbildningsinsatser i linje med den lokala arbetsmarknadspolitiska planen

D113:3 (Staffanstorp arbetarekommun) att stickprovskontroller ska genomföras så att utbildningen har den kvalité som utlovats

D113:4 (Staffanstorp arbetarekommun) att en kvalitetskontroll genomförs regelbundet

D113:5 (Staffanstorp arbetarekommun) att motionen överlämnas till riksdagsgruppen för vidare beredning

D114:2 (Arvika arbetarekommun - enskild) att det är deltagaren själv som i första hand söker, eller uppmantras att söka en lämplig arbetsplatsanordning

D115:1 (Borås arbetarekommun) att Socialdemokraterna arbetar för att för att se över arbetsmarknadslagarna

D171:7 (Malmö arbetarekommun) att möjligheterna att införa det danska systemet med "fleksjobb" i Sverige utreds

D172:14 (Jönköpings arbetarekommun) att arbetsförmedlingen ges möjligheter att i nära samarbete med arbetsmarknadens parter utforma särskilda insatser typ validering, subventionerade anställningar och ta fram särskilda jobb där ersättningsnivåer ska vara avtalsenliga

D251:3 (Malmö arbetarekommun) att partiet verkar för en lagändring så att lönebidrag till en arbetsgivare kan utgå även efter det att den anställde med nedsatt arbetsförmåga fyllt 65 år

Partikongressen föreslås besluta:

att avslå motionerna D63:1, D63:3, D70:2, D82:1, D94:1, D113:1, D114:3

D63:1 (Linköpings arbetarekommun - enskild) att arbetsgivare för att ta emot praktikanter bör kunna uppvisa att där finns någon koppling till ett framtida anställningsbehov

D63:3 (Linköpings arbetarekommun - enskild) att all praktik som regel endast bör uppgå till max två månader, så vida det inte är en arbetsplatsförlagd yrkespraktik i kombination med studier eller dylikt. Maxtiden bör inte överskridas utom i mycket särskilda fall, där man kan ge en utförlig och bra motivering till varför detta i så fall är nödvändigt

D70:2 (Österåkers arbetarekommun) att varje människa mellan 16 och 65 år ges rätt till ett arbete i sin kommun utifrån sin arbetsförmåga efter en arbetslöshetsperiod på sex månader

D82:1 (Örebro arbetarekommun - enskild) att en utredning tillsätts med uppdraget att utforma ett förslag om att erbjuda samtliga ungdomar samhällstjänst

D94:1 (Lunds arbetarekommun - enskild) att ersättningar för arbetsuppgifter i statens tjänst får aldrig bli mer än sju gånger så höga än den som har den lägsta ersättningen inom statens tjänst

D113:1 (Staffanstorps arbetarekommun) att det ska finnas krav på vad eleverna ska prestera för att betalning ska ske

D114:3 (Arvika arbetarekommun - enskild) att deltagaren inte ska tvingas acceptera en av arbetsförmedlingen utsedd arbetsplatsanordning förrän alla alternativ som kommer från deltagaren själv är helt uttömda

MOTION D57

DALARNAS PARTIDISTRIKT, GÄVLEBORGS PARTIDISTRIKT, VÄSTERNORRLANDS PARTIDISTRIKT, JÄMTLANDS LÄNS PARTIDISTRIKT, VÄSTERBOTTENS PARTIDISTRIKT, NORRBOTTENS PARTIDISTRIKT

19+ - ett ungdomspolitiskt program för (S)

Det har nu i många år sagts att den uppväxande generationen är de första unga som får det sämre än sina föräldrar. Den styrande moderatledda regeringen har också gjort allt för att medverka till att så blir fallet.

Det handlar såväl om utbildningsmöjligheter som begränsas genom sämre praktiska och ekonomiska förutsättningar genom den gymnasiereform som genomförts där fler undantas möjligheten till eftergymnasiala studier till neddragning av platser på högskolor och universitet. Där finns ett tydligt syfte att det bara är en elit som ska ges möjlighet till mera omfattande studier. Genom försämrade villkor i studiebidrag blir också högre studier åter en klassfråga.

Sammankopplat med detta finns också frågan om boende för ungdomar. Inte minst när det gäller studentboende har läget försämrats, såväl genom ökade boendekostnader som uteblivet byggande av studentbostäder.

När det gäller att flytta hemifrån, sätta bo, bilda familj, är det idag mer vanligt att man är ”mambo” uppemot 25-30 års ålder än att man har råd att få bli vuxen i början av 20-årsåldern! Genom den höga ungdomsarbetslösheten, krav på tillsvidareanställning för hyreskontrakt, utförsäljning av hyresrätter, uteblivet bostadsbyggande och höga hyror blir de unga allt äldre innan de får möjlighet att skapa sina egna liv.

Arbetslösheten bland unga är statistisk omkring 25%. Bland dessa arbetsökanden finns många studenter som behöver förstärka sin ekonomi genom att arbeta på ledigheter men även om man räknar bort dessa så har dagens arbetsmarknadspolitik skapat en generation där många ställs utanför arbetslivet. Det viktigaste idag tycks vara att skriva CV:n och prata väl om sig själv, inte att genom politiska insatser skapa jobb både i privat och offentlig sektor. Detta trots alla fakta om att vi snart står inför ett generationsskifte där fler går i pension än de som kommer in i arbetslivet.

De ekonomiska villkoren för dessa unga arbetslösa är sämre än någonsin i modern tid och de görs beroende av föräldrar, släkt och vänner. A-kassan kommer de inte i närheten av p g a försämrade regler och annan ersättning är ca 3.300 kr/månad, långt under normen för försörjningsstöd. Detta innebär ytterligare anpassning till att leva kvar som ”barn” hemma hos sina föräldrar för att inte leva på fattigdomsgränsen.

Som en följd av brister i dessa tydliga politiskt styrda områden som utbildning, boende och arbete så drabbas dagens unga också t ex av trycket från kommersiellt styrda trender där ”överklassens” barn får det bättre på bekostnad av de som inte har rika föräldrar. Redan som barn blir man en del av ett tudelat samhälle och livet åter styrs mer av pengar än politik.

Med de ovan beskrivna problemen för dagens unga medborgare som exempel måste Socialdemokratin göra stora ansträngningar för att vända en samhällstrend där många unga aldrig får bli vuxna och stå på egna ben. Det är avgörande för samhällets utveckling att de som ska ta hand om framtiden ges de bästa tänkbara förutsättningar, både för deras egen skull men också för att de ska stå för att vi har råd med barn och gamla i det svenska samhället.

Partikongressen föreslår besluta:

- D57:1 att partikongressen fattar beslut om att forma ett ungdomspolitiskt program med fokus på utbildning, arbete och bostäder till valet 2014
- D57:2 att programmet ska omfatta så mycket som möjligt av de frågor som direkt berör de ungas förutsättningar och framtidsmöjligheter

Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Norrbottens partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, och Västernorrlands partidistrikt

MOTION D58

LIDINGÖ ARBETAREKOMMUN

Aktiv arbetsmarknadspolitik bygger Sverige starkare

Av alla sysselsatta arbetar var fjärde person deltid; vissa för att de inte vill jobba mer – andra för att de inte får. Tre fjärdedelar är kvinnor. Samtidigt behöver vi få fler arbetade timmar om vi ska klara välfärden i framtiden. Att pressa tillbaka deltidsarbetslösheten är således bra för alla som vill jobba mer och för den framtida tillväxten och välfärden. För att se till att alla som vill får möjlighet att arbeta heltid måste utbudet av heltidsanställningar öka.

På vissa delar av arbetsmarknaden är jobben mer beständiga än på andra. Utöver detta kan en förklaring till att vissa individer pendlar mellan arbete och arbetslöshet vara att de, till exempel för att de har bristfälliga kvalifikationer, är lågt rankade i arbetskraften och därför har svårt att skaffa sig en fast förankring på arbetsmarknaden. En begränsad ersättningsrätt är ett sätt att ompröva kvalificeringsvillkoren. Inkomstskyddet görs svagare för dem med svagare förankring, trots att de har uppfyllt befintliga kvalificeringsvillkor.

Arbetslöshetsförsäkringens villkor kan inte utformas så att rätten till heltid garanteras och deltidsarbetslösheten försvinner. Arbetslöshetsförsäkringen skulle dock kunna underlätta omställningen till ett heltidsarbete om den kompletteras med aktiv arbetsmarknadspolitik som ökar den arbetslöses möjligheter att finna heltidsarbete.

Den svenska arbetsmarknaden har med massarbetslösheten gett arbetsgivarna ett enormt maktövertag. Andelen visstidsanställda har ökat lavinartat och personaluthyrningen via bemanningsföretag ökar stadigt. Människor med visstidsanställningar tvingas ofta leva i otrygghet om sin ekonomi, kan inte planera sin framtid och nekas hyreskontrakt och bostadslån.

I socialdemokraternas riktlinjer från partikongresserna 2005 och 2009 står det att heltid borde vara en självklarhet och att offentlig sektor och offentliga arbetsgivare har ett stort ansvar för att erbjuda bra arbetstider. Fast det har gått många år sedan besluten har alltför få kommuner och landsting som styrs av vänsterallianser tagit ansvar för att genomföra detta. Endast en femtedel av de kommuner som styrs av vänsterallianser har skriftliga överenskommelser om rätt till heltid för samtliga anställda. Endast ett av nio landsting/regioner som styrs av vänsterallianser har avtal om rätt till heltid för samtliga anställda.

Grundprincipen borde självklart vara att alla har rätt till heltid och att deltid ska ses som en möjlighet. Vi kan konstatera att frågan är komplex, eftersom frågan inte har kunnat lösas mellan parterna på arbetsmarknaden, inte ens i kommuner och landsting/regioner med vänstermajoritet.

Partikongressen föreslås besluta:

D58:1 att uppdra åt Socialdemokraterna att i samverkan med fackföreningsrörelsen göra en grundlig översyn och föreslå nödvändiga förändringar inom det arbetsmarknadspolitiska området, samt socialförsäkringssystemet

Daniel Larson

Lidingö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D59

SÖDERHAMNS ARBETAREKOMMUN

Aktivitetsstöd

Idag är det 172 kr i aktivitetsstöd netto som är alldeles för lågt. 3440 kr per månad är den enda inkomst man har som arbetssökande. För att behålla en livskvalité under den tid man söker arbete måste man ändå ha möjlighet att göra något i livet. Kraften kan inte helt gå till att överleva dagen och att ständigt oroa sig för räkningar och kommande lån. Vi ser också att självmordsstatistiken ökar bland ensamstående kvinnor. Det upplevs skamligt att inte kunna betala sina räkningar.

Partikongressen föreslås besluta:

D59:1 att man ska höja taket på aktivitetsstödet för att få en rimlig levnadsstandard

Marie Cedergren Rask, KarinBirgit Holst, Katarina Hedberg och Emelie Häggdahl

Söderhamns arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D60

SÖDERTÄLJE ARBETAREKOMMUN

Arbetsförmedlingen – förmedla arbete

En gång i tiden fick den arbetslöse besöka förmedlingen en gång per vecka för att få en stämpel på sitt A-kassakort. Den tiden vill vi inte ha tillbaka! En gång i tiden förmedlade Arbetsförmedlingen arbete, utbildning eller åtgärd, oftast inom någon månad. Den tiden vill vi ha åter!

Partikongressen föreslås besluta:

D60:1 att Arbetsförmedlingens framtida roll utreds under kongressperioden

NilsErik Eriksson för (S)töttepelarna i (S)ödertälje

Södertälje arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D61

HÖÖRS ARBETAREKOMMUN

Arbetsförmedlingens information till gymnasieungdomar

Genom min erfarenhet av egna barn som gått på gymnasiet vill jag belysa den brist på information om hur, när och varför man ska söka arbete genom Af.

Partikongressen föreslås besluta:

D61:1 att kongressen ställer sig bakom kravet på att Arbetsförmedlingen ska få i uppgift att besöka gymnasisterna det sista året av deras utbildning för att informera om Af roll i samhället och hur man rent praktiskt gör när man skriver in sig och söker arbete samt vilka ersättningar man kan söka genom Arbetsförmedlingen under tiden man är arbetssökande

Roger Persson

Höörs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D62

LUNDS ARBETAREKOMMUN

Arbetslösa utan rätt till a-kassa ska ha rätt till arbetsmarknadspolitiskt program som genererar aktivitetsstöd efter tre månader

Idag har färre och färre rätt till a-kassa vid arbetslöshet. I denna fråga finns, framtaget av partiet, en rad principer som ska inkludera fler i försäkringen. Det finns dock en stor grupp som, även med dessa principer implementerade, inte kommer inkluderas i a-kassan. Personer som kommer från sjukskrivning, invandrare, personer som kommer från studier och personer som av andra anledningar inte varit etablerade på arbetsmarknaden. För denna grupp måste till en inkomst, kopplat till arbetsmarknadspolitiskt program, som är generell för att undvika att personer hänvisas till ekonomiskt bistånd.

Det ekonomiska biståndet beräknas på hushållet vilket innebär, allt för ofta, att kvinnor riskerar hamna i en utsatt situation helt utan "egna" medel. Rätten till individuell ersättning vid arbetslöshet är en viktig jämställdhets- och demokratifråga.

Partikongressen föreslås besluta:

- D62:1 att arbetslösa utan rätt till a-kassa erbjuds arbetsmarknadspolitiskt program med rätt till aktivitetsstöd efter 3 månaders arbetslöshet
- D62:2 att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

Lotta Rempe

Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D63

LINKÖPINGS ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Arbetsmarknadsfrågor, praktik hos en arbetsgivare

Dagens praktiksystem fungerar på många håll riktigt dåligt, jag ska här försöka beskriva varför jag tycker så. Jag har själv erfarenhet, med lång arbetslöshet och stora svårigheter att komma tillbaka ut på arbetsmarknaden. Tanken med praktikplatser borde i mina ögon vara att man får komma ut och få visa vad man går för och för att på detta vis kunna få en chans att få in en fot hos arbetsgivaren. Eftersom arbetslösheten är så hög så finns det många som vill ta denna chans och många arbetsgivare tar emot praktikanter. Dock är det så att många arbetsgivare har satt detta med praktikanter i system och utnyttjar därmed detta till att få gratis arbetskraft. Om möjligheten finns, då tar man den.

Jag gick nyligen en arbetsmarknadsutbildning med inriktning mot service. I denna utbildning ingick 8 veckors praktik. Praktikplatserna skulle vi ordna själva och det var inte alldeles enkelt att få tag i en plats, eftersom alla företag jag och mina kamrater besökte eller ringde antingen redan hade fullt med praktikanter eller så ansåg de inte att de kunde erbjuda några arbetsuppgifter för praktikanter. En butikschef på ett större varuhus, svarade redan i början av februari, att de hade fullt med praktikanter ända fram till sommaren och att trycket varit oerhört stort, han hade aldrig varit med om maken. I stort sett hela servicebranschen verkar se ut på samma vis.

Lyckades dock till slut hitta en matvarubutik som tog emot mig. Första dagen där så visade det sig att jag inte var ensam. Där fanns säkert tio personer som antingen arbetstränade eller praktiserade. De som arbetstränade hade ersättning via försäkringskassan. Praktikanter fanns både via arbetsförmedlingens åtgärder för arbetslösa i Jobb- och utvecklingsgarantin, via arbetsmarknadsutbildning, via gymnasieskolorna samt även praoelever från grundskolan. Även alla dessa gratis för arbetsgivaren. Dessutom fanns där ca 8-10 personer som var anställda via Samhall, som plockade kundorder i butiken och körde ut varorna till kund. Många av de som hade en anställning i butiken tycktes ha subventionerade anställningar med någon form av stöd via arbetsförmedlingen eller försäkringskassan. De som uppbar en normal anställning tycktes vara få. Redan den tredje praktikdagen fick jag frågan om jag visste om jag hade möjlighet till någon form av stöd eller subvention via arbetsförmedlingen, vid en eventuell anställning. (Detta är ytterligare ett tecken på att arbetsgivare tar alla chanser de kan till att få betald arbetskraft, vilket givetvis sänker deras vilja till att anställa på riktigt).

Det kom säkert uppåt 25-35 pall med varor, ibland mer, vilka i huvudsak fylldes på i hyllorna och frysarna av de som praktiserade och de som arbetstränade. De allra flesta av mina studiekamrater vittnade om liknande situationer på deras praktikplatser, det vill säga att där kryllade av praktikanter och att detta var satt i system. Ingen av de som praktiserade eller arbetstränade fick under mina åtta veckor på plats någon anställning. Jag frågade själv, när det led mot sitt slut, om det fanns någon möjlighet till sommarjobb, timvikariat eller möjligen Nystartsjobb. Men det blev avslag. Deras lönekostnader var (trots all gratis arbetskraft) högre än deras omsättning. De måste snarare dra ner på personal. Inte ens Nystartsjobb, som man där faktiskt visste var väldigt fördelaktigt, kunde man erbjuda mig. Till saken hör också att jag har minst 20 års erfarenhet av butiksarbete med bra referenser, betyg, vitsord och jag fick mycket beröm och feedback under min praktiktid för mina kunskaper och det jobb som jag utförde.

Om företag har denna möjlighet att utnyttja gratis arbetskraft så undrar man, varför ska de anställa när de ändå får jobbet gjort? Då faller ju hela syftet med insatsen i form av praktikplatser. Jag föreslår därför att man ser över regelverket vad det gäller praktikplatser. Här behövs en rejäl reglering!

Partikongressen föreslås besluta:

- D63:1 att arbetsgivare för att ta emot praktikanter bör kunna uppvisa att där finns någon koppling till ett framtida anställningsbehov
- D63:2 att tydliga regler finns och följs upp, för hur många praktikanter en arbetsgivare får ha samtidigt (detta även i kombination med andra placeringar så som människor som har arbetsträning, yrkespraktikanter, lärlingar, praoelever, lönebidragsanställda etc)
- D63:3 att all praktik som regel endast bör uppgå till max två månader, så vida det inte är en arbetsplatsförlagd yrkespraktik i kombination med studier eller dylikt. Maxtiden bör inte överskridas utom i mycket särskilda fall, där man kan ge en utförlig och bra motivering till varför detta i så fall är nödvändigt
- D63:4 att arbetsgivare som tar emot praktikanter noggrant måste följas upp och utvärderas av arbetsförmedlingen. De arbetsgivare som inte får ut praktikanter (såvida dessa sköter sig) i anställning av någon form efter praktiktidens slut, bör få ett förbud om såg förslagsvis 2 år innan nya praktikanter åter får tas in

Iréne Karlsson Sjöström

Linköpings arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D64

DALARNAS PARTIDISTRIKT, GÄVLEBORGS PARTIDISTRIKT, JÄMTLANDS LÄNS PARTIDISTRIKT, NORRBOTTENS PARTIDISTRIKT, VÄSTERBOTTENS PARTIDISTRIKT, VÄSTERNORRLANDS PARTIDISTRIKT

Arbetsmarknadsläget – utmaningar och möjligheter

Positiv utveckling med stora rekryteringsutmaningar

Sverige står inför en rad möjligheter och utmaningar inom arbetsmarknadsområdet, men det krävs en aktiv statlig arbetsmarknadspolitik för att lösa flaskhalsar och missmatchningar som är en följd av ett borgerligt regeringsinnehav. Det finns många goda exempel på lokala initiativ som löst en uppkommen brist på arbetskraft, t ex maskinförarutbildningar, undersköterskeutbildningar och andra lokalt anpassade arbetsmarknadsutbildningar. Samarbetet mellan Arbetsförmedlingen och kommunerna måste stärkas och uppmuntras.

Stora investeringar görs inom bland annat basindustrin och dessa ställer stora krav på rekryteringen av utbildad arbetskraft. Därtill finns ett stort behov av arbetskraft inom välfärdssektorn. Besöksnäringen utvecklas mycket positivt och har behov av utbildad arbetskraft för att kunna växa och utvecklas.

Trots den positiva utvecklingen inom i första hand basindustrin, så biter sig långtidsarbetslösheten fast och allt fler arbetsgivare rapporterar om svårigheterna att rekrytera arbetskraft med rätt kompetens. Denna paradox visar på den problematik med missmatchning som finns på arbetsmarknaden. Många av de arbetslösa saknar helt enkelt den kompetens som arbetsgivarna efterfrågar. Andelen företag som anger sig ha rekryteringsproblem har ökat markant det senaste året och bristen på arbetskraft var tydligast inom bygg- och anläggningsverksamhet, hotell- och restaurang, information och kommunikation samt inom tillverkningsindustrin.

Färre arbetslösa får utbildning

Arbetsgivarna uppger att de i allt högre utsträckning har svårt att rekrytera personal med rätt kompetens. Trots detta minskar den borgerliga regeringen antalet utbildningsplatser för arbetslösa och sedan 2010 har antalet deltagare i arbetsmarknadsutbildning, förberedande utbildning och arbetspraktik minskat kraftigt.

Istället för aktiva åtgärder som leder till ökad kompetens och anställningsbarhet hänvisas rekordmånga arbetslösa till fas 3. Antalet människor som faktiskt kan lämna fas 3 för arbete är förskräckande lågt och endast 15 % har sedan programmets start lämnat för arbete eller studier.

Anställningstrygghet

Antalet jobb med otrygga anställningsformer har ökat och arbetare är överrepresenterade bland tidsbegränsat anställda och deltidsanställda. För den som har en otrygg anställning är en låg och oviss inkomst inte det enda problemet utan även risken för att drabbas av arbetsskador ökar. Resurser till

arbetsmiljöverk och välutbildade regionala skyddsombud är en förutsättning för att minska antalet arbetsolyckor.

Fackföreningarnas roll i arbetsmarknadspolitiken

Parterna på arbetsmarknaden har alltid spelat en betydande roll för arbetsmarknadspolitiken utformning och verkningssätt, därför måste samrådet mellan arbetsförmedlingen och fackföreningsrörelsen fastställas och stärkas. Arbetsförmedlingen är i dagsläget indelad i arbetsmarknadsregioner, men dessa är inte alltid anpassade för de förhållanden som råder i skogslänen. Staten har ansvaret för arbetsmarknadspolitiken men arbetsförmedlarna behöver lokalt få större frihet att möta behoven hos de arbetssökande och uppmuntras att utforma lösningar som passar utifrån lokala förutsättningar. Samordningsförbundens och kommunernas roll i dessa lokala lösningar bör också uppmuntras och stödjas.

Förbättrad a-kassa – en förutsättning för den svenska arbetsmarknadsmodellen

Taket i arbetslöshetsförsäkringen har inte höjts sedan 2002 vilket har resulterat i att endast var tionde löntagare kan räkna med att få en inkomstbortfallsbaserad ersättning vid händelse av arbetslöshet. I och med detta fungerar inte längre arbetslöshetsförsäkringen som den omställningsförsäkring dagens moderna arbetsmarknad kräver.

Arbetslöshetsförsäkringen måste knytas till löneutvecklingen i Sverige annars kommer försäkringen att tappa i förhållande till inkomstutvecklingen vid fortsatta reallöneökningar. Villkoren i försäkringen måste förbättras så att fler arbetstagare omfattas.

Partikongressen föreslås besluta:

- D64:1 att partistyrelsen ska verka för att arbetsförmedlingen ges ökad möjlighet till lokala lösningar
- D64:2 att partistyrelsen ska verka för att ett obligatoriskt samrådsförfarande mellan arbetsförmedling och de fackliga organisationerna sker
- D64:3 att partistyrelsen ska verka för att öka resurserna till arbetsmiljöverket
- D64:4 att partistyrelsen ska verka för att utbildningsmöjligheterna för förtroendevalda skyddsombud säkerställs
- D64:5 att partistyrelsen ska verka för att reformera arbetslöshetsförsäkringen så att löntagarna ges ett fullgott och pålitligt inkomstskydd
- D64:6 att partistyrelsen ska verka för att öka antalet utbildningsmöjligheter för omställningen på arbetsmarknaden

Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Norrbottens partidistrikt, Västerbottens partidistrikt och Västernorrlands Partidistrikt

MOTION D65

HANINGE ARBETAREKOMMUN

Arbetsmarknadspolitik och utbildning

Det är lätt att lockas dyka långt ner i verktygslådan för att försöka finna nya arbetsmarknadspolitiska program som ska lösa det ena eller andra problemet och visst finns det utrymme för vissa nya program samtidigt som andra kanske bör överges. Vissa typer av subventioner till arbetsgivarna kan ha sitt berättigande för att underlätta för de med svag ställning på arbetsmarknaden och bristande kontaktnät. Samtidigt är det mycket i dag som handlar om de arbetssökandes kompetens och inte sällan behov av att utveckla denna eller helt och hållet byta inriktning.

Ett av problemen på arbetsmarknaden i dag just är att de behov som arbetsgivarna har av arbetskraft inte helt och hållet stämmer överens med den kompetensen som finns hos de arbetssökande. Detta gör att arbetsgivare helt enkelt har svårt att rekrytera, vilket i sin tur kan få förödande effekter för verksamheten och i förlängningen för samhället. Problemen tenderar också att öka då allt fler lämnar gymnasieskolan i förtid eller med ofullständiga betyg.

Det verktyg som på ett mer genomgripande sätt skulle kunna tillföras arbetsförmedlingens verksamhet för att få den nationella arbetsmarknadspolitiken att fungera bättre vore en tydligare koppling till det reguljära utbildningsväsendet. Detta skulle kunna vara ett bra komplement till dagens upphandlade arbetsmarknadsutbildning som visserligen är dyr men långsiktigt effektiv. Att ge Arbetsförmedlingen bredare möjligheter att anvisa till lediga utbildningsplatser på exempelvis komvux skulle dessutom kunna ses som ett bättre användande av våra samlade gemensamma resurser. Det skulle kunna omfatta både teoretiska och praktiska kurser.

Snabbaste vägen till ett arbete går ibland via studier. Dessa skulle därför kunna bedrivas inom ramen för ett arbetsmarknadspolitiskt program med aktivitetsstöd alternativt skulle en ny form av studiestöd kunna tas fram för just arbetssökande som på detta sätt blir anvisad en utbildning inom det reguljära utbildningsväsendet. Studiestödet kanske kan utformas som det tidigare särskilda vuxenstudiestöd som fanns under kunskapslyftets dagar. Detta skulle också på ett konkret sätt vara en del i det som tidigare kallades det livslånga lärandet. Det är inte enbart unga människor som behöver få möjlighet att studera.

Partikongressen föreslår besluta:

- D65:1 att Arbetsförmedlingen tillförs möjligheten att anvisa utbildningsplatser inom det reguljära utbildningsväsendet
- D65:2 att dessa studier kan bedrivas med aktivitetsstöd för deltagarna
- D65:3 att möjligheten till ett särskilt studiestöd för dessa studier prövas

Meeri Wasberg

Haninge arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D66

HANINGE ARBETAREKOMMUN

Arbetsmarknadspolitikens genomförande

En väl fungerande nationell arbetsmarknadspolitik är det bästa stödet för en väl fungerande arbetsmarknad. Arbetsförmedlingen, med uppdrag att utföra den nationella arbetsmarknadspolitik, blir dock aldrig bättre än de uppdrag och de resurser som ställs till dess förfogande. Därför är det viktigt att vi socialdemokrater ständigt prövar vår politik på detta område.

De allra flesta arbeten tillsätts genom personliga kontakter. Så har det varit under lång tid, även innan lagen om platsanmälan upphävdes. Trots alla rekryteringsfirmor och bemanningsföretag är Arbetsförmedlingen den enskilt mest använda formella rekryteringskanalen och kan därigenom bidra till att skapa bättre möjligheter för de arbetssökande som inte har ett eget väl utvecklat kontaktnät. Detta kräver dock att Arbetsförmedlingen har resurser för att möta varje individ och varje arbetsgivare, här finns det mer att göra.

Det finns visserligen datasystem som möjliggör för många arbetsgivare att själva anmäla sina lediga jobb och för arbetssökande att klara sitt jobbsökande på egen hand, men mötet med en arbetsförmedlare tillför ytterligare dimensioner. Till detta kommer de (både arbetsgivare och arbetssökande) som av olika skäl inte kan tillgodogöra sig dessa tekniska möjligheter.

För flera år sedan gjordes ett försök inom Stockholms län med extra personal till ett antal arbetsförmedlingar (kontoren fick också proportionellt sett något mindre programpengar). Resultatet blev i korthet att programpengarna användes mer effektivt och fler arbetssökande fick jobb samtidigt som arbetsgivarna blev mer nöjda med Arbetsförmedlingens service. Detta säger något om möjligheterna som ligger i det personliga mötet med en arbetsförmedlare.

I dag har vissa delar av det personliga mötet med arbetssökande har lagts ut på så kallat kompletterande aktörer. Även om det styrts upp bättre nu, är det hart när omöjligt för en arbetssökande att kunna avgöra om det är aktör ett, tre eller sjuhundra som kan ge det bästa stödet. I vissa fall kan det vara helt rätt att köpa upp en kompletterande tjänst, men det borde vara upp till Arbetsförmedlingen var, när och hur (precis som när det gäller upphandling av arbetsmarknadsutbildning). Dessutom bör inte arbetssökande överges till att ta sig fram i denna djungel utan karta och kompass, de bör kunna få ett bättre stöd i processen att välja aktör i de fall som Arbetsförmedlingen gjort bedömningen att de inte själva kan tillhandahålla en viss tjänst.

Arbetsmarknadspolitik är något som inte enbart berör politiker och arbetslösa, det är en fråga som angår oss alla. Det är definitivt en fråga som angår arbetsmarknadens parter, då de kan sägas finansiera en stor del av den. Därför är det obegripligt att dessa inte bereds plats i Arbetsförmedlingens styrelse. Deras medverkan skulle högst påtagligt kunna bidra till en än högre legitimitet för arbetsmarknadspolitik.

Partikongressen föreslås besluta:

- D66:1 att den nationella arbetsmarknadspolitiken även fortsättningsvis ska bäras av Arbetsförmedlingen
- D66:2 att Arbetsförmedlingen tillförsäkras resurser som gör det möjligt att utföra en aktiv arbetsmarknadspolitik i hela landet
- D66:3 att arbetsförmedlarna ges bättre förutsättningar att möta såväl arbetssökande som arbetsgivare i tillräcklig utsträckning för att kunna tillmötesgå deras behov
- D66:4 att Arbetsförmedlingen ges möjlighet att själv avgöra om och i så fall vilka kompletterande tjänster som eventuellt ska upphandlas
- D66:5 att på lämpligt sätt bereda plats för arbetsmarknadens parter i Arbetsförmedlingens styrelse

Meeri Wasberg

Haninge arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D67

FALKENBERGS ARBETAREKOMMUN

Arbetsmarknadspolitisk åtgärd

Bakgrund

I dag kan man ställas utanför arbetsmarknaden huvudsakligen på två sätt antingen förlorar man sitt arbete eller så kommer man inte in på arbetsmarknaden efter utbildning. I bägge fallen blir konsekvenserna stora för varje individ som hamnar i denna situation. Det kan ta tid innan stödinsatser sätts in och denna tid kan på många sätt vara förödande både ekonomisk och psykiskt och övertid blir det svårare att komma tillbaka på arbetsmarknaden. Förslag till arbetsmarknadspolitisk åtgärd.

Vid arbetslöshet skall man snabbt helst senast 1 vecka efter att man ställts till arbetsmarknadens förfogande erbjudas att ingå i en grupp på förslagsvis 5-8 personer med varierande erfarenheter från arbetsmarknaden. Denna grupp träffas varje dag med närvaroobligation, till gruppen samlas ett team med juridisk, ekonomisk kompetens, även psykolog och kurator samt tjänsteman från arbetsförmedlingen. En rådgivning och handledning från ovanstående kompetenser är med all sannolikhet viktig efter som många delar av livet påverkas vid arbetslöshet.

Gruppen har möjlighet att göra arbetsplats besök, delta i kommun specifika projekt mm, för de som inte kommit in på arbetsmarknaden efter studier kan denna grupp fungera som mentor och referenspersoner vid ansökningar till lediga arbeten. Att ingå i en grupp och under dagarna och delta i olika aktiviteter måste anses bättre än att gå hemma och inte få vara en viktig del av samhället.

Partikongressen föreslås besluta:

- D67:1 att SAP i sin arbetsmarknadspolitik beaktar och verkar för och i enlighet med motionen i den framtida politiken

Peter Dygården

Falkenbergs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D68

YSTADS ARBETAREKOMMUN

Att kunna byta karriär under hela yrkeslivet

I Sverige är det i dagsläget 8 procent (7,5 procent vid säsongsrensning) som är arbetslösa.

Långtidsarbetslösheten har ökat från 20 000 när alliansen tillträdde till i dag 70 000. Den beräknas fortsätta att öka de närmsta åren. I euroområdet är det 17,8 miljoner som är arbetslösa, 11,2 procent. I hela EU ligger siffran på 10,4 procent. Respektingivande siffror som visar att många, många människor riskerar att slås ut från arbetsmarknaden, inte bara på kort sikt utan också på lång sikt. För Sveriges del handlar det om att det skapas fler jobb men också att arbetslösa får nya kunskaper. Samma sak gäller det för dem som har ett arbete.

Vi vet i dag att utbildning är en färskvara. Även om du läser en inriktning på gymnasiet och sedan fortsätter med den på högskola direkt efter avslutade gymnasiestudier måste människor hela tiden förkovra sig, fortbilda och vidareutbilda sig för att inte tappa i kunskaper. Vi vet också om att i dag är det ett krav att människor ska kunna ha olika karriärvägar under sitt yrkesverksamma liv. Människor ska vara beredda på att kunna byta yrke även sent i sitt liv. Inget är längre hugget i sten där man är på samma arbetsplats livet ut och är färdigutbildad när människor lämnar gymnasiet.

Det handlar om att skapa ett utbildningssystem och arbetsliv som korsar varandra och som tillåter att människor går ut och in i hela tiden i dessa fram tills pensionsåldern. Genom detta får den enskilde människan makten över sin egen framtid samtidigt som nya möjligheter uppstår. Det skulle kunna handla exempelvis om att se över studiemedelssystemet för att inte begränsa antalet terminer någon studerar, skapandet av kompetenskonton som kan användas både för att vidareutbilda sig inom det yrke man har valt eller användas för att studera till ett helt nytt yrke, kunna tillgodoräkna sig sina arbetslivsår när en person söker in på högskola, öka arbetsgivarnas möjligheter till vidareutbildning och kompetensutveckling av sin personal, ge småföretagare möjligheter till utbildning av olika slag.

Vi vet om i dag att dagens arbetsliv sliter ut människor på ett helt annat sätt än innan. Både människor och arbetsgivare har helt andra krav i dag på varandra. Byte av karriär är ett måste för att människor ska kunna hålla ett helt yrkesverksamt liv men också kunna bli än mer produktiv och på det sättet skapa nya möjligheter för sig själv och andra. Det finns många som har exempelvis passerat 50-års åldern och vil studera på högskola för att kunna byta karriär. Tyvärr är deras möjligheter låsta då de inte får studiemedel på grund av sin ålder. Om Sverige ska vara en nation som ligger i framkanten och klara av den globala konkurrensen behövs ett nytänkande.

Partikongressen föreslås besluta:

D68:1 att socialdemokraterna arbetar för att öka möjligheterna för människor att kunna gå ut och in mellan utbildning och yrkeskarriär ända fram till pensionen

Roger Jönsson och Lars-Håkan Hansson

Ystads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D69

DALARNAS PARTIDISTRIKT

Avskaffa FAS 3

FAS 3 som arbetsmarknads åtgärd är inte förenligt med Svenska modellen, där arbetsgivare och fackföreningar reglerar villkoren genom kollektivavtal. FAS 3 i sin utformning tillgodoser ej heller arbetsgivarnas behov av arbetskraft, utan är mera en förvaring där en hel del oseriösa arbetsgivare skor sig och endast ett fåtal kommer ut på den reguljära arbetsmarknaden. I omställning kan det inte vara rimligt att ersättningen sänks, som den nu gör i FAS 3 reglerna. När det nu är stora pensionsavgångar krävs det omställning som klarar kraven på utbildad arbetskraft.

Partikongressen föreslås besluta:

D69:1 att FAS 3 avskaffas

D69:2 att ersättningsnivåernas höjs så att allt fler får 80 % av tidigare inkomst under hela omställningen

D69:3 att kunskapslyftet genast återinförs

D69:4 att hela arbetsmarknadssystem ses över för att kopplas mot behovet av arbetskraft

Dalarnas partidistrikt

MOTION D70

ÖSTERÅKERS ARBETAREKOMMUN

Avskaffa långtidsarbetslösheten

"Vi anser att varje människa skall ges rätt och möjlighet att delta i produktionen, i det gemensamma arbetet för en bättre vardag och en bättre framtid. Vi kan vidare aldrig acceptera att enskilda människor skall betraktas som utstötta och fördömda. Det ögonblick man sviktar i denna princip börjar socialismen att förvittra som humanistisk idé och som drivkraft för klassamhällets avskaffande. Jag har sagt förut att det får inte finnas vi och de, det finns bara vi!" Olof Palme på partikongressen 1978.

Staten lägger idag närmare 30 miljarder kronor på passiva åtgärder som jobbcoachning, underbetalda praktikplatser i privat regi, subventioner till privata arbetsgivare i form av, lönebidrag, rekryteringsstöd, FAS 3 mm. Undanträngningseffekten på riktiga jobb är hög med de subventionerade platserna. Staten lägger över 8 miljarder kronor på ersättning till långtidsarbetslösa, arbetslösa över sex månader. Kommunerna betalar ut sammantaget ut 5 miljarder i ekonomiskt bistånd till människor som direkt kan börja arbeta. De långtidsarbetslösa människorna riskerar att helt slås ut från arbetsmarknaden. Varje människa som förvägras rätten att bidra till vårt välfärdsbygge genom sitt arbete är ett slöseri med resurser.

Av var och en efter förmåga, åt var och en efter behov. Ja det är ord som sammanfattar den socialdemokratiska ideologin väldigt väl. Men vårt samhälle är inte längre ett socialdemokratiskt samhälle, människor får inte längre bidra efter sin förmåga, människor får inte sina behov tillgodosedda.

Vi ser hur välfärdstjänsterna försämras, hur skolorna har för lite personal till stöd för eleverna, hur förskolorna blivit allt mer förvaringsplats än en plats för utveckling av barnens färdigheter, hur äldreomsorgens personal inte hinner med att ge brukarna välfärd. Den socialdemokratiska regeringen under ledning av Göran Persson satsade genom villkorade bidrag till kommunerna på fler lärare och mer personal i förskolorna för att bekämpa arbetslösheten och öka välfärdstjänsternas kvalitet. Båda effekterna uppnåddes så länge statsbidraget var villkorat.

För att bekämpa massarbetslösheten, ge värdighet till de långtidsarbetslösa och öka kvaliteten på välfärdstjänsterna föreslår jag att de miljarder som staten lägger på passiva åtgärder och företagssubventioner istället utges som villkorat statsbidrag till kommunerna. Villkoret är att kommunerna anställer de långtidsarbetslösa i sin kommun och därmed ökar personaltätheten i välfärdstjänsterna. Arbetet får gärna kombineras med utbildning. Kommunerna får själva bidra med de resurser som idag förslösas på passiva bidrag och använda pengarna för att sysselsätta fler.

Med 30 miljarderna från usla arbetsmarknadsåtgärder, med 5 miljarder från ekonomiskt bistånd till arbetslösa, med 8 miljarder från ersättning till långtidsarbetslösa kan vi finansiera 116 000 heltidsarbeten till avtalsenliga löner, i våra välfärdstjänster, i äldreomsorgen, i skolan och förskolan. Välfärden kan förbättras radikalt utan att behöva höja skatten med en enda krona. Med en extra personal i klassen får fler bättre stöd. Med fler som kan hjälpa till med det tunga lyftet i äldreomsorgen förbättras arbetsmiljön och kvaliteten. Med ytterligare personal i förskolan får barnen mer trygghet och stöd. Kultursatsningar i kommunerna kan öka. Utemiljön kan förbättras. Arbetsuppgifter saknas inte i kommunerna, det saknas personal.

Med hundratusentals människor i arbetslöshet är konkurrensen om jobben stenhård. Arbetsgivarna har ett enormt övertag på arbetsmarknaden och pressar de anställda till usla villkor och vidriga förhållanden. Med ett avskaffande av långtidsarbetslösheten skulle makten på arbetsmarknaden balanseras upp. Varje människa skulle känna en trygghet i att snart få arbete om hen blir arbetslös. Ingen skulle tvingas till lönedumpning och farlig arbetsmiljö.

Vi borde lagstifta om varje människas rätt till arbete och därför göra kommunerna skyldiga att anställa varje långtidsarbetslös människa i sin kommun till kollektivavtalsenliga villkor och efter individens förmåga. Oavsett dennes etnicitet, funktionshinder eller kön. Alla bör få rätten att bidra efter sin förmåga.

Partikongressen föreslås besluta:

- D70:1 att Arbetsförmedlingens subventioner till privata företag och passiva åtgärder stoppas och flyttas över till kommunerna som kompensation för varje långtidsarbetslös de anställer
- D70:2 att varje människa mellan 16 och 65 år ges rätt till ett arbete i sin kommun utifrån sin arbetsförmåga efter en arbetslöshetsperiod på sex månader

Roger Svalhede

Österåkers arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D71

HELSINGBORGS ARBETAREKOMMUN

Avskaffa sysselsättningsfasen, FAS 3

Alliansens arbetsmarknadspolitiska program heter jobb och utvecklingsgarantin och sjösattes nästan omedelbart de hade kommit till regeringsmakten hösten 2006. Programmet består av 3 faser. Där fas 1 går ut på att kartlägga individens behov och komma fram till en aktivitet som tar individen närmare arbetsmarknaden. I fas 2 genomförs aktiviteten. Det kan till exempel vara en praktik eller en arbetsmarknadsutbildning. I fas 3 försvinner nästan alla de här möjligheterna och arbetssökande anvisas istället till en sysselsättningsplats, där individen utför en syssla som annars inte hade blivit utförd. Sysselsättningen får heller inte tränga ut ett annat arbete.

Om inte den arbetssökande lyckas erhålla ett arbete inom de 2 första faserna träder personen in i fas 3, efter att ha varit arbetssökande i ungefär 3 år. I fas 3 minskas möjligheterna avsevärt till att kunna anpassa sig efter arbetsmarknadens behov och därmed även sannolikheten till att få ett varaktigt arbete.

För att skapa en inkluderande arbetsmarknad och verka mot full sysselsättning. Krävs det också att alla ges samma möjligheter till att anpassa sin kompetens efter arbetsmarknadens behov. Detta främjar stabilitet och förtroende på arbetsmarknaden för alla parter.

Jag föreslår därför att Helsingborgs arbetarekommun och partikongress beslutar att avskaffa sysselsättningsfasen (fas 3). För att skapa en inkluderande arbetsmarknad och verka mot full sysselsättning.

Partikongressen föreslås besluta:

- D71:1 att Helsingborgs arbetarekommun och partikongress beslutar att avskaffa sysselsättningsfasen (fas 3). För att skapa en inkluderande arbetsmarknad, där alla ges samma möjligheter till att anpassa sin kompetens efter arbetsmarknadens behov

Per-Arne Ljungmark

Helsingborgs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D72

VETLANDA ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Avskaffande av FAS 3 och utförsäkringsreglerna

Idag hamnar tiotusentals långtidsarbetslösa och utförsäkrade i FAS 3 vilket är så att säga sista anhalten för dessa personer. Detta gissel som kan liknas vid 30-talets AK-arbete är en stor ekonomisk förlust för samhället och arbetsmarknaden i allmänhet. Det går inte att bort säga sig att detta ”slaveri” är ett sätt för offentlig och privat verksamhet att införskaffa sig billig arbetskraft och få till ett försök att dumpa lönerna hos fast anställd personal.

FAS 3 är en slutförvaring av de som inte har lyckats få ett jobb eller som är sjuka. Meningslösa arbetsuppgifter, nervärderande ord från fast anställd personal är vardag för dessa människor och när väl deras period är slut sparkas man ut och ersätts med nya FAS 3:are, bara för att företagen ska slippa ta ansvar för sin personal. Att sedan Arbetsförmedlingen snedvrider statistiken över hur många som trivs med FAS 3 gör det än mer angeläget att slå i sista spiken för detta människonedsettande projekt. En annan risk är att när inte denna åtgärd räcker så står FAS 4 och knackar på dörren. Vilka ska jobba i denna FAS? Dem som är halvdöda och pensionärer med låg pension? Man kan bara undra.

Frågan som ställs är om det är detta samhälle vi ska ha i framtiden där sjuka och långtidsarbetslösa ska straffas för att de är just det de är. Idag lever vi i ett kallt och trångsynt samhälle där kortsiktiga vinster och mål går före långsiktiga vilket kan få förödande konsekvenser för samhällets ekonomiska tillväxt i framtiden. När vi idag tittar på hur vi ska forma framtidens Socialdemokratiska parti måste vi titta på helheten och inte bara på det som är friskt och välskött.

Vi får dagligen höra och läsa om människor som behandlas illa för att de inte kan jobba pga. Sjukdom eller som är långtidsarbetslösa, kommentarsfälten i många dagstidningar är skrämmande läsning över hur allmänhetens syn är på dessa människor. En syn som blivit värre sedan Alliansen tog över makten 2006. Man har genom att piska de sjuka och långtidsarbetslösa sett till att trångsyntheten hos allmänheten blivit än värre. Som författare till denna motion skrader jag inte med orden när jag säger att det påminner om 1933 när en viss Adolf tog makten i Tyskland.

Vi Socialdemokrater måste med bestämdhet visa allas lika värde i samhället och hjälpa dem som har svårt att komma in i arbetslivet, vi måste se till att är man sjuk så är man sjuk och att ingen ska ifrågasätta det som läkarna skriver i remisserna till Försäkringskassan. Det ska gå att leva som vanligt fast man är sjuk, fast man är långtidsarbetslös. Man är inte en sämre människa bara för att man är sjuk eller långtidsarbetslös. Dessa människor har nog problem som de har det och ska inte behöva utsättas för mer psykisk och fysisk påfrestning.

Partikongressen föreslås besluta:

D72:1 att Socialdemokraterna ska verka för att direkt avskaffa FAS 3 och utförsäkringsreglerna vid ev valvinst 2014

- D72:2 att Socialdemokraterna står upp för samhällsmedborgarnas rätt att ha ett arbete som det går att leva på och på så sätt motverkar den trend där statliga medel används för att dumpa lönerna på den privata arbetsmarknaden
- D72:3 att Socialdemokraterna jobbar aktivt för att förbättra sjukas situation i samhället och att ingen ska bli utförsäkrad från Försäkringskassan
- D72:4 att Socialdemokraterna får i uppdrag att i den offentliga debatten med kraft påtala partiets medlemmars behov av en arbetsmarknad där allas lika värde gäller, att ingen ska ha mindre ersättning bara för att de inte lyckats hitta ett arbete, att ingen sjuk ska mista sin ersättning från sjukförsäkringssystemet bara för att den är för sjuk för att arbeta och för frisk för att få ersättning
- D72:5 att Socialdemokraterna aktivt deltar i att kritiskt utvärdera och hitta alternativ till FAS 3 som stoppar lönedumpningen på arbetsmarknaden så att detta alternativ kan sättas i verket direkt vid en ev valvinst 2014
- D72:6 att Socialdemokraterna ska verka för att hitta ett system för sjukskrivna att få behålla sin ersättning fram till att de själva känner sig friska nog att delta i arbetslivet, vilket ska kunna sättas i verket direkt efter en ev valvinst 2014

Tony Ljungberg

Vetlanda arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D73

SANDVIKENS ARBETAREKOMMUN

Avveckling av FAS 3

Arbetsmarknadsåtgärden Fas 3 kan inte ses som en åtgärd för arbetslösa. Den fungerar endast som en lönedumpande åtgärd och är i många fall en kränkande åtgärd för människor som kommit långt ifrån arbetsmarknaden. Ytterst få erbjuds dessutom arbete efter åtgärdens slut. Dom flesta av dessa arbetslösa har under tiden kommit ändå längre ifrån arbetsmarknaden eftersom dom utfört arbetsuppgifter som inte kommer att utföras om bidragen till arbetsgivaren försvinner.

Partikongressen föreslås besluta:

D73:1 att åtgärden avbryts

Hans Lundgren

Sandvikens arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D74

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

Bereda handikappade och äldre arbetstagare sysselsättning på öppna arbetsmarknaden

Bereda handikappade och äldre arbetstagare sysselsättning på den öppna arbetsmarknaden I framtiden behövs fler i arbete. Vår övertygelse är att de allra flesta människor kan och önskar arbeta. Däremot har människor olika förutsättningar. Möjligheten till arbete ska finnas för alla medborgare i arbetsför ålder. Fysiska och psykiska sjukdomar utgör funktionshinder så länge som arbetslivet inte anpassas efter olika människors förutsättningar. Med tekniska hjälpmedel, ekonomiskt stöd och med anpassade krav och arbetstider kan de allra flesta bidra till egen och andras försörjning. Arbetslivet kan inte bara reserveras för dem som kan bidra till produktionen med 100 procent. Ansvaret för ett väl anpassat arbetsliv för alla vilar på oss alla. Staten och kommunerna kan tillsammans med arbetsmarknadens parter göra betydligt mer än i dag. För att klara detta är den glömda lagen, främjandelagen, ett viktigt instrument.

Partikongressen föreslår besluta:

D74:1 att arbetsförmedlingen tillämpar §§ 8-13 i främjandelagen i syfte att bereda arbetshandikappade och äldre arbetstagare sysselsättning på den öppna arbetsmarknaden

IF Metalls S-förening och Per-Erik Johansson

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D75

MALMÖ ARBETAREKOMMUN

En arbetsmarknadspolitik för fler jobb

Från Arbetsförmedling till Kompetensförmedling

Idag fungerar Arbetsförmedlingen inte på det sätt som den borde, utan det behövs en grundlig reformering. Den som får stöd av Arbetsförmedlingen ska komma i arbete. Arbetsförmedlingen måste kunna erbjuda ett individuellt, effektivt och kvalificerat stöd till alla som behöver det. Dessutom är det viktigt att företagskontakterna prioriteras i mycket större utsträckning.

Ansvarsfördelningen mellan den arbets sökande och Arbetsförmedlingen samt andra myndigheter som är inblandade måste klargöras. Vi vill att ett "Jobbkontrakt" ska upprättas mellan den arbetssökande och Arbetsförmedlingen. Jobbkontraktet ska vara vägledande för alla inblandade parter och det ska tydligt framgå vem som ansvarar för vad på vägen mot ett nytt arbete. Kontraktet ska exempelvis kunna innehålla

klar information om vilka rättigheter en arbetssökande har, hur ofta man kan räkna med en personlig kontakt och vilka insatser man kan förvänta sig i övrigt samt när dessa är tänkta att starta.

Idag prioriterar regeringen i sina direktiv till Arbetsförmedlingen billiga insatser och experiment med privata coacher. Samtidigt har de utbildande inslagen dragits ner kraftigt. Vi vill se en förändring. Antalet bristyrkes- och arbetsmarknadsutbildningar måste öka och kvalitén i de utbildningsinsatser som Arbetsförmedlingen kan erbjuda måste breddas, så att de bättre kan möta de krav som näringslivet ställer.

Subventionerade anställningar är ett framgångsrikt sätt hjälpa personer att ta sig in på arbetsmarknaden och vi vill därför se fler anställningar av denna typ. Bland de subventionerade anställningarna finns idag instegsjobb, särskilt anställningsstöd och de olika stödformer som riktar sig till personer med funktionsnedsättning som innebär nedsatt arbetsförmåga. Bland annat lönebidrag, offentligt skyddat arbete och trygghetsanställning. Vi vill pröva en sammanslagning av alla dessa till en ny form av stöd som utgår från den enskilde arbetslöses arbetsförmåga. Det skulle också förenkla för arbetsgivaren. Subventionsnivån skulle likt lönebidragen kunna prövas löpande. Samtidigt vill vi att krav på kollektivavtal återinföras för de arbetsgivare som anställer subventionerad arbetskraft.

Ersättningsnivån till den som blir anställd med lönebidrag eller dylikt måste ligga på en sådan nivå att de i större utsträckning motsvarar nivåerna i den bransch man anställs i. Nivåerna för just lönebidrag har inte justerats på många år och är därför alltför låga i många fall. Det ska vara möjligt att omfattas av subvention fram tills pensionsåldern.

Att ge personer möjlighet att utveckla en affärsidé och starta företag innebär inte bara en möjlig chans för dessa personer att klara sin egen försörjning, utan i många fall kommer dessa företag att växa och anställa fler i ett senare skede. Arbetsförmedlingen måste därför få möjlighet och tillräckliga resurser att bevilja fler personer ”starta eget - bidrag” än vad som sker idag.

Arbetsförmedlingens Jobb- och utvecklingsgaranti fungerar inte som den ska. Istället för aktivitet leder den till passivitet och inlåsning. Inte minst är det så i den sista fasen, som idag kallas sysselsättningsfasen (tidigare ”Fas 3”). Verksamheterna och stödet som erbjuds i sysselsättningsfasen är under all kritik. Antingen utför de inskrivna riktiga arbeten utan att få en skälig ersättning eller så får man utföra meningslösa uppgifter. Så får det inte fortsätta. Vi vill se en jobb- och utvecklingsgaranti som just är en garanti för jobb och utveckling, inte för meningslös sysselsättning till minsta möjliga ersättning. En personlig kontakt är viktig för alla arbetssökande. Den som varit arbetslös länge ska garanteras fler regelbundna möten och utbildningsinsatser.

Arbetsförmedlingen måste också kunna ge ordentligt stöd till ombytessökande. Det i syfte att underlätta för människor att gå från ett jobb till ett annat. En god förmedling för ombytessökande ger större rörlighet på den svenska arbetsmarknaden och en bättre matchning.

Fria jobbzoner

Arbetsmarknaden är både nationell och regional. Därför krävs det flexibla lösningar som ger staten och kommunerna möjlighet att anpassa insatser efter de möjligheter som den aktuella regionen erbjuder. Idag saknas det verktyg för att göra denna lokala anpassning. Genom en ordning där Arbetsförmedlingen och kommunen sluter lokala avtal där det tydligt regleras vilka prioriteringar som ska göras lokalt skulle så kallade ”fria jobbzoner” kunna skapas. I dessa ska parterna kunna arbeta bortom de regelverk som annars styr Arbetsförmedlingens arbete och insatser. I Malmö skulle det till exempel kunna innebära att en

arbets sökande får stöd i form av utbildning och anställningsstöd även om det gäller ett arbete i Danmark. Kommunen skulle också kunna betala ut lärlingslön även om den arbets sökande är placerad på ett privat företag. Något som inte är möjligt med dagens regelverk vilket är ett stort hinder när det samtidigt finns arbetsgivare som är beredda att anställa om den som ska anställas kan genomgå yrkesutbildning på företaget först.

Det livslånga lärandet

Det behövs ett brett kompetenslyft av Sverige. Det är den långsiktigt breda vägen till jobb och välstånd. Det finns ett stort behov av ett nytt kunskapslyft och anslagen måste ökas väsentligt till vuxenutbildningen.

Grundskolan ska fokusera på kompetens och kreativitet och tidigt stimulera våra barns talang och nyfikenhet. Gymnasieskola ska erbjuda många olika vägar. Det bör vara starkare fokus på yrkesutbildningar och lärlingsutbildningar än idag, men det får aldrig innebära att en A- och B-gymnasieskola växer fram.

Under en lång tid har studie- och yrkesvägledningen varit underdimensionerad i skolan. En konsekvens av detta, är att det i flertalet kommuner i praktiken har blivit ett fyraårigt gymnasium istället för ett treårigt, då många elever tvingats välja om efter att ha valt "fel" utbildning. Många gånger finns det också felaktiga förväntningar bland ungdomar kring vad arbetslivet innebär och de förväntningar som ställs på dem. Även vissa arbetsgivare efterfrågar ibland för höga, ibland direkt felaktiga, utbildningar i förhållande till det arbete de önskar rekrytera personal till.

Vi vill därför, i syfte att korta vägen från utbildning till arbete, utreda möjligheten att införa ett fjärde, frivilligt, arbetsintroduktionsår på gymnasiet samt möjligheterna för staten att stimulera ett studentmedarbetarsystem i Sverige. Tanken är att introduktionsåret ska kunna tas ut när som helst under gymnasietiden. Eleverna skulle kunna ta ut det i början, efter nionde klass, för att sedan kunna välja sin gymnasieutbildning eller så kan det tas ut i slutet av gymnasieperioden innan eventuella fortsatta studier på högskolan. Under arbetsintroduktionsåret ska eleverna praktisera hos en arbetsgivare för att pröva på ett yrke man har intresse av. Detta för att skapa så rätt förutsättningar som möjligt att få den utbildning man behöver för yrket och för att få en uppfattning om vad arbetslivet ställer för krav.

Arbetsintroduktionsåret ska i så lång utsträckning som möjligt motsvara ett riktigt arbete, men även vara meriterande för den utbildning eleven sedan söker. Vi tänker oss här ett betygssystem där den praktiska färdigheten för ett yrke faktiskt kan tillgodoräknas eleven. Det är viktigt att understryka att detta år ska vara en rättighet och ett frivilligt val för eleverna. Hela arbetsintroduktionsåret tänker vi oss skulle kunna finansieras via arbetsgivaravgiften som lärlingsutbildningarna i Danmark.

Det behövs också en starkare koppling mellan utbildning och arbetsliv för dem som läser på högskolan och universiteten. Gapet är för stort idag, vilket gör att nyutexaminerade ungdomar ofta har svårt konkurrera om befintliga jobb då de saknar arbetslivserfarenhet. Här kan Sverige också lära av Danmark och deras studentmedarbetarsystem.

I praktiken innebär detta system att den som studerar erbjuds möjlighet att jobba inom samma bransch som den utbildar sig till. Det möjliggör att studenten då både får en utbildning och relevant arbetslivserfarenhet under sin utbildningstid. Samtidigt får arbetsgivarna en tidig kontakt med studenter

och potentiella framtida medarbetare. Detta är viktigt att denna typ av medarbetarsystem avtalas fram mellan parterna.

Sverige ska även fortsättningsvis ha höga ambitioner vad gäller högre utbildning. Politiken måste bredda vägen så att fler kan skaffa sig högre utbildning.

Nästa stora välfärds- och tillväxtreform på svensk arbetsmarknad är inrättandet av en allmän Kompetensförsäkring. För precis som arbetslöshetsförsäkringen ska finnas som en omställningstrygghet när någon blir arbetslös, ska en Kompetensförsäkring kunna erbjuda möjligheter att fylla på med mer kompetens för att behålla eller byta jobb. Det ger svensk arbetsmarknad en nödvändig flexibilitet.

En ny valideringsmyndighet

Samtidigt som Arbetsförmedlingen måste utvecklas, behövs det insatser på andra områden för att underlätta för personer som saknar ett arbete. Idag studerar och arbetar alltför utomlands under perioder i livet och invandrade kommer till vårt land med utbildningar och erfarenheter som vi inte tar tillvara i tillräcklig utsträckning.

En idé är att inrätta en nationell valideringsmyndighet som kan översätta utländsk utbildning och arbetslivserfarenheter snabbare, rättssäkert och likvärdigt. Det finns bra verktyg för validering och goda exempel, inte minst från Malmö, men det måste bli lättare och processen måste gå fortare. Det är också viktigt med tydliga och enkla kopplingar till Arbetsförmedlingen för att korta tiden tills exempelvis nyanlända får ett jobb efter att de har kommit till landet.

En arbetsmarknad utan hinder

Sedan Öresundsbron invigdes år 2000 har Öresundsregionen utvecklats snabbt. I dagsläget bedömer man att cirka 23 000 personer pendlar dagligen över bron, till och från arbete och bostad. Man bedömer dessutom att det kan vara dubbelt så många inom tio år. Detta innebär stora tillväxtpotentialer för företagen i Öresundsregion och med det, givetvis möjligheter för medborgarna till arbete och bostäder. Tyvärr kan det dock konstateras att det återstår stora hinder på arbetsmarknaden, innan en fullständig integration mellan Danmark och Sverige är en realitet. Bland annat måste följande utmaningar lösas:

1. Skattesystemen, socialförsäkringssystemen och a-kassesystemen måste anpassas så att det blir enklare att arbeta och bo på olika sidor av Öresund.
2. Det måste vara möjligt för personer inom samma yrkesgrupper med utbildning/kompetens/examen från Sverige och Danmark att arbeta i hela regionen.
3. Det bör bli enklare och billigare att röra sig över sundet. Kollektivtrafiken måste byggas ut och taxorna måste harmoniseras med varandra.

Sverige måste ta initiativ till att lösa dessa hinder inom en snar framtid. Öresundsregionen lider idag av växtvärk och många företag och människor skulle kunna verka och arbeta på båda sidor sundet om de bara gavs en möjlighet. Under de senaste åren har den borgerliga regeringen verkat vara helt ointresserad av vår region där 3,6 miljoner människor lever och verkar. Detta lämnar fältet öppet för oss Socialdemokrater att ta initiativ till en offensiv Öresundspolitik. Därför bör det sättas upp en tydlig och klar dagordning för vad vi vill med Öresundregionen i framtiden och fastställa en tidpunkt när gränshindren ska vara lösta.

Partikongressen föreslås besluta:

- D75:1 att införa ett jobbkontrakt mellan de arbetslösa och Arbetsförmedlingen som tydligt klargör alla parter ansvar
- D75:2 att öka antalet bristyrkes- och arbetsmarknadsutbildningar
- D75:3 att slå samman de olika subventionerade anställningsformerna till en ny anställningsform som utgår från den enskildes arbetsförmåga
- D75:4 att krav på kollektivavtal återinförs för arbetsgivare som anställer arbetstagare med subventionerad arbetsform
- D75:5 att ersättningsnivån till den som blir anställd med lönebidrag eller dylikt måste ligga på en sådan nivå att de i större utsträckning motsvarar nivåerna i den bransch man anställs i
- D75:6 att det ska vara möjligt att omfattas av subvention fram tills pensionsåldern
- D75:7 att Arbetsförmedlingen ges möjlighet och resurser att bevilja fler ”starta eget – bidrag”
- D75:8 att Arbetsförmedlingen ska kunna ge stöd till ombytessökande
- D75:9 att Malmö kommun tillsammans med Arbetsförmedlingen får rätt att inrätta en fri jobbzoon
- D75:10 att inrätta en valideringsmyndighet
- D75:11 att utreda möjligheten att införa ett fjärde, frivilligt, arbetsintroduktionsår på gymnasiet
- D75:12 att utreda möjligheterna för staten att stimulera ett studentmedarbetarsystem i Sverige
- D75:13 att förutsättningarna för en kompetensförsäkring utreds
- D75:14 att en ny färdplan med fokus på arbetsmarknadsintegrationen i Öresundsregionen ska tas fram vars syfte är att påskynda integrationen

Malmö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D76

BORÅS ARBETAREKOMMUN

Erfarenheter från arbetsmarknaden

Det är hemskt att se hur situationen på arbetsmarknaden i vårt land förändras. Vi har ett Sverige där vi har fått en arbetslöshetsförsäkring ”som är dubbelt så dyr och hälften så bra”.

Ett Sverige där det ”stampas” på den som är sjuk. Ett Sverige där arbetslösa tvingas ut på oseriösa företag. Vi har läst om bemanningsföretag som väljer att avskeda personer som varit sjuka en gång för mycket.

Unga människor på våra arbetsplatser äter antidepressiva preparat för att kunna gå och arbeta. När skall unga människor i Sverige 2012 kunna bilda familj, skaffa sig en bostad, hjälpa den äldre generationen?

Med den massarbetslöshet som nu finns i borgarnas Sverige väljer och vrakar företagen som de vill. Är detta vår framtid?

Några nyckelord som är väl kända för alla och därför inte behöver förklaras visar vilken vardag många fackligt aktiva lever och verkar i. Visstidsanställningar. Bemanningsföretag. Provanställning. Vikariatsanställning. Ringas in. Timanställningar. Arbeta utan lön för att möjligen få arbete. Detta leder till att arbetslagstiftningen undermineras ibland till och med sätts ur spel.

Högerregeringens medvetna strävan tycks vara att undergräva den ena partens, nämligen fackföreningsrörelsens, möjligheter att ta tillvara arbetstagarnas intressen. Det stöd, uttalat och outtalat som den borgerliga regeringen ger leder till en medveten strävan i många företag att skrämja till tystnad, trakassera, så split, hota.

Många arbetsgivares uppfinningsrikedom tycks sakna gränser i strävan att försvaga de fackliga organisationernas och därmed medlemmarnas situation på arbetsmarknaden. Det vi i denna motion kortfattat, närmast i telegramform, försökt skildra är sådant som allt fler av medlemmarna och de förtroendevalda i våra fackliga organisationer känner i sin vardag.

Vi vill särskilt peka på en enda sak som borde vara lätt att genomföra. Bemanningsföretag får inte tillåtas ersätta befintlig personal utan endast tillåtas vid toppbelastningar. Enligt vår mening är det nu nödvändigt att mycket medvetet arbeta för att återställa ”den svenska modellen” på arbetsmarknaden.

Detta kan endast ske genom ett långtgående och förtroendefullt samarbete mellan Socialdemokraterna och den fackliga rörelsen.

Partikongressen föreslås besluta:

D76:1 att ställa sig bakom motionen och uppdra åt Partistyrelsen att med all kraft arbeta i den riktning motionen visar

Pia Johansson, Ann-Cathrine Carlström, Kjell Klasson, Ernad Sunic, Marija Vocanac, Christian Hedlund, Solveig Kjörnsberg, Ann-Christine Andersson, Göran Andersson, Rose-Marie Liljenby-Andersson och Arne Kjörnsberg

Borås arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D77

KARLSTADS ARBETAREKOMMUN

Feriejobb

Feriejobb skall vara en rättighet. Feriejobb är för många unga den absolut första kontakten med vuxenlivet, och första kontakten med verkligt ansvar. Detta bör därför ses som en grundläggande del i utbildningen för ett stundande vuxenliv. Vi som socialdemokrater bör se det som en stor möjlighet att bilda morgondagens arbetskraft och på bästa sätt rusta dem inför resten av livet.

Arbetsmarknadens klimat idag blir allt hårdare, på arbetsplatserna möts vi unga ständigt av kravet på tidigare arbetslivserfarenhet. För de som inte kunnat hitta något feriejobb under sin skolgång blir detta

redan en stor tröskel att ta sig över på en redan hård arbetsmarknad. Därför måste vi som socialdemokrater stå upp för alla ungas rätt till feriejobb med skälig lön. Vi som socialdemokrater måste stå upp för att alla unga ska ses som en viktig del på arbetsmarknaden, och sluta ses som billig arbetskraft. Vi som socialdemokrater måste stå upp för villkoren och lönerna även hos de som bara är vikarier under sommaren.

Partikongressen föreslås besluta:

D77:1 att alla unga från årskurs 8 till och med årskurs 2 på gymnasiet skall garanteras feriejobb till skälig lön

Anton Bergqvist

Karlstads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D78

KATRINEHOLMS ARBETAREKOMMUN

Full sysselsättning – på riktigt

Full sysselsättning, definierad som att alla som vill ha ett arbete ska kunna få det inom sex månader, kan nås med insatser som finns tillgängliga men då måste vi tänka annorlunda.

Investeringar i infrastruktur och innovationer, omställning till ett klimatneutralt samhälle för hållbar frihet och ökade resurser till forskning och utveckling är alldeles utmärkta prioriteringar som vi lanserat men de räcker inte. Satsningar på innovationer och utbildning ger inte jobb omedelbart utan på sikt. Vad exakt som ska göras och i vilken ordning det ska ske för en omställning till ett klimatneutralt samhälle kräver planering och organisation som kommer att ta tid att få effekt av.

Under tiden går mängder av människor utan arbete vars förmåga förlösas i passivitet och deras kompetens eroderar genom att inte användas. Något måste ske nu som radikalt förändrar läget. Lösningen ligger i införandet av välfärdsberedskapsarbeten.

Jobb skapade inom den offentliga sektorn för alla som varit arbetslösa mer än sex månader. Löner som är lika för alla och ligger på en högre nivå än a-kassan men i nivå med de lägsta lönerna inom kommunals avtalsområde. Jobb som är tillsvidare men som inte ger någon anställningstrygghet om det finns andra jobb att ta/få. Jobb som i vissa lägen kan kombineras eller bytas ut mot utbildning för att bättre svara mot behoven på den reguljära arbetsmarknaden.

Riktiga jobb istället för sysselsättning eller passivt bidragstagande. Arbetslinjen på riktigt och full sysselsättning för alla.

Runt om i Sverige har flera kommuner ex. Sigtuna och Katrineholm själva infört liknande system för att få stopp på massarbetslösheten och galopperande kostnader för försörjningsstöd.

Arbetsmarknadspolitiken är ett nationellt ansvar och det är orimligt att detta flyttas över till kommunerna. Därför är det viktigt att detta blir en nationell reform.

Pengarna finns redan i systemet. Att anställa alla med en lön på ca 17700 kr/månaden kostar ca 62 miljarder kr/år räknat på 212646 personer (antal arbetslösa mer än sex månader juni 2012, Enl. Arbetsförmedlingen). Hälften av detta (31 mdr enl A-kassornas SO) används idag till att betala a-kassa och aktivitetsstöd för de som varit arbetslösa mer än 6 månader. En fjärdedel (ca 16 mdr kr, enl. Socialdemokraternas ekonomiska motion 2011) används idag för att reducera arbetsgivaravgifterna för unga. Reducerade försörjningsstöd, ökade skatteintäkter pga högre inkomster för arbetslösa och lön istället för bidrag, återställd restaurangmoms och minskade jobbskatteavdrag för de med inkomster över 600 000 kr/år ger ca 17 miljarder. (Enl. Socialdemokraternas ekonomiska motion och SKL)

Alltså med pengar som redan finns i systemet och förändringar som vi redan aviserat som möjliga så skulle vi i praktiken kunna avskaffa massarbetslösheten. De investeringar som behöver finansieras för att ställa om till en hållbar frihet kan hanteras med det reformutrymme som skapas genom tillväxten som ändå sker i Sverige samt om så behövs med lägre avskrivningstakt på statsskulden som är historisk låg.

Partikongressen föreslås besluta:

D78:1 att det socialdemokratiska partiet på sin kongress 2013 ska ställa sig bakom ett införande av välfärdsberedskapsarbeten för att nå full sysselsättning snabbt under tiden som andra reformer får verka för att öka sysselsättningen på den reguljära arbetsmarknaden

Joakim Truedsson

Katrineholms arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D79

LUNDS ARBETAREKOMMUN

Förbättra relationen mellan arbetsförmedlare och arbetssökande individer

Relationen mellan arbetsförmedlare och arbetssökande individer är idag ytterst oroande och inskränker på både arbetsförmedlare och arbetssökandes värdighet.

Idag är möjligheterna för arbetssökande individer att vara med och påverka sitt framtida arbetsliv små. Om den arbetssökande inte fullföljer den individuella handlingsplan som i början utarbetas tillsammans med arbetsförmedlare riskerar den arbetssökande att mista sitt ekonomiska stöd. Eftersom många arbetssökande redan har en försämrad ekonomi har de inte råd med att mista sin A-kassa och kan därför tvingas in i olika arbetsmarknadspolitiska åtgärder mot sin vilja. Har den arbetssökande otur kan den arbetssökande tvingas att flytta, veckopendla eller delta i olika aktiviteter och programverksamheter fastän de själva anser att det inte kommer att öka deras möjligheter att få arbete.

I praktiken innebär detta att möjligheterna för att den arbetssökande ska finna ett arbete i stor grad är beroende av lokala arbetsförmedlares intresse av att hjälpa och stödja individen. En förklaring till detta är att lokala arbetsförmedlare som ska hjälpa den arbetssökande vidare i arbetslivet har samtidigt till uppgift

att vara de som kontrollerar att de arbetssökande som får ersättning från arbetslöshetsförsäkringen lever upp försäkringens villkor.

Det skydd som arbetsmarknadspolitiken utlovar i form av att erbjuda individen möjligheter att utvecklas i sitt arbetsliv tycks snarare bli ett hinder för arbetssökande att få möjlighet att ta vara på talanger och drivkrafter, och de lockas att välja en kortsiktig trygghet framför ett långsiktigt välmående. Detta är en kränkning av individens syn på sig själv och synen på vad som är en klok väg vidare och indirekt även deras mänskliga värdighet. Situationen skapar en allt för oroande stor grupp individer som inte kan delta i arbetslivet på lika villkor som individer som redan har arbete. Samtidigt ser vi hur förtroendet till arbetsförmedlingen sjunker allt för snabbt.

Samtidigt visar flertalet undersökningar att lokala arbetsförmedlares hälsa de senaste åren har försämrats drastiskt. Att arbeta som arbetsförmedlare på arbetsförmedlingen och bidra till att människor hittar rätt i arbetslivet skulle kunna vara ett av de mest betydande arbeten i Sverige. I stället tvingas majoriteten av de anställda att ägna en stor del av sin energi åt att hjälpa individer att överleva som arbetslös eller sjukskriven snarare än att hjälpa individen att ta sig ur arbetslöshet och sjukskrivning.

Med detta sagt är det viktigt att med en motion som denna uppmärksamma att det är lika fel att tvinga arbetsförmedlare att genomföra meningslösa aktiviteter med arbetssökande som det är fel att tvinga människor att söka de jobb de inte kan få istället för att låta dem ägna sig åt aktiviteter som leda till jobb.

Forskning om individens möjligheter att hitta rätt i arbetslivet visar att det viktigt att ge individen en anledning att tro att det finns en givande framtid och att det är möjligt att ta sig dit. Det betyder att samtalet mellan arbetsförmedlare och individen faktiskt kan vara viktigare än antalet jobbansökningar och korrekt ifyllda blanketter. Det Socialdemokratiska partiet måste börja diskutera hur vi kan ge människor de resurser som behövs för att individen ska kunna göra aktiva val som gör det att de kan leva sitt liv som de vill och hur vi förbättrar arbetssituationen för lokala arbetsförmedlare. Det är dags att börja respektera individens syn på sig själv, sin omvärld och synen på vad som är klok väg vidare!

Situationen måste betraktas som en möjlighet för arbetsförmedlare att få vara med och upptäcka det som gör dessa människor unika och attraktiva på arbetsmarknaden. Glömmer vi ens för en sekund bort att det är individen som är huvudpersonen i det arbetsmarknadspolitiska systemet så kommer det arbetsmarknadspolitiska systemet fortsätta att inskränka på individers handlingsförmåga och indirekt även deras värdering.

Partikongressen föreslås besluta:

D79:1 att insatser ska planeras för att förbättra relationen mellan lokala arbetsförmedlare och arbetssökande individer

D79:3 att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

Sofia Lund

Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D80

STOCKHOLMS PARTIDISTRIKT

Förstärkta insatser mot ungdomsarbetslösheten

Ungdomsarbetslösheten i Sverige har ökat trendmässigt under lång tid och är nu alarmerande hög, högre än EU-genomsnittet, den 3:e högsta i OECD, och mycket högre än i våra nordiska grannländer. Skillnaderna i landet är stora. Också i Stockholmsregionen är läget allvarligt. Antalet långtidsarbetslösa ungdomar har här fyrdubblats under de tre senaste åren. Särskilt utsatt är den stora grupp, som inte klarar gymnasiet eller ens grundskolan med tillräckliga betyg.

Utvecklingen är ett misslyckande för både utbildnings- och arbetsmarknadspolitikerna. Insatserna har varit otillräckliga, ineffektiva och senfärdiga. I regeringen visar man öppen oenighet i viktiga frågor om ungdomens arbetsmarknadsvillkor. Fortsätter utvecklingen med allt större ungdomsgrupper lämnade utanför arbetslivet blir resultatet eländigt. Vårt parti måste med största kraft motverka detta och ge konkreta insatser högsta prioritet.

I riksdagen har vårt parti framlagt förslag för att bryta ungdomsarbetslösheten med bl.a. utbildningskontrakt för unga arbetslösa. Den övergripande inriktningen är satsning på utbildning och arbetskompetens i ett läge där näringslivet har goda utvecklingsmöjligheter men svårt att rekrytera all den kvalificerade arbetskraft det fordrar.

Generella ekonomisk-politiska och arbetsmarknadspolitiska åtgärder tar tid och effekterna är ofta svåra att förutse. För den enskilde är arbetslösheten däremot akut och samhällets insatser måste vara omedelbara. De övergripande åtgärderna på riksplanel behövs kombineras med snabbt verkande insatser lokalt och regionalt. På det kommunala planet bör den socialdemokratiska arbetsmarknadspolitikerna i hela landet ges konkret innehåll i fleråriga praktiska handlingsprogram och inrymma:

- Konkret samarbete med näringsliv, arbetsförmedling och arbetsmarknadens parter
- Kraftfulla satsningar på skola, komvux, yrkesvux och svensk språkundervisning
- Kraftfulla satsningar på praktikarbetsplatser, sommarjobb och arbetslivsintroduktion
- Program för nya fasta och tidsbegränsade jobb i offentlig sektor

Ett förbättrat samarbete med företagare och näringsliv är viktigt. Låsta principdiskussioner kring arbetsmarknadslagstiftning och ekonomisk politik får inte förlama det praktiska handlandet.

Särskild uppmärksamhet måste ägnas åt de långtidsarbetslösa, som nu utgör ca 25 procent av hela gruppen. De som hoppat av skolan, unga och ofta utrikesfödda män, vissa bruksorter och s.k. betongförorter är överrepresenterade och mycket utsatta. För de kommuner, som har särskilt stora problem, är det nödvändigt att man bidrar med stark statlig och regional uppbackning.

Partikongressen föreslås besluta:

D80:1 att partikongressen bifaller motionen och överlämnar den till partistyrelsen för beaktande i det fortsatta arbetsmarknads- och skolpolitiska arbetet

Lennart Björk

Stockholms partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D81

GULLSPÅNGS ARBETAREKOMMUN

Förändrade arbetslöshetsersättningsregler och utbildningsmöjligheter

Statens finanser blir bara bättre och bättre. Men det ser värre ut på landstings- och kommunnivå. Under flera år har regeringen vältrat över kostnader på andra. T. ex skall kommuner vara med och förskottera för att vägavsnitt ska byggas. Besparingar i A-kassesystem har gjort att många kommuner får betala ut mer i försörjningsstöd. Ja, listan skulle kunna göras lång. Det är nu dags för en sammanhållen politik från nationell nivå som satsar på infrastruktur, förändringar i a-kasseregler, sjukförsäkringssystem och utbildningssystem.

Partikongressen föreslås besluta:

- D81:1 att taket i a-kassan höjs
- D81:2 att a-kasseregler förändras så att det blir enklare med inträde och att 75 dagars-regeln skrotas
- D81:3 att lägga ner fas 3
- D81:4 att satsningar görs på omskolningsplatser för arbetslösa och/eller de som riskerar att bli arbetslösa
- D81:5 att antalet utbildningsplatser som Arbetsförmedlingen erbjuder ska öka
- D81:6 att ett nationellt program för generationsväxling tas fram så att man kan inskolas i ett yrke.
(Både inom privat och offentligt yrke)

Carina Gullberg, Monica Sjöberg, Martina Karlsson och Barbro Markström

Gullspångs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D82

ÖREBRO ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Generellt erbjudande om samhällstjänst

Den 1 juli 2010 avskaffades den allmänna värnplikten i Sverige och ersattes med en frivillig militär utbildning (GMU). Ingen blir längre inkallad, utan antagningen till GMU sker genom ett ansökningsförfarande.

Vid tiden för värnpliktens avskaffande inkallades cirka 15 procent av alla värnpliktiga. Det var resultatet av en stegvis minskning som skett sedan början av 1990-talet. Den allmänna värnplikten var med andra ord inte särskilt allmän.

Med värnplikten försvann en viktig samhällsfunktion som under större delen av 1900-talet omfattat en stor andel av landets manliga medborgare. Bortsett från den militära funktionen erbjöd den allmänna värnplikten också en möjlighet för människor med olika erfarenhetsbakgrund att möta varandra och framförallt ett tillfälle för unga män att bredda sina erfarenheter och utveckla sina förmågor att fungera i grupp och lösa praktiska uppgifter.

Nu föreslår inte den här motionen ett återinförande av allmän värnplikt – det fanns trots allt en del brister med det systemet. Förslaget handlar istället om att ta fasta på och utveckla de personliga och samhällsnyttiga aspekterna i att samhället erbjuder flickor och pojkar som nyss gått ut gymnasiet att kunna bidra till det allmänna genom att utföra samhällstjänst.

Samhällstjänsten skulle ha en annan utformning än den militära varianten. Vägran skulle till exempel inte innebära fängelse eller annan otidsenlig bestraffning, utan medverkan är helt frivillig. Erbjudandet om att delta i samhällstjänst går dock ut till samtliga ungdomar. Alla ska få möjlighet att bidra utifrån sina förmågor.

Samhällstjänsten kan utformas med den traditionella militärtjänsten som inspirationskälla. Tjänstgöringen äger rum i olika delar av landet, varför möjlighet till logementsboende bör erbjudas. I dessa boenden behöver vardagsrutiner som städning, kroppsvård och vård av utrustning organiseras. För detta kan samhällsplikten med fördel låna in kompetens och rutiner från den militära organisationen, men också från civilförsvarsförbundet och andra ideella organisationer som till exempel Röda Korset, Amnesty, Naturskyddsföreningen eller Svenska FN-förbundet.

Ekonomiskt bör samhällsplikten erbjuda ersättning för eventuella boendekostnader samt en viss dagpenning, men i övrigt tillhandahålla mat, boende och klädsel på samma sätt som i den gamla militärtjänsten.

Utbildningsinnehållet kan ha olika inriktning, men bör ha en praktisk och konkret inriktning. Praktiska övningar i överlevnad, första hjälpen, naturlära och idrott ger en bred erfarenhetsgrund som kan vara till nytta hela livet.

När grundutbildningen är klar kan den frivillige beredas möjlighet att välja specialinriktning. Det kan handla om olika typer av beredskapstjänstgöring, renoverings- och upprustningsarbete, arbete i ideella organisationer, utbildningspraktik eller biståndsarbete.

Syftet med samhällstjänsten är dels att ge ungdomar utbildning och erfarenhet som de har nytta av i livet, men också att tillhandahålla en beredskapsstyrka som kan rycka in och utföra angeläget samhällsarbete.

Den här motionen anger några tänkbara grundprinciper i ett system med samhällstjänst, men detaljerna i förslaget måste naturligtvis utredas vidare.

Partikongressen föreslås besluta:

D82:1 att en utredning tillsätts med uppdraget att utforma ett förslag om att erbjuda samtliga ungdomar samhällstjänst

Tybble Sörby s-förening

Örebro arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D83

ÖREBRO ARBETAREKOMMUN

Handledare på arbetsplatserna

I dagens regelverk gällande arbetsmarknadspraktik med mera gäller att det skall finnas kollektivavtal på arbetsplatsen. Det finns dock inget kvar på att det skall finnas en utbildad handledare på arbetsplatsen.

När en person kommer ut för att praktisera/arbetsträna på en arbetsplats är det viktigt att det finns någon utbildad person som tar hand om och vägleder personen på ett bra sätt. Avgörande för att det skall bli en lyckad tid för personen i fråga är att man får en chans att bli en del i gemenskapen och inte ”bara” utföra arbetsuppgifter. Då krävs det någon intresserad och utbildad person som finns till hands på arbetsplatsen.

Partikongressen föreslås besluta:

D83:1 att partiet verkar för att utbildade handledare finns på de arbetsplatser som tar emot praktikanter och arbetstränande

Handels s-förening, Örebro

Örebro arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D84

ALE ARBETAREKOMMUN

Hög sysselsättning

En av våra största framgångar i modern tid har varit de låga arbetslöshetsciffrorna, som ett resultat av partiets solidariska grundsyn och insikten av att allt över 4 procent är en social katastrof. Med dagens arbetslöshetsciffror på 7,5 procent är frågan; hur stor arbetslöshet klarar samhället av innan det kollapsar?

Ser man inte arbetslöshet, och alla medföljande negativa effekter som vi kan se i dagens borgerligt styrda Sverige, kan man knappast kalla sig för demokratisk socialdemokrat.

Historien talar sitt tydliga språk. Arbetslöshet har alltid varit grogrund för nationalism, rasism och extrema grupper frammarsch. Ingen politik är rättvis som inte slåss för rätten till arbete och en möjlighet och rättighet till egenförsörjning.

Socialdemokratiska budgetar måste nu och i framtiden prioritera kampen mot arbetslösheten. En hög sysselsättning är en grundförutsättning för att hitta de rätta frågorna och kunna bestämma målen. Ökade

klassklyftor går bara att bekämpa om man inser att vi i allra högsta grad lever i ett samhälle på fel väg men att vi kan ändra detta.

Partikongressen föreslås besluta:

- D84:1 att göra arbetslösheten till huvudfråga i valmanifestet för 2014
- D84:2 att i all oppositionspolitik fram till valet prioritera kampen mot arbetslösheten
- D84:3 att arbetslöshetsproblematikens eviga mål arbetas in på ett lämpligt ställe i partiprogrammet

Kent Enlund

Ale arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D85

LUNDS ARBETAREKOMMUN

Höj lägsta nivån på aktivitetsstöd

Om en arbetslös inte har rätt till a-kassa, får personen, med vissa undantag, lägsta ersättning på 223 kr/dag i aktivitetsstöd när personerna deltar i arbetsmarknadspolitiskt program. Detta ger efter skatt en inkomst på drygt 3000 kr/ månad. (Aktivitetsstöd ges 5 dagar/veckan).

Detta är inte en skälig lägsta nivå på inkomst i ett humant samhälle. Vi har idag en stor grupp som inte kvalificerar sig för a-kassa. Personer vars ekonomiska problem består av att de är arbetslösa ska inte behöva hänvisas till ekonomiskt bistånd. Fattigdom försvårar ytterligare för människor och avståndet till arbete och delaktighet i samhället blir större. Socialdemokraterna måste lämna åskådareplatsen och agera kraftfullt.

Partikongressen föreslås besluta:

- D85:1 att Socialdemokraterna verkar för en förhöjd lägsta nivå av aktivitetsstödet
- D85:2 att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

Lotta Rempe

Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D86

YSTADS ARBETAREKOMMUN

Insatser till arbetslösa ungdomar från dag 1

Ungdomsarbetslösheten stiger och ligger på en hög nivå. I dag dröjer det för de flesta ungdomar som är inskrivna på Arbetsförmedlingen 90 dagar innan de får tillgång till en rad insatser.

Det är en lång tid som riskerar att få ungdomar att hamna längre ifrån arbetsmarknaden och därmed än svårare att ta sig in igen. Därmed är det viktigt att arbetslösa ungdomar redan från dag ett då de skrivs in på Arbetsförmedlingen får tillgång till en rad insatser som utgår ifrån den enskilde ungdomen, dennes behov och förutsättningar och syftar på att denna ska komma i arbete/studier.

Partikongressen föreslås besluta:

D86:1 att socialdemokraterna ska arbeta för att arbetslösa ungdomar som skriver in sig på Arbetsförmedlingen redan från dag ett ska få tillgång till insatser

Roger Jönsson

Ystads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D87

LIDINGÖ ARBETAREKOMMUN

Jobb- och utvecklingsgarantin

Deltagare i Fas 3 har möjlighet till ett tillfälligt uppehåll i insatsen med bibehållet aktivitetsstöd under sammanlagt högst 20 dagar under en tolv månadersperiod. Upphållet ska planeras i samråd med Arbetsförmedlingen och vara förenligt med deltagarnas övriga planering. Arbetslinjen och stå till arbetsmarknadens förfogande gäller under jobb- och utvecklingsgarantin. För att ha rätt till ersättning ska deltagaren aktivt söka arbete. Det finns dock ett undantag när det gäller Fas 3. Deltagaren behöver inte vara aktivt sökande under sin ledighet som är beviljad med bibehållen ersättning, men att den arbetslösa ska vara beredd på att ta aktiv del av Arbetsförmedlingens service när det gäller platsförmedling. Arbetsförmedlingen har gjort tolkningen att deltagaren ska kunna ta kontakt inom 48 timmar för att till exempel gå på jobbintervju. Deltagare som planerar att åka utomlands under en period på sin ledighet ska kontakta sin handläggare, detta för att deltagaren måste ta ”tjänstledigt” från programmet. Precis som för andra arbetstagare kan det finnas behov att ta ledig vid andra tillfällen under året. För de som deltar i jobb- och utvecklingsgarantin innebär detta att en deltagare då inte får en sammanhängande ledighet med fyra veckor. Enligt semesterlagen har man rätt till fem veckors semester och med minst fyra veckors

sammanhängande ledighet. Rätten till ledighet med ersättning under jobb- och utvecklingsgarantin borde vara likformig med semesterlagen.

Partikongressen föreslår besluta:

D87:1 att Socialdemokraterna verkar för att rätten till ledighet med ersättning under jobb- och utvecklingsgarantin ska vara likformig med semesterlagen och utökas från dagens 20 dagar till 25 dagar

Daniel Larson

Lidingö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D88

HALMSTADS ARBETAREKOMMUN

Nya arbetsmöjligheter för ungdomar med aktivitetsbegränsningar

I den Folkhälsopolitiska rapport som presenterades 2012 går att utläsa att ohälsan orsakar stora samhälleliga kostnader och kan minska förutsättningarna för ekonomisk tillväxt. Ohälsa ger även försämrad livskvalitet för den enskilda medborgaren. De faktorer som orsakar ohälsa inom folkhälsoområdet är alla möjliga att påverka både genom politiska beslut och genom individuella val.

Vidare finns det belagt att Arbetslivet har stor betydelse för folkhälsan. Arbetsgivare inom näringsliv, myndigheter, landsting och regioner samt kommuner är viktiga aktörer för folkhälsoarbetet genom att de alla kan främja hälsa hos sina anställda. Arbetsmiljön, men också exempelvis anställningsformer och möjligheter att skapa balans mellan arbete och fritid, har betydelse för god hälsa. Arbetsplatsen kan vara en utgångspunkt för förebyggande och hälsofrämjande insatser, som också kan omfatta hälsorelaterade levnadsvanor och livsvillkor.

Vi ger idag i Sverige aktivitetsersättning till de ungdomar som inte har fyllt 30 år och som har en funktionsnedsättning och en aktivitetsbegränsning som innebär att de inte kan stå till arbetsmarknadens förfogande. För de allra flesta görs även en plan för hur aktiva åtgärder ska kunna göras, som kan leda till att ett arbete i framtiden möjliggörs. Ett arbete kan för många innebära att vissa anpassningar måste göras och att det för alla inte blir en fråga om anställningar som är normalt förekommande på arbetsmarknaden. Regelverket är idag klart men samhället har inte rustat med tillräckliga resurser, där det finns anställningar som är kvalitativa, sett ur ett individperspektiv. Om vi ska kunna möta framtiden och denna målgrupp, behöver både ekonomiska medel men även kunskap hos arbetsgivarna, såväl de offentliga som i det privata göras.

Partikongressen föreslår besluta:

D88:1 att Socialdemokraterna verkar på nationell, regional och lokalnivå med ett förebyggande hälsoarbete som innebär att ekonomiska medel till arbetsgivare inom näringsliv,

myndigheter, landsting och regioner tillsätts. Resurserna ska förstärka och leda till att ungdomar som har en funktionsnedsättning - och eller aktivitetsbegränsning, får möjligheter till en kvalitativt anpassad anställning

D88:2 att Socialdemokraterna verkar på nationell, regional och lokalnivå med ett förebyggande hälsoarbete som innebär att resurser tillsätts för att öka kunskap hos arbetsgivarna, såväl de offentliga som i det privata. Resurserna ska förstärka och leda till att ungdomar som har en funktionsnedsättning - och eller aktivitetsbegränsning, får möjligheter till en kvalitativt anpassad anställning

Halmstad arbetarkommuns intressegrupp; Trygghet, Säkerhet och Folkhälsa
Halmstads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D89

ESKILSTUNA ARBETAREKOMMUN

Omställningspaket för arbetslösa och sjukskrivna

I dagens samhälle finns människor som är utbrända, har fått skador genom sitt arbete, är trötta och uppgivna av stressen i sitt yrke, är upprepat sjukskrivna eller har förvärvat ett funktionshinder genom livet. Det finns också människor med långvarig arbetslöshet bakom sig eller som har blivit arbetslösa för att deras yrkesbransch är på nedgång. Gemensamt är att de behöver ett nytt yrke att arbeta inom, för att få andra uppgifter att utföra eller för att anpassa sig till rådande arbetsmarknad. De flesta yrken kräver utbildning, många på högskolenivå och fler yrken kommer behöva det framöver. De människor som redan har högskoleutbildning har kanske inte rätt utbildning. De utbildningar som anordnas av Arbetsförmedlingen är oftast av praktisk natur, så att yrket kräver full fysisk förmåga, tyvärr.

Den finansiering (lån och bidrag) som finns för högskolestudier baseras på att man är 44 år eller yngre. Då har man möjlighet att läsa i sex år på högskolan med finansiering från Centrala studiemedelsnämnden (CSN), oavsett ev. finansiering för gymnasiestudier. Från det år man fyller 45 år minskas möjligheten att få lån med en termin för varje år framåt, samtidigt som tiden med lån för ev. gymnasiestudier börjar räknas in med halva tiden. Har man studerat tidigare kan tiden som återstår bli för kort för att utbilda sig, trots 20 år kvar av arbetslivet.

Exempel: Klara, som fyllde 45 år under hösten, har sökt in till högskolan för att påbörja en 2-årig utbildning i januari. Hon har tidigare i livet studerat där i tre år med lån, men sedan dess har hon skadat sig på jobbet så att hon behöver ett annat yrke. Som ung vuxen läste hon in gymnasiet på KomVux under två år, också med studielån. Enligt CSN:s regler har hon därför fr.o.m. det år hon fyller 46 år bara möjlighet att nu få ett års finansiering med lån. Bidraget kan hon få i ytterligare tre år, men hon kan inte leva på ca 3000 kr i månaden. Bankerna erbjuder inga lån som successivt ökas (månad efter månad). Ett års studier på högskolan räcker inte för att byta yrke. Klara kan alltså inte göra det som behövs för att kunna ta ett arbete, hur gärna hon än vill.

Både Klara och samhället skulle ha nytta av att det fanns ett "omställningspaket" att nyttja i den här situationen. Paketet ska bestå av både en möjlig finansiering och ett stöd för att välja rätt, med hjälp av bland annat en kartläggning. Kartläggningen av tidigare erfarenheter och kunskaper ska ligga som grund för valet av utbildning, så att resultatet blir så effektivt som möjligt, med hänsyn taget till individens möjligheter att klara yrkets påfrestningar och utifrån arbetsmarknadens behov. Den som står för stödet och kartläggningen ska sen kunna bevilja eller ge underlag för beviljandet av finansieringen, som helst bör ske utan ytterligare lån.

Partikongressen föreslås besluta:

D89:1 att ett omställningspaket, inkl. finansiering och stöd, skapas för den som är i behov av att byta yrke, pga en längre tids arbetslöshet, sjukskrivning eller motsvarande, för att kunna ta eller få ett nytt arbete, enligt motiveringen

Viveca Raske

Eskilstuna arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D90

ARVIKA ARBETAREKOMMUN

Permitteringssystem

Under krisen 2008-2009 så märkte vi vilken skillnad som fanns mellan länderna i Europa vad gäller krishantering. Länderna i övriga Europa stöttade via olika former av permitteringssystem sina arbetare. I Sverige fanns ingenting och många människor förlorade sina jobb och en del har fortfarande inte fått något nytt arbete. Hade vi haft någon form av permitteringssystem så hade många jobb kanske kunnat räddas och återhämtningen gått snabbare.

Partikongressen föreslås besluta:

D90:1 att ett permitteringssystem skapas i Sverige snarast

D90:2 att utreda ett permitteringssystem i samverkan med arbetsgivare och fackföreningar

Stefan Åström

Arvika arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D91

UDDEVALLA ARBETAREKOMMUN

Personer inom arbetsmarknadsåtgärder ska få sina anställningsförhållanden kontrollerade regelbundet av Arbetsförmedlingens personal

Det finns många människor som befinner sig i någon form av arbetsmarknadsåtgärd i Sverige. Det är väldigt bra att de får sysselsättning men dessvärre har inte Arbetsförmedlingens personal i uppgift att kontrollera att de som befinner sig i åtgärd får rätt lön, rätt anställningsförhållanden, rätt arbetsuppgifter etc.

Plusjobbare omfattades inte av LAS och fick urusel lön. Många utförde trots detta ordinarie arbete. Idag befinner sig många nystartsjobbare i samma situation. Trots att det finns klara direktiv för vilken lön de ska ha, att de ska omfattas av LAS om det är så att de utför ett arbete som ordinarie personal annars skulle ha et cetera är det många arbetsgivare som struntar i detta. Nystartsjobbare får förlängt ett år i taget och det känns olustigt att själv behöva påpeka att arbetsgivaren ska hålla sig till de lagar och regler som finns.

Vi Socialdemokrater ska värna om arbetsrätten. Vi måste hjälpa människor som inte klarar av att hävda sina egna rättigheter. En regelbunden kontroll av att arbetsgivaren följer de lagar och regler som finns minskar dessutom risken för att en person i arbetsmarknadsåtgärd utför ett arbete som egentligen ska vara en vanlig anställning.

Partikongressen föreslås besluta:

D91:1 att personer som befinner sig i arbetsmarknadsåtgärder ska få sina anställningsförhållanden kontrollerade regelbundet av Arbetsförmedlingens personal

Carina Antonsson och Susanne Grönvall; Uddevalla Arbetarekommun
Uddevalla arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D92

HALLSBERGS ARBETAREKOMMUN

Praktikplatser för ungdomar inom offentlig verksamhet

Vi upplever att det är ett stort problem med unga som inte kommer in på arbetsmarknaden. Eller att unga får kortare anställningar för att sedan gå långa perioder utan sysselsättning.

Som parti hävdar vi samma uppfattning och vi talar varmt och gärna om allas ansvar för att för att snabbt få unga till arbete och att ge unga en stabil grund på arbetsmarknaden. I verkligheten kan det se annorlunda ut!

Den offentliga sektorn styrs genom politiska beslut – just därför borde det vara enkelt att omsätta den politiska uppfattningen i konkret handling. Men det görs allt för sällan. Vi ser idag unga komma till en högst osäker arbetsmarknad där det är synnerligen svårt för unga utan arbetslivserfarenhet att slå sig in. Ofta hamnar unga i en negativ spiral just på grund av bristen på arbetslivserfarenhet.

Vi vill att unga snabbt ska komma i arbete för att på så sätt kunna omsätta sin utbildning och kunskap i praktisk erfarenhet och därigenom bli attraktivare på arbetsmarknaden, och det finns knappast något bättre sätt att göra det på än att de får chansen att komma ut i arbetslivet – även det brukar vi säga!

Vi måste se till att varken enskilda eller samhälle drabbas av bristande medvetenhet/vilja.

Partikongressen föreslår besluta:

D92:1 att partiet utarbetar en strategi för hur landets socialdemokratiskt styrda kommuner och landsting ska arbeta för att generöst erbjuda praktikplatser till unga

Thomas Hermansson och Börje Andersson

Hallsbergs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D93

GÄVLE ARBETAREKOMMUN

Regional samverkan för att skapa fler jobb

Staten är ansvarig för arbetsmarknadspolitiken. Men det finns många andra aktörer som arbetar med att skapa arbeten och få folk i jobb. Kommunerna, regionerna, näringslivsbolagen, Coompanion, fackförbunden m.fl. arbetar på olika vis för att skapa arbeten och få folk i jobb.

Det vore bra om staten kunde ta ansvar för att samverka mellan alla aktörer som arbetar regional med att skapa arbetstillfällen kom till stånd. Det vore bra om samhällets alla resurser kunde samverka. Det vore bra om vi hittar nya angreppssätt på att lösa arbetslöshetsfrågan.

Partikongressen föreslår besluta:

D93:1 att partiet utreder ett nytt angreppssätt på arbetsmarknadspolitiken som innebär regional samverkan

Lars Johansson

Gävle arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D94

LUNDS ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Rättvisare löner för ett rättvisare samhälle

I samhället finns det många arbetsuppgifter som behöver utföras så att medborgarna får ut största möjliga nytta för sina inbetalda skattepengar. Dessa arbeten skiljer sig åt vad gäller utbildning, arbetsrisker, ansvarsutkrävande för att nämna några faktorer. När staten ska betala ut lön till sina anställda så kommer det att uppstå löneskillnader på grund av arbetsuppgiftens innehåll. Att detta sker är rimligt eftersom det innebär en högre ersättning för de personer som genom sitt arbete har fått investera mer av sin tid eller tagit större risker. Men orimliga löneskillnader som kan uppstå genom att man jämför arbetet med orimliga löner från det privata näringslivet eller en alltför stor ”närhet” mellan den som sätter lönen och den som får den är skadliga för samhället då det undergräver medborgarnas tro på rättvisa löner utifrån arbetsuppgifterna. För att staten ska kunna ge ett föredöme till det övriga samhället så måste staten börja med att själv sätta rättvisa löner för sina anställda. Detta uppnås genom att man låser den högsta möjliga lönen vid en nivå som är knutet till den lägsta lönen staten betalar ut för samma arbetstid. Att denna högsta ersättning bara får vara sju gånger så stor som den lägsta ger ett utrymme för att premiera vissa arbetsuppgifter samtidigt som det finns ett tak som man aldrig får överstiga. Med detta system så är det inte längre lönt att jämföra statens löner med VD:n i en privat bank eller ett privat bolag eftersom det är förbjudet för arbetsgivaren att betala ut en lön som överstiger sju gånger den lägsta lönen.

Ska den högst avlönade få mer lön så måste också den lägst avlönade få mer lön.

Partikongressen föreslås besluta:

D94:1 att ersättningar för arbetsuppgifter i statens tjänst får aldrig bli mer än sju gånger så höga än den som har den lägsta ersättningen inom statens tjänst

SAP-Väster, Lund

Lunds arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D95

HUDIKSVALLS ARBETAREKOMMUN

Skogslänens arbetsmarknadsläge – utmaningar och möjligheter

Skogslänens gemensamma demografiska och geografiska utmaningar

Skogslänen har en rad gemensamma nämnare som bland annat handlar om långa avstånd, kallt klimat, glesbygd, en åldrande befolkning och en allt mer krävande arbetsmarknad.

Att leva och arbeta i många av skogslänens kommuner, innebär närhet till samhällsservice, så länge du har ditt arbete på orten. Men vid en arbetslöshet blir arbetspendling ofta en realitet och då blir avstånden ofta väldigt långa. Möjligheten att nyttja kollektivtrafiken för arbetspendling i skogslänen är oftast helt obefintlig.

Ett växande fenomen, som riskerar att eskalera ytterligare, är de arbetstagare som jobbar enligt principen ”fly in- fly out”. De veckopendlar till i första hand till orter med gruvindustri och arbetar sju dagar och är sedan lediga sju dagar. De betalar ingen skatt i de kommuner de arbetar och bidrar därmed inte till samhällsutvecklingen på arbetsorten vilket kommit att bli ett stort problem för de orter där fenomenet är vanligt. Detta problem riskerar att eskalera på grund av avsaknaden av bostäder och annan samhällsservice.

Positiv utveckling och rekryteringsproblem

Skogslänen står inför en rad möjligheter och utmaningar inom arbetsmarknadsområdet. Stora investeringar görs inom bland annat basindustrin i skogslänen och dessa ställer stora krav på rekryteringen av utbildad arbetskraft. Därtill finns ett stort behov av arbetskraft inom välfärdssektorn i de mindre kommunerna vars befolkningsunderlag är både vikande och åldrande. Även besöksnäringen utvecklas positivt och har behov av utbildad arbetskraft för att kunna växa och utvecklas.

Trots den positiva utvecklingen inom i första hand basindustrin, så biter sig långtidsarbetslösheten fast och allt fler arbetsgivare rapporterar om svårigheterna att rekrytera arbetskraft med rätt kompetens. Denna paradox visar på den problematik med missmatchning som finns på arbetsmarknaden. Många av de arbetslösa saknar helt enkelt den kompetens som arbetsgivarna efterfrågar.

Andelen företag som anger sig ha rekryteringsproblem har ökat markant det senaste året och bristen på arbetskraft var tydligast inom bygg- och anläggningsverksamhet, hotell- och restaurang, information och kommunikation samt inom tillverkningsindustrin.

Färre arbetslösa får utbildning

I skogslänen ökar efterfrågan på arbetskraft och arbetsgivarna uppger att de i allt högre utsträckning har svårt att rekrytera personal med rätt kompetens. Trots detta minskar den borgerliga regeringen antalet utbildningsplatser för arbetslösa och sedan 2010 har antalet deltagare i arbetsmarknadsutbildning, förberedande utbildning och arbetspraktik minskat kraftigt.

I stället för aktiva åtgärder som leder till ökad kompetens och anställningsbarhet hänvisas rekordmånga arbetslösa till fas 3. Antalet människor som faktiskt kan lämna fas 3 för arbete är förskräckande lågt och endast 15 % har sedan programmets start lämnat för arbete eller studier.

Anställningstrygghet

I skogslänen sysselsätts många människor inom välfärdssektorn, skogsbruk, bygg och inom övrig industri. Dessa branscher har en förhöjd risk att drabbas av arbetsskador. Dessutom har antalet jobb med otrygga anställningsformer har ökat. Unga kvinnor, utlandsfödda och arbetare är överrepresenterade bland tidsbegränsat anställda och deltidsanställda. För den som har en otrygg anställning är en låg och oviss inkomst inte det enda problemet även risken för att drabbas av arbetsskador ökar. Resurser till

arbetsmiljöverk och välutbildade regionala skyddsombud är en förutsättning för att minska antalet arbetsolyckor i skogslänen.

Fackföreningarnas roll i arbetsmarknadspolitiken

Parterna på arbetsmarknaden har alltid spelat en betydande roll för arbetsmarknadspolitiken utformning och verkningssätt, därför måste samrådet mellan arbetsförmedlingen och fackföreningsrörelsen fastställas och stärkas. Arbetsförmedlingen är i dagsläget indelad i arbetsmarknadsregioner, men dessa är inte alltid anpassade för de förhållanden som råder i skogslänen. Arbetsförmedlarna behöver få större frihet att möta behoven hos de arbetssökande och uppmuntras att utforma lokala lösningar. Kommunernas roll i dessa lokala lösningar bör också uppmuntras och stödjas.

Förbättrad a-kassa – en förutsättning för den svenska arbetsmarknadsmodellen

Taket i arbetslöshetsförsäkringen har inte höjts sedan 2002 vilket har resulterat i att endast var tionde löntagare kan räkna med att få en inkomstbortfallsbaserad ersättning vid händelse av arbetslöshet. I och med detta fungerar inte längre arbetslöshetsförsäkringen som den om den omställningsförsäkring som dagens moderna arbetsmarknad kräver.

Arbetslöshetsförsäkringen måste knytas till löneutvecklingen i Sverige annars kommer försäkringen att tappa i förhållande till inkomstutvecklingen vid fortsatta reallöneökningar. Villkoren i försäkringen måste förbättras så att fler arbetstagare omfattas.

Partikongressen föreslås besluta:

- D95:1 att ge arbetsförmedlingen ökad möjlighet till lokala lösningar
- D95:2 att öka resurserna till arbetsmiljöverket
- D95:3 att obligatoriskt samrådsförfarande mellan arbetsförmedling och de fackliga organisationerna sker
- D95:4 att utbildningsmöjligheterna för förtroendevalda skyddsombud säkerställs
- D95:5 att reformera arbetslöshetsförsäkringen så att löntagarna ges ett fullgott och pålitligt inkomstskydd
- D95:6 att öka antalet utbildningsmöjligheter för omställningen på arbetsmarknaden

Metall fkl

Hudiksvalls arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D96

SKELLEFTEÅ ARBETAREKOMMUN

Socialdemokraterna måste föra en ansvarsfull jobblinje

Den moderatledda regeringen har inte vunnit val på jobblinjen, utan på vem-som-inte-jobbarlinjen! Genom att ge människor med jobb ett jobbskatteavdrag som ger ca 1500:- i månaden, har man lyckats köpa röster ur LO-kollektivet! Många har inte kunnat ta till sig att borgarna delfinansierat jobbskatteavdraget genom indragningar i vård, skola och omsorg, försämrade a-kassa, föräldrapeng och sjukförsäkring, friskförklaring av sjukskrivna som måste söka jobb, strypta utbildningsmöjligheter, satt människor i återvändsgränder som fas 3.

Man iförde en avgift på 300:- som lades på fackavgiften, vilket fick många att lämna facket. Teorin om tillgång och efterfrågan fungerar så att mångas desperata sökande på ett jobb sänker lönen. Inom några år med sänkta löneförhöjningar så är jobbskatteavdraget inte ens värt papperet det är skrivet på. Det har funnits ett gryende missnöje i samhället över att människor kunnat gå år ut och år in, utan att komma i jobb. Vilket har gjort det lättare för ideologiskt omedvetna delar av LO-kollektivet att ta emot pengar i utbyte mot en röst på de borgerliga partierna. Allt detta bidrar till att sänka lönerna för dem som jobbar.

Här måste socialdemokratin mycket bestämt ta ställning för att få människor i jobb, utbildning eller någon form av samhällsnyttig insats. På så sätt skulle vi neutralisera Moderaternas mycket väl genomtänkta plan att ta röster från socialdemokratin.

Hur går vi då tillväga för att återfå trovärdigheten bland i första hand LO-kollektivet, där endast 51% lägger sin röst på socialdemokraterna? Hur ska vi få samhället i stort känna att vi tar ansvar för deras surt förvärvade skattekronor?

Om man blir arbetslös, söker man jobb eller utbildning. Har man efter ett antal månader inte hittat jobb eller utbildning så ska man beredas en samhällsnyttig sysselsättning liknande PLUS-jobb eller ALU-jobb inom företrädesvis statlig, kommunal eller allmännyttig ideell föreningsverksamhet. Sysselsättningsgraden bör inte utgöra 100% utan 60-80% för att ge individen tid och möjlighet att hitta jobb eller utbildning. Ersättning bör utgå med minst 80% av tidigare inkomst.

Dessa principer bör gälla alla personer inskrivna i det svenska samhällssystemet, undantaget helt sjukskrivna. Om alla finge chansen att bidra till det samhälle vi alla delar, så skulle många av de samhällsproblem vi upplever såsom rasism, ökad kriminalitet, sjukskrivningar kunna minimeras. Vi skulle också kunna säkerställa tid för det så viktiga personliga mötet inom vård, skola och omsorg.

Partikongressen föreslås besluta:

D96:1 att Socialdemokraterna ska föra en ansvarsfull jobblinje

Jan "Janscha" Johansson

Skellefteå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D97

HÄRJEDALENS ARBETAREKOMMUN

Socialdemokratisk arbetsmarknads- och socialpolitik för att fasa ut borgarnas FAS 3

Enligt Ungdomsstyrelsen så ökar antalet unga mellan 16 och 24 som varken studerar eller arbetar.

De som inte har bistånd från kommunen lever på sina föräldrar eller andra informella inkomster.

Allt flera ungdomar som inte har ett socialt sammanhang. Inte underligt att antalet spelmissbrukare ökar

Nationalekonomen Ingmar Nilsson har beräknat att människors utanförskap kostar 210 miljarder per år. (Se Ingmar Nilssons rapport "Bättre att stämma i bäcken än i Ån"). Han konstaterar där att de flesta insatser som görs för att hjälpa familjer eller individer ur utanförskapet inte fungerar.

För att skapa bättre förutsättningar för människor att kunna komma ur sitt utanförskap pekar Ingmar på olika empowerment-verksamheter t.ex. Basta kooperativet som bevisligen hjälpt människor från drogberoende till egen försörjning. Det viktiga tycks vara det som Antonovskys beskrev i begreppet "KASAM" känsla av sammanhang som förenklat kan kokas ner till att vi människor har ett behov av att delta i ett sammanhang där vi är behövda.

För att ge fler människor i utanförskap möjlighet att vara en del av ett sammanhang, bli en del av samhället och säkerställa en jämlik välfärd yrkar jag att den Socialdemokratiska partikongressen beslutar i enighet med motionens intentioner.

Partikongressen föreslås besluta:

D97:1 att avskaffa fas 3

D97:2 att Socialdemokraterna verkar för människor i olika utanförskap ska ha rätt att delta i utvecklande demokratiskt styrd verksamhet

D97:3 att Socialdemokraterna utvecklar regelverk som stödjer kooperativa verksamheter för människor som befinner sig utanförskap

Jonny Springe

Härjedalens arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D98

HUDIKSVALLS ARBETAREKOMMUN

Sommarjobb ger oss hopp

Fakta visar på att dagens ungdomsarbetslöshet är alldeles för hög och detta vill vi ändra på omedelbart. Vi tror att dessa förfärliga siffror kan sänkas genom att landstinget erbjuder sommarjobb åt ungdomar, eftersom en fot tidigt in i arbetslivet leder till jobb.

De är bevisat att 70 % av alla jobb förmedlas via kontakter i och med det vill vi uppmana fler ungdomar in i den offentliga sektorn. En bra väg för detta är via landstinget som ska erbjuda våra ungdomar sommarjobb inom dess regi. Dessa jobb kommer väcka intresse för vårdirken och även öppna ögonen specifikt för det underrepresenterade manliga könet. På så vis blir detta ett vapen mot den segregerade arbetsmarknaden.

Dagens klassklyftor med den starkt ökade barnfattigdomen måste minskas och sommarjobb är ett steg på dess väg. Som vi poängterade tidigare så leder arbetslivserfarenhet till nya kontakter och framtida jobb.

Det vi vill ha förmedlat är att en sådan enkel lösning som sommarjobb är svaret till vår framtida välfärd.

Partikongressen föreslås besluta:

D98:1 att Socialdemokraterna verkar för att arbetsplatser inom landstingets regi ska erbjuda sommarjobb åt ungdomar

Noor Karim, Olivia Karelus, Jonathan Burchardt och Alice Andersson
Hudiksvalls arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D99

ULRICEHAMNS ARBETAREKOMMUN

Stoppa Arbetsförmedlingens åldersdiskriminering av unga

Sedan 2007 får unga under 25 år inte ta del av arbetsförmedlingens arbetsmarknadsutbildningar.

Utbildningar som ofta leder till en anställning eftersom utbudet av utbildningar anpassas efter behoven på arbetsmarknaden. Arbetsförmedlingen har just nu stora resurser men de får inte användas till att ge unga en yrkesutbildning. Med andra ord inte till nyttiga åtgärder som leder till anställning.

Villkoren för att få del av Arbetsförmedlingens utbildningsutbud ska inte vara relaterat till ålder utan istället styras av behoven, både arbetsgivarens och de arbetssökandes. Idag hindras var fjärde rekrytering då det saknas sökande med rätt utbildning trots den mycket höga arbetslösheten. Alltför många unga står utanför arbetsmarknaden genom att de inte kommit in på gymnasiet eller slutfört sin utbildning där. Dessa personer löper en stor risk att aldrig få ett riktigt fotfäste på arbetsmarknaden, statistiken talar sitt tydliga språk. Ca 60 % av de arbetssökande saknar en gymnasial utbildning.

För att klara välfärden måste vi se till att det finns utbildade personer som kan ta de lediga jobben på den privata och offentliga arbetsmarknaden. Vi har inte råd att låta de unga vänta till 25 - årsdagen för att få den utbildning de behöver för att bli anställningsbara.

Partikongressen föreslås besluta:

D99:1 att Socialdemokraterna ska verka för att även personer under 25 år ges samma möjligheter till en arbetsmarknadsutbildning som de som har fyllt 25 år

Inga-Kersti Skarland

Ulricehamns arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D100

KALMAR ARBETAREKOMMUN

Stoppa sysselsättningsgarantin

Regeringens stora flaggskepp har bytt namn från Fas 3 till sysselsättningsgarantin. Det har inte på något sätt gjort situationen bättre för deltagarna. Idag är det dessutom en av Sveriges största arbetsgivare med över 30 000 deltagare vilket kräver ett extra ansvar.

Jobb och utvecklingsgarantin är ett program på arbetsförmedlingen dit personer hänvisas som förbrukat sin arbetslöshetsersättning, alternativt varit inskrivna hos arbetsförmedlingen i minst 18 månader.

Efter 450 dagar hänvisas den arbetslöse till Fas 3 vilket ska leda till sysselsättning hos en anordnare. Deltagaren får/ska utföra produktion och delta i de arbetsuppgifter som förekommer på arbetsplatsen. Det kan ske hos både offentliga, privata eller sociala företag och organisationer.

För den som inte uppfyller kraven för A-kassa utbetalas 223 kronor per dag i 450 dagar och därefter får personen vända sig till kommunens socialtjänst. Om personen tidigare har haft arbetslöshetsersättning motsvarar aktivitetsstödet 65 procent av den tidigare dagsförtjänsten.

Att personer ska delta i ett arbetsmarknadsprogram som staten är ansvarig för och inte ha någon möjlighet att avstå deltagandet utan tvingas i flera fall till försörjningsstöd (socialhjälp) trots att man arbetar heltid är inte rimligt.

Under sommaren har LO-distriktet Sydost sett att sommarjobben har blivit färre och att anledningen är att en del arbetsgivare låtit bli att anställa eftersom de istället kunnat lösa bemanningen genom en Fas 3 deltagare. Det kan aldrig ha varit meningen att det skulle ha tillämpats så.

Partikongressen föreslår besluta:

D100:1 att stoppa anvisningarna till Fas 3

D100:2 att deltagarna i Fas 3 bör erbjudas plats inom andra arbetsmarknadspolitiska program med fokus på subventionerade anställningar

D100:3 att det inte är möjligt att anvisa en deltagare enbart under sommarmånaderna

Jussi Gröhn

Kalmar arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D101

BORÅS ARBETAREKOMMUN

Stoppa åldersdiskrimineringen för unga på Arbetsförmedlingen

Sedan 2007 får unga under 25 år inte ta del av arbetsförmedlingens arbetsmarknadsutbildningar. Utbildningar som i hög grad leder till en anställning, då Arbetsförmedlingens utbud ska anpassas efter behoven på arbetsmarknaden. Arbetsförmedlingen har just nu stora resurser men de får inte användas till att ge unga en yrkesutbildning. Med andra ord inte till nyttiga åtgärder som leder till anställning. Åldersgränsen för att få del av AF:s utbud ska inte vara åldersrelaterat utan styrts av behoven, arbetsgivarnas och de arbetssökande.

Idag hindras var fjärde rekrytering då det saknas sökande med rätt utbildning trots den mycket höga arbetslösheten. Alltför många unga står utanför arbetsmarknaden genom att de inte kommit in på gymnasiet eller slutfört sin utbildning. Personer som har hög risk att aldrig få ett riktigt fotfäste på arbetsmarknaden, statistiken talar sitt tydliga språk. Ca 60 % av de arbetssökande saknar en gymnasial utbildning.

För att klara välfärden måste vi se till att det finns utbildade personer som kan ta de lediga jobben på den privata och offentliga arbetsmarknaden. Då har vi inte råd att låta de unga vänta till 25 årsdagen för att få en utbildning.

Partikongressen föreslår besluta:

D101:1 att personer under 25 år ska ha samma möjligheter till en arbetsmarknadsutbildning som de som är över 25 år

Lena Palmén

Borås arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D102

LUNDS ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Stärk incitamenten för arbetsgivarna att bidra till hög sysselsättning

Den borgerliga regeringen har konsekvent drivit en politik för att öka skillnaderna mellan personer i arbete och de som av en och annan anledning har hamnat i utanförskapet. Motiveringen till detta påstås vara att öka drivkrafterna för de arbetslösa att ta de arbeten som erbjuds. Efter 6 år med en borgerlig regering kan vi konstatera att denna politik inte fungerar eftersom den bygger på en falsk uppfattning. Personer väljer inte att vara arbetslösa för att det är bekvämare än att arbeta. Arbetslösheten beror på bristande efterfrågan på arbetskraft och att de arbetslösas kompetens inte matchar företagets behov.

Istället för att ensidigt se på drivkrafterna för den arbetslösa att hitta ett nytt arbete kan det behövas att incitamenten ses över för de som verkligen har möjlighet att påverka sysselsättningen och arbetslösheten, nämligen hos arbetsgivarna.

Idag finns olika subventioner vid anställning av personer som befinner sig långt från arbetsmarknaden såsom nystartsjobb och särskilt anställningsstöd. Men för att dessa anställningsåtgärder ska få större effekt kan man tänka sig att titta närmare på arbetsgivarens totala kostnad. Man kan till exempel införa ett system som ger arbetsgivaren lägre arbetsgivaravgift för den totala lönekostnaden i företaget när det utökar antalet anställda, kombinerat med att avgiften blir högre när företaget drar ned på antalet anställda. Hur ett sådant system utformas bör utredas närmare.

Utformningen av ett sådant system är inte helt enkel att åstadkomma, eftersom man måste undvika att företag med ekonomiska problem slås ut på grund av ökade arbetsgivaravgifter. Å andra sidan förekommer det att företag idag drar ned på personalen, då det kortsiktigt är ett billigt sätt att öka sin vinst.

Partikongressen föreslås besluta:

- D102:1 att Socialdemokraterna utreder ett system för att förstärka de ekonomiska incitamenten för företag att nyanställa personer och förhindra neddragning av personal genom till exempel att se över arbetsgivaravgifterna för den samlade lönekostnaden
- D102:2 att ett sådant system anpassas så att företag med ekonomiska svårigheter inte riskerar att slås ut
- D102:3 att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

Mats Nilsson

Lunds arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D103

KARLSKRONA ARBETAREKOMMUN

Sysselsättningsgarantin (Fas 3)

Sedan införandet av Fas 3 i mars 2009 har den sista fasen i sysselsättningsgarantin ökat lavinartat, juni 2012 har den passerat 31 000 deltagare. Riksdagen beslutade och gav i uppdrag till regeringen att man skulle stoppa anvisningarna till Fas 3 i juni 2011, ett beslut som regeringen har valt att ignorera. Det som dock har hänt är att under inledningen av innevarande år bytte regeringen namn från Fas 3 till Sysselsättningsgaranti.

Deltagaren i Fas 3 får leva på en minimal ersättning. För de som inte uppfyller kraven för A-kassan utbetalas 223 kronor per dag i 450 dagar.

Därefter får personen vända sig till socialtjänsten eller av någon annan. Om personen tidigare har haft arbetslöshetsersättning motsvarar aktivitetsstödet 65 procent av den tidigare dagsförtjänsten (max 680 kronor per dag för den som arbetat heltid).

Anordnare/arbetsgivare får 5000 kr i månaden för varje anvisad person i Fas 3. Det är anmärkningsvärt att regeringen inte satsar mer på att få arbetslösa att delta i arbetsmarknadsutbildningar, då detta underlättar för att komma in på arbetsmarknaden.

Partikongressen föreslås besluta:

- D103:1 att verka för att stoppa anvisningarna till Fas 3 enligt Riksdagens beslut
D103:2 att verka för att använda det bidrag som ges till anordnare/arbetsgivare (5000 kronor i månaden) för utbildning och ökade arbetsmarknadsutbildningar för arbetslösa

Rödeby S-förening, Varvets S-förening, S- Kvinnor i Karlskrona, IF Metalls S-förening, Kommunals S-förening och Handels S-förening
Karlskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D104

NYBRO ARBETAREKOMMUN

Tryggare arbetsmarknad - för alla

Sakta men säkert växer det fram en allt otryggare arbetsmarknad i Sverige. Ett mål som sittande regering haft sedan 2006 men inte varit så tydligt som det är nu. Den modell vi har i Sverige med en minimilön på 0:- i de fall kollektivavtal saknas, är helt beroende av att just kollektivavtal finns på våra arbetsplatser. Kollektivavtalen är det som garanterar en trygghet för de som är anställda. Det kan vara schemaläggning, arbetstider, ob- ersättningar, löner m.m.

Det är extra viktigt för de grupper som via arbetsförmedlingen blir placerade med bidrag som exempelvis, lönebidrag, nystartsjobb m.m.

Dessa anställningsformer är mycket lukrativa för arbetsgivaren och kan om de inte används på rätt sätt drabba de som redan erhåller anställning på det aktuella företaget i form av exempelvis lönedumpning. De kan också bli en osund konkurrens om riktiga jobb.

Partikongressen föreslås besluta:

- D104:1 att socialdemokraterna verkar för att inga placeringar under några arbetsmarknadspolitiska åtgärder/insatser får göras om arbetsgivaren saknar giltigt kollektivavtal med arbetstagarorganisationen för gällande bransch
D104:2 att Socialdemokraterna i de fall där lagar sätter stopp för sådana åtgärder verkar för skarpare skrivningar i de regler som skall gälla för arbetsmarknadspolitiska åtgärder/insatser där inga placeringar får göras med sämre villkor än de i kollektivavtalet för gällande bransch

Anders Lundell

Nybro arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D105

GÄVLE ARBETAREKOMMUN

Upphandlingsregler vid arbetslöshetsprojekt- och utbildningar

Dagens upphandlingsregler gör att projekt som skulle vara till gagn för de arbetslösa inte blir av. Försäkringskassan och Arbetsförmedlingen kan inte samverka med varandra eller med de aktörer som de skulle kunna göra bra samarbeten med. Sådana samarbeten som skulle gynna arbetslösa.

Det finns exempel på lyckade projekt mellan Försäkringskassan, Arbetsförmedling och Folkhögskolor som inte kunnat fortsätta, inte pga. att medel inte funnits utan därför att de måste upphandlas.

Vi önskar att det fanns ett system där det vore möjligt för Arbetsförmedlingen och Försäkringskassan att samverka med andra offentliga aktörer när det gäller kurser och utbildningar för arbetslösa. Exempelvis är våra folkhögskolor bra på att studiemotivera de som står längst från arbetsmarknaden. Vi tror att genom samarbeten och samverkan i den här typen av kurser och utbildningar så skulle vi ha bättre resultat för de medel som satsas. Viss typ av kurs eller utbildning är förtjänt av att komma igång ”på en gång”, men när det ska upphandlas kan det inte ske.

Vi måste lita på att Försäkringskassan och Arbetsförmedlingen har koll på vad som behövs och att de har koll på vilka de skulle vilja göra det tillsammans med. Helt enkelt lita på deras omdöme. Vi måste lita på att offentliga aktörer utför sina uppdrag på ett proffsigt sätt.

Partikongressen föreslår besluta:

D105:1 att det ska vara möjligt för Försäkringskassan och Arbetsförmedlingen att samverka, utan upphandling, med andra offentliga aktörer i utbildningar och projekt för arbetslösa

Carina Holm

Gävle arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D106

HANINGE ARBETAREKOMMUN

Utbildningsvikariat

På gott och på ont kan konstateras att arbetslivet ständigt utvecklas vilket ställer nya, högre krav på arbetskraftens kompetens. Det är också en högst mänsklig drivkraft att få möjlighet att kunna utvecklas i sitt arbete.

Arbetsgivare kan från tid till annan ha svårt att av egen kraft tillmötesgå individens behov av utveckling, även om det i ett längre perspektiv kan ge arbetsgivaren en bättre konkurrensfördel. Samtidigt måste konstateras att arbetslöshet ett oerhört slöseri med både mänskliga resurser och möjlig arbetstid.

Av dessa två problem kan det skapas en nygammal möjlighet; utbildningsvikariat. Ett utbildningsvikariat kan skapa möjlighet för individer att kunna komma in på arbetsmarknaden under tiden som andra får möjlighet att kompetensutveckla sig. Arbetsgivare får möjlighet att höja kompetensen hos sina anställda samtidigt som möjlig arbetstid är intakt, då den som genomgår utbildning ersätts av till viss del subventionerad vikarie. Det kan också tänkas att arbetsgivaren ska kunna få ett visst stöd för själva utbildningskostnaden. För den som är arbetslös är det som sagt en möjlighet till nya färskare referenser och i förlängningen ett arbete.

Utbildningsvikariatet ska självklart hanteras av Arbetsförmedlingen som då kan matcha arbetssökande till detta, likväl som till andra lediga arbeten. Utbildningsvikariatet ska inte ses som en ny anställningsform och lönen ska därför självklart vara i enlighet med gällande kollektivavtal.

Ett utbildningsvikariat måste naturligtvis konstrueras på sådant sätt att det inte undantränger arbetsgivarens kompetensutvecklingsansvar eller möjligheten till nya anställningar. Detta lämnas med varm hand över till de som är bättre skickade att räkna på olika nivåer för subvention.

Partikongressen föreslås besluta:

D106:1 att införa utbildningsvikariat inom ramen för den nationella arbetsmarknadspolitiken

Meeri Wasberg

Haninge arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D107

ASKERSUNDS ARBETAREKOMMUN

Uteblivna försäkringsförmåner för lönebidragsanställda

Lönebidragsanställda människor mister alltför ofta försäkrings- och pensionsförmåner genom att arbetsgivaren inte betalat in avgifterna. Arbetsförmedlingen har inte kontrollerat som de ska enligt reglerna

eller blivit direkt lurade av arbetsgivarna. Detta är ett bedrägeri som drabbar redan svårt utsatta människor på uppåt flera hundratusentals kronor i förlorade försäkringsersättningar eller lägre pension. Arbetsförmedlingen slår ifrån sig och har till och med ljugit inför Riksdagens utredning genom Statskontoret. I de fall där kollektivavtal finns gäller försäkringarna, men det är knappast den lönebidragsanställdes skyldighet att kontrollera detta.

Så här kan det naturligtvis inte få fortgå. Det enda sättet att få ordning på detta vore att Arbetsförmedlingen minskar stödet till arbetsgivaren med samma summa som försäkringsavgifterna kostar och själv ser till att leverera in pengarna. Dessutom att man tar ut administrationskostnaden för detta också ur stödet. Då skyddas de människor, som måste ha en anställning med samhällsstöd.

I de "gamla" fall där människor har blivit utan ersättningar så måste staten genom Arbetsmarknadsdepartementet gå in och ersätta efter samma regler, som om avgifterna hade varit betalda. Sen kan man eventuellt driva en rättsprocess mot de arbetsgivare som handlat bedrägligt.

Partikongressen föreslås besluta:

D107:1 att våra riksdagsledamöter ser till att lagstiftning införs, så att lönebidragsanställda inte drabbas ekonomiskt på grund av Arbetsförmedlingens slarv enligt beskrivning ovan

Elisabeth Lennartsson

Askersunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D108

HELSINGBORGS ARBETAREKOMMUN

Varselavgift i främjandelagen

"Främjandelagen, lagen om vissa anställningsfrämjande åtgärder, lag med regler om varsel vid större friställningar av arbetskraft och om främjande av anställning av personer med arbetshandikapp. t.ex. arbetsmarknadsmässiga (såsom ålder), fysiska, sociala eller psykiska. Lagen främjar även stödåtgärder för handikappade som redan är anställda. Tendenser till en uppdelning av arbetskraften på vad som brukar kallas A-lag och B-lag ska motverkas. Lagen ger samhället rätt till insyn i arbetsgivarens personalpolitik och den bygger i huvudsak på samarbete mellan bl.a. arbetsgivare och fackföreningar."-
<http://www.ne.se/främjandelagen>, Nationalencyklopedin, hämtad 2012-08-20.

Enligt främjandelagen ska en arbetsgivare som ämnar genomföra en driftsinskränkning, som kan medföra uppsägningar, varsla arbetsförmedlingen om detta minst två månader före om högst 25 arbetstagare berörs, minst fyra månader före om fler än 25 men högst 100 arbetstagare berörs och minst sex månader före om fler än 100 arbetstagare berörs av uppsägning.17§ främjandelagen står:

"Arbetsgivare, som uppsåtligt eller av grov oaktsamhet underlåter att varsla om driftsinskränkning enligt vad som föreskrives i denna lag, kan åläggas att utge en särskild varselavgift till staten.... Varselavgift

fastställes för varje påbörjad vecka som varsel försumrats samt bestämmas till lägst 100 och högst 500 kronor för varje arbetstagare som beröres av driftsinskränkningen”.

Syftet med lagen är att samhället ska ha möjlighet att förbereda sig för att ta emot de uppsagda som går ut i arbetslöshet. Därför är det viktigt att ett brott mot lagen ska vara så pass kännbart att en arbetsgivare inte ska känna sig frestad att låta bli att varsla arbetsförmedlingen.

Partikongressen föreslås besluta:

D108:1 att varselavgifterna i främjandelagen höjs

IF Metall Nordvästra Skåne S-förening

Helsingborgs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D109

LANDSKRONA ARBETAREKOMMUN

Varselavgift i främjandelagen

”Främjandelagen, lagen om vissa anställningsfrämjande åtgärder, lag med regler om varsel vid större friställningar av arbetskraft och om främjande av anställning av personer med arbetshandikapp, t.ex. arbetsmarknadsmässiga (såsom ålder), fysiska, sociala eller psykiska. Lagen främjar även stödåtgärder för handikappade som redan är anställda. Tendenser till en uppdelning av arbetskraften på vad som brukar kallas A-lag och B-lag ska motverkas. Lagen ger samhället rätt till insyn i arbetsgivarens personalpolitik och den bygger i huvudsak på samarbete mellan bl.a. arbetsgivare och fackföreningar.” –

<http://www.ne.se/främjandelagen>, Nationalencyklopedin, hämtad 2012-08-20.

Enligt främjandelagen ska en arbetsgivare som ämnar genomföra en driftsinskränkning, som kan medföra uppsägningar, varsla arbetsförmedlingen om detta minst två månader före om högst 25 arbetstagare berörs, minst fyra månader före om fler än 25 men högst 100 arbetstagare berörs och minst sex månader före om fler än 100 arbetstagare berörs av uppsägning.

I 17§ främjandelagen står: ”Arbetsgivare, som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet underlåter att varsla om driftsinskränkning enligt vad som föreskrives i denna lag, kan åläggas att utge en särskild varselavgift till staten. ... Varselavgift fastställes för varje påbörjad vecka som varsel försumrats samt bestämmas till lägst 100 och högst 500 kronor för varje arbetstagare som beröres av driftsinskränkningen”.

Syftet med lagen är att samhället ska ha möjlighet att förbereda sig för att ta emot de uppsagda som går ut i arbetslöshet.

Därför är det viktigt att ett brott mot lagen ska vara så pass kännbart att en arbetsgivare inte ska känna sig frestad att låta bli att varsla arbetsförmedlingen.

Partikongressen föreslås besluta:

D109:1 att varselavgifterna i främjandelagen höjs

Mikael Andersson, Anna Fernebro och Jessica Olofsson
Landskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D110

VÄRMDÖ ARBETAREKOMMUN

Värdera också kunskap som inhämtats vid sidan av det formella utbildningssystemet – informellt lärande

Den enskilt viktigaste faktorn för att få jobb är en bra utbildning. Det ger både kunskap och självförtroende att klara sig på arbetsmarknaden och i arbetslivet. Därför är det naturligt att politiken i första hand inriktas på att personer med otillräcklig skolunderbyggnad ska uppmuntras att skaffa sig bättre utbildning genom formella studier. Och för att uppnå detta kan det göras mer, både inom ramen för utbildningspolitiken och inom ramen för arbetsmarknadspolitikerna. Denna motion handlar just om skärningspunkten mellan dessa politikområden.

Skolan har inte längre ”kunskapsmonopol”

Idag är det inte längre den formella skolan som är den huvudsakliga källan till kunskap och kompetens. Den snabba tekniska utvecklingen, den alltmer lättillgängliga informationen och det livslånga lärandet gör det både möjligt och nödvändigt att inhämta kunskap på många sätt, i många olika former och i flera skeden av livet. Företagsförlagda utbildningar blir allt viktigare för individens kompetensutveckling liksom för att säkra arbetsgivares kompetensförsörjning.

I samhället som helhet finns ett gigantiskt utbildningsutbud, både offentligt och privat finansierat, för de som redan är inne på arbetsmarknaden. Men för de som står utanför arbetsmarknaden är resurserna begränsade och utbudet av realistiska alternativ för att öka sin kompetens betydligt mer begränsade. Alltför många människor sysselsätts i åtgärder utan tydliga förväntningar på kompetensutveckling, än mindre att de får sin ökade kompetens dokumenterad. Inom FAS 3, idag Sveriges största arbetsgivare, finns åtskilliga exempel som illustrerar detta.

Viktigt att värdera och dokumentera kunskap – få ett kompetensbevis

Hur underlättar vi kompetensutveckling och stärkt självförtroende för dem där en återgång till det formella skolväsendet inte är en realistisk väg för utbildning och förkovran? Hur stora ansträngningar samhället än gör för att skapa formella utbildningsvägar som passar för alla så kommer det alltid att finnas en grupp för vilka en återgång till ”skolan” inte är ett bra alternativ, men som ändå kan utveckla sin kunskap och kompetens genom andra insatser. Här finns det bra erfarenheter från andra länder som vi kan lära oss av. Ett sådant är Storbritannien som sedan länge arbetar med att värdera kunskapsinhämtande utanför det formella skolväsendet, och därmed uppmuntra också informellt lärande. En metod för detta kallas Open College Network (OCN).

Det är idag en begränsning att endast den formella utbildningen har ett erkännande från samhället. Ett argument har varit svårigheten att värdera kunskap som inhämtats på annat sätt. OCN är en metod för att kvalitetssäkra, erkänna och kommunicera också detta lärande. Det kan ske inom föreningslivet, genom eget företagande, företagsinterna utbildningar, hos andra utbildningsaktörer, inom olika offentliga verksamheter, på kurser anordnade av arbetsförmedlingar och mycket annat. Den är flexibel nog att kunna tillämpas på vilket ämnesområde som helst, och bygger på att man kan strukturera och förutsäga målen för lärandet, de s.k. läranderesultaten. En utbildnings innehåll förankras i ett nätverk och hos lokala/regionala aktörer som berörs av utbildningen. Där spelar exempelvis blivande arbetsgivare en viktig roll.

Bristen på bevis för icke-formell kunskap försvårar inträde till arbete och utbildning

Den rådande mismatchen mellan skolan och arbetslivet är idag ett stort samhällsproblem. Kopplingen mellan skola och arbetsliv är alltför svag och för många arbetsgivare har rekryteringen av nya medarbetare försvårats då utbildningssystemen inte motsvarat företagets krav och önskemål på kompetens. Detta är kopplat till de snabba förändringarna på bl.a. arbetsmarknaden. Den demografiska utvecklingen gör att dess problem riskerar att öka. Till detta kommer regionala och inomregionala skillnaderna gällande åldersstruktur, näringslivsstruktur, utbildningsnivå och sysselsättningsgrad. Enbart generella, nationella lösningar kommer inte att vara tillräckliga utan mer av lokala och regionala initiativ kommer att behövas.

Genom värderande dokumentation (validering) av lärande också vid sidan om det formella utbildningssystemet stärks självkänslan hos fler personer som idag saknar dokumenterad återkoppling på sin kompetens. Därmed får fler kraft att mobilisera sin egen energi i positiv riktning till arbete och/eller formell utbildning. Genom att synliggöra individers faktiska lärande ökar hans/hennes anställningsbarhet, och för en del uppstår eller ökar förmågan att skapa sina egna jobb.

Ett väl fungerande samhälle kräver att offentlig och privat sektor går i takt. Detta gäller i mycket stor utsträckning arbetsmarknadsåtgärder. Om dessa inte ses som relevanta av den privata sektorn minskar värdet av åtgärderna radikalt. Validering är en process där samarbete mellan kommun, företag och organisationer är inbyggt. Och de fackliga organisationerna ges en direkt möjlighet att medverka.

En svensk modell skulle behöva utvecklas

Utvecklingen av en svensk metod för validering av informellt lärande skulle fylla ett tomrum i svensk utbildnings- och arbetsmarknadspolitik. Den har sin plats i både hög- och lågkonjunktur. I ekonomiskt svåra tiderna framstår metodens förtjänster som särskilt tydliga, och ökar möjligheterna att minska utanförskapet. Med en framgångsrik spridning kan metoden bli ett effektivt verktyg för varje kommun som dessutom leder till att kommunens kostnader minskar och att skatteintäkterna ökar. För företag underlättar den att nuvarande och framtida personal har verifierade adekvata kunskaper och färdigheter.

Men modellen för att validera kunskaper vid sidan om det formella utbildningssystemet behöver utvecklas och spridas. En idé kan vara att bilda en förening, där i första hand kommuner erbjuds att bli medlemmar. Föreningens uppgift skulle vara att ta tillvara medlemmarnas gemensamma intressen när det gäller lärandeprocesser och arbetsmarknadsåtgärder, samt verka för en samverkan kring och utveckling av metoden inom kommuner och landsting i Sverige.

Partikongressen föreslås besluta:

- D110:1 att det i det nya partiprogrammet skrivs in en text om värdet av att utveckla och sprida en svensk metod för validering av kunskap och kompetens som inhämtas vid sidan av det formella utbildningsväsendet
- D110:2 att alla åtgärder inom arbetsmarknadspolitiken innehåller preciserade krav på kompetensutveckling, samt fungerande modeller för att få detta dokumenterat

Lars Bryntesson

Värmdö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D111

MOTALA ARBETAREKOMMUN

Återinför AMU-utbildningen

Alla människor klarar inte att läsa på gymnasiet eller högskolan. Trots detta måste de ändå ha rätt att få en utbildning som ger en plåtå att stå på för att gå vidare till egen försörjning.

Det är därför viktigt att vi återinför Arbetsmarknadsutbildningar (AMU).

AMU – utbildningen hade på sin tid hög status och gav många möjlighet att få jobb. Där fanns utbildning för både praktiska produktionsjobb och administrativa jobb. Utbildningen bör, som då, individanpassas och baseras på kunskapsnivån vid kursstarten. Det gör att alla får möjlighet till utbildning utifrån den egna kompetensen. Det är människor med låg utbildning som står längst från arbetsmarknaden. De som inte klarar en generell gymnasie- eller högskoleutbildning. En AMU-utbildning som utgår från individens egen kunskapsnivå leder inte bara till egen försörjning utan också till att stärka självkänsla och självförtroende. Det måste vara varje människas rättighet att få känna att man duger och att kunna göra rätt för sig.

För att skapa ytterligare arbetstillfällen bör vi återskapa ett Samhall som ger möjlighet för människor som inte platsar på den öppna arbetsmarknaden. Vi måste ge möjlighet till arbete och självförsörjning, även de som inte har studiebegåvning. Det måste i förlängningen vara en kostnadsbesparing med mindre bidrag och högre skatteintäkter.

Partikongressen föreslås besluta:

- D111:1 att kvalificerade arbetsmarknadsutbildningar återinförs
- D111:2 att Samhall återskapas till det ”social företag” det var från början

Irene Karlsson

Motala arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D112

ÖREBRO LÄNS PARTIDISTRIKT

Öka Arbetsförmedlingens ansvar för den lokala arbetsmarknadspolitiken

Ge kommuner och Arbetsförmedlingen mandat att tillsammans besluta om finansiella medel för genomförande av lokala arbetsmarknadspolitiska handlingsplaner. Delar av Arbetsförmedlingens resursanvändning behöver analyseras, planeras och beslutas i samråd med kommunerna.

Det är staten som ansvarar för arbetsmarknadspolitiken. Riksdag och regering anger målen, vilka åtgärder som ska finnas, samt anslår medel för verksamheten. Kommunernas formella ansvar för arbetsmarknadspolitiken är begränsad men de tar idag ett mycket stort ansvar för politikområdets utformning och insatser på den lokala arbetsmarknaden. Arbetslöshet är svårt för individen och kostsamt för kommunernas ekonomi. Skatteintäkterna sjunker samtidigt som kostnaderna för ekonomiskt bistånd och arbetsmarknadsåtgärder ökar.

Olika näringar kan ha kompetensbrist samtidigt som människor saknar adekvat utbildning och står utan arbete. Det lokala näringslivet har många gånger behov av snabba ”skraddarsydda” utbildnings- och rekryteringsinsatser för att tillgodose arbetskraftsbehovet. Kommunernas arbetsmarknads- och näringslivsenheter samt vuxenutbildning lever nära den realiteten och kostnaderna för att anpassa och matcha mellan människors utbildningsbehov och det lokala arbetslivets behov är ibland stora. Många kommuner tecknar avtal med Arbetsförmedlingen i enlighet med kommunallagen (2007:1360) och har ekonomisk ersättning för arbetsmarknadsinsatser men det saknas resurser för att tillsammans analysera de lokala/regionala behoven och medel för att göra lokalt anpassade utbildningsinsatser.

Arbetsförmedlingen har arbetsmarknadsråd, knutna till vart och ett av de geografiska arbetsmarknadsområdena. Som ett komplement till det finns regionala branschråd. Den lokala/regionala näringsstrukturen styr vilka branschråd som initieras. Vissa branschråd finns även på nationell nivå. I branschråden finns förutom Arbetsförmedlingen, privata och/eller offentliga arbetsgivare representerade. Till detta kommer de regionala kompetensplattformarna som analyserar behoven av kompetensförsörjning och utbildningsinsatser, samordnar detta och samverkar kring genomförande av kompetensförsörjning och planering av utbildning. Med det som kunskapsbas skulle Arbetsförmedlingen mer kraftfullt kunna stödja lokala arbetsmarknadspolitiska planer och tillsätta medel både för planarbete och genomförande av lokalt efterfrågade arbetsmarknads och utbildningsinsatser. Inte minst vid snabba konjunkturförändringar med som leder till uppsägningar kan lokalt anpassade insatser då snabbt tillsättas för åtgärder som rustar människor för kompetensutveckling och nya arbeten.

Samtidigt som staten ansvarar för arbetsmarknadspolitiken har kommunerna en viss skyldighet att agera för att förhindra arbetslöshet genom lagen (1944:475) om arbetslöshetsnämnd. Arbetslöshetsnämnden ska främja kommunala åtgärder för att förebygga arbetslöshet eller minska verkningarna av det. Till detta finns inga särskilda medel idag medan kostnaderna för ekonomiskt bistånd och åtgärder mot arbetslöshet har ökat för kommunerna. Den kommunala finansieringsprincipen beslutades av riksdagen 1993 och innebär att statliga reformer också ges statliga resurser om så krävs för

genomförandet. På liknande sätt kan det vara värdefullt att se hur staten kan kompensera kommunerna för de insatser som idag faktiskt görs och som ligger utanför de avtal som tecknas mellan Arbetsförmedlingen och kommunen. Ovan nämnda kompetensplattformar, arbetsmarknadsråd och branschråd är en värdefull resurs för att minska arbetslösheten och förse arbetsmarknaden med arbetskraft men fyller inte kommunernas behov av lokal styrning av åtgärder och resurser för detta.

Med bl. a regionala utvecklingsprogram, kommunal översiktsplanering, Arbetsförmedlingens arbetsmarknadsprognoser etc. som planeringsbakgrund borde kommuner och lokala arbetsförmedlingar/regionala arbetsmarknadsområden kunna skapa väl förankrade lokala arbetsmarknadspolitiska handlingsplaner tillsammans med den enskilda kommunen och parterna på den lokala arbetsmarknaden. På så sätt kan kommunerna få ett större inflytande på åtgärdernas lokala utformning och svara mot intentionerna med Arbetslöshetsnämnden. Visserligen finns idag möjlighet till finansiell samverkan (FINSAM) och att teckna samverkansavtal mellan Arbetsförmedling, Försäkringskassa och kommunsektorn men det krävs mer ”muskler” än så. En av kommun och Arbetsförmedling gemensamt framtagen lokal handlingsplan för arbetsmarknadspolitiken skulle innebära möjligheter att lösa närliggande utmaningar och långsiktiga strategier för kompetensförsörjning och full sysselsättning.

Det kan vara svårt att förutse förändringar på arbetsmarknaden på kort sikt med tanke på snabba konjunktursvängningar medan det på längre sikt går att se om utvecklingen utifrån t ex demografiska förändringar. Varje kommun är unik och delar samtidigt de stora utvecklingsdragen med omvärlden. Genom att kombinera den samlade kunskapen och erfarenheterna på det lokala planet med de regionala utvecklingsprogrammen och Arbetsförmedlingens arbetsmarknadsprognoser kan man i kommunerna skapa effektiva lokala handlingsplaner för arbetsmarknadspolitiken. Här behövs statliga finansiella medel och handlingsutrymme för att stödja kommunernas ansvar för arbetsmarknadsfrågor.

Partikongressen föreslår besluta:

- D112:1 att Arbetsförmedlingen avsätter ekonomiska medel för att, tillsammans med kommunerna ansvara för analys, framtagande och beslut om lokala arbetsmarknadspolitiska handlingsplaner
- D112:2 att Arbetsförmedlingen ansvarar för att tillsammans med kommunerna samråda med parterna på den lokala arbetsmarknaden vid framtagandet av lokala arbetsmarknadspolitiska handlingsplaner
- D112:3 att Arbetsförmedlingen i samråd med kommunerna ska besluta om ekonomiska medel för lokalt behovsanpassade arbetsmarknadspolitiska åtgärder och utbildningsinsatser i linje med den lokala arbetsmarknadspolitiska planen

Örebro läns partidistrikt

MOTION D113

STAFFANSTORP ARBETAREKOMMUN

Ökad kvalitet i Arbetsförmedlingens (AF) verksamhet

Sedan 2010 gäller Lagen om valfrihetssystem även Arbetsförmedlingen. Sedan dess upplever jag att kvalitén försämrats i de tjänster som upphandlats och den verkar som den enskilde arbetssökande måste vara en ”klok konsument” när han/hon väljer utbildningsaktör så att de inte råkar ut för lycksökare i branschen. Jag har konstaterat att AF:s Arbetsförmedlingens upphandlingssystem avseende yrkesutbildning för arbetslösa måste ses över. Idag verkar det inte finnas någon kontroll över verksamheten. En plan för den enskilda eleven mål med tydliga krav på vad elevens ska erbjudas och vilken målinriktning det ska vara. Man måste kunna kräva att det erforderliga hjälpmedel, kurslitteratur och lokaler när kursen startar. AF måste kräva ett minsta resultat för att utbildningsenheten ska få betalt för sina tjänster. AF måste också reagera positivt på inrapporterade felaktigheter, elever ska få stöd och hjälp vid situationer som upplevs som felaktiga, inte hotas.

Ett exempel från levande livet: Eleverna är testade för att passa för utbildningen och alla har höga förväntningar. AF i Staffanstorp köpte in en kurs som skulle utbilda förare i Helsingborg. När eleverna kommer första dagen finns inga lokaler. De sitter i ett tomt rum. Höga förväntningar som raseras – men lärare som förklarar att det blivit försening.

Det visar sig att:

- Material för teoriutbildning saknas
- Datorer saknas
- Tillstånd för att eleverna ska få framföra något fordon inte finns.
- Inga lärare finns på plats

Så här fortgår det i 14 dagar. Eleverna sitter i tomt rum och tittar på väggarna. Efter 14 dagar kommer fler nya elever skickade från AF. Fortfarande finns inte tillstånd för utbildningen.

För att få rätt på detta förslår jag att man inför en kvalitetssäkring vid upphandlingarna. Ett krav på att eleverna ska tillgodogöra sig utbildningen och att det finns krav på utbildningsenheten att tillgodose eleverna förväntningar på en god utbildning.

Partikongressen föreslås besluta:

- D113:1 att det ska finnas krav på vad eleverna ska prestera för att betalning ska ske
D113:2 att uppföljningar av upphandlade utbildningar ska ske regelbundet
D113:3 att stickprovskontroller ska genomföras så att utbildningen har den kvalitet som utlovats
D113:4 att en kvalitetskontroll genomförs regelbundet
D113:5 att motionen överlämnas till riksdagsgruppen för vidare beredning

Britt Liljekvist

Staffanstorp arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D114

ARVIKA ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Ökad påverkansmöjlighet för deltagare i arbetsmarknadsprogram

Fas 3 är en del av jobb- och utvecklingsgarantin, ett arbetsmarknads-politiskt program som infördes i juli 2007. Programmets syfte sägs vara att erbjuda personer som varit arbetslösa under en längre tid individuella insatser för att de så snabbt som möjligt ska få ett jobb. Jobb- och utvecklingsgarantin är indelad i tre faser. Den första fasen omfattar max 150 dagar och innehåller i huvudsak kartläggning, jobbsökaraktiviteter med coachning och förberedande insatser. Den andra fasen omfattar utöver åtgärderna i första fasen även praktik och arbetsträning vid en arbetsplats.

Den tredje och sista fasen, den som kallas fas 3, infaller efter 450 dagar i programmet. Den som inte har fått ett jobb efter 450 dagar i jobb- och utvecklingsgarantin får sysselsättning hos en så kallad anordnare som Arbetsförmedlingen utser. Varje sysselsättningsperiod i fas 3 får pågå i högst två år.

Bedömer arbetsförmedlaren att det finns en lämplig plats för en deltagare och ur ett arbetsmarknadspolitiskt perspektiv, så måste deltagaren acceptera.

Det finns massor av invändningar mot Fas 3 som jag är övertygad om att kongressen får in motioner om. Invändningar handlar om att många företagare har satt i system att utnyttja möjligheten till gratis arbetskraft. Arbetsförmedlingen har dålig koll på hur många oseriösa företag det finns, ersättningen är för låg, och det råder osäkerhet kring hur många som fått ett jobb tack vare sin fas3-plats.

Denna motion tar fasta på vikten av att deltagare i arbetsmarknadsprogram har stor påverkansmöjlighet själva.

Det finns med dagens system möjligheter för deltagaren att påverka vilken plats som anordnas, men det borde vara en huvudregel att deltagaren söker, eller uppmuntras till att söka egna alternativ och deltagarens egna tankar kring vad som ökar chanserna till en framtida anställning borde vara utgångspunkten.

Partikongressen föreslås besluta:

- D114:1 att jobb- och utvecklingsgarantin lägger en betydligt större fokus på vad deltagaren själv har för tankar och idéer vad gäller arbetsplatsanordning
- D114:2 att det är deltagaren själv som i första hand söker, eller uppmuntras att söka en lämplig arbetsplatsanordning
- D114:3 att deltagaren inte ska tvingas acceptera en av arbetsförmedlingen utsedd arbetsplatsanordning förrän alla alternativ som kommer från deltagaren själv är helt uttömda

Kenneth Johannesson och Marika Jakobsson

Arvika arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D115

BORÅS ARBETAREKOMMUN

Översyn av arbetsmarknadslagarna

En av våra viktigaste politiska frågor är arbetsmarknadslagarna där meningen är att reglera olika villkor mellan arbetsmarknadens parter. Socialdemokraterna har alltid arbetat för att skydda den svagare parten nämligen löntagarna (arbetare, tjänstemän). Socialdemokratiska partiet bildades en gång av fackföreningen för att man visste att man inte skulle få igenom vissa saker i förhandlingar med arbetsgivarna, utan det krävdes också ett politiskt inflytande.

Sedan borgarna tog över regeringsansvaret 2006 har en hel del förändringar gjorts i arbetsmarknadslagarna, vilket har lett till försämringar för löntagarna. Därför krävs nya politiska beslut i riksdagen där arbetare och tjänstemäns villkor förbättras på arbetsmarknaden. Utmaningen för oss socialdemokrater är att anpassa arbetsmarknadslagarna till framtidens arbetsmarknad. Arbetsmarknaden behöver ordning och reda, så att den upplevs som rättvis och jämlik.

Partikongressen föreslår besluta:

D115:1 att Socialdemokraterna arbetar för att för att se över arbetsmarknadslagarna

Benny Rybeck och Sören Björklund

Borås arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

Partistyreliens utlåtande över motionerna A28:3, C62:6, C62:8, C62:11, C63:6, C63:8, C63:11, C64:6, C64:8, C64:11, C65:6, C65:8, C65:11, C66:6, C66:8, C66:11, C67:6, C67:8, C67:11, C68:6, C68:8, C68:11, C69:6, C69:8, C69:11, C70:6, C70:8, C70:11, C71:6, C71:8, C71:11, C72:6, C72:8, C72:11, C73:6, C73:8, C73:11, C74:6, C74:8, C74:11, D75:13, D116:1, D116:2, D116:3, D116:4, D117:1, D118:1, D119:1, D120:1, D121:1, D122:1, D123:1, D124:1, D125:1, D125:2, D125:3, D125:4, D125:5, D125:6, D125:7, D126:1, D127:1, D127:2, D127:3, D127:4, D128:1, D129:1, D130:1, D130:2, D130:3, D131:1, D132:1, D133:1, D134:1, D134:5, D134:8, D134:9, D134:11, D135:1, D136:1, D136:2, D136:4, D136:5, D172:12, F29:15, F52:2, F84:3, F88:1, F124:1, F125:1, F132:2, F132:3

UD3 Utlåtande vuxenutbildning

Utbildning och bildning är nyckeln till frigörelse och utveckling för individen. I kunniga individer ligger vår konkurrenskraft. Sverige är och ska förbli en nation som satsar på kunskap. Vägen framåt är inte låga löner och sämre arbetsmiljö. Ska vi möta utmaningen som ett modernt land med en kunskapsekonomi måste vi investera i vuxenutbildning.

Det finns flera skäl till att ha en väl utbyggd vuxenutbildning som är flexibel och lättillgänglig för alla. Var och en har rätt att utbilda sig, men vi har alla olika förutsättningar att satsa på vår utbildning under olika perioder av livet. Det kommer alltid att finnas personer som av olika skäl behöver fylla igen kunskapsluckor i vuxen ålder. Därför är det för oss socialdemokrater självklart att alla ska få mer än en chans att skaffa sig de kunskaper som behövs för att leva ett gott liv som aktiva samhällsmedborgare och vara efterfrågade på arbetsmarknaden.

Men även för Sveriges konkurrenskraft och möjligheter till ekonomisk tillväxt är en väl fungerande vuxenutbildning av avgörande betydelse. Arbetslösheten i Sverige är nu mycket hög men parallellt med den höga arbetslösheten ser vi flaskhalsar på arbetsmarknaden. Allt fler företag rapporterar svårigheter att – trots hög arbetslöshet – hitta rätt arbetskraft. Stödet till vuxenutbildningen har skurits ned och färre personer studerar idag inom vuxenutbildningen än år 2006. Sverige hade stått starkare idag om fler hade fått effektiva utbildningar.

En stor utmaning i Sverige är att 800 000 personer i arbetsför ålder i Sverige idag saknar gymnasieutbildning, något som kraftigt försvårar möjligheten att få arbete eller att byta arbete om man inte längre trivs med sitt jobb.

Partistyreliens vill att vuxenutbildningen dimensioneras efter människors behov av utbildning och omställning. Sverige ska kännetecknas av att ett livslångt lärande ska vara möjligt för alla. Vuxenutbildningen behöver stärkas och antalet platser inom den kommunala vuxenutbildningen, yrkesvux och Yrkeshögskola behöver utökas. Investeringar behöver också ske i lärcentren, folkbildningen –

studieförbund och folkhögskolor, och i distansundervisning vid högskolor och universitet så att fler människor ges möjlighet att studera på ett sätt som passar dem i deras livssituation. Lärlingsutbildningar ska också utvecklas. En översyn av kontinuiteten i yrkeshögskoleutbildningarna bör göras. Utbildningsutbudet i vuxenutbildningen ska motsvara människors behov.

Behovet att lära sig, utvecklas och byta karriär kommer att öka vilket ställer stora krav på möjligheter till lärande och bra villkor för ledighet för studier. Behovet av en bättre infrastruktur för vuxnas lärande är påtagligt. Partistyrelsen ser dock inte behov av ytterligare en myndighet på vuxenutbildningen område.

Det ska vara en reell möjlighet att studera inom vuxenutbildningen. För att studier ska vara möjligt krävs en bra studiefinansiering som tar hänsyn till att de studerande ofta har försörjningsansvar för barn. För att motivera till att påbörja studier kan det också finnas behov av en kortare tids högre studiefinansiering.

De ökade kraven på ny kunskap och kompetens kräver att individer fyller på med nya färdigheter flera gånger under sitt yrkesverksamma liv. Lärandet i arbetslivet har stor betydelse för företagets konkurrenskraft vad avser arbetsproduktivitet och lönsamhet. Partistyrelsen vill genomföra en långsiktig och strategiskt viktigt reform för att ge alla på arbetsmarknaden möjlighet till kompetensutveckling. Partistyrelsen vill införa en kompetensförsäkring som omfattar alla på den svenska arbetsmarknaden och bygger på arbetslinjen. Kompetensförsäkringen ska göra det möjligt för människor att utveckla sitt kunnande – antingen för att långsiktigt klara att behålla sitt jobb och yrke, eller för att kunna byta arbetsuppgifter, bransch eller yrke. Kompetensförsäkringen ska inte användas för att ersätta befintlig finansiering av utbildningsinsatser utan ge helt nya och utökade möjligheter till kompetensutveckling.

Validering är ett viktigt instrument i det framtida livslånga lärandet. Metoderna för validering behöver utvecklas och människors kännedom om validering behöver öka.

För unga som saknar en gymnasieexamen är fokus på att snabbt komma ut i arbete inte det långsiktigt mest effektiva. Tvärtom kan en insats som leder till ett tillfälligt jobb minska individens möjligheter att klara den egna försörjningen på lång sikt. Kraftfulla, riktade utbildningsinsatser med syfte att lyfta så många unga som möjligt till gymnasiekompetens är viktigare för att pressa tillbaka ungdomsarbetslösheten. Det är att ta ansvar både för samhällsekonomi och för individens möjligheter på lång sikt. En möjlighet till fullföljd gymnasieutbildning i den tidiga vuxenåldern ger den arbetslöse betydligt bättre chanser på arbetsmarknaden i flera decennier framåt. För att pressa tillbaka ungdomsarbetslösheten och ge unga bra förutsättningar att lyckas på arbetsmarknaden vill vi införa ett utbildningskontrakt för alla unga arbetslösa under 25 år som inte fullgjort sina gymnasiestudier. Utbildningskontraktet innebär att den unga erbjuds en individuellt utformad utbildningsplan och garanteras insatser som ska leda fram till gymnasieexamen. För unga som är under 25 år villkoras offentligt stöd vid arbetslöshet med att man följer en handlingsplan som leder till gymnasieexamen.

Det kan tyckas vara en paradox i dessa tider av hög arbetslöshet att Sverige inom en nära framtid kommer att ha stora problem med tillgång till arbetskraft på grund av den demografiska omställningen.

Generationsväxlingen utgör en stor utmaning eftersom tillskottet av arbetskraft stagnerar. Vissa branscher och regioner kommer sannolikt att drabbas av betydande rekryteringsproblem. För att underlätta generationsväxlingen behövs det särskilda insatser för att utbilda unga till de branscher som kommer få stora rekryteringsproblem. Kompetensutveckling av redan befintlig personal är också en viktig del för att omställningen ska fungera väl.

Folkbildningen ska stärkas och utvecklas så att nya målgrupper kan involveras. Grundprincipen i folkbildningen är att den är självstyrande och formar sitt lärande utan statlig inblandning.

Dagens utbildning i svenska för invandrare behöver utvärderas i syfte att förbättra kvaliteten och effektiviteten. Idag är inte utbildningen tillräckligt anpassad till människors förkunskaper och studerande tvingas läsa på för låg nivå vilket i onödan förlänger arbetsmarknadsinträdet. Undervisningsmetoderna behöver utvecklas och teknik behöver i större utsträckning användas i undervisningen. Det är högprioriterat att investera i lärarnas kompetensutveckling då en mycket stor andel av lärarna saknar ämneskompetens i ämnet svenska som andraspråk. Behörighetskravet är dessutom för lågt satt och bör höjas.

Utbildningen i svenska för invandrare ska kunna kombineras med arbete, praktik och andra aktiviteter viktiga för den studerandes språkinläring och försörjning. Samordningen mellan kommunen, sfi-anordnaren, Arbetsförmedlingen med flera behöver vara mycket god för att uppnå god utbildningskvalitet och säkerställa en snabb språkinläring och arbetsmarknadsinträde. Partistyrelsen anser inte det ska lagstiftas om obligatoriska integrationsråd.

Kommunerna ska erbjuda ett kontinuerligt intag av studerande och flexibla studietider. Många som kommer till Sverige talar flera språk och är vana vid akademiska studier. Vi vill att det införs intensivkurser i svenska på högskola eller universitet för de som önskar. En kraftfull satsning på att erbjuda fler studerande svenskundervisning på sitt modersmål behövs och skrivningarna om modersmålets betydelse i läroplan och kursplan stärkas.

Regeringen försöker öka resultaten och genomströmningen i utbildningen i svenska för invandrare med hjälp av en sfi-bonus för de studerande som snabbt når målen. Partistyrelsen anser att sfi-bonusen ska avskaffas och resurser istället läggas på att komma åt de kraftiga bristerna i de grundläggande förutsättningarna för att uppnå god utbildningskvalitet, inte minst lärarnas kompetens. Utbildningen ska ge alla studerande möjlighet att nå målen på kort tid.

Partistyrelsen avvisar tanken om att begränsa antalet terminer i utbildningen svenska för invandrare. Det skulle innebära att de som har en längre väg att gå, exempelvis analfabeter, slussas ut i den kommunala vuxenutbildningen, där det inte blir lättare att anpassa undervisningen individuellt. Den möjlighet till avskiljning från utbildningen i svenska för invandrare som finns idag är tillräcklig.

Personer som skulle ha nytta av utbildningen i svenska för invandrare men som inte sökt sig till utbildningen ska uppsökas och motiveras till att påbörja utbildningen. Utbildningen ska anpassas till de behov som studerande har, till exempel arbetet och omhändertagande av barn.

All officiell statistik ska vara könsuppdelad, så också statistik vad gäller utbildningsbakgrund och utbildningsresultat. Officiell statistik med god kvalitet avseende invandrades utbildningsbakgrund ska finnas. Myndigheterna bör använda samma begrepp så att jämförelser kan göras.

Efter avslutad utbildning i svenska för invandrare ska de studerande erbjudas fortsatta studier, praktik och ges stöd för inträde på arbetsmarknaden.

Partikongressen föreslås besluta:

att bifalla motionerna C62:6, C62:11, C63:6, C63:11, C64:6, C64:11, C65:6, C65:11, C66:6, C66:11, C67:6, C67:11, C68:6, C68:11, C69:6, C69:11, C70:6, C70:11, C71:6, C71:11, C72:6, C72:11, C73:6, C73:11, C74:6, C74:11, D75:13, D116:1, D117:1, D125:7, D126:1, D127:3, D130:1, D134:1, D136:1, D136:4, F84:3, F124:1, F125:1

C62:6 (Hudiksvalls arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C62:11 (Hudiksvalls arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C63:6 (Umeå arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C63:11 (Umeå arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C64:6 (Smedjebackens arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C64:11 (Smedjebackens arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C65:6 (Piteå arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C65:11 (Piteå arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C66:6 (Stenungsunds arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C66:11 (Stenungsunds arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C67:6 (Södertälje arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C67:11 (Södertälje arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C68:6 (Jönköpings arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C68:11 (Jönköpings arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C69:6 (Stockholms partidistrikt) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C69:11 (Stockholms partidistrikt) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C70:6 (Luleå arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C70:11 (Luleå arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C71:6 (Ulricehamns arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C71:11 (Ulricehamns arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C72:6 (Landskrona arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C72:11 (Landskrona arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C73:6 (Hultsfreds arbetarekommun - enskild) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C73:11 (Hultsfreds arbetarekommun - enskild) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

C74:6 (Helsingborgs arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

C74:11 (Helsingborgs arbetarekommun) att verka för en nationell kompetensförsäkring, eller motsvarande, där staten medverkar i finansieringen av arbetstagares kompetensutveckling under anställningstiden

D75:13 (Malmö arbetarekommun) att förutsättningarna för en kompetensförsäkring utreds

D116:1 (Hallsbergs arbetarekommun) att metoder utvecklas för att nå de kvinnor som idag står utanför Sfi

D117:1 (Gävle arbetarekommun) att stödet till folkbildningen ska öka

D125:7 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att SFI-bonusen avskaffas

D126:1 (Sandvikens arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar för att SFI bonusen avskaffas

D127:3 (Linköpings arbetarekommun) att samordningen mellan individen och sfi-anordnare, arbetsförmedling, företag, etc. förbättras för att den enskilda individen får den tid den behöver för att klara sfi-studierna

D130:1 (Norrköpings arbetarekommun) att Socialdemokraterna tar initiativ till att metoder utvecklas för att nå de kvinnor som idag står utanför Sfi

D134:1 (Kristianstads arbetarekommun) att Socialdemokraterna arbetar för att återupprätta det livslånga lärandet

D136:1 (Örebro läns partidistrikt) att verka för utvecklingen av en sammanhållen och långsiktig strategi för arbetslivets kompetensförsörjning

D136:4 (Örebro läns partidistrikt) att verka för att öka antalet platser inom kommunal vuxenutbildning, arbetsmarknadsutbildningar, yrkeshögskolan samt högskola och universitet i syfte att möta behovet av utbildad arbetskraft

F84:3 (Skellefteå arbetarekommun) att Socialdemokraterna satsar på fler utbildningsplatser inom vuxenutbildningen

F124:1 (Hässleholms arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

F125:1 (Perstorps arbetarekommun) att verka för satsningar som ger unga arbetslösa en utbildningsgaranti, med möjlighet till förstärkt studiefinansiering, för att läsa in motsvarande gymnasieexamen

Partikongressen föreslår besluta:

att anse följande motioner besvarade med hänvisning till utlåtandet: A28:3, C62:8, C63:8, C64:8, C65:8, C66:8, C67:8, C68:8, C69:8, C70:8, C71:8, C72:8, C73:8, C74:8, D116:2, D116:3, D116:4, D119:1, D120:1, D121:1, D122:1, D123:1, D124:1, D125:1, D125:2, D127:1, D127:2, D127:4, D128:1, D129:1, D130:2, D130:3, D131:1, D132:1, D133:1, D134:5, D134:8, D134:9, D134:11, D135:1, D136:2, D136:5, D172:12, F29:15, F52:2, F88:1, F132:2, F132:3

A28:3 (Gullspångs arbetarekommun) att ett nationellt program för generationsväxling tas fram så att man kan inskolas i ett yrke (Både inom privat och offentligt yrke)

C62:8 (Hudiksvalls arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskola

C63:8 (Umeå arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskola

C64:8 (Smedjebackens arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskola

C65:8 (Piteå arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskola

C66:8 (Stenungsunds arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkes Komvux och yrkeshögskola

C67:8 (Södertälje arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskola

C68:8 (Jönköpings arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskola

C69:8 (Stockholms partidistrikt) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskola

C70:8 (Luleå arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskola

C71:8 (Ulricehamns arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskolan

C72:8 (Landskrona arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskolan

C73:8 (Hultsfreds arbetarekommun - enskild) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskolan

C74:8 (Helsingborgs arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux och yrkeshögskolan

D116:2 (Hallsbergs arbetarekommun) att arbeta för att alla får den tid inom Sfi som krävs, med utgångspunkt i deras utbildningsbakgrund, för att de ska lära sig svenska tillräckligt bra för att kunna få ett arbete och ett socialt liv utanför familj och släkt

D116:3 (Hallsbergs arbetarekommun) att kräva att statistiken görs könsuppdelad även när det gäller utbildningsbakgrund

D116:4 (Hallsbergs arbetarekommun) att samma begrepp används inom SCB och Skolverkets Sfi-statistik

D119:1 (Stockholms partidistrikt) att Socialdemokraterna utformar ett förslag på utbildningsgaranti för unga arbetslösa inför valet 2014

D120:1 (Valdemarsviks arbetarekommun) att uppdra åt partistyrelsen att ta initiativ till att öka resurserna på dessa områden för att säkerställa vår position som välfärdsnation

D121:1 (Söderköpings arbetarekommun) att uppdra åt partistyrelsen att ta initiativ till att öka resurserna på dessa områden för att säkerställa vår position som välfärdsnation

D122:1 (Sandvikens arbetarekommun) att korttidsbidraget återinförs för baskunskapsskolan genomfört som folkbildning

D123:1 (Borås arbetarekommun) att Socialdemokraterna arbetar för att återinföra korttidsstudiestödet

- D124:1 (Ludvika arbetarekommun) att det Socialdemokratiska partiet verkar för en förbättring av villkoren för gymnasiala studier för personer 20 år och äldre såväl ekonomiskt som med hänsyn till tillgänglighet
- D125:1 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att språkpraktik ska vara en obligatorisk del av SFI-undervisningen
- D125:2 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att det ska utredas på vilket sätt SFI-kurserna för vuxna kan utformas för att undervisningen och språkpraktiken ska gå parallellt med varandra, att eleverna ska få möjlighet att praktisera såväl i olika föreningar och organisationer som på arbetsplatser inom den privata och offentliga sektorn
- D127:1 (Linköpings arbetarekommun) att utvärdera sfi-undervisningens effektivitet utifrån utbildningens längd
- D127:2 (Linköpings arbetarekommun) att utvärdera individanpassningen av sfi-undervisningen
- D127:4 (Linköpings arbetarekommun) att säkerställa att endast lärare med examen i ämnet svenska som andraspråk krävs för att utbildningsanordnarna ska få utföra sfi-undervisning
- D128:1 (Hässleholms arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux
- D129:1 (Perstorps arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux
- D130:2 (Norrköpings arbetarekommun) att Socialdemokraterna arbetar för att alla, oavsett utbildningsbakgrund, får den tid inom Sfi som krävs för att kunna lära sig svenska tillräckligt bra för att kunna ta ett arbete
- D130:3 (Norrköpings arbetarekommun) att Socialdemokraterna tar initiativ till att säkerställa att det finns officiell statistik som ger god, jämförbar och könsuppdelad information om utbildningsbakgrund hos dem som invandrar till Sverige och ska ligga till grund för en väl utformad Sfi-undervisning
- D131:1 (Hörby arbetarekommun) att samtliga restriktioner genom förordning 2011:1108 3 kap 5§ för fortsatt vuxenutbildning tas bort
- D132:1 (Krokoms arbetarekommun) att Socialdemokratiska partiet prioriterar satsningar på yrkesutbildning, såväl korta som längre utbildningar med inriktning på kompetenshöjning
- D133:1 (Göteborgs partidistrikt) att man aktivt arbetar för att införa ett system som ger samma positiva effekter på människors möjlighet att fortbilda sig mitt i arbetslivet så som korttidsstudiestödet som fanns tidigare gav möjligheter till
- D134:5 (Kristianstads arbetarekommun) att det görs en översyn om de ekonomiska möjligheterna att studera, även i vuxen ålder
- D134:8 (Kristianstads arbetarekommun) att utbildningsutbudet måste motsvara behoven och även utbilda mot nischer där behov av arbetskraft finns men där formella utbildningar idag saknas
- D134:9 (Kristianstads arbetarekommun) att satsa på bra lärlingsutbildningar både i samverkan med gymnasieskolorna, fackföreningarna och arbetsgivarna. Kanske med inspiration av det danska lärlingssystemet
- D134:11 (Kristianstads arbetarekommun) att införa en ”livspott” som kan användas någon gång under arbetslivet

D135:1 (Eslövs arbetarekommun) att Socialdemokraterna utreder hur kontinuiteten i yrkeshögskolorna ska ökas

D136:2 (Örebro läns partidistrikt) att verka för att ta fram åtgärder som stimulerar den kompetensutveckling som sker i arbetslivet så att möjligheterna till studier utvidgas för den enskilde

D136:5 (Örebro läns partidistrikt) att verka för att lämplig myndighet får ansvar för frågorna om vuxnas lärande

D172:12 (Jönköpings arbetarekommun) att införa ett kunskapslyft där arbetslösa utan gymnasiekompetens ges möjligheten att läsa in gymnasiekompetens

F29:15 (Kristianstads arbetarekommun) att bygga ut grundläggande vuxenutbildning och att aktivt verka för att alla når gymnasiekompetens och att bygga ut yrkeshögskolan

F52:2 (Trollhättans arbetarekommun) att Socialdemokraterna aktivt verkar för att stärka vuxenutbildningen i landet. Detta skall främst ske genom ökade ekonomiska resurserna till Komvux

F88:1 (Malmö arbetarekommun - enskild) att man stärker komvux position i det svenska samhället

F132:2 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Norrbottens partidistrikt) att investera i den kommunala vuxenutbildningen, lärcentran, folkhögskolor, folkbildning, distansundervisning vid universitet och högskolor för en modern politik för lärande genom hela livet

F132:3 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Norrbottens partidistrikt) att arbeta för tekniska- och vårdutbildningar på mellannivå, och för att fler yrkeshögskoleutbildningar kan genomföras

Partikongressen föreslås besluta:

att avslå motionerna D118:1, D125:3, D125:4, D125:5, D125:6

D118:1 (Göteborgs partidistrikt) att partikongressen ger våra ledamöter i riksdagen i uppdrag att påverka direktiven till folkbildningsrådet

D125:3 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att det ska lagstiftas om införandet av obligatoriska integrationsråd i SFI-skolorna

D125:4 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att det ska utredas på vilket sätt integrationsrådet skall utformas och vilka huvudsakliga uppgifter det bör ha

D125:5 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att integrationsrådet får uppdrag att aktivt verka för att de vuxna som avslutar SFI ska i så stor utsträckning som möjligt placeras direkt i olika verksamheter, som ska vara planerade under SFI – undervisningens period, för att antingen komplettera sina utbildningar, läsa nya kurser för att skaffa sig något yrke eller göra yrkespraktik som kan leda till eventuella jobb

D125:6 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att de vuxna som avslutar SFI ska placeras direkt i olika verksamheter, som ska vara planerade under SFI- undervisningens period, för att antingen komplettera sina utbildningar, läsa nya kurser för att skaffa sig något yrke eller göra yrkespraktik som kan leda till eventuella jobb

MOTION D116

HALLSBERGS ARBETAREKOMMUN

Analfabetismen ökar i Sverige

Statistiska Centralbyrån lämnade en rapport ”Integration – en beskrivning av läget i Sverige 2008”. Den visar hur stora skillnaderna är mellan olika grupper i Sverige.

I rapporten kan man läsa om utbildningsbakgrund för kvinnor och män i 30 års åldern och som bott i Sverige mindre än 5 år under åren 2002-2006. 23 % av kvinnorna från Asien och 21 % av kvinnorna från Afrika hade enbart förgymnasial utbildning. Dessutom visas att hos 21 % av kvinnorna från Asien var utbildningsbakgrunden okänd. Motsvarande siffra för kvinnorna från Afrika var 31 %. Från Skolverket visar Sfi-statistiken att det 2009 fanns 52.331 kvinnor i Sfi varav nästan 15 % hade en skolbakgrund kortare än 3 år. Den siffran har med säkerhet stigit sedan dess. Den största gruppen av nyanlända som inte finns i Sfi är kvinnor – vilket innebär att antalet med nästan ingen skolgång bakom sig är mycket högre.

Det är mycket svårt att få en ordentlig bild av hur förhållandena egentligen ser ut, eftersom uppgifter och statistik när det gäller utbildningsbakgrund dels inte är könsuppdelad dels inte använder samma begrepp.

Om vi i Sverige menar det vi säger om integration och samma möjligheter, om att den etniska mångfalden är berikande och en tillgång för oss alla – både för oss som enskilda människor och som land – då är det dags att agera!

Kvinnor som kommer till Sverige, framför allt de som kommer från Asien och Afrika, har en mycket bristfällig skolgång bakom sig. De får, av olika anledningar, minst Sfi-undervisning och de har svårast att komma ut på arbetsmarknaden. Bland dessa kvinnor ökar analfabetismen. Deras möjligheter att stötta och hjälpa sina barn i skolan blir därmed också mycket begränsade. Deras möjligheter att integreras, få ett jobb och ett socialt liv utanför familj och släkt förblir obefintliga.

Partikongressen föreslår besluta:

- D116:1 att metoder utvecklas för att nå de kvinnor som idag står utanför Sfi
- D116:2 att arbeta för att alla får den tid inom Sfi som krävs, med utgångspunkt i deras utbildningsbakgrund, för att de ska lära sig svenska tillräckligt bra för att kunna få ett arbete och ett socialt liv utanför familj och släkt
- D116:3 att kräva att statistiken görs könsuppdelad även när det gäller utbildningsbakgrund
- D116:4 att samma begrepp används inom SCB och Skolverkets Sfi-statistik

Kicki Johansson och Siv Palmgren

Hallsbergs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D117

GÄVLE ARBETAREKOMMUN

Bättre stöd till folkbildningen

Vi är ett parti som anser att folkbildningen är mycket viktig. Folkbindningen är en grundbult i vårt svenska samhällsbygge. Genom stöd till folkbildning stöttar vi demokrati, debatt och utveckling. Människor ”växer” när de går i studiecirklar, deltar i kulturevenemang och går på kurs. Massvis med deltagare i studieförbundens och folkhögskolornas verksamhet kan intyga detta. Men alla partier anser inte att folkbildningen är så viktig. Stödet till folkbildningen har urholkats under den borgerliga regeringen. Det måste vi förändra.

Partikongressen föreslår besluta:

D117:1 att stödet till folkbildningen ska öka

Carina Holm

Gävle arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D118

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Folkhögskola

Är Folkhögskolor en del av svaret på en av vår tids politiska utmaningar i det mångkulturella och segregerade Sverige?

Den svenska folkhögskolan bär på ett unik pedagogisk svar på politiska utmaningar i det mångkulturella och segregerade Sverige. Men dess möjligheter tas inte tillvara. I dag finns det en bristande förändringsbenägenhet hos våra folkhögskolor där man själv har skapat en inlåsning i gårdagens strukturer. Majoriteten av folkhögskolorna finns i glesbygd. Fler behövs hos framtidens elever, framförallt i miljonprogramsområdena. Folkhögskolorna och staten behöver gemensamt bryta det nuvarande dödläget. Folkbildningen måste få chans att förlösa den bildningspotential som människor bär på och bistå grupper som den traditionella skolan misslyckas med.

Folkhögskolorna formades som internatskolor i ett samhälls resa från jordbrukssamhälle till industrisamhälle. Riksdagen och regering har delegerat ansvaret för folkhögskoleverksamheten till Folkbildningsrådet sammansatt och burna av folkhögskolorna och studieförbunden själva. Folkbildningsrådet fungerar i myndighetens ställe. Denna korporativistiska struktur har varit effektiv för att värna folkbildningens integritet och de institutioner som en gång byggdes. Det har gjort att det är närmast omöjligt för nya folkrörelser eller aktörer att skapa nya folkhögskolor, samtidigt som det har gjort

att det i praktiken försvårar för staten att skjuta till nya pengar. Anslaget fördelas ut på de existerande folkhögskolorna, som inte sällan kämpar med betydande institutionella kostnader och i vissa fall är belägna på platser där det är svårt att nå rätt målgrupp. Under senare år har det starta några nya folkhögskolor som har knoppats av från en befintlig folkhögskola. Ett exempel på detta är romernas folkhögskola i Bergsjön (Göteborg) som var en filial till Göteborgs folkhögskola.

Vi måste skapa nya vägar för att möta det stora utbildningsbehov som finns framför allt i storstädernas miljonprogramområden. Det är oftast ungdomar med utomnordiskt bakgrund som förnekas möjlighet att bryta sitt utanförskap och bidra positivt till samhällsbygget. Folkhögskolans pedagogik har förutsättningar att lyfta och bära elever som traditionella utbildningssystemet misslyckats med. Folkbildningsrådet behöver skapa en oberoende revision av medelstilldelning för folkhögskolorna, som tar ansvar inte bara för att medlen används på rätt sätt, utan till rätt saker.

Partikongressen föreslås besluta:

D118:1 att partikongressen ger våra ledamöter i riksdagen i uppdrag att påverka direktiven till folkbildningsrådet

Backa sdf

Göteborgs partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D119

STOCKHOLMS PARTIDISTRIKT

Inför en utbildningsgaranti för unga

Forskning pekar på att det var breda utbildningsinvesteringar som gjorde det möjligt att under delar av 1900-talet förena hög ekonomisk tillväxt i flera västerländska länder med jämn inkomstfördelning och social sammanhållning. Dessvärre bröts den goda cirkeln av tillväxt och minskade sociala klyftor bröts mot århundradets slut.

I västvärlden håller nu ett nytt arbetslöshetsmönster på att växa fram, där unga som inte klarat sin grundläggande utbildning riskerar att långsiktigt hamna utanför arbetsmarknaden redan från mycket ung ålder. Både svenska och internationella studier ger därtill en samstämmig bild att studieresultaten i hög grad är kopplade till kön, etnicitet och klass.

De som inte fullföljer en grundläggande utbildning, i betydelsen en gymnasieutbildning, är idag kraftigt överrepresenterade bland långtidsarbetslösa, försörjningsstödsberoende och bland dem som beviljas aktivitetsersättning (tidigare förtidspension). Bland dem i åldern mellan 20 och 24 år som har ekonomiskt bistånd som dominerande inkomst är det 70 procent som inte uppnått målen i gymnasieskolan. En stor och växande andel av dem som saknar fullbordad gymnasieutbildning beviljas också aktivitetsersättning. Det handlar om nästan var tionde person i åldrarna under 30 år.

De är också överrepresenterade bland ekonomiskt inaktiva, det vill säga bland dem som står utanför både utbildningssystemet och arbetskraften och inte har någon känd sysselsättning. Andelen unga inom OECD-området som löper stor risk att hamna i varaktiga försörjningsproblem på grund av ofullständig utbildning uppskattas till cirka 30 procent. Sverige är inget undantag.

Till dessa alarmerande siffror om effekten av ofullgångna studier, pekar utvecklingen i Sverige liksom i andra jämförbara länder entydigt på försämrade villkor och växande etableringsproblem för lågutbildade. Utöver det mänskliga lidande som brist på utbildning leder till finns alltså också en risk på en mer samhällelig nivå, där en ökad andel lågutbildade ungdomar leder till såväl minskat skatteuttag som ökade välfärdsklyftor och minskad social sammanhållning som konsekvens.

Att låta detta fortsätta är både en mänsklig och samhällelig katastrof. Som ett medel att vända utvecklingen har TCO föreslagit att en utbildningsgaranti införs för unga under 25 år. Som nytt utbildningspolitiskt mål föreslås att år 2020 ska 95 procent av en årskull ha uppnått målen för en gymnasieutbildning vid 25 års ålder.

Förslaget i rapporten ser i korthet ut som följer. Utbildningsgarantin förverkligas via särskilda utbildningscenter i varje kommun eller gemensamma center för kommuner som sluter amverkansavtal. Utbildningscentren ska bedriva ett kartläggande och uppsökande arbete som täcker alla personer i kommunerna under 25 år som saknar fullständig gymnasieutbildning.

Årliga mål för utbildningscentrens verksamhet utformas i anslutning till kommunernas skolplaner och uppföljning sker i form av kvalitetsredovisning. Andra myndigheter och skolor ska hålla utbildningscentren informerade om unga och unga vuxna som saknar fullbordad utbildning. I ledningsfunktionerna för utbildningscentren ska också företrädare för arbetslivet liksom lokala och regionala högskolor finnas med. Modellen med utbildningscenter kan bygga vidare på det redan etablerade navigatorcenterkonceptet.

Lågutbildade unga och unga vuxna ska slussas över från arbetsförmedlingarna och socialtjänsten till utbildningscentren. På utbildningscentren ska man utforma handlingsplaner i samverkan med de unga som tydliggör vilka steg som måste tas för att förverkliga målet att uppnå en gymnasiekompetens. Det ska också framgå vilken tidsram som gäller. Handlingsplanen kan bland annat, vid behov, inkludera rehabiliterande insatser, kuratorsstöd etc. Planen bygger på ett ömsesidigt ansvar. Den som påbörjar en utbildning erbjuds ett särskilt vuxenstudiestöd samtidigt som den som inte är benägen att hålla överenskommelsen avstås från stöd, det vill säga det ekonomiska stödet är villkorat. Ett mentorssystem ska utformas för att erbjuda de berörda kontinuerligt stöd och vägledning under utbildningsaktiviteten. Totalkostnaden för organiseringen av utbildningsinsatsen, och en utbildningsvolym motsvarande 5 000 studieplatser, beräknas till enligt TCO till cirka 1,5 miljarder kronor.

Förslaget på en utbildningsgaranti för alla unga under 25 år bryter helt mot den inriktning som den nuvarande arbetsmarknadspolitik har. Jobbgarantin som idag är den helt dominerande ungdomsinsatsen innehåller mycket begränsade utbildningsinslag och syftar framför allt till att på så kort tid som möjligt slussa unga till jobb. Det är en mycket kortsiktig inriktad aktiveringspolitik. Jobb behöver inte alltid vara det mest eftersträvarvärda målet. Tvärtom kan en insats som leder till ett okvalificerat jobb minska individens möjligheter att utvecklas och klara egenförsörjningen på längre sikt. Dessutom leder jobbsubventioner ofta till andanträngning och välfärdseffekterna för de arbetslösa är tveksamma. Vad vi behöver är mer av samverkan över de politiska sektorsgränserna, mellan utbildningssystemet och

arbetsmarknadspolitiken. Först då möjliggörs mer långsiktigt inriktade insatser. En utbildningsgaranti skulle vara ett steg i mera långsiktig riktning. En sådan reform skulle ställa större krav på samhället och de berörda unga och unga vuxna. Den vägleds av insikten att ofullständig grundutbildning idag utgör ett permanent hinder för en enskilds etableringsmöjligheter och i ett bredare samhälleligt perspektiv ett hot mot den sociala sammanhållningen.

Mycket av texten och all fakta är saxat ur TCO: s rapport: Utbildningsgaranti i – En väg till arbete. Rapporten är tillgänglig på:
http://www.tco.se/FileOrganizer/TCOs%20webbplats/Publikationer/rapporter/0910%20Utbildningsgaranti%20-%20en%20väg%20till%20arbete_w.pdf

Partikongressen föreslår besluta:

D119:1 att Socialdemokraterna utformar ett förslag på utbildningsgaranti för unga arbetslösa inför valet 2014

Unga S-kvinnor: Rebella
Stockholms partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D120

VALDEMARSVIKS ARBETAREKOMMUN

Kommunal vuxenutbildning och arbetsmarknadsutbildning

Under de senaste åren har resurserna till vuxenutbildningen beskurits kraftigt. Ett samhälle som har som mål att vi ska konkurrera med kunskap och kompetens och inte låga löner måste ha högre ambitioner än vad som varit fallet de senaste åren. I grunden handlar denna fråga om vilken typ av samhälle vi vill leva i framöver. Om vi inte ger människor möjlighet att växa som individer för att ta mer avancerade arbetsuppgifter är det min bestämda uppfattning att vi får ett växande låglönesegment bland befolkningen.

Idag hör vi allt oftare arbetsgivare som pekar på problemen att nyrekrytera personal med adekvat kompetens. Oavsett om det gäller tjänsteföretag eller produktion av olika industridetaljer krävs det hela tiden att personalen har rätt kompetens. Sedan länge känner vi till att det i dagens samhälle inte räcker med att man skaffar sig en utbildning för att sedan arbeta resten av livet. Dagens föränderliga värld och de ökade kraven på ny kunskap och kompetens kräver att individer fyller på med nya färdigheter flera gånger under sitt yrkesverksamma liv.

Uttrycket att det alltid ska vara möjligt att få komplettera bristande grundskoleutbildning lever också det kvar då vi ser att alltför många lämnar grundskolan med ofullständiga betyg. Vårt motto är och ska vara att utbildning leder till jobb som ger människor ökad frihet. Fler människor i arbete ger ökade skatteintäkter som i sig är förutsättningar för vårt välfärdssamhälles utveckling. Att ha ett arbete att gå till oavsett om man är egenföretagare eller anställd ger en känsla av att vara delaktig, behövd och inte minst ökad individuell frihet.

Att erbjuda arbetsmarknadsutbildning som särskilt i konjunktursvängningar parerar och klär på individer ny kunskap har varit och kommer även fortsättningsvis kunna spela stor roll i Sveriges möjligheter att konkurrera med omvärlden.

Partikongressen föreslås besluta:

D120:1 att uppdra åt partistyrelsen att ta initiativ till att öka resurserna på dessa områden för att säkerställa vår position som välfärdsnation

Lars Beckman

Valdemarsviks arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D121

SÖDERKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Kommunal vuxenutbildning och arbetsmarknadsutbildning

Under de senaste åren har resurserna till vuxenutbildningen beskurits kraftigt. Ett samhälle som har som mål att vi ska konkurrera med kunskap och kompetens och inte låga löner måste ha högre ambitioner än vad som varit fallet de senaste åren. I grunden handlar denna fråga om vilken typ av samhälle vi vill leva i framöver. Om vi inte ger människor möjlighet att växa som individer för att ta mer avancerade arbetsuppgifter är det min bestämda uppfattning att vi får ett växande låglönesegment bland befolkningen.

Idag hör vi allt oftare arbetsgivare som pekar på problemen att nyrekrytera personal med adekvat kompetens. Oavsett om det gäller tjänsteföretag eller produktion av olika industridetaljer krävs det hela tiden att personalen har rätt kompetens. Sedan länge känner vi till att det i dagens samhälle inte räcker med att man skaffar sig en utbildning för att sedan arbeta resten av livet. Dagens föränderliga värld och de ökade kraven på ny kunskap och kompetens kräver att individer fyller på med nya färdigheter flera gånger under sitt yrkesverksamma liv.

Uttrycket att det alltid ska vara möjligt att få komplettera bristande grundskoleutbildning lever också det kvar då vi ser att alltför många lämnar grundskolan med ofullständiga betyg. Vårt motto är och ska vara att utbildning leder till jobb som ger människor ökad frihet. Fler människor i arbete ger ökade skatteintäkter som i sig är förutsättningar för vårt välfärdssamhälles utveckling. Att ha ett arbete att gå till oavsett om man är egenföretagare eller anställd ger en känsla av att vara delaktig, behövd och inte minst ökad individuell frihet.

Att erbjuda arbetsmarknadsutbildning som särskilt i konjunktursvängningar parerar och klär på individer ny kunskap har varit och kommer även fortsättningsvis kunna spela stor roll i Sveriges möjligheter att konkurrera med omvärlden.

Partikongressen föreslås besluta:

D121:1 att uppdra åt partistyrelsen att ta initiativ till att öka resurserna på dessa områden för att säkerställa vår position som välfärdsnation

Gerd Aronsson

Söderköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D122

SANDVIKENS ARBETAREKOMMUN

Korttidsbidrag

Borgarna har efter sitt intåg som regering tagit bort ett studieform för de lägst utbildade. Den hette Baskunskapsskolan och bedrevs som folkbildning en gång i veckan. När möjligheten att få korttidsstudiestöd togs bort försvann den möjligheten.

Föräldrar som ville hjälpa sina barn med läxor och behövde bättra på sina kunskaper hade då en möjlighet att göra det. Det måste vara en bra tanke med föräldrarstöd när eleverna får allt mindre stöd i skolan. Data , Svenska, Engelska, Matematik och Samhällskunskap var de ämnen som bedrevs.

Partikongressen föreslås besluta:

D122:1 att korttidsbidraget återinförs för baskunskapsskolan genomfört som folkbildning

Hans Lundgren

Sandvikens arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D123

BORÅS ARBETAREKOMMUN

Korttidstudiestöd

Det försämrade utbildningsstödet för kortare utbildningar har lett till ett allmänt svårare klimat för svensk fackförening att finansiera studierna för sina medlemmar. Det talas alltid om betydelsen av det livslånga lärandet. Studier för fackföreningsrörelsen är efter kollektivavtal och arbetsmiljö en av deras viktigaste verksamheter.

Det krävs nya politiska beslut i riksdagen där studiestöden förbättras både kort- och långsiktigt för ett modernare arbetsliv för löntagarna (arbetare, tjänstemän). Här kan socialdemokraterna visa skillnad genom att vara stödjande för det livslånga lärande genom att återinföra korttidsstudiestödet.

Partikongressen föreslås besluta:

D123:1 att Socialdemokraterna arbetar för att återinföra kortidsstudiestödet

Sören Björklund, Marie Sjöhem, Johan Hallin, Micael Emilsson och Benny Rybeck
Borås arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D124

LUDVIKA ARBETAREKOMMUN

Möjligheter till gymnasiestudier för 20 år och äldre

Alltför många har idag ingen gymnasieexamen. Anledningarna är många. Möjligheterna till att läsa in gymnasiet har allvarligt försämrats. Komvux finns inte längre i ursprunglig form. Studielån ges endast i 2 år för gymnasiestudier eller Folkhögskolestudier.

Om vi underlättar för äldre studiemotiverade att läsa in gymnasiet ökar möjligheten för dessa att få arbete. Det är nu när vi har stor arbetslöshet som vi ska satsa på att utveckla studiemöjligheterna, men med ekonomiskt stöd.

Partikongressen föreslås besluta:

D124:1 att det Socialdemokratiska partiet verkar för en förbättring av villkoren för gymnasiala studier för personer 20 år och äldre såväl ekonomiskt som med hänsyn till tillgänglighet

Jörgen Hammarin och Karin Storbacka
Ludvika arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D125

UPPSALA ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Nyanländas integration i samhället och på den svenska arbetsmarknaden

Integration är nyckeln till gemenskap i ett mångkulturellt samhälle. Den är en viktig förutsättning för att människor med olika bakgrund, kultur och religion ska kunna bygga och utveckla sin gemensamma framtid. Vi kan inte acceptera att segregation och utanförskap blir en norm i samhället samtidigt som främlingsfientligheten sprider sig som en farsot runt om i landet.

Den många gånger omdebatterade frågan om varför politiken inte lyckas hjälpa utlänningar att integreras i samhället har dock ännu inte fått sitt entydiga svar. Jag tycker att det finns en enda viktig faktor som skapar grundförutsättningar för integration: känslan av gemenskap och tillhörighet. En känsla som endast uppstår när människor möter varandra, men också när man är med och bidrar till den

gemensamma utvecklingen. En av politikens största utmaningar idag är att skapa förutsättningar och möjligheter för att människor med olika bakgrund och kultur ska kunna möta varandra. Bara då kan det vara möjligt att närma sig varandra och de relationer som skapas mellan individer, samt solidariteten mellan dessa, kan styrka det sociala bandet och på det viset föds en ny gemenskap. Även nyanländas snabba etablering på arbetsmarknaden har en avgörande betydelse för integrationen. Dock, för att möjliggöra det måste vi börja med att förbättra och utveckla SFI-undervisningen.

Jag anser att språkpraktiken bör vara en stor och viktig del av SFI-undervisningen. För att kunna träna språket räcker det inte att komma till skolan varje dag, memorera ord och träna på grammatik. Den viktigaste faktorn när man ska lära sig ett nytt språk är att använda det praktiskt med människor utanför skolans väggar. Något som är särskilt viktigt för dem som endast träffar sina landsmän på fritiden. Språkpraktiken kommer även att introducera eleverna nya idiomatiska uttryck på svenska, samt till slangspråket som används i det vardagliga livet, och eftersom syftet med språkpraktiken just är att man ska lära sig det funktionella språket, kan och bör praktiken utföras såväl på arbetsplatser inom den offentliga och privata sektorn som inom olika föreningar och ideella organisationer.

Att engagera sig i en förening kan vara ett bra sätt att träffa andra människor och skaffa nya vänner. Den svenska föreningsmodellen är dock okänd för många nyanlända, därför kan det vara svårt för dem att hitta rätt i föreningslivet och ta första steget till en föreningskontakt. Att få praktisera i olika föreningar kommer inte bara utveckla nyanländas språk utan även bredda deras kunskaper om det svenska samhället, eftersom många föreningar engagerar sig i frågor som just berör samhället i stort. Det kan vara såväl politiskt engagerade organisationer och föreningar som är partipolitiskt obundna. Skolans och lärarnas uppgift bör vara att klargöra för eleverna vilka olika föreningar som finns i Sverige i stort och lokalt, anordna möten där föreningars och olika organisationers medlemmar kan träffa SFI-eleverna för att själva kunna berätta och förklara vilka frågor de är engagerade i.

Språkpraktiken hos privata och offentliga arbetsgivare på olika arbetsplatser är också viktig, eftersom det kommer att ge större möjligheter att lära känna den svenska arbetsmarknaden och arbetskulturen. Det kan också hjälpa dem som överhuvudtaget saknar något yrke och arbetslivserfarenhet att lättare kunna orienteras i sina framtida yrkesval när de avslutar SFI, eftersom de får möjlighet att lära känna olika yrkeskategorier och prova på olika arbetsuppgifter samtidigt som de utvecklar sina språkliga kunskaper.

Jag anser dock att klassrummet och språkpraktiken bör gå hand i hand. Eleverna måste få möjlighet att reflektera över allting de gör på praktikplatsen och analysera det i skolan. Exempelvis, en invandrare som aldrig jobbat under sitt vuxna liv har inte så mycket kunskaper om svensk arbetsrätt och tillhörande lagar. Det finns flera begrepp som är självklara för en infödd svensk, men som för invandraren inte har någon betydelse alls t.ex. tystnadsplikt eller tjänstledighet. Att få lära sådana begrepp i skolan och förstå deras praktiska användning på praktikplatsen kan underlätta, när de söker jobb i framtiden.

Det är också viktigt att människor snabbt ska kunna bestämma vad de vill och kan göra efter SFI. Det är många vuxna idag som klarar SFI-kurserna ganska snabbt. Men i stället för att de lika snabbt ska fortsätta att studera vidare eller göra aktiviteter som kan leda till eventuella jobb, exempelvis yrkespraktik om man redan har något tydligare yrke, fastnar de hemma under en väldigt lång period och konsekvensen blir att allt de har lärt sig i skolan glöms bort. Anledningen till detta är just det att många som avlägger SFI-kurserna vet inte hur och vart de vill fortsätta för att kunna få något arbete. Många av dem anses då vara aktivt arbetssökande, men det enda de utses för är passiviteten. Det behövs en snabb övergång från

SFI till arbetsliv, eller åtminstone till sådana aktiviteter som kan leda till arbete – bron emellan måste vara så kort som möjligt. Dock, för att möjliggöra det måste vi stärka samarbetet mellan arbetsförmedlingen och SFI-skolorna. Jag anser att vi bör införa obligatoriska integrationsråd i alla SFI- skolor. Rådet bör bestå av handledare från arbetsförmedlingen, studievägledare, olika undervisande lärare, även eventuella representanter från socialtjänsten och arbetsmarknadsnämnden skulle kunna ingå i det. Syftet ska vara att på effektivast möjliga sätt hjälpa eleverna under hela studietiden i SFI, utvidga deras omvärldskontakter, anordna praktikplatser åt alla och även hjälpa dem att bestämma vilken inriktning de ska ta och hur de ska fortsätta efter SFI. Det kommer att skapa förutsättningar för att man omedelbart efter SFI-undervisningen ska antingen börja komplettera sin utbildning, läsa nya kurser eller göra yrkespraktik som kan leda till eventuella jobb. Vi kan påskynda dagens alldeles för långsamt pågående process genom att effektivisera arbetet.

Jag tycker även att vi borde avskaffa SFI-bonusen som alliansregeringen har infört som någon slags ”incitament”. Tanken med bonusen är att stimulera nyanlända att snabbare lära sig språket. Jag konstaterar dock att det är ett väldigt ineffektivt incitament. Den som har svårt att lära sig språket, exempelvis på grund av för lite studievana eller på grund av olika sociala och familjesvårigheter kommer inte helt plötsligt att bli bättre för att få lite extra ersättning. Det är enbart de som har förmågan och förutsättningarna för att snabbt lära sig språket som tar del av SFI-bonusen. Det är resurser som i stället skulle kunna investeras i skolan för att förbättra och utveckla förutsättningarna för att lära sig språket för alla elever.

Jag inser att det behövs större satsningar och investeringar både i skolan och på arbetsförmedlingen, men långsiktigt kommer vinsten att bli betydligt större i förhållande till våra investeringar om vi lyckas hjälpa människor att integreras i samhället och på den svenska arbetsmarknaden under så kort tid som möjligt, naturligtvis med hänsynstagande till människors individuella förmågor och bakgrund. Det är inte lätt men det är möjligt. Visst är solidaritet och medmänsklighet väldigt fina ord, dock för dem som förstår deras betydelse. Vi måste kunna motstå SD:s politik med konkreta förslag och inte bara med fina ord.

Partikongressen föreslås besluta:

- D125:1 att språkpraktik ska vara en obligatorisk del av SFI-undervisningen
- D125:2 att det ska utredas på vilket sätt SFI-kurserna för vuxna kan utformas för att undervisningen och språkpraktiken ska gå parallellt med varandra, att eleverna ska få möjlighet att praktisera såväl i olika föreningar och organisationer som på arbetsplatser inom den privata och offentliga sektorn
- D125:3 att det ska lagstiftas om införandet av obligatoriska integrationsråd i SFI-skolorna
- D125:4 att det ska utredas på vilket sätt integrationsrådet skall utformas och vilka huvudsakliga uppgifter det bör ha
- D125:5 att integrationsrådet får uppdrag att aktivt verka för att de vuxna som avslutar SFI ska i så stor utsträckning som möjligt placeras direkt i olika verksamheter, som ska vara planerade under SFI – undervisningens period, för att antingen komplettera sina utbildningar, läsa nya kurser för att skaffa sig något yrke eller göra yrkespraktik som kan leda till eventuella jobb

- D125:6 att de vuxna som avslutar SFI ska placeras direkt i olika verksamheter, som ska vara planerade under SFI- undervisningens period, för att antingen komplettera sina utbildningar, läsa nya kurser för att skaffa sig något yrke eller göra yrkespraktik som kan leda till eventuella jobb
- D125:7 att SFI-bonusen avskaffas

Ermine Gacharian

Uppsala arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D126

SANDVIKENS ARBETAREKOMMUN

Rätten till svenskundervisning

I en rapport från SCB, Integration – en beskrivning av läget i Sverige 2008, visar hur stora skillnaderna är mellan olika grupper i Sverige.

Flertalet av de människor som kommer till Sverige har låg utbildningsnivå. Det betyder inte att alla är analfabeter. De kan läsa och skriva på sitt eget modersmål vad de behöver är undervisning i svenska.

Att våra invandrare får tillgång till utbildning i svenska snabbar på integrationen och minskar utanförskapet, det system som finns idag med bonus är ojämnt och orättvist detta förstärktes när beslutet om SFI bonusen kom att de som kunde tillgodogöra sig svensk undervisningen snabbt skulle få bonus från Staten.

Det är ett orättvist system att de som har studievana och har enklare att studera språk skall få högre och mer i bonus. Det borde vara utbildningsanordnaren som skulle få pengar till kvalitetsutveckling och medel för att utforma nya läromedel.

Partikongressen föreslås besluta:

- D126:1 att Socialdemokraterna verkar för att SFI bonusen avskaffas

Marie Frestadius

Sandvikens arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D127

LINKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Svenska för invandrare

Svenska för invandrare, sfi, är en studieform som genomgått förändringar över tid vad beträffar innehåll, utföraraktörer och studielängd. Detta medför naturligtvis konsekvenser för såväl elever, utbildare samt

kommunerna vari sfi-utbildningen sker. Den totala utbildningstiden för svenska för invandrare är nu satt till ett år för elever med hög, eller medelhög utbildning och två år för lågutbildade samt analfabeter. I realiteten innebär den konkreta studietiden halvdagsstudier. Detta för att öka genomströmningen av elever hos utbildningsanordnarna. Ofta kombinerar eleverna sina studier i svenska för invandrare med andra studier, praktik eller dylikt, vilket innebär att den effektiva studietiden i svenska för invandrare i praktiken riskerar bli splittrad och bara bli hälften så lång. Elever, vilka återkommer till sfi-undervisning, menar att åtgärder som t.ex. språkpraktik inte varit tillräckligt språkinläringseffektiva.

Faktorer som utbildningstradition, utbildningsbakgrund, hälsotillstånd och familjesituation påverkar naturligtvis också den enskilda elevens studietakt samt studieresultat. Utred därför mer systematiskt möjligheter till högre grad av individ-anpassning, t.ex. i form av möjligheter till alternativa studieformer eller anpassad studietid, i vissa fall naturligtvis också kombinerad med t.ex. arbete. Samordning mellan aktörer runt sfi-eleven behöver effektiviseras för att uppnå god utbildningskvalitet och säkerställa en snabb och säker arbetslivsintroduktion.

Aktuell forskning visar att språkinläring de facto tar längre tid än ett år för dem som ska leva i sitt nya hemland. Vad beträffar språkinläring bland vuxna, är det viktigt att formaliserad skolutbildning med ledning av adekvat utbildad skolpersonal följs under en längre tid så språkinläringen får tillräckligt med tid att utvecklas och befästas. Detta måste ske så tidigt som möjligt när individen kommit till Sverige för att undvika den felinläring som riskerar försvåra kommunikationen och därmed också integrationen mellan ”invandraren” och samhället.

Individen måste alltså hinna få den stabila grund att stå på för att klara av att kommunicera med sin omgivning och också klara av de olika situationer man kan hamna i, t.ex. att skriva jobbansökningsbrev, att orientera sig i knappvalssituationer i telefonen hos t.ex. Försäkringskassan och att föra sin talan hos Socialtjänsten, etc. Risken finns annars att vi förlorar den vinst vi får såväl ekonomiskt som kompetensmässigt av en gediget genomförd sfi-utbildning.

Partikongressen föreslås besluta:

- D127:1 att utvärdera sfi-undervisningens effektivitet utifrån utbildningens längd
- D127:2 att utvärdera individanpassningen av sfi-undervisningen
- D127:3 att samordningen mellan individen och sfi-anordnare, arbetsförmedling, företag, etc. förbättras för att den enskilda individen får den tid den behöver för att klara sfi-studierna
- D127:4 att säkerställa att endast lärare med examen i ämnet svenska som andraspråk krävs för att utbildningsanordnarna ska få utföra sfi-undervisning

Eva Numminen och Innerstadens S-förening

Linköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D128

HÄSSLEHOLMS ARBETAREKOMMUN

Utbildning för alla

Socialdemokratin behöver verka för riktade satsningar på yrkeskomvux med fokus på angelägna bristyrkesområden som kan ge möjlighet till förstärkt studiefinansiering. Satsningen bör kunna riktas till unga arbetslösa som saknar gymnasieexamen, personer med gymnasieutbildning men med svaga arbetsmarknadsförutsättningar och personer med examen från yrkesprogram som har behov av fördjupade kunskaper inom något område.

Partikongressen föreslås besluta:

D128:1 att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux

Joachim Fors

Hässleholms arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D129

PERSTORPS ARBETAREKOMMUN

Utbildning för alla

Socialdemokratin behöver verka för riktade satsningar på yrkeskomvux med fokus på angelägna bristyrkesområden som kan ge möjlighet till förstärkt studiefinansiering. Satsningen bör kunna riktas till unga arbetslösa som saknar gymnasieexamen, personer med gymnasieutbildning men med svaga arbetsmarknadsförutsättningar och personer med examen från yrkesprogram som har behov av fördjupade kunskaper inom något område.

Partikongressen föreslås besluta:

D129:1 att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för nationella satsningar på yrkeskomvux

Ronny Nilsson

Perstorps arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D130

NORRKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Utrota analfabetismen

I Statiska Centralbyråns rapport ”Integration – en beskrivning av läget i Sverige 2008” kan vi läsa om utbildningsbakgrund för kvinnor och män vid 30 års ålder och som bott i Sverige mindre än 5 år under 2002-2006.

Rapporten visar att drygt en femtedel av kvinnorna från Asien och Afrika enbart hade förgymnasial utbildning. Dessutom visar den att hos 21 % av kvinnorna från Asien var utbildningsbakgrunden okänd. Motsvarande siffra för kvinnorna från Afrika var 31 %.

I Skolverkets Sfi-statistik kan vi läsa att det 2009 var 52 331 kvinnor som läste Sfi varav nästan 15 % hade en skolbakgrund kortare än tre år. Den siffran har med säkerhet stigit sen dess.

Eftersom uppgifter och statistik när det gäller utbildningsbakgrund dels inte är könsuppdelad dels inte använder samma begrepp är det svårt att få en rättvisande bild av hur förhållandet egentligen ser ut. Vi vet dock att den största gruppen av nyanlända som inte finns i Svenska för invandrade (Sfi) är kvinnor. Detta innebär att antalet kvinnor med nästan ingen skolgång bakom sig kan befaras vara mycket högre än vad som redovisas ovan. Många kvinnor har stora brister i kunskapen att läsa och skriva och många är analfabeter och med det långt från möjligheten till att vara delaktig i samhället och till arbete och egen försörjning. Ett faktum som inte bara påverkar kvinnorna utan också deras barn.

Kvinnor med bristande utbildning, eller kanske ingen alls, får ofta och av olika anledningar minst Sfi-undervisning och fastnar därför i analfabetismen. Deras möjlighet att stötta och hjälpa sina barn i skolan blir därmed också begränsade. Många lever, tillsammans med sina barn, i fattigdom. Deras möjlighet att integreras, få ett arbete och ett socialt liv utanför familj och släkt förblir obefintligt.

Partikongressen föreslås besluta:

- D130:1 att Socialdemokraterna tar initiativ till att metoder utvecklas för att nå de kvinnor som idag står utanför Sfi
- D130:2 att Socialdemokraterna arbetar för att alla, oavsett utbildningsbakgrund, får den tid inom Sfi som krävs för att kunna lära sig svenska tillräckligt bra för att kunna ta ett arbete
- D130:3 att Socialdemokraterna tar initiativ till att säkerställa att det finns officiell statistik som ger god, jämförbar och könsuppdelad information om utbildningsbakgrund hos dem som invandrar till Sverige och ska ligga till grund för en väl utformad Sfi-undervisning

Irma Görtz och Georgette Melki

Norrköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D131

HÖRBY ARBETAREKOMMUN

Vuxenutbildning

Socialdemokratin har alltid lagt stor vikt på hela livets lärande och detta utan begränsningar för någon. Tyvärr har vi fått uppleva negativa förändringar i och med införandet av den nya gymnasieförordningen GY11. Speciellt förordning (2011:1108) om vuxenutbildning som trädde i kraft 15 december 2011 och som tillämpas på utbildning från och med 1 juli 2012 strider mot allt vi har verkat för. I 3. kap 5§ står det angående behörigheten: ” En elev i gymnasieskolan är inte behörig att tas emot i kommunal vuxenutbildning i en kurs som eleven under hela eller någon del av kurstiden i kommunal vuxenutbildning studerar i gymnasieskolan.

En elev i gymnasiesärskolan är inte behörig att tas emot i särskild utbildning för vuxna i en kurs som eleven under hela eller någon del av kurstiden i särskild utbildning för vuxna studerar i gymnasiesärskolan.”

Det finns gymnasieelever som av olika skäl inte uppnår betygsmålen. Det kan bero på individuell olika mognadsprocesser eller lång frånvaro på grund av sjukdom, sociala problem och annat. För dessa ungdomar förblir dörren för fortsatt lärande och förkovring numera stängd.

Innan reformen var det även möjligt för elever som hade godkända betyg att förbättra dessa genom fortsatt utbildning på komvux. Denna utveckling kommer att på sikt ha stora konsekvenser såväl för den enskilde som för samhället och arbetsmarknaden.

Partikongressen föreslår besluta:

D131:1 att samtliga restriktioner genom förordning 2011:1108 3 kap 5§ för fortsatt vuxenutbildning tas bort

Lena Rosvall och Tommy Neubert

Hörby arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D132

KROKOMS ARBETAREKOMMUN

Yrkesutbildning för vuxna

Vi lever i en föränderlig värld. Det yrke som man som ung lärde sig kanske inte längre finns eller har blivit mycket förändrat. Kanske krävs det bättre/större kompetens för att utföra arbetsuppgifterna på ett riktigt sätt. Till detta kan även läggas att nya yrken uppstår nästan dagligen och kräver sin kompetens.

Yrkesutbildning för vuxna har sittande regering nästan avskaffat och satsar istället på arbeten som inte kräver någon grundläggande kompetens. Med den inriktningen så utarmas Sverige, och svenska tjänster och produkter till ett minimum som inte utvecklar människor eller vårt land.

Många gånger så behöver en arbetstagare en mindre del, en kompetenshöjande kunskap för att kunna behålla en anställning eller bli attraktiv för en ny anställning. Ofta behövs ganska små medel för att bygga på en tidigare god kompetens.

Socialdemokraterna har en stark utbildningstradition i sin historia som har varit mycket lyckosam för hela landet och människorna.

Vårt parti skall fortsätta den vägen till framgång!

Partikongressen föreslås besluta:

D132:1 att Socialdemokratiska partiet prioriterar satsningar på yrkesutbildning, såväl korta som längre utbildningar med inriktning på kompetenshöjning

Jenny Palin

Krokoms arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D133

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Återinför korttidsstudiestödet

Innan hösten år 2006 hade vi möjlighet att läsa/studera på arbetstid, då man hade möjlighet att få korttidsstudiestöd med på den tiden 75 kr i timmen skattefritt. Detta gjorde att väldigt många av våra arbetskamrater valde att läsa upp de ämnen de inte hade betyg i. Detta kunde de göra just för att de fick korttidsstudiestödet där man inte förlorade så väldigt mycket i ersättning.

Detta i sin tur ledde till att vi hade många som satt på utbildningar en heldag varje vecka under en termin för att läsa upp sina betyg och som i sin tur nu hade möjligheten att söka sig vidare till andra arbeten.

För mig och mina kamrater är utveckling och kompetensutveckling oerhört viktigt, vi tycker att alla som vill ska få möjligheten att läsa upp sin kompetens utan att det kräver allt för stort inkomstbortfall.

Om man inte har möjligheten att få en viss kompensation är det väldigt många som inte har råd att läsa upp sina betyg. Vi har många ensamstående föräldrar som redan idag måste vända på varje krona, och som inte har möjlighet att läsa utan att de får en viss ersättning.

Partikongressen föreslås besluta:

D133:1 att man aktivt arbetar för att införa ett system som ger samma positiva effekter på människors möjlighet att fortbilda sig mitt i arbetslivet så som korttidsstudiestödet som fanns tidigare gav möjligheter till

Volvo sdf

Göteborgs partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D134

KRISTIANSTADS ARBETAREKOMMUN

Återupprätta det livslånga lärandet

Efter några års grov misshandel av det svenska utbildningsväsendet utgår vi ifrån att socialdemokraterna återupprättar en skola som bygger på vetenskaplig pedagogisk grund istället för på bevisat dåliga metoder. Såsom att betyg i de skolåren motverkar inläring och verklig förståelse och istället leder till ökad segregering. Vi vill se en skola som ger alla barn och ungdomar möjligheter att utveckla sina förmågor, oavsett social bakgrund eller vilken skola man går på. Och dessa förmågor ska vara möjliga att utveckla även efter att man lämnat ungdomsskolan. Den bästa investeringen för framtiden är ett utbildningssystem anpassat för det livslånga lärandet.

Enligt skollagen har elever rätt att få den stöd och den hjälp de behöver för att uppnå optimala möjligheter för inläring. I verkligheten slirar många kommuner på detta genom att kräva diagnostiseringar eller genom att inte upplysa om elevens rättigheter. Många elevassistenter har dragits in och ofta krävs det väl pålästa föräldrar som överklagar för att eleven ska få rätt stöd. Det är inte lagligt att neka elever hjälp med skälet att det saknas utrymme i budgeten.

Både offentligt drivna skolor och friskolor drivs med samma medel, nämligen skattemedel. Därför borde det vara självklart att ställa samma krav på friskolorna vad gäller bibliotek, skolhälsovård, yrkesvägledning, lokaliteter, utbildade lärare, dokumentering, arkivering av dokument mm. Det ska inte vara möjligt att ta ut vinster ur dessa offentligt finansierade friskolor utan dessa skattemedel ska återinvesteras för elevernas bästa. Från USA där det både finns verksamheter som drivs med vinst och utan vinstsyfte, finns det en flera tunga forskningsrapporter som visar hur mycket sämre utbildningen och vården blir i de verksamheter där ägarna tar ut vinster.

Den borgerliga regeringen har på en mängd olika sätt försvärat möjligheterna till vidareutbildning i vuxen ålder eller för ungdomar med arbetarbakgrund. Vi måste se över möjligheterna både ekonomiskt och vad gäller intagning, arbetslivserfarenhet och resultat ifrån vuxenstudier måste uppvärderas. Det ska åter bli möjligt att kombinera föräldraskap och studier.

Det finns en mängd olika yrken, ofta ganska praktiskt inriktade, som det saknas adekvat utbildning till. Det kan vara allt ifrån telereparatörer till VA-tekniker eller industrielektriker. Därför behövs en regelbunden synkronisering mellan alla parter på arbetsmarknaden som ser till att matcha utbildningarna med den efterfrågan som finns. Tillfälliga utbildningar och kurser kan t.ex. bedrivas som arbetsmarknadsutbildningar, Komvux, KY-utbildningar, folkhögskolor eller studieförbund. Utveckla möjligheterna till bra lärlingsutbildningar som ger tillräcklig formell kompetens. I Danmark finns ett

lärlingssystem som innebär att ungdomarna har en riktig lön men att det förutsätter att de tar eget ansvar för att fixa platsen.

Lärlingsplatser ska inte bara vara en angelägenhet för privata arbetsgivare. Även den offentliga sektorn ska ta sin del av ansvaret - det saknas inte arbetsuppgifter inom offentlig service. Anställ ungdomar till riktiga löner under minst ett års tid så de kommer in i de olika försäkringssystemen. Ge de formella utbildningar som behövs och de blir en erfarenhet rikare. Och problemet med den långsiktiga kompetensförsörjningen minskar.

Under vårt senaste regeringsstyre fanns systemet utbildningsvikariat. Vi skulle vilja vidareutveckla idén till en livspott, en ersättningsform som kan användas för vidareutbildning eller för att prova på något nytt någon gång under arbetslivet. Kanske starta eget? Detta kan vara en chans att undvika sjukskrivningar samtidigt som en arbetslös får att riktigt jobb.

Partikongressen föreslås besluta:

- D134:1 att Socialdemokraterna arbetar för att återupprätta det livslånga lärandet
- D134:2 att personer med funktionsnedsättning verkligen får det stöd och den hjälp de har rätt till enligt skollagen
- D134:3 att samma kvalitetskrav som gäller offentligt drivna skolor ställs på friskolor vad gäller bibliotek, skolhälsovård, yrkesvägledning, lokaliteter, utbildade lärare, dokumentering, arkivering av dokument osv
- D134:4 att det ska inte vara tillåtet att plocka ut vinst vid drift av friskolor
- D134:5 att det görs en översyn om de ekonomiska möjligheterna att studera, även i vuxen ålder
- D134:6 att arbetsliverfarenhet åter värdesätts vid antagningar till högskolestudier
- D134:7 att betyg ifrån vuxenstudier såsom Komvux eller folkhögskola ges samma status vid antagningar
- D134:8 att utbildningsutbudet måste motsvara behoven och även utbilda mot nischer där behov av arbetskraft finns men där formella utbildningar idag saknas
- D134:9 att satsa på bra lärlingsutbildningar både i samverkan med gymnasieskolorna, fackföreningarna och arbetsgivarna. Kanske med inspiration av det danska lärlingssystemet
- D134:10 att satsa även på någon form av offentliga anställningar för arbetslösa ungdomar
- D134:11 att införa en "livspott" som kan användas någon gång under arbetslivet

Oppmanna-Vånga s-förening

Kristianstads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D135

ESLÖVS ARBETAREKOMMUN

Öka långsiktigheten i yrkeshögskolan

Yrkeshögskolan i Sverige syftar till att matcha utbudet av yrkesutbildningar med behoven på arbetsmarknaden. Därför omprövas varje utbildning efter två kursstarter. Men denna snabbriklighet riskerar att göra det svårt att bygga upp kontinuitet i verksamheterna och kan därför leda till större kostnader och sämre kvalitet.

Partikongressen föreslås besluta:

D135:1 att Socialdemokraterna utreder hur kontinuiteten i yrkeshögskolorna ska ökas

David Westlund

Eslövs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D136

ÖREBRO LÄNS PARTIDISTRIKT

Ökade insatser för att förverkliga det livslånga lärandet

Svensk välfärd är beroende av ett framgångsrikt näringsliv, en välutvecklad offentlig sektor, forskning och utveckling som har sin grund i en framtidsorienterad modell för utbildning genom hela livet.

För att Sverige ska klara jobben och utveckla nya näringar som gör landet till en fortsatt stark välfärdsstat krävs stora krafter. Under de senaste 10 åren har möjligheterna för vuxna att delta i utbildning och organiserat lärande försämrats. Andelen vuxna över 25 år som deltar i lärandeaktiviteter är idag lägre än vid 1990-talets mitt enligt TCO. Trots fagra tal om det livslånga lärandet har förutsättningarna skurits ned samtidigt som vi vet att utbildning blir allt viktigare för företagens möjligheter till utveckling.

Sverige har en stolt tradition av utbildning med en väl utbyggd grundutbildning för alla, med folkhögskolor och Komvux samt högskolor och universitet som gjorts tillgängligt för bredare lager och lett till framgångsrika företag och forskning inom bland annat områden som medicin och teknik. Vi har också inom vuxenutbildning under en rad år utvecklat metoder för arbetsplatsförlagt lärande i olika former. Validering har utvecklats som metod för att tillvarata människors förvärvade kompetens och många företag har varit involverade i den processen, som ett exempel kan Teknikcollege nämnas.

Nu är det dags att också göra konkret politik av det livslånga lärandet. Samhället ska bekosta människors grundutbildning och vi behöver nu utveckla system som möjliggör för arbetstagare att under sin yrkeskarriär ansvara för sin kompetensutveckling i samverkan med företag, utbildningsanordnare och

fackföreningsrörelsen. Vi måste också genomföra förändringar som möjliggör för människor att byta yrkesinriktning genom hela livet.

Metall drev för ett antal år sedan kampen för att år 2007 skulle 10 % av arbetstiden ägnas åt kompetensutveckling och människor med högre utbildning har behov av att fylla på med utbildning under yrkeslivet. Med rätt förutsättningar och utveckling kan Sverige klara omställningen till en än mer kunskapsintensiv produktion av varor och tjänster men då krävs en sammanhållen politik för det livslånga lärandet.

Historiskt kan man förklara vår utveckling som ett rikt land utifrån att vi hade en intakt industri medan Europa låg i ruiner efter 2:a världskriget, att stora amerikanska satsningar gjordes på att återuppbygga Europa, att utländsk arbetskraft snabbt rekryterades, att kvinnor togs in i arbetslivet och människor gavs utbildning etc. Men värt att påpeka är också att en stark offentlig servicesektor och generösa inkomstbortfallsförsäkringar gav förutsättningar för utbildning och därmed förmåga till omställning och hög produktivitet hos arbetskraften.

Framtiden innebär större krav på välfärdssystemen, behov av grön omställning av produktion och livsstil, behov att tillvarata mångfaldens möjligheter och människors olika kompetenser, ny teknik inom samhällets olika sfärer – allt från fritid, nöjen, tjänster, industriproduktion, energilösningar etc. För att klara det behöver vi ett smart och flexibelt system för det livslånga lärandet. Modeller, metoder och utvecklingsidéer finns. Viljan hos företag, fackföreningar och utbildningsanordnare finns. Nu behövs en statlig reform och finansiella medel som lägger grunden för framtidens välfärdssverige genom en utvecklad infrastruktur för vuxnas lärande både i grundutbildningar och inom arbetslivet.

Antalet platser för grundutbildning inom högskola och universitet behöver utökas, inte minst inom vissa bristyrken. Arbetsmarknadsutbildningar och kommunal vuxenutbildning behöver stärkas för att möta kompetensbehoven. Antalet utbildningsplatser inom yrkeshögskolan behöver öka för att kunna svara upp mot de behov som arbetslivet har av dessa utbildningar. Resurser för att utveckla och genomföra utbildningar i samverkan med arbetslivet – arbetsplatsförlagt lärande – behöver förstärkas. Det behövs, vid sidan om universitet, högskola och yrkeshögskola, en myndighet som håller samman frågorna om vuxnas lärande. Myndigheten för skolutveckling och Nationellt centrum för flexibelt lärande har avvecklats – myndigheter som kunde ha spelat en strategiskt viktig roll för utvecklingen av det livslånga lärandet, kopplat till arbetslivets utvecklingsbehov och individens behov av utbildning. Satsningar inom vuxenutbildning har istället delvis avstannat. Behovet att lära sig, utvecklas och byta karriär kommer att öka och ställer stora krav på flexibilitet både vad gäller lärande i arbetslivet och bra villkor för ledighet för studier. För att bygga den infrastrukturen för vuxnas lärande behövs en ny myndighet som kan utveckla modeller, system och metoder som svarar mot människors och arbetslivets behov.

Behovet av utbildning kan inte underskattas och det behövs både ett bra utbildningssystem från förskola till universitet samt möjligheter till utbildning i arbetslivet, samtidigt som det behövs möjligheter till utbildningsinsatser för att förebygga arbetslöshet. Vuxenutbildningens politikområde hänger nära samman med arbetsmarknadspolitiken och det krävs en sammanhållande myndighet som kan jobba strategiskt med vuxnas lärande och effektivt samverka med bland annat utbildningsanordnare, universitet och högskola samt Arbetsförmedlingen.

Partikongressen föreslås besluta:

- D136:1 att verka för utvecklingen av en sammanhållen och långsiktig strategi för arbetslivets kompetensförsörjning
- D136:2 att verka för att ta fram åtgärder som stimulerar den kompetensutveckling som sker i arbetslivet så att möjligheterna till studier utvidgas för den enskilde
- F136:3 att verka för en kraftig ökning av möjligheterna för arbetslösa att utbilda sig
- D136:4 att verka för att öka antalet platser inom kommunal vuxenutbildning, arbetsmarknadsutbildningar, yrkeshögskolan samt högskola och universitet i syfte att möta behovet av utbildad arbetskraft
- D136:5 att verka för att lämplig myndighet får ansvar för frågorna om vuxnas lärande

Örebro läns partidistrikt

ORDNING OCH REDA PÅ ARBETSMARKNADEN

Partistyrelsens utlåtande över motionerna C9:2, C30:2, C31:2, C32:2, C106:2, D31:7, D31:8, D46:3, D53:6, D53:7, D53:8, D53:9, D53:10, D137:1, D138:1, D138:2, D139:1, D140:1, D141:1, D142:1, D143:1, D144:1, D145:1, D146:1, D147:1, D147:2, D148:1, D148:2, D149:1, D149:2, D150:1, D150:2, D151:1, D152:1, D153:1, D154:1, D154:2, D155:1, D156:1, D156:3, D157:1, D158:1, D159:1, D160:1, D161:1, D162:1, D163:1, D164:1, D165:1, D166:1, D167:1, D168:1, D169:1, D170:1, D171:3, D171:4, D171:8, D171:9, D171:10, D172:1, D173:1, D174:1, D175:1, D176:1, D177:1, D178:1, D179:1, D180:1, D181:1, D181:2, D182:1, D182:2, D183:1, D184:1, D184:2, D184:3, D185:1, D186:1, D186:2, D187:1, D188:1, D189:1, D189:2, D189:3, D189:4, D190:1, D191:1, D192:1, D193:1, D194:1, D195:1, D196:1, D197:1, D198:1, D199:1, D200:1, D201:1, D201:2, D201:3, D202:1, D203:1, D204:1, D204:2, D205:1, D206:1, D207:1, D208:1, D209:1, D209:2, D210:1, D210:2, D210:3, D211:1, D211:2, D211:3, D212:1, D213:1, D214:1, D215:1, D215:2, D215:3, D215:4, D215:5, D215:6, D215:7, D216:1, D217:1, D218:1, D219:1, D220:1, D221:1, D222:1, D223:1, D223:2, D224:1, D224:2, D224:3, D224:4, D224:5, D225:1, D226:1, D226:2, D226:3, D227:1, D228:1, D228:2, D229:1, D230:1, D230:2, D231:1, D232:1, D232:2, D233:1, D233:2, D233:3, D233:4, D233:5, D233:7, D233:9, D234:1, D234:2, D234:3, D234:4, D234:6, D235:1, D235:2, D235:3, D235:4, D235:6, D236:1, D236:2, D236:3, D236:4, D236:6, D237:1, D237:2, D237:3, D237:4, D237:6, D238:1, D238:2, D238:3, D238:4, D239:1, D239:2, D239:3, D239:4, D239:6, D240:1, D240:2, D241:1, D242:1, D243:1, D244:1,

D245:1, D246:1, D247:1, D248:1, D249:1, D250:1, D297:9, D297:10, D298:6, D298:7, H57:5

UD4 Utlåtande arbetsrätt och arbetstid

Den svenska modellen

Den svenska modellen bygger på avtal mellan starka och självständiga parter på arbetsmarknaden tillsammans med aktiva insatser från staten genom en aktiv arbetsmarknadspolitik och en väl fungerande omställningsförsäkring vid arbetslöshet.

En mycket bred majoritet av de som finns på svensk arbetsmarknad omfattas av kollektivavtal eller hängavtal samtidigt som det grundläggande skyddet för arbetsrätten finns i lagstiftningen.

Det är arbetsmarknadens parter som träffar kollektivavtal om arbets- och anställningsvillkor. Den svenska arbetsrättsliga lagstiftningen kombinerar goda möjligheter för arbetsgivaren att anpassa arbetsstyrkan efter produktionens behov med anställningstrygghet och rättssäkerhet för den enskilde medarbetaren. Det finns inget som pekar mot att anställningstryggheten i Sverige är ett hinder mot omställning eller nödvändig strukturuomvandling av det svenska näringslivet. Den arbetsrättsliga lagstiftningen är i stora stycken dispositiv. Om parterna kommer överens om annat gäller parternas avtal. På så sätt ger den svenska modellen stora möjligheter till lokala anpassningar av centrala regelverk och avtal och ett reellt arbetstagarinflytande. Modellen har gett goda villkor för löntagarna och konkurrenskraftiga villkor för företagen.

Vid en internationell jämförelse skapar den svenska modellen stort utrymme för flexibilitet samtidigt som den resulterar i låg konfliktgrad. Svensk fackföreningsrörelse är ansvarstagande och mycket försiktiga med att varsla om stridsåtgärder, vilket gynnar stabiliteten på arbetsmarknaden. Därför har Sverige mycket få konflikter på arbetsmarknaden i jämförelse med andra EU-länder.

En gemensam arbetsmarknad i Europa är viktig. Människor ska kunna röra sig fritt och arbeta var de vill inom EU men det får inte utnyttjas för att pressa lönerna eller villkoren nedåt eller hota rätten att teckna kollektivavtal.

Lika lön för lika arbete enligt lagar och regler ska gälla i hela Europa. Principen om att svenska kollektivavtal ska gälla på svenska arbetsplatser handlar om att alla arbetstagare ska behandlas lika, om alla rätt till likvärdiga löner och arbetsvillkor oavsett nationalitet.

Sedan den nuvarande regeringen tillträdde har det hänt mycket på det arbetsrättsliga området. Statens roll har monterats ner vilket har försvagat den svenska modellens funktionssätt. Partistyrelsen menar att det inte med automatik betyder att den lagstiftning som gällde före maktövertagandet 2006 ska återinföras. Arbetsmarknaden förändras och nya problem kräver ny eller förändrad lagstiftning.

Sverige är ett föregångsland när det gäller förhandlings- och föreningsfrihet som ratificerade ILO-konventionen 87 år 1949 och konvention 98 år 1950. Det är viktigt att Sverige ständigt strävar efter att påverka andra länder och i sin handelspolitik ser till att internationella åtaganden hålls.

Det är dessutom mycket viktigt att klargöra vilka frågor som inte lämpar sig för EU-nivån och att subsidiaritetsprincipen följs.

Partistyrelsen menar att den internationella fackföreningsrörelsen har en mycket viktig uppgift att fylla. Därför ska Socialdemokraterna verka för att de hinder som begränsar politikens och fackföreningarnas handlingsutrymme ställs utanför EUs kompetensområde, på så sätt att den svenska modellen kan bevaras och utvecklas.

Lavalproblematiken måste få en långsiktig lösning som värnar den svenska kollektivavtalsmodellen inom EU-medlemskapet. I en tidigare riksdagsmotion, som har resulterat i ett tillkännagivande till regeringen, har vi socialdemokrater krävt att lagen ska rivas upp och att regeringen ska tillsätta en ny utredning. Regeringen har också tillsatt en parlamentarisk utredning med ett snävare direktiv som ska utreda frågan. Utredningen ska vara klar efter valet 2014. För oss socialdemokrater är en viktig utgångspunkt att svenska kollektivavtal fullt ut ska gälla i Sverige.

Svensk rätt saknar i huvudsak allmän lagstiftning om arbets- och anställningsvillkor. Detta område regleras i stället genom kollektivavtal. Kollektivavtalen har normativ effekt, vilket innebär att arbetsgivare är skyldiga att tillämpa kollektivavtal inte bara på medlemmar i den fackliga organisationen som är part i kollektivavtalet, utan också på medlemmar i andra fackliga organisationer och oorganiserade. Eftersom ingen statlig myndighet övervakar att kollektivavtalen efterlevs, har detta ansvar fallit på arbetstagar- och arbetsgivarorganisationerna. Det är partistyrelsens uppfattning att det är en bärande förutsättning för den svenska modellen att arbetsmarknadens parter tar ett gemensamt ansvar för tillämpningen och implementeringen av kollektivavtalen.

Partistyrelsen delar uppfattningen att det är viktigt att det finns möjligheter att kontrollera att kollektivavtalen följs. Det kan dock vara nödvändigt att närmare undersöka förutsättningarna för att ge de fackliga organisationerna en utökad rätt att se till efterlevnaden av kollektivavtalen även på arbetsplatser som saknar medlemmar. Detta skulle exempelvis kunna ske genom att arbetsgivaren, efter skriftlig begäran från den kollektivavtalsbärande arbetstagarorganisationen, åläggs att till organisationen lämna ut den information som behövs för att organisationen ska kunna kontrollera om arbetsgivaren följer kollektivavtalets bestämmelser om lön och andra anställningsvillkor. Arbetsgivaren ska emellertid vara skyldig att lämna ut information endast om det finns skäligen anledning att anta att gällande kollektivavtal inte följs.

Villkoren för lönebildningen har alltsedan inträdet i EU, tillkomsten av Industriavtalet och skapandet av Medlingsinstitutet förändrats. Medlingsinstitutet har två uppdrag, att vakta industrinormen och att lösa

tvister mellan parterna. Dessa funktioner är nödvändiga i det svenska samhället. Med tanke på den internationellt konkurrensutsatta sektorns stora vikt för svensk ekonomi är det viktigt att löneökningarna sätts på en nivå som är väl anpassad till sektorn. Att avskaffa Medlingsinstitutet skulle enligt partistyrelsens uppfattning vara skadligt för lönebildningen. Det motsäger inte det faktum att ett antal fackliga organisationer framfört krav på att Medlingsinstitutet ska ha ett förändrat uppdrag utifrån hur dagens Medlingsinstitut valt att tolka uppdraget att värna den konkurrensutsatta sektorns lönenormerande roll, och vilka konsekvenser det får för möjligheterna att successivt bryta den värdediskriminering som finns mellan kvinno- och mansdominerade branscher.

Arbetstagarbegreppet

Det finns ingen lag som definierar vem som är arbetstagare och vem som är uppdragstagare/företagare ur ett arbetsrättsligt perspektiv. Det bestäms istället genom kriterier som prövas av domstol vid en tvist. Det svenska begreppet är väl avgränsat och vid en internationell jämförelse faller många under begreppet arbetstagare. Problemet ligger inte i definitionen utan i att arbetstagare sägs upp från sina arbeten och erbjuds komma tillbaka som uppdragstagare/företagare. Detta innebär att de blir så kallade ofrivilliga företagare. Det kan angripas i domstol genom att den ofrivilliga företagaren yrkar att domstolen ska förklara att denne egentligen är att anse som arbetstagare.

Frågan om en person är anställd (arbetstagare) eller egenföretagare (uppdragstagare) är en både skattemässig och arbetsrättslig fråga. Om ersättningen för arbetet innebär inkomst av tjänst eller av näringsverksamhet har stora skattemässiga konsekvenser. En anställd får lön, skatt, semester, arbetsgivaravgifter och pension betald genom sin arbetsgivare medan en egenföretagare själv fakturerar sin uppdragstagare och sedan från denna ersättning tar ut sin lön, bestämmer sin semester samt betalar in sin skatt och sina egenavgifter för pension och sjukförsäkring.

Innan reglerna om F-skatt infördes 1993 hade frågan om det förelåg ett anställningsförhållande eller inte under mycket lång tid vållat stora besvär för arbetsmarknadens parter. Frågan fick sin lösning och det blev Skatteverket som efter ansökan skulle tilldela den som bedrev näringsverksamhet en F-skattsedel. Från 1997 kunde den även utfärdas till den som inte är skattskyldig i Sverige. En förenkling skedde 1998 som innebar att F-skattsedel skulle utfärdas om det inte fanns skälig anledning att misstro att näringsverksamhet inte bedrevs.

Trots att utredningen F-skatt åt flera 2008 visat att väldigt få nekats F-skatt ville den borgerliga regeringen ha ytterligare förenklingar. De nya regler för F-skatt som började gälla år 2009 har varit negativa både ur arbetsmarknads- och ett skatteuppbördsperspektiv, något förenklat kan sägas att det blivit lättare att vara oklar kring om arbetet utförs utifrån ett arbetstagar- eller uppdragstagarförhållande med av detta följande skattemässiga konsekvenser.

Partistyrelsen menar att antalet uppdragsgivare i de flesta fall är ett ganska bra mått på både beroende av uppdragsgivaren och inordning i dennes verksamhet. Det krävs en utvärdering av hur det nya systemet för

F-skatt fungerat och översyn av lagstiftningen. Partistyrelsen utesluter då inte att antalet uppdragsgivare åter ges betydelse när Skatteverket ska bedöma huruvida en person ska betraktas som självständig företagare eller anställd. Partistyrelsen vill dock inte i förväg slå fast vad som ska bli utvärderingens resultat. Skatteverket och ytterst allmän förvaltningsdomstol, avgör om en person har inkomst av tjänst eller av näringsverksamhet. Arbetsdomstolen (AD) avgör om en person är anställd eller uppdragstagare. Partistyrelsen menar att en facklig organisation kan driva den senare frågan till AD men vill inte ställa sig bakom en förändrad arbetsrätt på ett sätt som ifrågasätter arbetsgivarens arbetslednings- och fria anställningsrätt.

I dag finns det inte något krav på att utländska företag ska registrera sig i Sverige för att få bedriva näringsverksamhet här. Partistyrelsen vill att utländska företags verksamhet i Sverige ska vara synlig för våra myndigheter. Utländska företag och privatpersoner som är verksamma i Sverige kan idag ansöka om och godkännas för svensk F-skatt. Som uppdragsgivare, vare sig man är privatperson eller företagare, behöver man då inte utreda om man ska göra skatteavdrag eller betala arbetsgivaravgifter. Det är ett bra och enkelt system.

En översyn av F-skatten måste därför lösa frågan om registrering av utländska företag, genom till exempel obligatorisk svensk F-skattsedel eller på annat sätt.

Anställningstrygghet

Anställningstryggheten har försämrats efter att den borgerliga regeringen tillträdde. Fler former av visstidsanställningar har införts och den totala tiden i olika visstidsanställningar hos samma arbetsgivare räknas inte samman. Detta innebär att flera korta anställningar, såsom allmän visstidsanställning, vikariat, säsongarbete och provanställning, kan staplas på varandra under en mycket lång tidsperiod. För den som arbetat en längre tid hos samma arbetsgivare i olika visstidsanställningar blir det nu svårare att kräva tillsvidareanställning. Därutöver har regeringen försämrat företrädesrätten till återanställning som tjänas in först vid 12 månader istället för vid 6 månader.

Bland framför allt unga kvinnor och personer med invandrarbakgrund är andelen tillfälligt anställda mycket hög. Visstidsanställningar är vanligare bland arbetare än tjänstemän. Ett vanligt argument för tidsbegränsade anställningar är att de antas leda till fasta jobb. Emellertid visar de undersökningar som gjorts att tidsbegränsat anställda, i synnerhet unga kvinnor, tenderar att fastna i anställningsformen under lång tid. Det är allvarligt eftersom visstidsanställningar ofta medför en sämre löneutveckling, mindre utbildnings- och utvecklingsmöjligheter, lägre sjuk- och arbetslöshetsersättning samt lägre pension. Trenden mot fler visstidsanställningar innebär att arbetsmarknaden skapar ytterligare ekonomiska orättvisor mellan kvinnor och män under hela livet. Mot denna bakgrund menar partistyrelsen att effekterna av de otrygga anställningsformerna är så pass utredda att det för tillfället inte finns behov av att Socialdemokraterna i samråd med de fackliga parterna ska utreda effekterna ytterligare. Det är dags för lagstiftning.

Många visstidsanställda uppger själva att de har mindre inflytande på jobbet och sämre stöd av chefer. De har svårt att ställa rättmätiga krav på arbetsvillkor och arbetsförhållanden. Att arbetsplatser med många visstidsanställda riskerar att bli tystare och fungera arbetsmiljömässigt sämre är givetvis både till nackdel för de anställda och för varje arbetsgivare som månar om och vill utveckla sin verksamhet. Visstidsanställda har dessutom en låg organisationsgrad vilket gör att deras situation försvagas ytterligare.

Partistyrelsen anser att det är viktigt att motverka missbruk av tidsbegränsade anställningar. Tillsvidareanställning ska vara norm på arbetsmarknaden och därför behövs en lagändring med en begränsningsregel som innebär att antalet visstider hos samma arbetsgivare inte kan staplas under allt för lång tid, samt att regelverket om företrädesrätten bör ändras i riktning mot vad som gällde innan den borgerliga regeringens försämringar trädde i kraft.

I likhet med de fackliga organisationerna är partistyrelsen starkt kritisk till de förändringar i regelverket som regeringen genomfört och som öppnar för missbruk av tidsbegränsade anställningar. Uppfattningen delas av EU-kommissionen som anser att den svenska lagen som ger arbetsgivare stora möjligheter att undvika tillsvidareanställningar strider mot EU-rättens krav. EU-kommissionen kräver i en formell underrättelse att Sverige ändrar sin lagstiftning så att den lever upp till EU-rättens krav. Regeringen måste åtgärda den problematik som den nuvarande lagstiftningen har öppnat för. Det behövs en begränsningsregel för hur länge rullande visstidsanställningar kan fortgå.

Regeringens förslag om en kompletterande §5 a i LAS kommer inte att ge effekt och lever inte upp till EU-rättens krav. Det krävs istället annan ny lagstiftning. Partistyrelsen vill därför införa ett tak för den allmänna visstidsanställningen (AVA). I Riksdagen har vi socialdemokrater föreslagit att allmän visstidsanställning, vikariat och provanställning hos samma arbetsgivare räknas samman. Efter minst 24 månader under en femårsperiod övergår det till en fast anställning (tillsvidareanställning).

För en lösning av problemet torde det krävas både lagändring och att fackföreningarna kräver ändringar i gällande kollektivavtal. Partistyrelsen anser att det mest angelägna för närvarande är att försöka begränsa omfattningen av visstiderna.

Vikariat är en vanlig anställningsform. Den formen liksom alla andra former kräver ett anställningsbevis där det framgår vem man vikarierar för. Detta följs inte alltid. Därför uppstår så kallade falska vikariat. Det är en anställningsform som inte finns. Vid domstolsprövning klassas dessa anställningsavtal ofta som ogiltiga.

Det finns yrkanden om en lagändring ska genomföras med innebörden att endast så kallade äkta vikariat, det vill säga vikariat specifikt knyttat till en tjänstledig person ska tillåtas. Partistyrelsen anser när det gäller vikariat att det redan i dag går att angripa missbruk genom en tillsvidareförklaring i domstol.

Det finns också yrkanden som kräver att vid avslutande av provanställning ska arbetsgivaren motivera sitt beslut. Beträffande provanställning så är ju innebörden av anställningsformen att både arbetsgivaren och den anställde ska få känna sig för om det fungerar på arbetet och det är därför viktigt för bägge parter att

kunna bryta anställningen på ett enkelt sätt. Partistyrelsen anser därför att någon ändring av bestämmelserna inte behövs.

Det finns motioner som vill att lagen ska ändras så att anställda som arbetar efter 67 år ska ha rätt till tillsvidareanställning. Partistyrelsen anser att en sådan ändring inte vore bra för strukturen på arbetsmarknaden, exempelvis skulle turordningsreglerna och företrädesrätten gälla, vilket skulle slå ut yngre arbetskraft.

Förutom ett utbrett utnyttjande av deltidstjänster tilltar den oroande utvecklingen med delade turer. Fenomenet breder framför allt ut sig inom omsorgen. Det är en trend som många upplever som stressande. Statistiska Centralbyrån (SCB) visar att runt 150 000 människor arbetar delade turer, det vill säga delade arbetspass. Drygt en fjärdedel menar att arbetspassen skapar mycket stora problem. Utifrån detta drar partistyrelsen slutsatsen att många av dem som har delade turer är missnöjda med sina arbetstider och det i sin tur påverkar arbetsmotivation och den långsiktiga hälsan. Det leder troligtvis också till ytterligare rekryteringsproblem i branscher där bristen på arbetskraft redan finns och förväntas öka.

De fackförbund som framför allt berörs av delade turer arbetar aktivt med frågan. Just nu pågår ännu en avtalsrörelse där frågan åter igen kommer att aktualiseras.

Kollektivavtalsäckningen på svensk arbetsmarknad är cirka 90 procent. Därför är det också lämpligt att arbetsmarknadens parter reglerar så mycket som möjligt av spelreglerna på arbetsmarknaden. Det gäller till exempel det fall då en arbetstagare inte får någon lönespecifikation i samband med att lönen utbetalas. Denna fråga regleras inte i lag utan i avtal. Partistyrelsen anser att det är den mest naturliga ordningen.

I de allra flesta kollektivavtal finns det arbetstidsavtal. Frågan om övertids- och mertidsbegränsningar och tillåtligheten av delade turer lämpar sig också bäst för parterna att lösa. Likaså på vilket sätt anställningsgraden ska bestämmas. Att inkludera politiskt arbete i anställningsgraden, åtminstone när det gäller privata arbetsgivare, är inte möjligt enligt partistyrelsens uppfattning utan problemet måste lösas genom kompensation på annat sätt.

I en motion föreslås en allmän rätt att vara ledig för att prova på ett nytt jobb. Det skulle ytterligare öka antalet visstidsanställda, något som partistyrelsen anser skulle vara olyckligt.

Partistyrelsen håller med om att det är ett stort problem att anställda inte får samtliga löne- och ersättningsfordringar ersatta av den statliga lönegarantin. År 2007 tillsattes en utredning med uppdrag att se över förfarandet vid konkurs och företagsrekonstruktion, inom ramen för ett samlat insolvensförfarande. Utredningen föreslog 2010 en lagstiftning i en och samma lag, en ny insolvenslag. Regeringen har dock ännu inte kommit med något lagförslag, med anledning av utredningen. Vilka konsekvenserna för lönefordringar inom ramen för förmånsrättslagen och lönegarantilagen som kan bli i den nya lagstiftningen är oklart.

Lönegarantin är nära kopplad till förmånsrättsordningen som gäller vid konkurser. Förmånsrättsordningen innehåller regler som har direkt betydelse när garantin ska nyttjas. Maxbeloppet för fordringar som berättigar till lönegaranti är fyra basbelopp vilket för närvarande är 178 000 kronor per anställd. Nivån var tidigare högre men sänktes för att minska utgifterna eftersom dessa ökat kraftigt i början av 1990-talet. Att maxbeloppet sänktes och därefter inte heller föreslagits motsvara fem basbelopp som motionärer förespråkar beror bland annat på statsfinansiella skäl. Ett annat skäl till sänkningen ansågs vara att det kunde förhindra missbruk och icke avsedd användning av lönegarantin.

Lönegarantin omfattar lön oavsett om lönen utgår i form av till exempel tidlön, ackordsersättning, arvode eller provision. Med lön likställs även annan ersättning på grund av anställningen. Främst avses här ekonomiskt skadestånd som ska utgå till arbetstagaren i händelse av obehörigt avskedande eller att ett tjänsteavtal hävts. Det måste finnas en koppling till anställningsförhållandet.

Det är svårt att generellt uttala sig om vilka fordringar som här kan ge rätt till lönegaranti. Det får avgöras från fall till fall och ytterst kan det bli fråga om en prövning vid allmän domstol. Att vissa begränsningar finns beträffande lönegarantin både vad gäller fordringar och i tiden har sin grund i vad som anses vara statsfinansiellt möjligt att ersätta.

Införandet av tvåpersonsundantaget i 22 § i LAS innebar en avvikelse från turordningsprincipen vilket bidrar till att skapa godtycke. Det kan i sin tur upplevas som kränkande och diskriminerande bland löntagarna. Att den fackliga organisationen inte heller rättsligt kan överpröva arbetsgivarens beslut försvagar anställningsskyddet ytterligare. Partistyrelsen anser därför att tvåpersonsundantaget bör avskaffas.

Bemanningsbranschen

Bemanningsbranschen har utvecklats i snabb takt. Ändå är bara knappt 1,5 procent av arbetskraften sysselsatt inom bemanningsföretagen. Outplacement, uthyrning och rekrytering är de tjänster som ökar mest. Uthyrning står för hela 80 procent av den totala omsättningen. Det finns all anledning att utgå ifrån att allt fler personer kommer att arbeta inom uthyrnings- och bemanningsbranschen framöver. Det är därför mycket viktigt att den lagstiftning som syftar till att tillvarata arbetstagarnas rättigheter och skydd mot diskriminering också kan tillämpas fullt ut i denna bransch.

Genom bemanningsföretagen får många en möjlighet att ta sig in på arbetsmarknaden. På så sätt är branschen extra viktig i till exempel integrationshänseende.

I EU:s bemanningsdirektiv regleras en mängd frågor som styr vår lagstiftning. Tydligt är att det inte nationellt går att lagstifta om alltför omfattande hinder mot branschen. Någon juridisk möjlighet att förbjuda branschen finns alltså inte och är enligt partistyrelsens uppfattning inte heller önskvärd.

Det finns exempel på att oseriösa arbetsgivare använder sig av bemanningsföretag för att gå runt reglerna om företrädesrätt vid återanställning i LAS. Detta leder till ökat godtycke och otrygghet i bemanningsbranschen. Arbetskraftens utbytbarhet och temporära bemanningar utgör ett växande problem. Företrädesrätten vid återanställning ska inte få sättas ur spel när arbetsgivare hyr in personal från bemanningsföretag. Därför anser partistyrelsen att lagstiftningen bör ses över för att öka de fackliga organisationernas inflytande när bemanningsföretag anlitas.

Bemanningsföretagen har tagit ansvar för viss självsanering mot oseriösa företag genom att man infört en auktorisation. Branschen täcks i stor utsträckning av kollektivavtal och kundföretagen omfattas i ökad utsträckning av kollektivavtal som innehåller regler för användning av bemanningsföretag. Det är en positiv utveckling. Huvudregeln på svensk arbetsmarknad är kollektivavtal och det bör gälla även i förhållande till, och inom, bemanningsbranschen. Ändå krävs det också en lagstiftning. Särskilt viktigt är detta när det gäller utländska bemanningsföretag som hyr ut arbetskraft på den svenska arbetsmarknaden. Regeringen har nyligen lagt en proposition som innehåller förslag om hur EU:s bemanningsdirektiv ska införas i svensk lagstiftning genom en ny lag om uthyrning av arbetstagare. Det är bra att propositionen föreslår ett förstärkt skydd för utstationerade uthyrda arbetstagare liksom att propositionen tar ställning för kollektivavtalens och parternas viktiga roll på den svenska arbetsmarknaden.

Men propositionen har också brister. Därför vill partistyrelsen förstärka den nu föreslagna nya lagen i tvåavseenden:

1. Stadigvarande arbetskraftsbehov ska i normalfallet tillgodoses genom anställning av egen personal. Inhyrd arbetskraft bör därför inte användas för stadigvarande arbetskraftsbehov, vilket bör framgå av lagen om uthyrning av arbetstagare.
2. Företrädesrätt till återanställning enligt lagen om anställningsskydd ska inte kunna åsidosättas genom att företaget säger upp personal för att sedan hyra in personal från bemanningsföretag för samma arbetsuppgifter.

I enlighet med den svenska modellen regleras villkoren för bemanningsbranschen genom kollektivavtal mellan parterna. Det måste i första hand ligga på arbetstagarparten att försöka förbättra villkoren i bemanningsföretagen och reglera villkoren för uthyrning/inhyrning av arbetskraft. Därför är det varken lämpligt eller möjligt för partistyrelsen att ställa sig bakom olika exakta mått på hur länge en anställning ska pågå, hur många som kan omfattas eller till vem ett bemanningsföretag hyr ut personal.

En situation som lett till mycket diskussion är om arbetsgivare säger upp anställda på grund av arbetsbrist och därefter hyr in personal från ett bemanningsföretag. Situationen har bland annat varit föremål för en tvist i Arbetsdomstolen, som konstaterade att det inte finns något generellt förbud mot inhyrning under tid då uppsagda arbetstagare har företrädesrätt till återanställning men att det inte kan uteslutas att det finns situationer där det föreligger omständigheter som föranleder att inhyrningen bör betraktas som ett otillåtet kringgående av företrädesreglerna. Domstolen konstaterar vidare att det måste ställas vissa bestämda krav för att ett kringgående av lagen ska anses ha förekommit. Det krävs inte bara att de åtgärder som påstås utgöra ett sådant kringgående är styrkta, utan dessutom att ett syfte med åtgärderna

har varit att undgå tillämpning av de aktuella lagreglerna och att handlandet med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet framstår som otillbörligt. Det förhållandet att en part utnyttjar en i lagen angiven begränsning av motpartens rätt, innebär inte i sig att han gör sig skyldig till ett otillbörligt kringgående av lagen. Arbetsgivaren kunde i det aktuella fallet inte förutse behovet av arbetskraft och domstolen ansåg att inhyrningen därför var rimlig.

De fackliga organisationerna har möjlighet att genom 38 § MBL möjliggöra att inhyrningar ersätts med visstidsanställningar kombinerat med facklig vetorätt enligt 39 § MBL som innebär rätt att stoppa en inhyrning som kan antas medföra att kollektivavtal eller lag för arbetet åsidosätts eller att åtgärden strider mot vad som är allmänt godtagget inom parternas avtalsområde. Företrädesrätten till återanställning är en mycket viktig del i anställningsskyddet. Medbestämmandelagen tillhandahåller verktyg för att säkerställa detta. Men om det skulle visa sig att lagstiftningen i detta hänseende inte fungerar eller är otillräcklig är det nödvändigt att ta initiativ för att komma till rätta med sådana brister.

Dessa frågor måste inte nödvändigtvis drivas som lagstiftningsfrågor. Det är fullt möjligt för parterna på arbetsmarknaden att komma överens avtalsvägen. Så skedde också i LO-samordningen 2010, där det till exempel ställdes krav på en begränsning av inhyrning för att säkerställa företrädesrätten med viss framgång, åtminstone för några förbund.

Det kommer alltid att finnas arbetsgivare som är oseriösa, som bygger sin affärsidé på att utnyttja människor. De senaste åren har media rapporterat om människor från Sydostasien och Östeuropa kommer till Sverige för att plocka bär och tjäna pengar.

I flera rapporter presenterar Swedwatch villkoren för utländska blåbärsplöckare. De visar att många plöckare fortfarande arbetar under bedrövliga villkor. Ofta är det så kallade ”fria plöckare”, bärplöckare från EU-länder eller med turistvisum som inte har någon riktig arbetsgivare i Sverige.

De senaste åren har det trots allt gjorts insatser för att förbättra situationen när det gäller den utomeuropeiska arbetskraftsinvandringen. Till exempel måste de asiatiska bemanningsföretagen som anställer thailändska plöckare nu följa svenska kollektivavtal. Problemet är att det inte hjälper de fria plöckarna från Europa som inte har någon riktig arbetsgivare.

Migrationsverket måste ta ett helhetsansvar för bärplöckarnas situation och tillsammans med grossisterna, uppköparna och facket sätta upp ramar för hur många bärplöckare som behövs för att plocka de bär som finns. Med ett sådant system skulle det bli en tydligare press på att bärplöckarföretagen tar sitt sociala ansvar.

De blir allt vanligare med olika former av entreprenadkedjor i olika branscher. Längden på kedjorna verkar öka. Med flera nivåer av underentreprenörer ökar risken för att det uppstår problem – både för de anställda och för samhället. Det är inte ovanligt med problem med utbetalning av den intjänade lönen till arbetstagare som är i slutet av en lång kedja av underentreprenörer. Det gäller särskilt för utländska

arbetstagare som tillfälligt utstationerats till Sverige. För samhället kan det innebära att skatt och sociala avgifter undanhålls.

I dagsläget har en huvudentreprenör inget ansvar för att de underentreprenörer som är verksamma på exempelvis en byggarbetsplats är seriösa och kan följaktligen utnyttja fördelarna med att söka en lägre kostnad utan att stå för någon risk när det gäller underentreprenörens agerande. Partistyrelsen menar att detta är ett problem som ska åtgärdas via lagstiftning.

För att förhindra exploatering av arbetskraften krävs ett system med solidariskt ansvar för entreprenörer. Ett sådant entreprenörsansvar gäller redan i flera europeiska länder, till exempel Tyskland, Holland, Österrike, Spanien, Italien och Frankrike. I Norge infördes ett entreprenörsansvar i januari 2010. Ett solidariskt entreprenörsansvar har godkänts av EU-domstolen i mål C-03/60 Wolff & Muller. Enligt domen stod inte den tyska lagstiftningen om ansvar för huvudentreprenören i strid med EU-rätten.

Lönekartläggning

Jämställdhetsombudsmannen har sedan den 1 januari 2009 införlivats i den nya myndigheten Diskrimineringsombudsmannen. Samtidigt så har jämställdhetslagen slagits samman med övriga diskrimineringslagar. Bestämmelserna som reglerar arbetet med jämställdhetsplaner och lönekartläggning har samtidigt urholkats, vilket partistyrelsen anser försvårar jämställdhetsarbetet.

Lönekartläggning och upprättande av jämställdhetsplaner behöver numera bara göras vart tredje år mot tidigare varje år. Dessutom är företag med färre än 25 anställda undantagna från skyldigheten att upprätta en jämställdhetsplan. Tidigare gällde att endast företag med färre än tio anställda var undantagna från regeln.

Flera fackliga organisationer vittnar om hur arbetet med lönekartläggningar försvåras när det inte sker regelbundet i en årlig lönerevision.

Därmed instämmer partistyrelsen i de motioner som föreslår en lagstiftning som slår fast att lönekartläggningar och jämställdhetsplaner ska göras varje år. Endast företag med färre än tio anställda ska vara undantagna från denna skyldighet.

Könsrelaterade lönekriterier vid lönerevisioner ska inte förekomma och det är en uppgift för parterna att se till att sådana inte finns i kollektivavtalen.

Partistyrelsen anser att en motionärs yrkande om att Socialdemokraterna, i sin roll som arbetsgivare, ska ta initiativ att teckna kollektivavtal om anti-diskriminering är ett bra förslag men anser att det är upp till parterna på arbetsplatsen att ta ett sådant initiativ. Det är dock viktigt att man håller sig inom ramarna för EU-rätten när avtalen träffas.

Integritet

Arbetsgivarna kontrollerar och övervakar i allt högre grad sina anställda. Om det beror på bristande förtroende eller att det är enkelt och billigt och att man gör det för att man kan är svårt att veta. Lagstiftningen på området är fragmentarisk och svårtolkad och består bland annat av internationella konventioner, regeringsformen, personuppgiftslagen och rättspraxis från Arbetsdomstolen. Några kollektivavtal finns också på området.

För att skydda de anställda från kränkningar av den personliga integriteten krävs en lag. Partistyrelsen menar att det finns behov av en tydlig lagstiftning på området.

När det gäller skyldighet för arbetsgivare att kräva utdrag ur kriminalregistret i vissa branscher och yrken är det mycket viktigt att denna skyldighet begränsas till de branscher där det är absolut nödvändigt. Det måste vara möjligt för en straffad och rehabiliterad person att återta sin plats i arbetslivet. Partistyrelsen håller därmed inte med den motionär som menar att arbetsgivare ska begära utdrag ur belastningsregister för dem som söker arbete inom vårdsektorn.

Arbets tid

Grunden för ett jämlikt, jämställt och solidariskt samhälle är rätten till arbete, som ger egen försörjning. Arbetslivet är inte jämlikt. Kvinnors och mäns arbetsvillkor är olika och orättvisorna stora. De arbeten som främst utförs av män värderas högre än de arbeten som främst utförs av kvinnor. Kvinnor får i högre grad deltids- och tidsbegränsade anställningar istället för fasta jobb. Bland män dominerar heltidsanställningar. Korta anställningar innebär bland annat mer ensidiga och monotona arbetsuppgifter, mindre frihet och sämre möjligheter till utveckling i jobbet. Detta påverkar hälsan negativt. Orättvisan i arbetslivet bidrar till att klyftan mellan kvinnor och män som består livet ut. Mycket bottenar i möjligheten att arbeta heltid och andra arbetstidsrelaterade frågor.

Partistyrelsen förstår den intention som ligger bakom olika motionärers krav av sänkt arbetstid. Det är ett reellt problem att människor inte alltid orkar och hinner med allt som ska hinnas med i vardagen. Det kan också tyckas logiskt att när arbetslösheten är hög är det bättre att alla jobbar lite än att några inte arbetar alls. I Sverige har det genomförts ett antal arbetstidsreformer för att minska arbetstiden. Det är dyra reformer som måste sättas i relation till vilken välfärd som är önskvärd. För att upprätthålla och förbättra välfärden måste fler arbeta mer.

Ekonomisk tillväxt är förutsättningen för ett lands välstånd. Att upprätthålla ett högt kunskapsinnehåll i det vi producerar är därmed viktigt för framtida välstånd och för möjligheterna att upprätthålla den generella välfärden. Med andra ord är det viktigt att så många som möjligt deltar i produktionen. På så sätt ökar ett lands utvecklingspotential.

Att öka arbetsutbudet tillsammans med en politik för fler jobb och växande företag är därför en första prioritering för att det ska vara möjligt att behålla och utveckla välfärden.

Varje arbetad timme räknas. Därför är det väsentligt att fler kan fortsätta att arbeta efter 65 och att personer som är 55+ betraktas som en stor tillgång på arbetsmarknaden.

Det är inte en slump att Sverige är ett av de rikaste länderna i världen med mycket höga hälsotal och hög medellivslängd. En förutsättning för detta välstånd är den generella välfärdsmodellen. Det handlar inte bara om solidaritet utan lika mycket om effektivitet. Jämlika samhällen går bättre ekonomiskt. Detta är utgångspunkten för välfärdens omfattning och utformning.

Frågan om sex timmars arbetsdag har behandlats vid fyra tidigare kongresser. Vid den förra kongressen togs ett nytt ställningstagande som innebär att vi socialdemokrater inte längre ska verka för att staten initierar kortare arbetstid under överskådlig framtid. Något skäl att ändra detta ställningstagande finns inte för närvarande.

Partistyrelsen ser inga möjligheter att tillmötesgå krav om 6 timmars arbetsdag eller annan typ av lagstadgad arbetstidsförkortning. Det motsäger naturligtvis inte att parterna fortsätter att teckna avtal som innehåller olika typer av arbetstidsnedkortning. Detsamma gäller införandet av en sjätte semestervecka och olika typer av kompensationskonton.

För att alla som vill ska få möjlighet att arbeta heltid måste utbudet av heltidsanställningar öka. Här spelar arbetsmarknadens parter en central roll. De stora grupperna av ofrivilligt deltidsarbetslösa finns inom vård- och omsorgssektorn, handeln, hotellnäringsen, restaurangbranschen och i delar av utbildningssektorn. Här dominerar kvinnliga arbetstagare samtidigt som nästan hälften av de förvärvsarbetande kvinnorna arbetar i dessa sektorer.

Cirka 200 000 personer arbetar ofrivillig deltid på grund av att det inte finns tillräckligt med heltidstjänster och därför att det brister i barn- och äldreomsorgen. Av samtliga 3,9 miljoner anställda arbetar drygt en miljon, 27 procent, deltid. Skillnaden är stor mellan arbetare och tjänstemän liksom mellan kvinnor och män. Mer än hälften av alla kvinnor mellan 16 och 24 år har en tidsbegränsad anställning, flertalet i ett LO-yrke.

Deltidsanställd har förutom lägre inkomst ofta ett lägre deltagande i planeringen av arbetet och ett mindre inflytande över arbetet och arbetets förläggning. Folkhälsoinstitutet visar också att risken för sämre hälsa är högre bland deltidsarbetande.

I kommuner och landsting jobbar över en miljon människor. Det är en framtidsbransch, där efterfrågan på arbetskraft väntas öka starkt de kommande åren. En verksamhet med många deltidsanställda och en dominans av visstidsanställda har inte samma förutsättningar för långsiktigt utvecklingsarbete.

I dag är 30 procent av de kommunanställda deltidsanställda. Samma siffra för landstingsanställda är 19 procent. Många av dessa personer skulle vilja jobba mer. Enligt Kommunal vill exempelvis mer än var fjärde anställd inom vården jobba fler timmar.

Enligt Sveriges Kommuner och Landsting (SKL) behöver cirka 420 000 personer rekryteras under åren 2010–2019 för att pensionsavgångar och ökade behov i välfärden ska klaras av. SCB tror att år 2030 kommer det att saknas 170 000 personer inom vården och omsorgen.

För att säkerställa kvaliteten i välfärdssektorn krävs heltider och fasta tjänster – främsta utmaningen är äldreomsorgen. Visserligen går det att till exempel laborera med fördelning av mertid och andra förändringar men när det handlar om möjligheten att rekrytera bra och kompetent personal till yrken där rekryteringsbehoven är stora är det nödvändigt skapa fler heltidstjänster. Samtidigt kommer kvalitén i omsorg att höjas.

Ett modernt arbetsliv kräver en anpassning till människors livssituation och förutsättningar. Det är viktigt att skapa incitament för att alla som vill ska kunna få heltidstjänster. Att det är fullt möjligt att förlägga arbetstider enligt heltidsmättet bevisas av att heltid är norm inom manligt dominerande branscher.

Partistyrelsen delar uppfattningen att rätten till heltid är en viktig och genomgripande reform för att åstadkomma faktisk jämställdhet. Heltid ska vara norm på hela arbetsmarknaden. Heltid ska vara en rättighet och deltid en möjlighet. I första hand bör frågan lösas genom förhandlingar och kollektivavtal. Om denna väg inte är framkomlig ska lagstiftningsvägen övervägas.

Målet att heltidsarbete ska vara en rättighet och deltidsarbete en möjlighet är något som män i stor utsträckning redan uppnått. För stora grupper av kvinnor är situationen den omvända.

Det finns många fördelar med att lösa frågan om heltid avtalsvägen. Det är parterna på arbetsmarknaden som bör ha det primära ansvaret för att eliminera de negativa konsekvenserna av ofrivilligt deltidsarbete. Därför är det partistyrelsens uppfattning att rätten till heltid i första hand bör åstadkommas avtalsvägen, vilket också LO-kongressen beslutade 2012.

Partistyrelsen vill tydliggöra att det faktum att krav om allas rätt till heltid inte betyder att alla deltidsarbeten ska avvecklas. Vår grundinställning är att heltidsanställningarna måste bli fler. Heltidsarbete ska vara norm på hela arbetsmarknaden.

Det krävs en attitydförändring för att bryta de strukturer som motverkar heltidsarbete och därmed begränsar kvinnors frihet och självständighet. Det finns flera socialdemokratiskt styrda kommuner och landsting som föreslagit att kollektivavtalen ska innehålla skrivningar om att heltid är en rättighet, deltid en möjlighet. Partistyrelsen menar att dessa avtal ska användas som förebild för resten av arbetsmarknaden.

Det är förvisso vanligare att socialdemokratiskt styrda kommuner har infört rätt till heltid än borgerligt styrda – trots detta saknar fortfarande knappt 60 procent av de socialdemokratiska kommunerna överenskommelser om rätt till heltid. Bland borgerliga kommuner är siffran 75 procent. Totalt är det bara lite drygt var tredje kommun som har infört eller planerar att införa rätt till heltid. För landstingen/regionerna gäller det drygt hälften. Här måste en kraftfull förbättring ske. Varje ny tjänst ska vara en heltid. Alla anställda ska erbjudas heltidsanställning.

Partikongressen föreslår besluta:

att bifalla motionerna D53:10, D140:1, D150:2, D155:1, D156:1, D158:1, D159:1, D160:1, D161:1, D162:1, D163:1, D164:1, D165:1, D166:1, D167:1, D168:1, D169:1, D171:4, D171:9, D178:1, D179:1, D186:1, D186:2, D189:3, D189:4, D192:1, D203:1, D204:1, D204:2, D205:1, D206:1, D213:1, D223:1, D224:4, D224:5, D250:1, D297:9, D298:6, D298:7, H57:5

D53:10 (Malmö arbetarekommun) att säkerställa att företag inte använder sig av bemanningsföretag då det finns anställda som har rätt till återanställning

D140:1 (Kristianstads arbetarekommun) att verka för en lagstiftning som leder till tryggare anställningar

D150:2 (Göteborgs partidistrikt) att det inte ska gå att kringgå LAS via inhyrning från bemanningsföretag

D155:1 (Ullerud arbetarekommun) att Sverige ratificerar FN-organet ILO, Internationella

Arbetstagarorganisationens, konventioner nr 87 och 98, som garanterar de anställdas rätt att organisera sig fackligt och att förhandla och träffa kollektiva avtal med arbetsgivarna

D156:1 (Nordvärmlands arbetarekommun) att Sverige ratificerar FN-organet ILO, Internationella

Arbetstagarorganisationens, konventioner nr 87 och 98, som garanterar de anställdas rätt att organisera sig fackligt och att förhandla och träffa kollektiva avtal med arbetsgivarna

D158:1 (Ulricehamns arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D159:1 (Hudiksvalls arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D160:1 (Smedjebackens arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D161:1 (Helsingborgs arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D162:1 (Umeå arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D163:1 (Solna arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D164:1 (Södertälje arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D165:1 (Jönköpings arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D166:1 (Landskrona arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D167:1 (Piteå arbetarekommun) att att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D168:1 (Stenungsunds arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D169:1 (Luleå arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D171:4 (Malmö arbetarekommun) att säkerställa lika lön för lika arbete

D171:9 (Malmö arbetarekommun) att det ska krävas flera uppdragsgivare för att det man ska beviljas F-skattsedel

D178:1 (Skurups arbetarekommun) att Socialdemokraterna aktivt verkar för att företrädesrätten inte ska kunna åsidosättas genom att anlita bemanningsföretag

D179:1 (Göteborgs partidistrikt) att det inte ska gå att kringgå LAS via inhyrning från bemanningsföretag

D186:1 (Hudiksvalls arbetarekommun) att skriva in i diskrimineringslagen kap 3 paragraf 10 och 11 att lönerna skall kartläggas, analyseras och handlingsplaner skall upprättas varje år

D186:2 (Hudiksvalls arbetarekommun) att skriva in i diskrimineringslagen kap 3 paragraf 13 att arbetsgivare med färre än 10 arbetstagare skall upprätta en plan för jämställdhetsarbetet varje år

D189:3 (Värnamo arbetarekommun) att uppsagd personal skall ha företräde till återanställning innan man kan hyra in personal

D189:4 (Värnamo arbetarekommun) att företag med mindre än 10 anställda fråntas rätten att göra undantag för 2 personer vid uppsägning

D192:1 (Gävle arbetarekommun) att Socialdemokraterna ska kämpa för lagstiftning om att huvudentreprenören vid bygge ska vara ansvarig för hela byggnadskedjan från första spadtag till sista

D203:1 (Vaggeryds arbetarekommun) att verka för lagändringar som förhindrar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D204:1 (Piteå arbetarekommun) att Socialdemokraterna visar politiskt vilja och arbetar aktivt för att reglera missbruk av visstidsanställningar

D204:2 (Piteå arbetarekommun) att Socialdemokraterna uppmuntrar och påverkar näringslivet att motverka missbruk av visstidsanställningar

D205:1 (Hässleholms arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D206:1 (Perstorps arbetarekommun) att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

D213:1 (Ullerud arbetarekommun) att verka för en lagstiftning om den personliga integriteten i arbetslivet

D223:1 (Söderhamns arbetarekommun - enskild) att alla i den offentliga sektorn ska ha rätt till heltid

D224:4 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna ska verka för att arbetsgivare inom den offentliga sektorn i samtliga Sveriges kommuner och landsting är skyldiga att i första hand planera arbetet så att anställda erbjuds heltidsanställningar

D224:5 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna ska verka för att arbetsgivare inte ska kunna stapla korttidsanställningar på varandra lika länge som idag utan att tillsvidareanställning inträder tidigare

D250:1 (Kalmar arbetarekommun - enskild) att Socialdemokraterna verkar för att möjligheterna till visstidsanställning begränsas och tidsbegränsade anställdas rätt till tillsvidareanställning stärks

D297:9 (Stockholms partidistrikt) att besluta att verka för att heltid tillsvidare ska vara norm på hela arbetsmarknaden

D298:6 (Skövde arbetarekommun - enskild) att partikongressen beslutar att verka för att heltid ska vara norm på hela arbetsmarknaden

D298:7 (Skövde arbetarekommun - enskild) att partikongressen beslutar att verka för att införa lönekartläggning varje år för alla företag med fler än 10 anställda

H57:5 (Borås arbetarekommun) att anställda i omsorgen får rätt till heltid och en tydlig förbättring av arbetsmiljön

Partikongressen föreslås besluta:

att anse följande motioner besvarade med hänvisning till utlåtandet: C9:2, C30:2, C31:2, C32:2, C106:2, D31:7, D31:8, D46:3, D53:7, D53:8, D53:9, D139:1, D141:1, D142:1, D147:1, D147:2, D149:2, D151:1, D152:1, D153:1, D154:1, D154:2, D156:3, D157:1, D171:3, D171:8, D171:10, D172:1, D174:1, D180:1, D182:2, D183:1, D184:2, D184:3, D185:1, D187:1, D188:1, D189:1, D189:2, D190:1, D193:1, D194:1, D195:1, D196:1, D197:1, D198:1, D199:1, D200:1, D207:1, D209:1, D209:2, D210:1, D211:1, D212:1, D214:1, D215:1, D215:2, D215:3, D215:4, D215:7, D216:1, D217:1, D218:1, D219:1, D220:1, D221:1, D222:1, D224:1, D224:2, D224:3, D225:1, D226:2, D226:3, D229:1, D230:1, D230:2, D231:1, D233:1, D233:2, D233:5, D233:7, D234:1, D234:2, D234:4, D234:6, D235:1, D235:4, D235:6, D236:1, D236:4, D236:6, D237:1, D237:4, D237:6, D238:1, D238:4, D239:1, D239:4, D239:6, D245:1, D246:1, D297:10

C9:2 (Piteå arbetarekommun) att de åtgärderna också ska stödja arbetsmarknadens parter i ambitionen att teckna rikstäckande kollektivavtal som motverkar lönekonkurrens

C30:2 (Karlstads arbetarekommun) att de åtgärderna också ska stödja arbetsmarknadens parter i ambitionen att teckna rikstäckande kollektivavtal som motverkar lönekonkurrens

C31:2 (Sundsvalls arbetarekommun) att de åtgärderna också ska stödja arbetsmarknadens parter i ambitionen att teckna rikstäckande kollektivavtal som motverkar lönekonkurrens

C32:2 (Katrineholms arbetarekommun) att de åtgärderna också ska stödja arbetsmarknadens parter i ambitionen att teckna rikstäckande kollektivavtal som motverkar lönekonkurrens

C106:2 (Stockholms partidistrikt) att vi socialdemokrater inom EU och FN arbetar för stärkta metoder för att sätta press på multinationella företag att respektera grundläggande mänskliga rättigheter i arbetslivet

D31:7 (Göteborgs partidistrikt) att begreppet normalarbetstiden likställs med anställningsgraden utan påverkan av eventuell frånvaro

D31:8 (Göteborgs partidistrikt) att allt politiskt arbete där man får förlorad arbetsförtjänst skall räknas in som arbetad tid i normalarbetstiden

D46:3 (Laxå arbetarekommun) att återställa anställningstryggheten och begränsa visstidsanställningarna

D53:7 (Malmö arbetarekommun) att det införs en övre tidsgräns om maximalt 24 månader under en femårsperiod för hur länge någon kan vara tidsbegränsat anställd, oavsett anställningsform, hos samma arbetsgivare

D53:8 (Malmö arbetarekommun) att lagstifta rätten till heltid

D53:9 (Malmö arbetarekommun) att säkerställa att befintliga avtal, regleringar, lagstiftning, mm är och förblir likvärdiga för de som anställs i bemanningsföretag som för de som är anställda i aktuell bransch

D139:1 (Skurups arbetarekommun) att tillsvidareanställning och när arbetstagare fyllt 67 år ska vara de anställningsformer som regleras i LAS

D141:1 (Karlskrona arbetarekommun) att verka för en lagstiftning med fastare anställningar (tillsvidareanställning)

D142:1 (Göteborgs partidistrikt) att Socialdemokraterna tar initiativ till att vi, där vi agerar som arbetsgivare, tecknar anti-diskrimineringsavtal med kollektivavtalsstatus med de fackliga organisationerna

D147:1 (Lunds arbetarekommun - enskild) att könsrelaterade lönekriterier som kan komma att kategorisera kvinnor i kvinnolön som kategori, helt avskaffas och ersätts av mer relevant benämning, utifrån lönegruppens yrke, utbildning eller arbetsplats

D147:2 (Lunds arbetarekommun - enskild) att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

D149:2 (Malmö arbetarekommun - enskild) att staten hittar en annan metod för att utse medlare och ansvara för lönestatistik

D151:1 (Kristianstads arbetarekommun) att verka för en lagändring i LAS "lagen om anställningsskydd" så att bemanningsföretag inte kan ersätta de uppsagda och de som fortfarande har återanställningsrätt med bemanningsföretag

D152:1 (Karlskrona arbetarekommun) att verka för en lagändring i LAS "lagen om anställning i arbetslivet". Företag får inte använda bemanningsföretag till att utföra de arbetsuppgifter som de anställda har haft och som har blivit uppsagda på grund av arbetsbrist med återanställningsrätt kvar

D153:1 (Gotlands arbetarekommun - enskild) att begränsa bemanningsföretagens utbredning på svensk arbetsmarknad

D154:1 (Linköpings arbetarekommun) att Socialdemokraterna utarbetar en modell kring upphandling/beställning som innebär att arbetet går att förena med familj och fritid och inte leder till minskad ohälsa

D154:2 (Linköpings arbetarekommun) att Socialdemokraterna slår fast att delade turer varje arbetsdag inte är acceptabelt utan ska användas bara i yttersta undantagsfall

D156:3 (Nordvärmlands arbetarekommun) att verka för att de hinder som begränsar politikens och fackföreningarnas handlingsutrymme ställs utanför EUs kompetensområde, på så sätt att den Svenska modellen kan bevaras och utvecklas

D157:1 (Umeå arbetarekommun) att SAP verkar för att egenföretagare ska måste ha flera uppdragsgivare för att få uppbära F-skattesedel

D171:3 (Malmö arbetarekommun) att det ska införas en ändring i arbetstidslagen att ta bort rätten till uttag av extra övertid och mertid

D171:8 (Malmö arbetarekommun) att få igenom en förändring av EU rätten i syfte att de nationella arbetsmarknadslagstiftningarna och kollektivavtalen ska gälla i respektive land där arbetet utförs

D171:10 (Malmö arbetarekommun) att endast svenska F-skattsedlar tillåts i Sverige

D172:1 (Jönköpings arbetarekommun) att Socialdemokraterna i samråd med LO, TCO och SACO utreder effekterna av de otrygga anställningsformerna och presenterar ett handlingsprogram

D174:1 (Göteborgs partidistrikt) att Socialdemokraterna ska verka för att Sveriges tillämpning av internationella överenskommelser förbättras och att företagens sociala ansvar inom sjöfarten utvecklas enligt vad som anförs i motionen

D180:1 (Umeå arbetarekommun) att den socialdemokratiska partikongressen tar initiativ till att utreda en generell arbetstidsförkortning för småbarnsföräldrar i syfte att ge föräldrar till barn i grundskoleålder sex timmars arbetsdag

D182:2 (Uddevalla arbetarekommun - enskild) att lönerna och deras utveckling förblir opåverkade

D183:1 (Söderhamns arbetarekommun) att grunden för alla tjänster ska vara heltid

D184:2 (Motala arbetarekommun - enskild) att bemanningsföretag ska investera i kompetensutveckling och förbättra arbetsmiljö och arbetsförhållandena för de anställda

D184:3 (Motala arbetarekommun - enskild) att bemanningsföretagen skall ha ett större ansvar för den anställdes trygghet

D185:1 (Malmö arbetarekommun) att partikongressen antar motionen och uppdrar åt riksdagsgruppen och partistyrelsen att verka för att dess intentioner uppfylls

D187:1 (Ekerö arbetarekommun) att partiet verkar för att arbetsgivare enligt lag skall förse de anställda med lönespecifikationer i samband med lön

D188:1 (Ekerö arbetarekommun) att driva frågan om ett lagreglerat krav på svensk F-skattsedel för utländska företag

D189:1 (Värnamo arbetarekommun) att tidsbegränsade anställningar regleras i lag

D189:2 (Värnamo arbetarekommun) att vikariat ska vara personliga och det ska tydligt framgå vem man vikarierar för

D190:1 (Burlövs arbetarekommun) att en översyn av lagen görs för att förhindra korta upprepade anställningar

D193:1 (Lidköpings arbetarekommun) att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

D194:1 (Västerviks arbetarekommun) att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

D195:1 (Mönsterås arbetarekommun) att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

D196:1 (Södra Ölands arbetarekommun) att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

D197:1 (Vårgårda arbetarekommun) att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

D198:1 (Norra Ölands arbetarekommun) att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

D199:1 (Ronneby arbetarekommun) att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

D200:1 (Norrköpings arbetarekommun) att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

D207:1 (Sollentuna arbetarekommun) att partikongressen uppdrar åt riksdagsgruppen att på lämpligaste sätt och i lämpliga organ, arbeta aktivt för att åstadkomma en lagändring som gör arbetsgivare skyldig att inom den psykiatriska vården begära in ett utdrag ur brottsregistret av den arbetssökande innan anställningen påbörjas

D209:1 (Trelleborg arbetarekommun) att vårt parti verkar för att som ett första steg återföra den lagstiftning som gällde före alliansens maktövertagande 2006 gällande arbetsrätt, strejkrätt, en trygg arbetsmiljö och fungerande kollektivavtal

D209:2 (Trelleborg arbetarekommun) att vårt parti aktivt verkar för att inom vårt land på nationell nivå genom kompletterande lagstiftning ytterligare tydliggöra denna lagstiftning så att inga kryphål gör det möjligt att på laglig väg fortsätta med de lönedumpningar och åsidosättande av mellan arbetsmarknadens parter framförhandlade kollektivavtal som idag pågår inom ett antal branscher

D210:1 (Huddinge arbetarekommun) att förbjuda användandet av beroende uppdragstagare och återgå till regleringen att F-skattesedel inte får användas för beroende uppdragstagare

D211:1 (Österåkers arbetarekommun) att förbjuda användandet av beroende uppdragstagare och återgå till regleringen att f-skattesedel inte får användas för beroende uppdragstagare

D212:1 (Umeå arbetarekommun) att SAP ska verka för att ändra lagstiftningen på ett sätt som underlättar för de fackförbund som organiserar papperslösa att kunna strida för dem

D214:1 (Nordvärmlands arbetarekommun) att verka för en lagstiftning om den personliga integriteten i arbetslivet

D215:1 (Täby arbetarekommun) att partikongressen beslutar ge styrelsen i uppdrag att på olika sätt arbeta för en reglering av bemanningsföretagen enligt följande

D215:2 (Täby arbetarekommun) att inhyrning av arbetskraft enbart får ske vid arbetstoppar och vikariat

D215:3 (Täby arbetarekommun) att inhyrningen skall föregås av överenskommelse med lokala facket

D215:4 (Täby arbetarekommun) att facket har tolkningsföretråde

D215:7 (Täby arbetarekommun) att ett stopp införes för kringgåendet av anställningsskyddet vid inhyrning

D216:1 (Umeå arbetarekommun) att partiet lagstadgar om rätten till heltid

D217:1 (Västerbottens partidistrikt) att partiet lagstadgar om rätten till heltid

D218:1 (Kalix arbetarekommun) att det socialdemokratiska partiet verkar för att heltid blir en lagstadgad rättighet och deltid en möjlighet

D219:1 (Karlskrona arbetarekommun) att verka för att lagstifta om rätt till heltid, möjlighet till deltid

D220:1 (Ullerud arbetarekommun) att se över regelverket i syfte att underlätta arbetstagarens ledighet från sin anställning för att prova på annat arbete

D221:1 (Nordvärmlands arbetarekommun) att se över regelverket i syfte att underlätta arbetstagarens ledighet från sin anställning för att prova på annat arbete

D222:1 (Göteborgs partidistrikt) att partikongressen ställer sig bakom kravet om att det lagstiftas om rätt till tjänstledigt för att pröva annat arbete

D224:1 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna ska verka för att lagstifta om arbetsgivares skyldighet att i första hand planera arbetet så att anställda erbjuds heltidsanställningar

D224:2 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna ska verka för att ändra i lagen om anställningsskydd så att heltid snarare än deltid är normen på svensk arbetsmarknad

D224:3 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna ska verka för att ändra i lagen om anställningsskydd så att mertid i första hand erbjuds åt redan deltidsanställda, enligt turordningsreglerna i lagen om anställningsskydd

D225:1 (Ekerö arbetarekommun) att partiet får i uppdrag att utreda möjligheten till att göra ändringar i konkurslagstiftningen i motionens anda

D226:2 (Kristianstads arbetarekommun) att reglerna för f-skattesedel ska ändras så att det återigen krävs minst 3 uppdragsgivare

D226:3 (Kristianstads arbetarekommun) att bemanningsföretag inte ska få fungera som permanenta lösningar år ut och år in för företag som vill slippa undan sitt arbetsgivaransvar

D229:1 (Tranås arbetarekommun) att vårt partis företrädare i riksdagen, på sätt som föreslås i inledningen av denna motion, ska arbeta för jämställdhet i parternas ekonomiska åtaganden för att upprätthålla fungerande kollektivavtal på svensk arbetsmarknad

D230:1 (Strömsund arbetarekommun) att partikongressen ger partistyrelsen i uppdrag att göra en grundlig probleminventering och analys, som rör hela bärbranschverksamheten

D230:2 (Strömsund arbetarekommun) att utifrån denna inventering och analys vidta nödvändiga åtgärder för att problemen inte år från år i olika former och på olika platser inom landet skall fortgå

D231:1 (Skellefteå arbetarekommun) att Socialdemokratiska arbetarepartiet verkar för en skärpning av lagen med en bestämmelse om strafflig påföljd för arbetsgivare som inte utfärdar arbetsgivarintyg inom föreskriven tid

D233:1 (Göteborgs partidistrikt) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D233:2 (Göteborgs partidistrikt) att Socialdemokraterna ska verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar länge än 18 månader

D233:5 (Göteborgs partidistrikt) att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet

D233:7 (Göteborgs partidistrikt) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidsanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D234:1 (Sala arbetarekommun) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D234:2 (Sala arbetarekommun) att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare

D234:4 (Sala arbetarekommun) att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet

D234:6 (Sala arbetarekommun) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidsanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D235:1 (Halmstads arbetarekommun) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D235:4 (Halmstads arbetarekommun) att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet

D235:6 (Halmstads arbetarekommun) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D236:1 (Eskilstuna arbetarekommun) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D236:4 (Eskilstuna arbetarekommun) att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet

D236:6 (Eskilstuna arbetarekommun) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D237:1 (Stockholms partidistrikt) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D237:4 (Stockholms partidistrikt) att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet

D237:6 (Stockholms partidistrikt) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D238:1 (Lunds arbetarekommun) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D238:4 (Lunds arbetarekommun) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D239:1 (Falkenbergs arbetarekommun) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D239:4 (Falkenbergs arbetarekommun) att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet

D239:6 (Falkenbergs arbetarekommun) att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

D245:1 (Lunds arbetarekommun) att aktivt skapa skyddsramar för den svenska modellen av kollektivavtal

D246:1 (Lunds arbetarekommun) att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet

D297:10 (Stockholms partidistrikt) att besluta att verka för att införa lönekartläggning varje år för alla företag med fler än 10 anställda och låta diskrimineringsombudsmannen avdela resurser för att genomföra systematiska granskningar av arbetsgivarnas lönekartläggningar

Partikongressen föreslås besluta:

att avslå motionerna D53:6, D137:1, D138:1, D138:2, D143:1, D144:1, D145:1, D146:1, D148:1, D148:2, D149:1, D150:1, D170:1, D173:1, D175:1, D176:1, D177:1, D181:1, D181:2, D182:1, D184:1, D191:1, D201:1, D201:2, D201:3, D202:1, D208:1, D210:2, D210:3, D211:2, D211:3, D215:5, D215:6, D223:2, D226:1, D227:1, D228:1, D228:2, D232:1, D232:2, D233:3, D233:4, D233:9, D234:3, D235:2, D235:3, D236:2, D236:3, D237:2, D237:3, D238:2, D238:3, D239:2, D239:3, D240:1, D240:2, D241:1, D242:1, D243:1, D244:1, D247:1, D248:1, D249:1

D53:6 (Malmö arbetarekommun) att allmän visstidsanställning ska övergå till tillsvidareanställning efter sammanlagt tolv månaders anställning inom en femårsperiod

D137:1 (Borås arbetarekommun) att Socialdemokraterna ställer sig bakom kravet att det på sikt sker en sänkning av arbetstiden till 30 timmar per vecka med bibehållen lön

D138:1 (Malmö arbetarekommun) att det på sikt sker en sänkning av arbetstiden till 30 timmar per vecka med bibehållen lön

D138:2 (Malmö arbetarekommun) att arbetet med detta inleds efter regeringsskiftet 2014

D143:1 (Jönköpings arbetarekommun) att verka för att en utredningsgrupp inom Socialdemokraterna tillsätts med syfte att utreda hur normalarbetstiden kan förkortas samt hur den lagstadgade semestern ska förlängas

D144:1 (Simrishamns arbetarekommun) att en utredning tillsätts för att se hur vi kan minska arbetstiden

D145:1 (Malmö arbetarekommun - enskild) att socialdemokratiska partikongressen beslutar ge partistyrelsen i uppdrag att verka för en arbetstidsförkortning i enighet med motionen

D146:1 (Helsingborgs arbetarekommun) att den socialdemokratiska partikongressen att ge partistyrelsen i uppdrag att ta fram förslag för att påbörja arbetet med införandet av en arbetstidsförkortning med 6-timmars arbetsdag som huvudlinje

D148:1 (Ronneby arbetarekommun - enskild) att Medlingsinstitutet avskaffas

D148:2 (Ronneby arbetarekommun - enskild) att staten hittar en annan metod för att utse medlare och ansvara för lönestatistik

D149:1 (Malmö arbetarekommun - enskild) att Medlingsinstitutet avskaffas

D150:1 (Göteborgs partidistrikt) att arbetsgivare enbart ska få möjlighet att hyra in vid tillfälliga arbetstoppar och efter lokal överenskommelse med berörd facklig organisation

D170:1 (Gotlands arbetarekommun - enskild) att utöka semesterlagen med en sju veckor semester

D173:1 (Umeå arbetarekommun - enskild) att socialdemokratin vill införa ett komp konto, ett system för mer fritid och flexibilitet för alla

D175:1 (Kungälv's arbetarekommun) att Socialdemokratiska Arbetarepartiet skall verka för att återinföra ett lagstadgat förbud mot bemanningsföretag

D176:1 (Uddevalla arbetarekommun) att Socialdemokratiska Arbetarepartiet skall verka för att återinföra ett lagstadgat förbud mot bemanningsföretag

D177:1 (Värgårda arbetarekommun) att Socialdemokratiska Arbetarepartiet skall verka för att återinföra ett lagstadgat förbud mot bemanningsföretag

D181:1 (Kungälv's arbetarekommun) att arbetstiden förkortas till 30 timmar per vecka över hela arbetsmarknaden

D181:2 (Kungälv's arbetarekommun) att lönerna och deras utveckling förblir opåverkade

D182:1 (Uddevalla arbetarekommun - enskild) att arbetstiden förkortas till 6 timmar över hela arbetsmarknaden

D184:1 (Motala arbetarekommun - enskild) att avskaffa möjligheten till bemanning med inhyrd personal och nyttja de befintliga anställningsformer som finns i LAS och kollektivavtal

D191:1 (Avesta arbetarekommun) att Socialdemokraterna tillsammans med landsorganisationen (LO) och andra fackliga organisationer som är intresserade av att delta, arbetar fram ett förslag till arbetstidsförkortning anpassat till arbetsmarknadens olika yrkesområden inför nästa mandatperiod

D201:1 (Motala arbetarekommun) att arbetsgivaren kan visstidsanställa under minst 1 månad och max 12 månader

D201:2 (Motala arbetarekommun) att begränsa antalet anställda i sådan anställningsform till max 5

D201:3 (Motala arbetarekommun) att varje anställning är tillsvidareanställning om parterna på arbetsmarknaden inte kommer överens om annat

D202:1 (Skurups arbetarekommun) att Socialdemokraterna aktivt verkar för att maximal provanställningstid ska vara 3 mån

D208:1 (Härnösand arbetarekommun) att socialdemokratiska partikongressen beslutar att det ska vara obligatoriskt för alla företagare/arbetsgivare som avser anställa eller anlita underleverantörer certifiera sig

D210:2 (Huddinge arbetarekommun) att ge fackföreningarna rätten att omvandla F-skattare som är i beroendeställning hos uppdragsgivaren till tillsvidareanställningar

D210:3 (Huddinge arbetarekommun) att begränsa användandet av visstidsanställningar och inhyrning av personal till att vara maximalt tio procent av arbetskraftsbehovet i varje företag

D211:2 (Österåkers arbetarekommun) att ge fackföreningarna rätten att omvandla f-skattare som är i beroendeställning hos uppdragsgivaren till tillsvidareanställningar

D211:3 (Österåkers arbetarekommun) att begränsa användandet av visstidsanställningar och inhyrning av personal till att vara maximalt tio procent av arbetskraftsbehovet i varje företag

D215:5 (Täby arbetarekommun) att inhyrningen vid arbetstoppar begränsas till max sex (6) veckor

D215:6 (Täby arbetarekommun) att inhyrd personal ej får överstiga 10% av den totala arbetsstyrkan

D223:2 (Söderhamn arbetarekommun - enskild) att lönerna i den offentliga sektorn ska vara trendsättare i lönebildning

D226:1 (Kristianstads arbetarekommun) att den totala overtiden halveras och omvandlas till arbetstillfällen, genom någon form av anställningsstöd vid utökning av arbetsstyrkan

D227:1 (Umeå arbetarekommun) att partiet beslutar att 6-timmars arbetsdag skall införas

D228:1 (Västerbottens partidistrikt) att Socialdemokraterna beslutar att 6-timmars arbetsdag skall införas

D228:2 (Västerbottens partidistrikt) att partistyrelsen föreslås tillsätta en strategigrupp för utredning och förslag till en arbetstidsreform som innebär ett första steg mot förkortad daglig arbetstid

D232:1 (Skurups arbetarekommun) att en generell inledande arbetstidsförkortning om en halvtimme per dag införs varje år fram till dess att arbetstiden utgör totalt en fjärdedel av dygnet

D232:2 (Skurups arbetarekommun) att den generella arbetstidsförkortningen är kompensatorisk till sin karaktär och därmed också tar hänsyn till den genomsnittliga pensionsåldern i varje bransch

D233:3 (Göteborgs partidistrikt) att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare

D233:4 (Göteborgs partidistrikt) att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren

D233:9 (Göteborgs partidistrikt) att det inte ska vara tillåtet för ett bemanningsföretag att hyra ut personal till annat bolag i samma koncern

D234:3 (Sala arbetarekommun) att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren

D235:2 (Halmstads arbetarekommun) att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare

D235:3 (Halmstads arbetarekommun) att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren

D236:2 (Eskilstuna arbetarekommun) att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare

D236:3 (Eskilstuna arbetarekommun) att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren

D237:2 (Stockholms partidistrikt) att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare

D237:3 (Stockholms partidistrikt) att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren

D238:2 (Lunds arbetarekommun) att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare

D238:3 (Lunds arbetarekommun) att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren

D239:2 (Falkenbergs arbetarekommun) att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare

D239:3 (Falkenbergs arbetarekommun) att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren

D240:1 (Lunds arbetarekommun) att frågan om arbetstidsförkortning i enlighet med partiprogrammet tas upp på den politiska agendan genom att det utarbetas en strategi för det vidare arbetet innehållande bl.a. tydliga delmål

D240:2 (Lunds arbetarekommun) att i det sammanhanget pröva 6 timmars arbetsdag inom delar av den gemensamma sektorn i syfte att bl.a. få erfarenhet och ha möjlighet att göra utvärderingar inför kommande beslut i arbetstidsfrågan

D241:1 (Mönsterås arbetarekommun) att arbetsgivaren – offentlig och privat – ska begära ett utdrag ur belastningsregistret för de som söker arbete inom vårdsektorn

D242:1 (Vårgårda arbetarekommun) att Socialdemokratiska Arbetarepartiet tar initiativ till att utreda de samhällsekonomiska konsekvenserna av en förkortad arbetstid liksom övriga fördelar respektive nackdelar med en sådan arbetstidsreform, i ett första steg till 35 timmar per vecka

D243:1 (Eslövs arbetarekommun) att Socialdemokraterna tar initiativ till att utreda de samhällsekonomiska konsekvenserna av en förkortad arbetstid liksom övriga fördelar respektive nackdelar med en sådan arbetstidsreform

D244:1 (Ystads arbetarekommun) att partiet verkar för att en utredning kommer till stånd i syfte att klarlägga på vilket sätt man kan motverka och förbjuda illojal användning av bemanningsföretag

D247:1 (Söderhamns arbetarekommun) att införa en sjätte semestervecka för alla som jobbar

D248:1 (Kalix arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar för att semesterlagen revideras på så sätt att Sveriges löntagare återfår de två semesterdagarna som riksdagen beslutade om år 1991

D249:1 (Trelleborg arbetarekommun) att Socialdemokraterna ska verka för lagstiftning för att stegvis uppnå målet sex timmars arbetsdag med bibehållen lön

MOTION D137

BORÅS ARBETAREKOMMUN

30 timmars arbetsvecka

Genom historien har socialdemokratin varit en progressiv rörelse. En rörelse som velat skapa ett bättre samhälle med reformer som en efter en leder till att vårt samhälle blir mer jämlikt och demokratiskt. Man har vågat tro på att vi kan skapa ett bättre samhälle även om andra intressenter har motarbeta oss och stödet för socialdemokratin har också varit starkt när vi velat stå upp för en progressiv politik.

Vi i Borås S-studenter tror att frågan om 30 timmars arbetsvecka är ytterligare ett steg på den progressiva stig som den svenska socialdemokratin vandrar på och frågan kommer ha stor inverkan på hur morgondagens samhälle ser ut.

Vi tror att det är bra att arbetstiden sänks med bibehållen lön. Arbetslivet är för många stressat man hinner inte med sitt privatliv speciellt om man har barn. Under många år har vi också sett att antalet sjukskrivna ökat på grund av bland annat att man har blivit utbränd.

Istället för att gå med på de borgliga lösningarna med rut-avdrag och hårdare tag mot sjukskrivna tror vi att förslaget om 30 timmars arbetsvecka kan vara ett sätt att förebygga de här problemen istället för att lindra effekter i efterhand.

Genom att framtida löneökningar tas ut i sänkt arbetstid istället för ökad konsumtion tror vi att det går att sänka arbetstiden med bibehållen lön. Vår konsumtion har ökat mycket under de senaste årtiondena men samtidigt vet vi att den inte är hållbar i förhållande till vår miljö.

Historiskt sett har det varit försvarbart att ha haft en hög tillväxt för att en höja levnadsstandarden i samhället men i dagsläget tycker vi inte att det är försvarbart att bara konsumera mera när det leder till negativa konsekvenser. Givetvis vet vi också att det finns ekonomiska orättvisor i samhället och det är

viktigt att alla människor ska ha en bra levnadsstandard men för att hantera de orättvisorna så måste vi arbeta med att sker en omfördelning mellan välbärgade till mindre välbärgade.

Ett vanligt argument mot 30 timmars arbetsvecka är det inte går att skapa fler arbeten genom att dela på arbetstimmarna, det leder bara till att konkurrenskraft och produktivitet försämras. Men vår tanke är inte att skapa fler arbeten med förslaget utan ge människor mer livskvalité även om mer arbeten kan skapas då ny branscher uppstår för att stimulera människor som har mer ledig tid.

Slutligen kan det vara värt att påminna att arbetstiden har sänkts tidigare genom historien. Mellan 1958-1960 sänktes arbetstiden med en timma per år från 48 till 45 timmar och mellan 1967-1969 med 50 minuter per år till 42,5 timmar. Slutligen 1973 var arbetstiden nere i 40 timmar per vecka.

Partikongressen föreslås besluta:

D137:1 att Socialdemokraterna ställer sig bakom kravet att det på sikt sker en sänkning av arbetstiden till 30 timmar per vecka med bibehållen lön

Borås S-studenter

Borås arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D138

MALMÖ ARBETAREKOMMUN

30 timmars arbetsvecka

En allt större mängd människor får allt tuffare att leva upp till de krav som arbetslivet ställer. Även kraven på individen som samhällsmedborgare ökar. Tiden har blivit den största bristvaran för allt fler, stressen i både fritids- och arbetslivet ökar och känslan av otillräcklighet växer. Resultatet har blivit ökade sjukskrivningar där allt fler går i väggen på grund av fysisk och psykisk utmattning i arbetslivet.

Sanningen är den att flertalet arbetar långt över den 40-timmarsvecka som idag är lagstadgad. Den stora debatten om RUT-avdrag, och det som elakt kom att kallas - TUT-avdrag (butler i Stockholms tunnelbana) i 2010 års valrörelse signalerade om att frågan om tid är central för många människor i dagens samhälle, men att inget av förslagen har varit tillräckligt breda och påverkat tillräckligt många.

Vi upplever nu tider av rekordstor arbetslöshet med resultat att stora grupper är utestängda från den ordinarie arbetsmarknaden. Många arbetar allt mer medan andra har andra det svårt att hävda sig i kampen om jobben. Denna utveckling måste brytas.

Vi är övertygade om att det går att skapa en hållbar arbetsmarknad för alla. Ett arbetsliv som är anpassat till att kvinnor och män skall kunna kombinera arbete, familjeliv och aktivt deltagande i samhällslivet, med ökad tid för social samvaro och fritidssysslor, vilket bidrar till både bättre sammanhållning i samhället liksom ökad folkhälsa. Ett arbetsliv som låter oss utvecklas. Ett arbetsliv där vi orkar med, både under den tid vi har små barn och när vi blir äldre.

Arbetsidsförkortning med bibehållen lön är en central och nödvändig välfärdsreform som handlar om livskvalitet, social samvaro och folkhälsa.

Partikongressen föreslår besluta:

- D138:1 att det på sikt sker en sänkning av arbetstiden till 30 timmar per vecka med bibehållen lön
- D138:2 att arbetet med detta inleds efter regeringsskiftet 2014
- D138:3 att Socialdemokratiska Arbetarepartiets kongress 2013 antar motionen som sin egen

Unga Socialdemokrater i Malmö

Malmö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D139

SKURUPS ARBETAREKOMMUN

Anställningsformer

Grunden för vår svenska modell ligger i att arbetsmarknadens parter träffar överenskommelse vilka regler som ska gälla på arbetsmarknaden genom rikstäckande kollektivavtal. Detta har under en lång period varit en modell som har fört Sverige framåt till en respekterad position i hela världen. Den hanteringen av arbetsmarknaden har medfört en långsiktig trygghet för de anställda och företagen har kunnat långsiktigt bygga upp en bra och lönsam verksamhet. Denna trygghet, för både anställda och företagen, har gjort att en hög välfärd har skapats och klyftorna i samhället har utjämnats.

Som komplement till kollektivavtalen har det stiftats arbetsrättslagar som utgör ett ramverk. Tidigare fanns det, i lagen, fler otrygga och flexibla anställningsformer men idag är de bortplockade. Detta har gjort att tryggheten för anställda har ökat och välfärden fortsatt utvecklats starkt. Idag är tendensen att historien återkommit och fler otrygga anställningsförhållande har skapats. Företagen utnyttjar oftare de tidsbegränsande anställningsformerna med syfte att lättare omsätta personal. Vissa yrkesgrupper och individer blir hårt drabbade av detta och det är något som socialdemokraterna bör motverka. Som sades inledningsvis har den svenska modellen med kollektivavtal varit grunden till Sveriges goda välfärdssamhälle, som vi idag fortfarande har kvar.

Att parterna på arbetsmarknaden, i samförstånd, träffar överenskommelser om vilka förhållande som ska gälla på arbetsmarknaden skapar både bäst förutsättningar för företagen att utvecklas och de anställda att vara delaktiga och känna trygghet. Alla branscher har olika förutsättningar och lagen ger en grund som passar alla branscher och som sedan varje bransch anpassar genom kollektivavtal. Anställningsformerna är idag reglerat i LAS med en rad olika alternativ att tillgå. Vilka anställningsformer som tillämpas avgörs av arbetsgivaren utifrån vilket behov som finns. Tyvärr kan vi konstatera att numera utnyttjas de anställningsformerna som regleras i LAS för att lättare omsätta personalen med en otrygghet som följd för den enskilde. För att stärka de anställdas trygghet som medför en positiv utveckling för företagen bör endast tillsvidare anställningen vara reglerad i LAS. De branscher som har ett behov av fler

anställningsformer ska självklar ha den möjligheten men det borde vara upp till parterna att träffa överenskommelse om vilka som ska gälla, i kollektivavtalen.

Partikongressen föreslås besluta:

D139:1 att tillsvidareanställning och när arbetstagare fyllt 67 år ska vara de anställningsformer som regleras i LAS

Magnus Alm

Skurups arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D140

KRISTIANSTADS ARBETAREKOMMUN

Anställningstrygghet

Löne- och arbetsmarknadspolitik är olika delar som tillsammans och var för sig påverkar de anställdas rättigheter och möjligheter. Det handlar också om trygghet och välfärd.

Tryggheten på arbetsplatserna har blivit sämre och det är dels den snabba utvecklingen inom arbetslivet, men framför allt anställningarna på prov, projekt och korttidsanställningar där den anställde inte vet vad hon/han har för trygghet nästa månad eller nästa månad igen. Att man inte är riktigt ”fullgoda” medborgare i samhället t.ex. när man skall hyra lägenhet eller ta ett lån i banken för att köpa hus, lägenhet eller bil.

Partikongressen föreslås besluta:

D140:1 att verka för en lagstiftning som leder till tryggare anställningar

Katarina Honoré, ordförande Handels socialdemokratiska förening Nordöstra Skåne

Kristianstads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D141

KARLSKRONA ARBETAREKOMMUN

Anställningstryggheten

Löne- och arbetsmarknadspolitik är olika delar som tillsammans och var för sig påverkar de anställdas rättigheter och möjligheter. Det handlar också om trygghet och välfärd. Tryggheten på arbetsplatserna har blivit sämre, det är dels den snabba utvecklingen inom arbetslivet, men framför allt anställningarna på prov, projekt och korttidsanställningar där den anställde inte vet vad hon/han har för trygghet nästa

månad eller nästa månad igen. Att man inte är riktigt ”fullgoda” medborgare i samhället t.ex. när man skall hyra lägenhet eller ta ett lån i banken för att köpa hus, lägenhet eller bil.

Partikongressen föreslår besluta:

D141:1 att verka för en lagstiftning med fastare anställningar (tillsvidareanställning)

Rödeby S-förening, Varvets S-förening, S- Kvinnor i Karlskrona, IF Metalls S-förening, Kommunals S-förening och Handels S-förening

Karlskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D142

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Använd den svenska modellen i antidiskrimineringsarbetet

Inspirationen till denna motion kommer från ett seminarium under Stockholm Pride i augusti 2011 som LO höll i om hbt-personers situation i arbetslivet. Där samtalade Ulla Lindqvist, LO:s dåvarande vice ordförande och centrala representanter från ett stort antal LO-förbund om den undersökning som LO genomförde i juni 2011 (Öppenhet i arbetslivet 2011, Joa Bergold, Arbetslivsenheten LO). Deras slutsatser var bl.a. att man utöver egen utbildning av de fackliga ombuden behöver jobba in hbt-personers situation i arbetslivet i det systematiska arbetsmiljöarbetet och att man behöver sluta kollektivavtal med arbetsgivaren om detta. Från HBT-socialdemokratisk synvinkel kan det dock vara en fördel om fokuset tar sin utgångspunkt i ett bredare mångfaldsperspektiv med mänskliga rättigheter som grund, där hbt-perspektiven har sin självklara plats. Fackförbundet Vision antog 2010 (under namnet SKTF) en motion med innebörden om att teckna anti-diskrimineringsavtal med arbetsgivarorganisationerna. Detta borde sammantaget kunna utgöra en god grund för att genomföra detta inom den offentliga sektorn och därmed bli föregångare i att arbeta med dessa frågor på ett nytt och fördjupat sätt. Nuvarande Diskrimineringslag som trädde i kraft 1/1 2009 innehåller skrivningar om att arbetsgivarna är skyldiga att motverka diskriminering. Diskrimineringsombudsmannen (DO) har vid flera tillfällen rekommenderat arbetsgivare och fackförbund att sluta kollektivavtal/anti-diskrimineringsavtal utifrån Diskrimineringslagen. Enligt DO är detta nödvändigt för att lagen ska fungera effektivt på arbetsmarknaden genom att arbetsgivarna förbinder sig till att genomföra konkreta insatser för att motverka diskriminering.

Det finns massor av positiva exempel och föredömen runt om i Sverige när det gäller att framgångsrikt driva jämställdhets- och mångfaldsfrågor på våra arbetsplatser och motverka diskriminering. Problemet är att framgången ofta är avhängt av att det finns ett antal eldsjälar på arbetsplatserna, men vi tycker att det ska vara obligatoriskt för alla arbetsplatser att arbeta med dessa frågor. Då är det logiskt att använda vår svenska modell i detta syfte, d.v.s. att vi där vi agerar som arbetsgivare i offentliga sektorn ser till att kollektivavtal mellan våra offentligt styrda arbetsgivare och fackförbunden tecknas för att säkerställa att

detta arbete bedrivs. Slår det väl ut är förhoppningen att detta kan bilda modell för offentliga sektorn och inspirera privata sektorn att följa vårt exempel.

Partikongressen föreslår besluta:

D142:1 att Socialdemokraterna tar initiativ till att vi, där vi agerar som arbetsgivare, tecknar anti-diskrimineringsavtal med kollektivavtalsstatus med de fackliga organisationerna

HBT Socialdemokrater i Göteborg

Göteborgs partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D143

JÖNKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Arbetsfördelning – det moderna samhällets väg

Arbetsfördelningen i Sverige blir allt mer ojämn. Många lönearbetar mer än vad som är bra för dem själva, medan andra inte arbetar alls.

I dagens läge med massarbetslöshet och allt mer övertidsarbete i Sverige är det mer angeläget än någonsin att dela mer rättvist på lönearbetet. I Långtidsutredningen (1980) påpekades att utan 1970-talets arbetstidsförkortning hade det funnits 500 000 färre jobb då. En sådan klarsyn behövs mer än någonsin. En lägre heltidsnorm kan vara ett sätt att minska arbetslösheten som åter måste beaktas.

Normalarbetstiden i arbetstidslagen har legat still på 40 timmar per vecka i snart fyrtio år. I praktiken ligger den avtalade veckoarbetstiden för stora grupper på arbetsmarknaden betydligt lägre. I många branscher finns kollektivavtal som har ett lägre heltidsmått än lagens 40 timmar. Det är företrädesvis tjänstemannagrupper med relativt höga löner som tecknat avtal om kortad normalarbetstid.

I andra branscher och yrken är i stället deltidsarbete utbrett. Deltidsarbeten och visstidsanställningar som innebär kort och varierande veckoarbetstid är särskilt vanliga i kvinnodominerade LO-yrken, som handeln, restaurangbranschen, städbranschen och inom vård och omsorg där lönerna är relativt låga.

Veckoarbetstidens längd och vad det kostar den enskilde att jobba mindre än 40 timmar i veckan varierar alltså i dag beroende på yrke, klass och kön. Medan relativt privilegierade grupper redan i dag får ut en heltidslön för att jobba mindre än 40 timmar i veckan, betalar andra grupper själva priset för kortare arbetstid genom deltidsarbete och därmed följande deltidslön.

Samtidigt önskar många deltidsanställda, ofta lågavlönade, heltid. Ofta handlar det om att det helt enkelt inte går att försörja sig på en deltidslön i ett låglöneyrke. En heltidslön som går att leva på är en nödvändighet och borde vara en självklarhet. Med lägre heltidsnorm och en fördelningspolitik som syftar till att minska inkomstskillnader, istället för att öka dem som nu, kan fler försörja sig på sitt arbete. Det är också värt att påpeka att ju mer ekonomiskt ojämnt ett land är, desto längre tenderar arbetstiden att vara. En förklaring är att i mer ojämlika länder krävs det ofta att man finansierar mer av utbildning och sjukvård privat. Ojämlighet driver även på en stressande och miljöskadlig statuskonsumtion.

Kvinnor är kraftigt överrepresenterade när det kommer till deltidarbete. Det förhållandet avspeglar den onda cirkel som upprätthåller de könsrelaterade orättvisorna i hemmen och i arbetslivet. Kvinnor utför fortfarande det mesta av det obetalda hemarbetet och jobbar i gengäld oftare deltid. De kvinnodominerade branscherna och yrkena är i sin tur anpassade till detta mönster, vilket gör att deltidjobb och tillfälliga anställningar oftare är det enda som erbjuds där, i motsats till manligt dominerade branscher och yrken där heltidsjobb är det normala.

Arbetsvillkor, lön och arbetstid påverkar också hur länge man orkar arbeta. Den faktiska pensionsåldern har ett tydligt samband med klass, och i de tyngsta jobben även kön. De som jobbar inom tung servicesektor utan krav på yrkesutbildning orkar sällan jobba ända fram till 65 års ålder. I andra änden av spektrumet finns verkställande direktörer, högre ämbetsmän och specialister som i högre utsträckning orkar arbeta till 65 och i många fall flera år till.

Detta mönster måste brytas, det måste vara möjligt för både kvinnor och män, arbetare och tjänstemän att arbeta heltid och kombinera arbete, föräldraskap och fritid utan att slita ut sig. Det kräver en rad förbättringar både i arbetslivet och i välfärdssystemen. Vi vill därför stärka rätten till heltid och minimera de otrygga anställningarna. Arbetsmiljöarbetet måste förstärkas och inflytandet över den egna arbetssituationen öka. Ansvar för hemarbete och föräldraskap måste delas jämnt mellan kvinnor och män. Tillgång till barnomsorg måste garanteras också för dem som arbetar på kvällar, nätter och helger. Vi anser också att det är dags att på nytt väcka frågan om en generell arbetstidsförkortning. Fram till 1970-talet kortades arbetstiden stegvis tills 40-timmarsveckan lagstodades år 1973. Sedan dess har den legat still, trots en enorm ökning av vinster och produktivitet i näringslivet.

Enligt Rut 2012:1198 fördubblades nästan produktiviteten mellan 1973 och 2012. Under samma period minskade löneandelen av det samlade produktionsresultatet i Sverige från 62 procent till 55 procent. Det ekonomiska utrymmet för arbetstidsförkortning med bibehållen lönenivå är alltså betydande i ekonomin som helhet. För att det utrymmet ska komma alla på arbetsmarknaden till del behövs det en lagstadgad arbetstidsförkortning. Vi menar att förkortningen ska genomföras i en sådan takt att arbetstagarnas inkomster inte minskar.

Vetenskapliga och tekniska framsteg leder till ständigt ökande arbetsproduktivitet, det vill säga att allt färre kan producera allt mer. Att åter börja ta ut produktivitetsökningar i sänkt arbetstid snarare än höjd lön och högre vinster är däremot fullt möjligt. Det handlar inte bara om fördelning av arbetstid utan om fördelning av ekonomiska resurser och därmed makt.

Ekonomijournalisterna Philipp Löpfe och Werner Votobel skriver i sin bok *Arbeitswut* att vi borde tala om arbetsfördelning istället för arbetstidsförkortning. De frågar om vi vill att 40 procent arbetar ”normalarbetstid”, 30 procent mer eller mindre frivillig deltid och 30 procent vandrar in och ut ur arbetslöshet. De uppskattar den tillgängliga mängden lönearbete till 25 timmar i veckan per tysk i förvärvsaktiv ålder och den fortsätter sjunka. I Sverige har arbetsfördelningen blivit allt mer ojämn. Under 1900-talets två sista decennier ökade den faktiska årsarbetstiden i två länder i den industrialiserade världen: Sverige och USA. Samtidigt råder massarbetslöshet.

Enligt Rut 2012:1198 uppgick det totala övertidsuttaget i Sverige till 55 miljoner timmar 2011. Det motsvarar ca 34 000 heltidsjobb. Därtill kommer med största sannolikhet ytterligare ett stort antal övertidstimmar som inte rapporterats in. Många, inte minst tjänstemän i industrin, har förhandlat bort sin övertidsersättning mot extra semesterdagar och även högre månadslön vilket har resulterat i att under

2011 arbetades det 13,8 miljoner timmar övertid utan ersättning. Gränsen mellan arbete och fritid flyter samman allt mer och många anställda upplever en press att ställa upp och arbeta övertid, även utan ersättning.

Den lagstadgade normalarbetstiden är viktig och kan inte ersättas med individuella eller branschvisa avtal. Dels är den en skyddslagstiftning för dem som inte kan välja och inte har en stark förhandlingsposition mot sin arbetsgivare. Dels är normalarbetstiden normerande. Är normalarbetstiden 40 timmar per vecka blir det normalt att jobba just så länge och avvikande att jobba kortare, eller längre, tid. Oavsett vilken normalarbetstid vi väljer att lagstifta om kommer det givetvis alltid att finnas behov av ytterligare lagstiftning som möjliggör en mer flexibel arbetsinsats i olika skeden i livet. Den som till exempel har småbarn eller närmar sig pensionsåldern behöver ofta få jobba mindre eller inte alls under en period. En ekonomi byggd på ständigt ökad tillväxt som kräver ökat lönearbete och ökad konsumtion när vi redan förbrukar för mycket naturresurser, är ohållbar, inte minst ekologiskt. Ekonomisk utveckling måste av miljöskäl innebära mer fritid snarare än ökad materiell konsumtion.

Sänkt normalarbetstid är en reform som skulle kunna stärka demokratin och den sociala sammanhållningen i samhället. Den skulle också kunna ge förutsättningar för ett mer hälsosamt liv. Delaktighet i samhället och insatser för sina nära kräver tid. Tid är för många idag den kanske allra knappaste resursen. Dagens system där vissa blir sjuka av för hög arbetsbelastning medan andra far illa av arbetslöshet är ett stort resursslöseri. En klokt utformad arbetstidsförkortning skulle kunna ge både fler jobb och ökad livskvalitet.

I Frankrike sänktes normalarbetstiden vid sekelskiftet från 39 till 35 timmar. Den franska arbetstidsreformen var i korthet utformad så att företag som nyanställde till följd av arbetstidsförkortningen fick sänkt arbetsgivaravgift under infasningen av 35-timmarsveckan, vilket delvis finansierades genom minskade utgifter för arbetslöshet. Enligt den franska motsvarigheten till SCB har reformen skapat 350 000 nya jobb för en i sammanhanget blygsam kostnad för staten och utan ekonomiska problem för företagen. Arbetslösheten sjönk med drygt 3 procent i samband med 35-timmarsreformens införande och 70 procent av löntagarna anser att den gett betydande livskvalitetsvinster. Borgerliga franska regeringar har under senare år på olika sätt försökt rulla tillbaka 35-timmarsreformen, men då den förkortade arbetsveckan åtnjuter stort folkligt stöd har man dragit sig för att avskaffa den helt.

Tvärtemot rådande trend att vi ska vara beredda att arbeta i stort sett när som helst, så behöver vi människor mer av den tid som vi själva fritt förfogar över. Tid för att återhämta oss efter arbetet, tid för andra människor såsom barn, livskamrater, vänner och grannar och tid för föräldrar och äldre som kan behöva en hjälpande hand, men också tid för ett bredare socialt engagemang ute i samhället. Vi måste på nytt bli medvetna om tidsfrågornas avgörande betydelse för att kunna stå emot ekonomiseringen av alla livssammanhang.

Att vi behöver arbeta allt färre timmar för att producera det vi behöver är en möjlighet, inte ett problem. Om hälften av produktivitetsökningarna i Sverige sedan 1980 hade tagits ut i kortare arbetstid hade vi nu haft 32-timmarsvecka. Det handlar om vilket samhälle vi vill ha. Redan 1848 beskrev socialliberalen John Stuart Mill i sitt huvudverk *Nationalekonomins principer* hur samhället skulle kunna se ut när ”kampen för överlevnad inte längre upptar all energi”. Ökad produktion fortsätter att vara ett viktigt mål bara i mindre utvecklade länder, men i de mest utvecklade behövs istället jämnare fördelning.

När de industriella framstegen minskar behovet av arbete såg Mill framför sig hur det kommer att finnas utrymme för kultur och sociala framsteg.

Även nationalekonomen John Maynard Keynes förutsåg en ny epok i mänsklighetens historia när effektiviteten i produktionen ökat så att vi inte längre behöver slita så hårt. När människor fått sina behov uppfyllda tänkte sig även Keynes att vi skulle inrätta oss själva och samhället därefter.

Men istället för att njuta frukterna av våra framsteg har vi låst oss i en ohållbar konsumtion som förutsätter överdrivet lönearbete. Till råga på allt visar forskningen tydligt att redan rika människor inte blir nämnvärt lyckligare av mer konsumtion. Det handlar också om människosyn. Människan är så mycket mer än en kugge i produktionen och aldrig tillfredsställd konsument, så mycket större än ett anställningsnummer och ett kundnummer. Det är hög tid att börja dela på arbetet solidariskt och öka människors möjligheter att växa från produktionsfaktorer till individer och medborgare, med tid och kraft att få kultur, föreningsliv och demokrati att blomstra. Lönearbete är bara en del av arbetet och arbetet är bara en del av livet.

Kommuner och landsting är stora arbetsgivare. Det är viktigt att de går före och tar ökat ansvar för goda arbetsvillkor för sina anställda. Kommuner och landsting bör uppmuntras att öka sin öppenhet för olika arbetstidsmodeller och även erbjuda vissa belastade yrkesgrupper, exempelvis inom vård och omsorg, sänkt normalarbetstid med bibehållen lön.

Vilka konsekvenser en förkortning av normalarbetstiden i Sverige skulle få för arbetsvillkor, sysselsättning och samhällsekonomin som helhet är inte helt lätt att förutse och beräkna. Men med resultaten i t.ex. Frankrike och flertalet tunga instansers positiva rapporter finns det mycket goda skäl att anta att de samhällsekonomiska effekterna av en arbetstidsförkortning skulle bli positiva, såsom minskade sjuktal genom mindre stress, samt att den genomsnittliga pensionsåldern kan höjas, givet att arbetstidsförkortningen inte sker till priset av ökad arbetsbelastning och sjunkande inkomster. En förutsättning för en lyckad arbetstidsförkortning är därför att den genomförs i dialog med arbetsmarknadens parter.

En målmedveten strategi för att stegvis förkorta arbetstiden från dagens 40 till 30 timmar i veckan bör därför snarast tas fram. Ett rimligt första steg är att sänka den lagstadgade normalarbetstiden till 37 timmar per vecka.

Partikongressen föreslår besluta:

D143:1 att verka för att en utredningsgrupp inom Socialdemokraterna tillsätts med syfte att utreda hur normalarbetstiden kan förkortas samt hur den lagstadgade semestern ska förlängas

Styrelsen för Jönköpings arbetarekommun

Jönköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D144

SIMRISHAMNS ARBETAREKOMMUN

Arbetstiden bör förkortas

1919 infördes i Sverige 8 timmars arbetsdag sex dagar i veckan = 48 timmars arbetsvecka. 1970 sänktes denna arbetstid till 40 timmars arbetsvecka, detta alltså för över 40 år sedan (<http://www.popularhistoria.se/artiklar/nar-arbetet-fick-bestamma-tiden/>).

I Danmark har man i allmänhet 37 timmars arbetsvecka, (<http://www.oresunddirekt.se/Arbete/Anstallningsforhallanden/Vad%20reglerar%20anstallningsavtalet.aspx>), och i Norge 37.5 timmar (<http://karriarradgivning.monster.se/pa-arbetsplatsen/borja-ett-nytt-jobb/hur-fungerar-det-pa-norska-arbetsplatser/article.aspx>)

Alla skulle må bättre om man minskade arbetsveckan, dels ur ett barnperspektiv, dels ur ett feministiskt perspektiv samt också med tanke på att vi alla måste arbeta längre innan vi kan pensionera oss. Då är det viktigt att vi håller arbetslivet ut, vilket det är större chans att göra med en kortare arbetsvecka. Minskad arbetstid skulle också generera nya arbetstillfällen.

Partikongressen föreslås besluta:

D144:1 att en utredning tillsätts för att se hur vi kan minska arbetstiden

Susanne Ringskog Vagnhammar

Simrishamns arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D145

MALMÖ ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Arbetstidsförkortning

Vi har pratat arbetstidsförkortning på många kongresser, vi har också tagit beslut om arbetstidsförkortning på lokala, regionala och riksnivåer inom arbetarrörelsens organisationer. Men sedan så händer inte mer.

I dagen samhälle så har man aldrig tid, man ska alltid någonstans men man hinner trots detta ändå inte med livet barnen eller familjen.

En arbetstidsförkortning innebär en bättre hälsa för våra medborgare och för samhället i stort. Det ger möjlighet till fler arbetstillfälle och det kommer med största sannolikhet att minska överkonsumtionen då många som känner sig stressade köper något bara för att ”unna” sig efter en veckas stress.

En arbetstidsförkortning till 6 timmar om dagen ger bättre livskvalitet och kommer med största sannolikhet att öka välbefinnandet. Ett friskare samhälle.

Det är förståeligt att man inte kan minska arbetstiden till 6 timmar om dagen på kort sikt, vi lever i en komplex värld där detta får olika betydelse på olika platser och yrkeskategorier.

Därför behövs det en planerad sänkning, en arbetstidsförkortning med 1 timme/vecka vart annat år som påbörjas senast 2016. Detta skulle då innebära 39 timmar arbetsvecka 2016, 38 timmar 2018 osv. Alternativt kan man ta 30 minuter/vecka varje år. På detta sätt så hinner marknaden och arbetstagarna anpassa sig till den kortare arbetsveckan utan att det ger några negativa effekter.

Vi har pratat om 6 timmars arbetsdag sedan 70 talet. Det är dags att agera och inte bara reagera på arbetstiden och de negativa effekterna.

Partikongressen föreslås besluta:

D145:1 att socialdemokratiska partikongressen beslutar ge partistyrelsen i uppdrag att verka för en arbetstidsförkortning i enighet med motionen

Milan Obradovic

Malmö arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D146

HELSINGBORGS ARBETAREKOMMUN

Arbetstidsförkortning med sex timmars arbetsdag som huvudlinje för ett humant samhälle, där vi kan klara framtidens krav med mänskliga arbetsvillkor

Det finns många skäl för ett införande av kortare arbetsdag för alla, t.ex. jämställdhet, mer tid för eget arbete, till familjen, till att sköta sin hälsa, fritidsintresse, m.m.

Men det viktigaste skälet är att en rimlig arbetstid i vårt lönearbete är ett måste om vi ska orka göra det jobb som krävs för att värna välfärden i framtiden. Arbetarrörelsen har på många av sina kongresser i över 30 år tagit positiva inriktningsbeslut om att införa 6-timmars arbetsdag. Men man har samtidigt med ekonomiska argument skjutit genomförandet på framtiden.

Det är nu hög tid att påbörja arbetet med förverkligandet av 6-timmars arbetsdag.

- Med 6 timmar kan vi arbeta effektivare i vårt lönearbete.
- Med 6 timmar kan vi arbeta mer utanför ramen av vårt lönearbete vilket kommer att ge ansevärda samhällsekonomiska vinster och där människorna får ett direkt demokratiskt inflytande på produktionsinriktningens innehåll.
- Med 6 timmars arbetsdag minskar förslitningsskador och stress.
- Med 6 timmars arbetsdag får man mer tid till familj och fritid, man blir positivare och friskare.
- Med 6 timmars arbetsdag kommer sjukskrivningarna att gå ned och många problem som orsakas av att man blir utarbetad kommer att försvinna. Samhället och företagets kostnader för dessa problem kommer att minska.

- Med 6 timmars arbetsdag inser företagen att man måste satsa på utveckling och rationaliseringar samt nya arbetsorganisationer för att tillvarata den arbetskraftreserv som finns bland de arbetslösa som inte passar in i de nuvarande organisationerna. På så sätt blir landet och företagen väl rustade att möta en hård internationell konkurrens.

Slutsatsen är att införandet av 6-timmars arbetsdag är ekonomisk möjligt, ja t.o.m. en lönande "affär" som innebär att mer arbete kommer att utföras. Reformen fordrar noggrann samordning mellan samhälle och företag. Detta är i mångt och mycket en organisatorisk och ideologisk fråga, då alla resurser skapas av arbetet, såväl lönearbete som annat arbete. Här är det viktigt att demokratin styr marknadens villkor.

Partikongressen föreslås besluta:

D146:1 att den socialdemokratiska partikongressen att ge partistyrelsen i uppgift att ta fram förslag för att påbörja arbetet med införandet av en arbetstidsförkortning med 6-timmars arbetsdag som huvudlinje

Rolf Andersson

Helsingborgs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D147

LUNDS ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Avskaffa kvinnolönerna

Trots att Sverige anses som ett av världens mest jämställda land, upplever många kvinnor att de är lönediskriminerade. Kvinnor arbetar mest i yrken som är nära kopplade till vård och omsorg. På hela arbetsmarknaden är kvinnors genomsnittliga timlön 20% lägre än männen. Endast i få branscher, där den fackliga verksamheten aktivt arbetat med jämställdhetsprojekt, löneanalyser och arbetsvärdering, har löneskillnaderna mellan kvinnor och män minskat. Kärnan i den socialdemokratiska andan är kampen att eliminera klassamhället. Individerna uppskattas utifrån det arbete man utför, oavsett kön. Idealfallet är att partiet jobbar aktivt för att Sverige ska modernisera de lönesättningsmekanismer som behövs för en rättvis avlöning av kvinnor.

Partikongressen föreslås besluta:

D147:1 att könsrelaterade lönekriterier som kan komma att kategorisera kvinnor i kvinnolön som kategori, helt avskaffas och ersätts av mer relevant benämning, utifrån lönegruppens yrke, utbildning eller arbetsplats

D147:2 att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

Ali Ismail

Lunds arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D148

RONNEBY ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Avskaffa Medlingsinstitutet

Den svenska lönebildningen bygger på en modell där arbetsmarknadens parter oberoende av staten förhandlar och sluter avtal. Staten avstår från att lagstifta om minimilöner och/eller att sätta ramarna för parterna. Det är kort sagt den svenska modellen.

Medlingsinstitutet bildades år 2000 och har enligt deras hemsida tre huvuduppgifter

- Att medla i arbetstvister
- Att verka för en väl fungerande lönebildning
- Att ansvara för den officiella svenska lönestatistiken

Medlingsinstitutets regler skrevs om av den borgerliga regeringen 2007. Nedan finns de tre första punkterna i §2 i Förordning 2007:912

1. verka för att det för kollektivavtalsförhandlingar upprättas tidsplaner som syftar till att nya avtal sluts innan föregående avtalsperiod löper ut,
2. samråda med parterna om de samhällsekonomiska förutsättningarna för förhandlingarna samt utifrån de rapporter om samhällsekonomin som Konjunkturinstitutet upprättar uppmärksamma lönebildningsproblem,
3. tillvarata och upprätthålla den samsyn som finns på arbetsmarknaden om den konkurrensutsatta sektorns lönenormerande roll,

Under den senaste avtalsrörelsen kunde vi höra Medlingsinstitutet hävda ”att de inte tänkte medverka till avtal över märket slöts”. Med ”märket” menades industriavtalet. Medlingsinstitutet har förvandlats till ett verktyg för statlig lönepolitik och är därmed oförenligt med den svenska modellen.

Partikongressen föreslås besluta:

D148:1 att Medlingsinstitutet avskaffas

D148:2 att staten hittar en annan metod för att utse medlare och ansvara för lönestatistik

Martin Moberg

Ronneby arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D149

MALMÖ ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Avskaffa Medlingsinstitutet

Den svenska lönebildningen bygger på en modell där arbetsmarknadens parter oberoende av staten förhandlar och sluter avtal. Staten avstår från att lagstifta om minimilöner och/eller att sätta ramarna för parterna. Det är kort sagt den svenska modellen.

Medlingsinstitutet bildades år 2000 och har enligt deras hemsida tre huvuduppgifter:

- Att medla i arbetstvister
- Att verka för en väl fungerande lönebildning
- Att ansvara för den officiella svenska lönestatistiken

Medlingsinstitutets regler skrevs om av den borgerliga regeringen 2007. Nedan finns de tre första punkterna i §2 i Förordning 2007:912 verka för att det för kollektivavtalsförhandlingar upprättas tidsplaner som syftar till att nya avtal sluts innan föregående avtalsperiod löper ut, samråda med parterna om de samhällsekonomiska förutsättningarna för förhandlingarna samt utifrån de rapporter om samhälls ekonomin som Konjunkturinstitutet upprättar uppmärksamma lönebildningsproblem, tillvarata och upprätthålla den samsyn som finns på arbetsmarknaden om den konkurrensutsatta sektorns lönenormerande roll,

Under den senaste avtalsrörelsen kunde vi höra Medlingsinstitutet hävda ”att de inte tänkte medverka till avtal över märket slöts”. Med ”märket” menades industriavtalet. Medlingsinstitutet har förvandlats till ett verktyg för statlig lönepolitik och är därmed oförenligt med den svenska modellen.

Partikongressen föreslås besluta:

D149:1 att Medlingsinstitutet avskaffas

D149:2 att staten hittar en annan metod för att utse medlare och ansvara för lönestatistik

Peter Johansson

Malmö arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D150

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Begränsa inhyrning av bemanningsföretag

Det är så idag att allt fler företag utnyttjar möjligheten att använda sig av bemanningsföretag vid allt fler tillfällen under längre och längre perioder. Detta skapar ingen trygghet på arbetsmarknaden vare sig för de som blir inhyrda eller de som har tillsvidare på arbetsstället. Det motverkar på flera sätt grundtankarna i

lagen om anställningsskydd. De som hyrs in har en mycket otryggare anställning. Kanske inte har samma löneförmåner. De har svårt att organisera sig fackligt. Ifall inhyrningen minskar kommer tillsvidare anställningarna att öka. Vilket kommer att leda till en ökad trygghet på arbetsmarknaden för alla.

Partikongressen föreslås besluta:

D150:1 att arbetsgivare enbart ska få möjlighet att hyra in vid tillfälliga arbetstoppar och efter lokal överenskommelse med berörd facklig organisation

D150:2 att det inte ska gå att kringgå LAS via inhyrning från bemanningsföretag

Volvo sdf

Göteborgs partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D151

KRISTIANSTADS ARBETAREKOMMUN

Bemanningsföretag

I dag blir det fler och fler i arbetslivet som har otrygga anställningar, visstidsanställningar, projektanställningar och timanställningar. Det har blivit tystare på arbetsplatserna. Ett annat problem är också att man använder bemanningsföretag. Arbetsgivare säger upp anställda och kort därefter använder arbetsgivaren bemanningsföretag, som utför de uppsagdas arbete. Det kan inte vara rimligt att man använder bemanningsföretag så länge det finns före detta anställda som har återanställningsrätten kvar. Återanställningsrätten gäller nio månader efter den sista anställningsdagen på företaget.

Partikongressen föreslås besluta:

D151:1 att verka för en lagändring i LAS "lagen om anställningsskydd" så att bemanningsföretag inte kan ersätta de uppsagda och de som fortfarande har återanställningsrätt med bemanningsföretag

Katarina Honoré, ordförande Handels socialdemokratiska förening Nordöstra Skåne
Kristianstads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D152

KARLSKRONA ARBETAREKOMMUN

Bemanningsföretag

I dag blir det fler och fler i arbetslivet som har otrygga anställningar, visstidsanställningar, projektanställningar och timanställningar. Det har blivit tystare på arbetsplatserna. Ett annat problem är också att man använder bemanningsföretag, när arbetsgivaren har sagt upp anställda. Kort därefter använder arbetsgivaren bemanningsföretag, som utför de uppsagdas arbete. Det kan inte vara rimligt att man använder bemanningsföretag så länge det finns f.d. anställda som har återanställningsrätten kvar. Återanställningsrätten gäller 9 månader efter den sista anställningsdagen på företaget.

Partikongressen föreslås besluta:

D152:1 att verka för en lagändring i LAS ”lagen om anställning i arbetslivet”. Företag får inte använda bemanningsföretag till att utföra de arbetsuppgifter som de anställda har haft och som har blivit uppsagda på grund av arbetsbrist med återanställningsrätt kvar

Rödeby S-förening, Varvets S-förening, S- Kvinnor i Karlskrona, IF Metalls S-förening, Kommunals S-förening och Handels S-förening

Karlskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D153

GOTLANDS ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Bemanningsföretag

Efter avregleringen 1992 legaliserades privata arbetsförmedlare vilka vi idag kallar bemanningsföretag. Anställningstryggheten på hela den svenska arbetsmarknaden har efter avregleringen försämrats.

Partikongressen föreslås besluta:

D153:1 att begränsa bemanningsföretagens utbredning på svensk arbetsmarknad

Bertil Eriksson

Gotlands arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D154

LINKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Delade turer – ett arbetsmiljöproblem, men också ett livssituationsproblem

Under den senaste tiden har vi sett en markant ökning av delade turer inom den offentliga verksamheten. Delade turer innebär att en arbetsdag är uppdelad i minst två olika arbetspass och är något som är vanligt inom exempelvis äldreomsorg, men finns även inom andra branscher. Exempelvis kan en arbetsdag vara uppdelad mellan 08.00-12.00 för att sedan fortsätta med ett nytt pass 16.00–20.00.

Fenomenet har funnits länge, men har ökat på grund av neddragningar och krympande organisation. Som exempel kan nämnas Linköpings kommun, där delade turer infördes istället för att öka antalet schemalagda helger. Från början var det en temporär lösning, men har övergått till att bli mer regel än undantag. Alla parter är överens om att det inte är optimalt och att det leder till både försämrad arbetsmiljö som till lägre kvalitet på det utförda arbetet. Däremot verkar någon lösning på problematiken inte finnas.

En annan hårt drabbad bransch är städbranschen. Här ställs ofta väldigt tydliga kravspecifikationer upp vid upphandlingarna som innebär att städning ska ske tidigt på morgonen eller sent på kvällen. Städning i skolor får exempelvis inte ske mellan 08.00-14.00 på vardagarna. Det leder till delade turer där städpersonalen får städa innan skolan öppnar och efter att den har stängts. Samma sak kan vi se på kontor och andra platser där det arbetas dagtid. Schemakraven har lett till att personal gått ner i arbetstid för att orka med.

I flera fall är det extra beklagligt eftersom, som i ovanstående fall, personalen blir exkluderad från övrig personal. Det finns en pedagogisk poäng att även städpersonal arbetar dagtid för att få arbetskamrater och vettiga arbetstider, men också för att vissa att det faktiskt finns någon som städar och håller ordning.

Delade turer är ett problem som måste tas itu med för att i slutänden minimeras eller helt upphöra. Hälsoriskerna är uppenbara och även livssituationen påverkas drastiskt. Det kan också leda till svårigheter att kombinera arbetet med familj och fritid. Vi socialdemokrater vill ha bra och engagerad personal i kommunen, samtidigt som vi vill att Linköpings kommun ska vara en attraktiv arbetsgivare. Då krävs en förändring där de delade turerna blir en stark markör för en osund arbetsmiljö.

Partikongressen föreslås besluta:

- D154:1 att Socialdemokraterna utarbetar en modell kring upphandling/beställning som innebär att arbetet går att förena med familj och fritid och inte leder till minskad ohälsa
- D154:2 att Socialdemokraterna slår fast att delade turer varje arbetsdag inte är acceptabelt utan ska användas bara i yttersta undantagsfall

Johan Löfstrand

Linköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D155

ULLERUD ARBETAREKOMMUN

Den svenska modellen

Svensk arbetsmarknad kännetecknas av en samförståndsanda mellan staten, arbetsgivarföreningarna och de fackliga organisationerna. Den svenska modellen har sin grund i bl.a Saltsjöbadsavtalet som träffades mellan SAF och LO 1938. Den innebär att fackföreningarna och arbetsgivarnas organisationer gemensamt förhandlar fram villkoren på arbetsmarknaden. För att möjliggöra att arbetsmarknadens parter kan göra detta har ramlagar med dispositiva regler konstruerats, i ex Lagen om anställningsskydd, Lag om medbestämmande, förtroendemannalagen e.tc. Modellen har varit mycket framgångsrik och vi har haft en väl fungerande arbetsmarknad, som många andra länder har sökt att ta efter i olika former. Men nu ifrågasätts modellen från flera håll, och vad som är än mer allvarligt är de direkta krafter som försöker att krossa modellen.

Dessa krafter har som enda mål att förändra maktbalansen, på så sätt att fackföreningarna försvagas och därigenom skapa ett större inflytande för ideologiska kapitalintressen. De medel som används är bl.a att pröva den Svenska modellen, lagstiftning och kollektivavtalen via EU-rätten. ”Laval-domen” är ett exempel på hur EU-rätten tillåter lönedumping och diskriminering av utländska arbetstagare.

Det börjar också bli alltmer vanligt att politiska ställningstaganden sätter press på parterna genom uttalanden, eller genom beslut om försämringar i lagar och socialförsäkringar. Det handlar ofta om att individuella avtal mellan arbetstagaren och arbetsgivaren ska ha företräde framför kollektiva.

Andra åtgärder riktade mot fackföreningarna var förändringarna i arbetslöshetsförsäkringen med sänkta ersättningsnivåer, försämrade regler och höjda avgifter. Sjukförsäkringen är ett annat område som utsatts för en rad försämringar som starkt påverkar arbetsmarknaden.

På senare tid har också krav ställts på försämrade anställningsvillkor avseende både lön och trygghet för ungdomar. Likaså angrips fackens rätt att använda konfliktåtgärder. Resultatet har inte låtit vänta på sig, fackföreningarna har försvagats ordentligt och ex. har LO tappat över 700 000 medlemmar.

Socialdemokratin vill värna och utveckla den svenska modellen. Vi vill att parterna ska vara starka och kunna träffa heltäckande, branschanpassade kollektivavtal. Svenska kollektivavtal ska gälla alla på svensk arbetsmarknad.

Vi vill inte lägga oss i parterna på arbetsmarknadens fria rätt att förhandla och träffa kollektivavtal. Den svenska modellen hotas om staten ska bestämma lönen. Vi Socialdemokrater vill inte sänka människans pris – vi vill tvärtom öka människans värde, och det är en enorm skillnad.

Partikongressen föreslår besluta:

D155:1 att Sverige ratificerar FN-organet ILO, Internationella Arbetstagarorganisationens, konventioner nr 87 och 98, som garanterar de anställdas rätt att organisera sig fackligt och att förhandla och träffa kollektiva avtal med arbetsgivarna

- D155:2 att Sverige arbetar för att komplettera EU-fördraget med ett s.k ”socialt protokoll” som stadgar de grundläggande mänskliga rättigheterna och rätten att verka genom fackföreningar
- D155:3 att verka för att de hinder som begränsar politikens och fackföreningarnas handlingsutrymme ställs utanför EUs kompetensområde, på så sätt att den Svenska modellen kan bevaras och utvecklas

Per Lawén

Ullerud arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D156

NORDVÄRMLANDS ARBETAREKOMMUN

Den svenska modellen

Svensk arbetsmarknad kännetecknas av en samförståndsanda mellan staten, arbetsgivarföreningarna och de fackliga organisationerna. Den svenska modellen har sin grund i bl.a. Saltsjöbadsavtalet som träffades mellan SAF och LO 1938. Den innebär att fackföreningarna och arbetsgivarnas organisationer gemensamt förhandlar fram villkoren på arbetsmarknaden. För att möjliggöra att arbetsmarknadens parter kan göra detta har ramlagar med dispositiva regler konstruerats, i ex Lagen om anställningsskydd, Lag om medbestämmande, förtroendemannalagen etc. Modellen har varit mycket framgångsrik och vi har haft en väl fungerande arbetsmarknad, som många andra länder har sökt att ta efter i olika former. Men nu ifrågasätts modellen från flera håll, och vad som är än mer allvarligt är de direkta krafter som försöker att krossa modellen. Dessa krafter har som enda mål att förändra maktbalansen, på så sätt att fackföreningarna försvagas och därigenom skapa ett större inflytande för ideologiska kapitalintressen. De medel som används är bl.a. att pröva den Svenska modellen, lagstiftning och kollektivavtalen via EU-rätten. ”Laval-domen” är ett exempel på hur EU-rätten tillåter lönedumpning och diskriminering av utländska arbetstagare.

Det börjar också bli alltmer vanligt att politiska ställningstaganden sätter press på parterna genom uttalanden, eller genom beslut om försämringar i lagar och socialförsäkringar. Det handlar ofta om att individuella avtal mellan arbetstagaren och arbetsgivaren ska ha företräde framför kollektiva.

Andra åtgärder riktade mot fackföreningarna var förändringarna i arbetslöshetsförsäkringen med sänkta ersättningsnivåer, försämrade regler och höjda avgifter. Sjukförsäkringen är ett annat område som utsatts för en rad försämringar som starkt påverkar arbetsmarknaden.

På senare tid har också krav ställts på försämrade anställningsvillkor avseende både lön och trygghet för ungdomar. Likaså angrips fackens rätt att använda konfliktåtgärder. Resultatet har inte låtit vänta på sig, fackföreningarna har försvagats ordentligt och ex. har LO tappat över 700 000 medlemmar. Socialdemokratin vill värna och utveckla den svenska modellen. Vi vill att parterna ska vara starka och

kunna träffa heltäckande, branschanpassade kollektivavtal. Svenska kollektivavtal ska gälla alla på svensk arbetsmarknad.

Vi vill inte lägga oss i parterna på arbetsmarknadens fria rätt att förhandla och träffa kollektivavtal. Den svenska modellen hotas om staten ska bestämma lönen. Vi Socialdemokrater vill inte sänka människans pris – Vi vill tvärtom öka människans värde, och det är en enorm skillnad.

Partikongressen föreslår besluta:

- D156:1 att Sverige ratificerar FN-organet ILO, Internationella Arbetstagarorganisationens, konventioner nr 87 och 98, som garanterar de anställdas rätt att organisera sig fackligt och att förhandla och träffa kollektiva avtal med arbetsgivarna
- D156:2 att Sverige arbetar för att komplettera EU-fördraget med ett s.k ”socialt protokoll” som stadgar de grundläggande mänskliga rättigheterna och rätten att verka genom fackföreningar
- D156:3 att verka för att de hinder som begränsar politikens och fackföreningarnas handlingsutrymme ställs utanför EUs kompetensområde, på så sätt att den Svenska modellen kan bevaras och utvecklas

Stanley Nilsson

Nordvärmlands arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D157

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

Egenföretagare måste ha fler uppdragsgivare för att få uppbära F-skattsedel

Då lagen om anställningsskydd alltmer urholkas borde SAP verka för att arbetstagarna ska känna sig tryggare i sin anställning.

Partikongressen föreslår besluta:

- D157:1 att SAP verkar för att egenföretagare ska måste ha flera uppdragsgivare för att få uppbära F-skattsedel

Alejandro Caviedes

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D158

ULRICEHAMNS ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. År 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” om upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens - och bemanningsbehov riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan byggas på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro, möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är klena.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste t.ex. kunna ha möjlighet att möta upp - och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt är det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslår besluta:

D158:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Mattias Josefsson

Ulricehamns arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D159

HUDIKSVALLS ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov, riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan byggas på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är klena.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Vi hemställer om att berörd (S)-förening och arbetarekommun samt berört partidistrikt behandlar motionen och översänder den, jämte beslut, till Socialdemokraterna för behandling på partikongressen 2013.

Partikongressen föreslås besluta:

D159:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Metall fkl

Hudiksvalls arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D160

SMEDJEBACKENS ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hanteringen av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov, riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan byggas på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är klena.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslås besluta:

D160:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Olof Långberg

Smedjebackens arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D161

HELSINGBORGS ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de "nya", lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt, När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. År 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad "allmän visstidsanställning" om upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan vägda över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan bygga på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro, möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är kläna. Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden - företag måste t.ex. kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt är finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket; Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslås besluta:

D161:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

IF Metall Nordvästra Skåne S-förening

Helsingborgs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D162

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov, riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan bygga på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är klena.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Vi hemställer om att och arbetarekommun samt partidistrikt behandlar motionen och översänder den, jämte beslut, till Socialdemokraterna för behandling på partikongressen 2013.

Partikongressen föreslår besluta:

D162:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

IF Metalls S-förening och Per-Erik Johansson

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D163

SOLNA ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes. Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar. Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov, riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan bygga på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är klena.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och

hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslår besluta:

D163:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Georgios Kontorinis och Bernt Johansson

Solna arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D164

SÖDERTÄLJE ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hanteringen av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov, riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan bygga på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är klena.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande

lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslås besluta:

D164:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Alexander Lindholm för Fackliga utskottet i Södertälje
Södertälje arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D165

JÖNKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga arbetsvillkor. 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetsgivare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov, riskerar lagstiftningen att motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan bygga på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är klena.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslås besluta:

D165:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Maria Hörnsten

Jönköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D166

LANDSKRONA ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. År 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” om upp till två år infördes.

Lagändringen innebär borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan bygga på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro, möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är klena.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste t.ex. kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar.

Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen

att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt är det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslås besluta:

D166:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Mikael Andersson, Anna Fernebro och Jessica Olofsson

Landskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D167

PITEÅ ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov, riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan bygga på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är kläna.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar.

Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslår besluta:

D167:1 att att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Anders Nyström

Piteå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D168

STENUNGSUNDS ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov, riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan bygga på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är kläna.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och

arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslår besluta:

D168:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Marie Nilsson

Stenungsunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D169

LULEÅ ARBETAREKOMMUN

En fungerande arbetsmarknad fri från missbruk av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna, de ”nya”, lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov, riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan bygga på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är kläna.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att

genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslås besluta:

D169:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Metalls S-fackklubbar i Luleå

Luleå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D170

GOTLANDS ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

En sjätte semestervecka

Idag är tillvaron mer stressad än någonsin, färre människor utför mer arbete och arbetstakten skruvas upp för att möta behoven. Samtidigt är vi inne i något som kan betecknas som massarbetslöshet. Framförallt hos unga slår detta mycket hårt. Som ett incitament att motverka detta ligger det i tiden att införa den sjätte semesterveckan. Marknaden skulle få möjligheten att anställa fler, den dyrbara fritiden skulle utökas och sjukskrivningarna skulle med största sannolikhet minska. Det ligger i tiden att införa denna vecka. Det är länge sedan vi fick den femte semesterveckan och samhället är moget för ett ytterligare steg.

Partikongressen föreslås besluta:

D170:1 att utöka semesterlagen med en sjätte semestervecka

Linus Gränsmark

Gotlands arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D171

MALMÖ ARBETAREKOMMUN

Ett hållbart arbetsliv

“Arbete åt alla” är en paroll som det Socialdemokratiska partiet ständigt under dess över hundraåriga historia framfört i olika sammanhang. Frågan har alltid varit en av partiets viktigaste att verka för. Arbete ger tillfredsställelse för varje enskild individ och ger stat och kommun de skatteintäkter som behövs för att upprätthålla ett välfungerande välfärdssamhälle.

Vi kan tyvärr se att arbetsmarknaden dras isär idag. För de som är attraktiva på arbetsmarknaden är anställningsvillkoren ofta goda men för många, främst ungdomar och de som saknar en attraktiv utbildning, är det inte bara svårt att få ett arbete utan anställningsvillkoren är dessutom ofta osäkra. Arbetet är också oftare utarmat på innehåll och det finns små möjligheter att själv styra över hur arbetet skall utföras. Detta är förhållanden som inte bara skapar längre tiders arbetslöshet, utan också ohälsa.

Idag utnyttjar arbetsgivarna övertidsuttaget till bristningsgränsen istället för att skapa nya arbetstillfällen. Vissa grupper har ett orimligt övertidsuttag och det är ett allvarligt problem på arbetsmarknaden.

I arbetsmiljölagen (1977:1160) regleras: ”När det finns särskilt behov av ökad arbetstid får övertid tas ut med högst 200 timmar per kalenderår och arbetstagar”. Samma gäller för uttag av mertid. Den nuvarande regeringen gjorde en ändring i lagen som gäller fr.o.m. 2011 som innebär att utöver allmän övertid får det tas ut ytterligare extra övertid om 150 timmar per kalenderår och anställd. Detta gäller också för uttag av mertid. Rätten till extra övertids- och mertidsuttag måste tas bort ur lagen.

För att alla arbetstagar skall känna trygghet måste de ha lika villkor och rättigheter. Det skall vara en självklarhet att den svenska kollektivavtalsmodellen ska gälla lika för såväl svenska som utländska företag som verkar i Sverige.

På arbetsplatser där en majoritet kvinnor arbetar, är löneläget lägre än på mansdominerade arbetsplatser. På hela arbetsmarknaden är kvinnors genomsnittliga timlön 20 procent lägre än männens. Kvinnors arbete värderas lägre än mäns oavsett bransch och yrke. Om andelen män ökar i en kvinnligt dominerad bransch ökar även lönerna och omvänt. Utvecklingen har visats tydligast i tjänstemanna- och akademikeryrken. Stora kraftansträngningar måste göras för att få ett jämställt arbetsliv och jämställdhet på arbetsmarknaden förutsätter lika lön för lika arbete.

Arbete med människor (servicesektorn, välfärdssektorn) är det område som förväntas expandera vad gäller arbetstillfällen framöver i Europa. Arbeten i dessa sektorer utgör en stor del av de arbeten som finns tillgängliga för ungdomar utan högre utbildning och för kvinnor. Här finns påtagliga problem med både osäkra anställningsvillkor och slitsamma arbetsförhållanden, som inte sällan hotar den enskildes hälsa och arbetsförmåga. En socialdemokratisk arbetsmarknadspolitik måste förhålla sig till hur denna förväntade expansion kan bli en del av ett hållbart arbetsliv och ett sammanhållet samhälle.

Bättre arbetsmiljö samt obligatorisk och kvalitetssäkrad företagshälsovård

Ohälsan i arbetslivet är ett allvarligt problem, både för den enskilde individen som drabbas och för samhällsekonomin i stort. Det tuffare arbetsklimatet med ytterst slimmade organisationer och ständig underbemanning har ökat trycket på den enskilde individen. Förslitnings- och belastningsskador utgör stora delar av diagnoserna hos de sjukskrivna liksom problem med den psykosociala arbetsmiljön.

Ohälsa är ett mångfasetterat problem som kräver ett samlat grepp i fråga om lösningar. En viktig del i detta arbete är att förebygga och undanröja hälsorisker på arbetsplatserna. I detta arbete har företagshälsovården en stor betydelse.

Arbetsgivare är enligt arbetsmiljölagen skyldiga att ge företagshälsovård i den omfattning arbetsförhållandena kräver. Med företagshälsovård avses en oberoende expertresurs inom områdena arbetsmiljö och rehabilitering. Företagshälsovård skall särskilt arbeta för att förebygga och undanröja hälsorisker på arbetsplatserna, samt ha kompetens att identifiera och beskriva sambanden mellan arbetsmiljö, organisation, produktivitet och hälsa.

I dag efterlevs tyvärr inte alltid arbetsmiljölagens intentioner om en förebyggande hälsovård på ett tillfredställande sätt. Därför bör dessa områden av arbetsmiljölagen ses över. För att företagshälsovården fullt ut och på bästa sätt ska vara ett effektivt verktyg i kampen mot ohälsa, krävs det att den håller en hög generell standard. Företagen skall ha klara riktlinjer att utgå ifrån när det gäller säkerställa kvalitetsnivån. Detta skulle man kunna göra genom en så kallad kvalitetsförsäkring av den företagshälsovård som krävs med stöd av lagen. Alla anställda ska ha rätt till en kvalitetssäkrad partsneutral företagshälsovård och företagshälsovården skall vara obligatorisk.

Tydligare rehabiliteringsansvar

Som det ser ut i dag läggs det största ansvaret på rehabilitering över på individen i stället för på arbetsgivaren. Att den enskilde ska involveras i rehabiliteringsarbetet samt delta i de insatser som erbjuds är självklart. Dock borde det tyngsta ansvaret vila på arbetsgivaren och samhället som förfogar över resurserna.

Om arbetsgivaren eller samhället misslyckas med sitt rehabiliteringsansvar ska detta inte drabba individen i form av straffåtgärder. Eventuella tidsgränser i försäkringen ska inte vara för snäva och måste bygga på att arbetsgivaren, samhället och individen gjort det som krävs för att få individen tillbaka i arbete.

Dagens rehabiliteringskedja antyder en serie rehabiliteringsinslag som är länkade samman i en kedja. Denna rehabiliteringskedja har idag inte några inslag av rehabiliteringsåtgärder som leder till återgång i arbete hos den egna arbetsgivaren. Som det ser ut i dag slussas individen ur sjukförsäkringssystemet in i arbetslöshetsförsäkringssystemet. Detta gynnar varken samhället i stort eller individen som inte får en möjlighet till den rehabilitering som krävs, för att komma tillbaka till ett berikande arbetsliv.

Systemet, som det ser ut i dag, urholkar det anpassnings- och rehabiliteringsansvar som Försäkringskassan har enligt lagen om allmän försäkring (LAF) och arbetsgivaren har enligt arbetsmiljölagen (AML). Systemet innebär också en större negativ konsekvens för kvinnor, då kvinnor i större utsträckning än män drabbas av nedsatt arbetsförmåga med sjukskrivning som följd. Kvinnor har också oftare symptomdiagnoser där det kan ta lång tid att hitta orsaken till sjukdomstillståndet. De fasta tidsgränser som föreligger, leder därför till att fler kvinnor än män hamnar i en situation, där de riskerar att utförsäkras eller förlora sin anställning.

Arbetsgivarnas ansvar för individens rehabilitering måste förtydligas. Arbetsgivarnas rehabiliteringsinsatser måste skärpas och det måste bli tydligare vilka rehabiliteringsåtgärder som är skäligen att kräva. Vi menar att dessa skyldigheter bör införas i Lagen om anställningsskydd.

Utred möjligheterna att införa flexjobb i Sverige

De danska flexjobben erbjuds till dem som drabbats av nedsatt arbetsförmåga, på grund av kronisk sjukdom eller liknande. Detta innebär att de som blivit sjuka inte tvingas till sjukskrivning från sitt arbete på heltid utan istället kan den anställda efter samråd med arbetsgivare och samhälle gå ner i arbetstid. Den danska motsvarigheten till Försäkringskassan går in och täcker upp ekonomiskt för en del av arbetstiden som man tvingats gå ner, vilket gör att det inte behöver bli en ekonomisk katastrof för den som blivit sjuk. Samtidigt omförhandlas stödet och antalet timmar den enskilde förväntas arbeta kontinuerligt, mellan den enskilde, arbetsgivaren och Försäkringskassan.

På detta sätt når man flertalet vinster. Den anställda kan stanna kvar på sitt arbete och ha kvar sin försörjning och sitt sociala kontaktnät. Arbetsgivaren blir kompenserad och kan samtidigt ha kvar kompetent personal så långt som möjligt trots att denne drabbats av sjukdom. Samhället vinner på systemet genom att människor hålls i arbete utan att hela ersättningen tas från socialförsäkringssystemen. Vi vill utreda möjligheterna att införa det danska systemet med "flexjobb" även i Sverige.

Lika villkor för lika arbete - Utstationeringsdirektivet

Utstationeringsdirektivet är en EU-lag som reglerar utstationering av arbetstagare inom EU. Med utstationering menas att ett företag som är etablerat i ett visst land tillfälligt åker till ett annat EU-land med sin personal för att arbeta där. Avsikten med direktivet var att fastställa vissa grundläggande minimivillkor som värdlandet ska garantera utstationerade arbetstagare.

2004 blev EU:s utstationeringsdirektiv känt för den stora allmänheten genom den s.k. Vaxholmskonflikten. Konflikten uppstod i samband med att det lettiska bolaget Laval, fick i uppdrag att bygga en skola av Vaxholms stad. De lettiska arbetstagarna var anställda av Laval men bolaget vägrade teckna kollektivavtal med Byggnads. Förhandlingarna bröt samman och Byggnads fattade beslut om blockad mot Laval. Det lettiska företaget valde då att vända sig till Arbetsdomstolen för att få stridsåtgärderna ogiltigförklarade. Laval, som sponsrades av Svenskt Näringsliv, menade att strejkrätten i Sverige var ett hinder som försvårade företagets rätt till fri rörlighet. Laval menade att det var tillräckligt att tillämpa lönevillkoren i det lettiska kollektivavtalet och inte det svenska. Efter många rättsliga turer hamnade ärendet till sist i EU-domstolen. Därmed blev hela denna konflikt och dess rättsliga efterspel en direkt konsekvens av att arbetsgivare medvetet försöker utnyttja de löneskillnader, som finns mellan arbetare inom EU, för den egna vinstens skull.

EU-domstolen fastställde att den svenska arbetsmarknadsmodellen i sig inte är ett hinder för den fria rörligheten. Men, utstationeringsdirektivet tolkades som ett tak för de löne- och anställningsvillkor som får krävas i värdlandet. Domstolen menade också att en bojkott och fackliga stridsåtgärder endast får vidtas för att uppnå det som ryms under taket, det vill säga endast minimivillkor.

EU-domstolen menade vidare att de villkor som ställs på utländska företag måste vara så tydliga och klara att lönekostnaderna kan beräknas från hemlandet. Beslutet innebär därmed också en begränsning av den fria förhandlingsrätten. När det gäller möjligheten att undantränga utländska avtal och ersätta dem

med svenska ansåg EU-domstolen att de svenska Lex Britannia-reglerna var diskriminerande för utländska företag. Konsekvensen av domstolens tolkning är att Sverige enbart kan kräva att arbetsgivare från EU uppfyller följande krav i utstationeringsdirektivet:

- Längsta arbetstid och kortaste vilotid.
- Minsta antal betalda semesterdagar per år.
- Minimilön.
- Säkerhet, hälsa och hygien på arbetsplatsen.
- Skyddsåtgärder med hänsyn till arbets- och anställningsvillkor för gravida kvinnor.
- Lika behandling av kvinnor och män samt andra bestämmelser om icke-diskriminerande behandling.

Domstolen har inte beaktat vad politikerna avsett utan tolkat reglerna på egen hand och satt företagens vinstintresse framför arbetstagarnas rättigheter. Den följande utredningen som regeringen tillsatte i Sverige för att anpassa vår arbetsrätt efter Lavaldomen har ytterligare försämrat arbetstagarnas ställning på arbetsmarknaden.

Vi Socialdemokrater ska verka för att förändra EU rätten i syfte att de nationella arbetsmarknadslagstiftningarna och kollektivavtalen ska gälla i respektive land där arbetet utförs. Detta innebär konkret att alla löntagare, oavsett vilket land de kommer från, bör omfattas av likabehandlingsprincipen när man arbetar i Sverige. Vidare ska fackförbunden ha rätt att vidta stridsåtgärder mot de företag, svenska eller utländska, som motsätter sig att följa de krav vi har på vår arbetsmarknad. Med andra ord, i Sverige ska svenska lagar, löner och kollektivavtal ska gälla allt arbete som utförs i Sverige.

F-skatteregler

Spelreglerna på svensk arbetsmarknad liksom konkurrensen på lika villkor mellan företagen sätts alltmer ur spel på grund av att systemet med F-skatt tillåtit urarta. Anställningar med kollektivavtalsvillkor ersätts idag i flera branscher, exempelvis i åkerinäringen, alltmer av att anställda tvingas bli ”F-skattare” och därmed mister de alla rättigheter i våra trygghetssystem. Det slår hårt mot de enskilda löntagarna men också mot företag som vill upprätthålla rimliga villkor. Problemet är att den borgerliga regeringen har tagit bort kravet på att man ska ha flera uppdragsgivare för att kunna använda sig av F-skatt och det har öppnat upp för missbruk och ren utpressning av de anställda. Förekomsten av utländska ”F-skattare” som ofta inte är företagare, är ett än större problem. Sverige får lägre skatteintäkter, lönerna dumpas och hela branscher är på väg att haverera. F-skattsedeln är en bra reform i grunden för den som vill starta företag men reglerna måste vara att man har mer än en uppdragsgivare och att EU-medborgare som vill arbeta i Sverige som ”F-skattare” måste ansöka om svensk F-skatt. På så sätt kan ordningen delvis återställas på arbetsmarknaden och konkurrensvillkoren mellan företagen blir rättvisare.

Partikongressen föreslås besluta:

- D171:1 att arbetsgivarnas rehabiliteringsinsatser skärps och att det blir tydligare vilka rehabiliteringsåtgärder som är skäligen att kräva
- D171:2 att arbetsgivarnas skyldigheter gällande rehabiliteringsansvar införs i Lagen om anställningsskydd

- D171:3 att det ska införas en ändring i arbetstidslagen att ta bort rätten till uttag av extra övertid och mertid
- D171:4 att säkerställa lika lön för lika arbete
- D171:5 att införa om obligatorisk företagshälsovård i arbetsmiljölagen
- D171:6 att införa kvalitetssäkrad företagshälsovård
- D171:7 att möjligheterna att införa det danska systemet med "fleksjobb" i Sverige utreds
- D171:8 att få igenom en förändring av EU rätten i syfte att de nationella arbetsmarknadslagstiftningarna och kollektivavtalen ska gälla i respektive land där arbetet utförs
- D171:9 att det ska krävas flera uppdragsgivare för att det man ska beviljas F-skattsedel
- D171:10 att endast svenska F-skattsedlar tillåts i Sverige

Malmö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D172

JÖNKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Ett hållbart arbetsliv med mål om full sysselsättning

För oss socialdemokrater är målet en välmående arbetsmarknad där människors kunskap tas tillvara och att alla bidrar efter förmåga överordnat som medel i strävan om det jämlika samhället. Vi vet att politiken måste skapa förutsättningar för både människor och företag att utvecklas. I nära samarbete med arbetsmarknadens parter har vi utvecklat en arbetsmarknadsmodell som visat sig framgångsrik. Modellen är grunden som vårt välfärdsamhälle vilar på. En modell som är komplex där näringsliv, arbetsliv och välfärdsamhället är ömsesidigt beroende av varandra.

Arbetsmiljö

Arbetslinjen förutsätter att människor orkar arbeta ett helt arbetsliv. Det är därför avgörande att arbetsmiljöfrågor är vägledande i det hållbara arbetslivet. Sverige har tidigare varit världsledande i forskning kring arbetslivsfrågor. Det tidigare arbetslivsinstitutet bedrev forskning inom områden som arbetsmarknad, arbetsrätt, arbetsorganisation, belastningsskador, arbetsmiljöteknik, hälsoeffekter av det nya arbetslivets sociala problem, arbetsmedicin, allergi, påverkan på nervsystemet, kemiska faktorer och toxikologi. Det arbetet prioriterades ned direkt när den borgerliga regeringen fick makten. Arbetslinjen reducerades till att handla om ekonomiska incitament och institutet lades ned. Arbetsmiljöverket som är den statliga myndighet som bedriver tillsyn av arbetsmiljöfrågor har fått se kraftiga nedskärningar. Det krävs att det åter satsas på arbetsmiljön annars kommer kostnaderna öka för företag och samhälle när sjukskrivningar bedöms öka. Ett proaktivt arbetsmiljöarbete tillsammans med arbetsgivare och arbetstagarorganisationers skyddsombud är en nyckel för att få utfall i verksamheter.

Utbildning

För att klara framtidens jobb är vi beroende av en stor omställningsförmåga hos både företag och arbetstagare. Vi står därför inför en utmaning att möta upp med kunskap hos individer som väl motsvarar det som arbetslivet efterfrågar. Breda investeringar i människors kunnande kommer att bygga Sverige starkt. Ett starkt skolsystem med hög kvalitet som förser arbetsmarknaden efter avslutad gymnasiegång med bra väl utbildad arbetskraft. Att arbeta nära arbetsmarknadens parter ses som en framgångsväg. I arbetsmarknadsutbildningar måste individens behov vara i centrum. Olika individer har olika bakgrund och behöver därför individuellt utformade åtgärder.

Arbetslöshetsförsäkring

Den svenska modellen är direkt beroende av en stark, transparent långsiktig och stabil arbetslöshetsförsäkring. Den ger stabilitet i samhällsekonomin i tider av konjunktursvängningar. För individen ger den ett skydd mot förlorad inkomst vid arbetslöshet. Under många år har försäkringen hanterats på ett respektlöst sätt. Försäkringen har gjorts oattraktiv för löntagare. Det leder till att allt färre omfattas av försäkringen och därför hotas också finansieringsmodellen och på sikt dess funktion i den svenska arbetsmarknadsmodellen. Den finansieringsmodell som i grunden bottnar sig i ett avstått löneutrymme för löntagare som yttrar sig i arbetsmarknadsavgiften är väl fungerade och kompletteras med en egenavgift.

Generell välfärd

Den generella välfärden är en viktig beståndsdel för en väl fungerande arbetsmarknad. Finansieringen som sker efter bärkraft har inte bara ekonomiska fördelar, även riskfördelningen slås ut på hela befolkningen istället för att läggas på individnivå. Dess långsiktighet och att den är förutsägbar med ersättningsnivåer som bygger på inkomstbortfallsprincipen gör att den fungerar väl som en stabilisator i samhällsekonomin. De sista årens hantering av den generella välfärden är oroväckande och Socialdemokraterna måste ha modet att vara de som står upp för den modell som tjänar våra syften om det jämlika samhället. Privatiseringsivern för med sig utsortering och är ett ineffektivt och dyrt system för medborgarna. Den generella välfärden är överlägsen som modell för att garantera alla människor lika värde och rätt till det gemensamma. Det är viktigt att välfärden hela tiden rör sig i takt med att arbetslivet utvecklas. Uppskattningsvis kan idag inte tre av tio LO arbetare inte gå upp i arbetstid för att barnomsorgen inte finns till på deras arbetstider. Välfärdssamhället, arbetslivet och det privata näringslivet är ömsesidigt beroende av varandra.

EU

EU-samarbetet för med sig utmaningar för arbetsmarknaden där gränserna är mer öppna och vi verkar på en allt mer global arbetsmarknad. Den tilltagande rörligheten för med sig att fler har möjlighet att självförverkliga sig men ställer samtidigt krav på att man respekterar grundläggande mänskliga rättigheter samt överställer fackliga rättigheter den ekonomiska agendan. Vi kan aldrig acceptera att arbetare ställs mot arbetare, EU har abdikerat från sitt ansvar när det gäller att tillgodose dessa rättigheter. För oss är det en självklarhet att svenska kollektivavtal gäller i Sverige, respekten för medlemsländernas

arbetsmarknadsmodeller måste värnas. Därför behövs ett socialt protokoll som säkerställer dessa rättigheter.

Trygga anställningar

De otrygga anställningsformerna har för de som har svag förankring på arbetsmarknaden utvecklats till att snarare vara norm än undantag. Utvecklingen har lett till att kollektivavtalen i branscher där den fackliga anslutningsgraden inte är så stark, på ett tillfredsställande sätt har orkat förhandla fram tillräckligt bra lösningar för att bryta trenden.

Partikongressen föreslås besluta:

- D172:1 att Socialdemokraterna i samråd med LO, TCO och SACO utreder effekterna av de otrygga anställningsformerna och presenterar ett handlingsprogram
- D172:2 att tillföra Arbetsmiljöverket resurser så att de kan förbättra kontroll och uppföljning
- D172:3 att inrätta ett nationellt centrum för arbetslivsforskning
- D172:4 att tillskjuta medel för kvalificerad utbildning av skyddsombud
- D172:5 att taket för ersättningsnivåer höjs och löneindexeras i arbetslöshetsförsäkringen. Inkomstbortfallsprincipen bör lägst motsvara 80%
- D172:6 att villkoren i arbetslöshetsförsäkringen omarbetas så att fler omfattas
- D172:7 att arbetslöshetsförsäkringen organiseras utifrån Gent-modellen. Den ska ej förstatligas utan fortsätta vara fristående och organiseras av fackföreningar
- D172:8 att yrkesprogrammen på gymnasieskolan utformas i nära samarbete med arbetsmarknadens parter
- D172:9 att alla gymnasieprogram ger allmän behörighet till högskolan
- D172:10 att utreda hur marknadskonkurrensen inom gymnasieskolan påverkar framtidens kompetensförsörjning inom arbetslivet. Samt presentera ett åtgärdsprogram för att bryta den allt mer tilltagande skolsegregationen
- D172:11 att arbetsmarknadsåtgärder bör utgå ifrån individens behov
- D172:12 att införa ett kunskapslyft där arbetslösa utan gymnasiekompetens ges möjligheten att läsa in gymnasiekompetens
- D172:13 att nyinvesteringar i arbetssökandes kunskap görs för att föra individer närmare det arbetskraftsutbud som framtiden har med sig
- D172:14 att arbetsförmedlingen ges möjligheter att i nära samarbete med arbetsmarknadens parter utforma särskilda insatser typ validering, subventionerade anställningar och ta fram särskilda jobb där ersättningsnivåer ska vara avtalsenliga
- D172:15 att Socialdemokraterna inom ramen för EU arbetet driver frågan om att ett socialt protokoll inrättas där fackliga och mänskliga rättigheter överordnas de ekonomiska fri och rättigheterna

Styrelsen för Jönköpings arbetarekommun

Jönköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D173

UMEÅ ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Ett komp konto för ett flexibelt arbetsliv

Dagens rutbidrag är kanske en lösning på vissa människors problem med att ta hand om sina barn, städa eller putsa fönster. Men det löser däremot inte problemet för oss som inte har råd med kö av olika sorter betjänttjänster.

För oss människor som inte har råd med barnflickor(varken vitt eller svart, eller bara under kollektivavtalet avlönade), städare eller fönsterputsare är det orättvist att vi ska vara med och betala för att människor bor i hus så stora att de inte hinner städa dem, eller att vi ska vara med och betala för statsråds barnflickor. Vi betalar för miljonärens städhjälp, när pengarna istället kunde gå till pensionärens hemhjälp.

Bland mina gamla arbetskamrater och bland mina extraarbetande studiekamrater är det inte många som använder rutbidraget, någon kanske gör det ibland, men då inte ofta för summor som lika gärna hade kunnats betalas vitt. Så visst kan rutbidraget lösa livspusslet för en del, men för oss de många har det bara inneburit att våra skattepengar går från skola, vård och omsorg, till att bli ett bidrag till dem som har olika betjänttjänster.

Att vara stressad är ingen höginkomsttagarsjukdom, utan i tvärtom. Våra vänner och bekanta stupar också i soffan efter jobbet, bara för att direkt studsa upp och försöka hinna med alla bestyr som måste hinnas med. För om det är något, att inte få ihop livspusslet, så är det en folksjukdom. För många handlar det inte heller om att få ihop tidspusslet, utan också plånboksbekymren. Kostnaden för ett tandläkarbesök kan se olika ut, ett hål kan lagas i tanden, samtidigt som det blir ett på kontot, när notan kommer och jag har varit tvungen att ta ledigt från arbetet och förlorat lön. Eller så jobbar jag in timmarna och försöker sedan hinna med lika mycket som innan, fast under kortare tid.

Frågan om hur pusslet med pengar och tid, att ha råd att gå tidigare för att hämta från dagis eller ta en välbehövad ledig eftermiddag eller vad det nu kan vara, ska lösas är en fråga som socialdemokratin bör ha svar på innan nästa val. Ett förslag till lösning på problemet skulle vara ett komp konto, efter modell av träindustriavtalets arbetstidskonto. Kontot går till så att en viss procent på lönen läggs i ett konto och blir en viss lön för ett visst antal lediga timmar.

Ex. 0,5 % innebär 9 lediga timmar. Då kan jag som arbetare ta ledigt 1 timme, och få pengar från mitt konto. Självklart sker detta som alla andra ledighetsansökningar, i en ömsesidig förståelse, i de flesta fall.

0,5 % skulle kunna vara en början och tas från de redan överfinansierade sociala avgifterna. Egenföretagare skulle kunna få ett förhöjt grundavdrag och pensionärer höjt grundpension. Efter ett semesterår kan, om det finns timmar kvar, betalas ut i pengar, eller in i ppm. Har du då inte tid att ta ledigt, så kan du använda pengarna till att köpa tjänster som städning, fönsterputs eller barnflickor, men gör det utan bidrag från dina arbetskamrater, anställda eller övriga skattebetalare. Dagens system där den med mycket pengar kan köpa sig fritid genom städhjälp, på bekostnad av den behövandes hemhjälp. Är ett system som vi måste byta ut, det är också en fråga för socialdemokratin att lösa. Hur får vanligt folk samma rättigheter som bonusdirektörer och statsråd?

Partikongressen föreslår besluta:

D173:1 att socialdemokratin vill införa ett komp konto, ett system för mer fritid och flexibilitet för alla

D173:2 att socialdemokratin ersätter avdraget för hushållsnärätjänster med ett förslag om ett privatkonto, där människor får ett visst antal lediga timmar till sitt förfogande

Ulf Liljegren

Umeå arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D174

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Fair Freight

Sjöfarten står för 80% av världens transporter och är det dominerande transportsättet i världen. I Sverige så är det 90% av våra 200 miljoner ton i export och import som hanteras via sjöfart. Detta gör att nästintill alla konsumentvaror bortsett från närproducerade livsmedel har fraktas med sjöfart på sin väg till svenska konsumenter. Trots att sjöfarten är det ledande transportslaget både globalt och nationellt, så är det samtidigt det minst reglerade.

Laglösheten på världshavet drabbar naturligtvis sjöfolket. Enligt Internationella Transportfederationen (ITF) och SEKO sjöfolk som undersökt hur tillståndet ser ut för världens sjömän så arbetar majoritet av världens sjömän under bedrövliga förhållanden med usla löner. De är ute tio månader om året och träffar bara sin familj de få månader då de är hemma och arbetslösa. De har heller inga möjligheter att påverka och förbättra sin situation. Det finns otaliga exempel på hur sjömän mist sina jobb och svartlistats av sina arbetsgivare, när de försökt få ut sin rättmätiga lön eller påpekat säkerhetsbrister på fartygen. Usla arbetsförhållanden och oegentliga arbetsvillkor är inte bara ett problem för de drabbade sjömännen det ökar säkerhetsriskerna och potentiella miljöfaror.

Samtidigt är det ytterst få företag som ställer krav på anständiga anställningsförhållanden och villkor som liknar de som brukar finnas i uppförandekoder för produktion. Företagens arbete med corporate social responsibility (CSR) inom transportledet är alltså inte lika utvecklat som i produktionsledet.

För att se vad det skulle kosta att förbättra arbetsvillkoren för världens sjömän har SEKO sjöfolk jämfört kostnaderna för besättningar med olika avtal och arbetsvillkor på transportfartyg och hur det påverkar priset på vanliga konsumentvaror. Resultatet visar att konsumentpriset inte påverkas nämnbart av vilka nationella avtal och villkor besättningen har. Konsumentpriset höjs t.ex. endast ett par ören för ett kilo bananer om besättningen går på svenska kollektivavtal jämfört med om den lyder under de avtal som polska eller filippinska sjömän går på. För en kubikmeter villaolja rör det sig om ungefär 1,50 kronor, en laptop ungefär 50 öre och en enkel bokhylla ungefär 20 öre.

Förbättrade arbetsvillkor för världens sjöfolk är inte dyrt. Det är dessutom så att två av tre konsumenter är beredda att betala mellan 2-10 kr extra per kilo bananer om de vet att de som transporterat dem hade anständiga förhållanden.

Bra arbetsvillkor är en konkurrensfördel hela vägen från produktion till butik. Men det behövs tydliga verktyg om företag ska utveckla sitt sociala ansvarstagande till att även omfatta transportledet. För att underlätta för seriösa och ansvarstagande företag att välja rätt har SEKO sjöfolk tagit fram ett förslag på certifieringssystem för rederier som de kallar Fair Freight.

Fair Freight:

- Inget av de fartyg som rederiet driver får bära en flagg som fått anmärkning av ILO
- Samtliga fartyg inom rederiet skall inneha nationella avtal eller för bekvämlighetsflaggade fartyg IBF avtal. Kontrollinstans är ITF.
- Inget av rederiets fartyg ska ha hållits kvar vid Port State Control eller annan nationell kontrollform på grund av att den samitära eller humanitära tandarden riskerar säkerheten ombord.
- Rederiet har policys och handlingsplaner för hur det kontinuerligt säkerställer att arbetsförhållandena ombord på samtliga fartyg följer ingångna avtal och aktuella internationella konventioner.

Målet är att Fair Freight ska garantera att en aktuell sjötransport följer internationella konventioner om mänskliga rättigheter och arbetsrätt och på så sätt underlätta transportköp för seriösa företag.

Det finns alltså ett akut behov av att förbättra arbetsvillkoren för världens sjömän samtidigt som svenska konsumenter faktiskt verkar vara redo att betala vad det kostar. Det finns också ett förslag på åtgärd: Fair Freight certifiering. Vad som krävs är en tydlig politisk vilja och att fler företag införlivar transporter i sitt arbete för socialt ansvarstagande (CSR-arbete).

Sverige har den 15 februari 2012 anslutit sig till Internationella arbetsorganisationens, ILO:s. Sjöarbetskonvention från 2006. Konventionen samlar alla ILO:s konventioner som rör arbete till sjöss. Den tydliggör vilka regler som gäller på internationellt vatten, och att alla länder har ett ansvar att de verkligen följs. I Sjöarbetskonventionen slås principer i ILO:s kärnkonventioner återigen fast, det vill säga konventionerna om föreningsfrihet och skydd för organisationsrätten och den kollektiva förhandlingsrätten, lika lön samt förbud mot diskriminering.

2006 års Sjöarbetskonvention kan bidra till att fler sjömän får en trygg och säker arbetsmiljö samt i övrigt bra arbetsvillkor. Sverige kan dessutom bidra till att ytterligare förstärka tillämpningen av 2006 års Sjöarbetskonvention och andra viktiga internationella konventioner, genom att för det första inte själv bryta mot dem. För det andra kan de exportsatsningar som den svenska staten stödjer, bedrivs på ett sådant sätt att mänskliga rättigheter respekteras, såväl i produktionsledet som i transportledet. Och för det tredje kan den svenska staten använda sitt ägande i offentliga bolag för att ställa sociala krav som transportköpare. Detta bör Socialdemokraterna stå för.

Partikongressen föreslås besluta:

D174:1 att Socialdemokraterna ska verka för att Sveriges tillämpning av internationella överenskommelser förbättras och att företagens sociala ansvar inom sjöfarten utvecklas enligt vad som anförs i motionen

Sjöfolkets socialdemokratiska riksförbund
Göteborgs partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D175

KUNGÄLVIS ARBETAREKOMMUN

Förbud mot bemanningsföretag

I många år har det varit förbjudet med privat arbetsförmedling i Sverige. Förbudet var ett av regeringen Hanssons första beslut efter valet 1932 och innebar ett slut på bemanningsföretagens roll som leverantörer av arbetsvilliga till industrin. När de 61 år senare återinfördes av regeringen Bildt 1993 var deras syfte istället att fylla tillfälliga behov vid ordertoppar. Nu kan man utvärdera resultatet. Precis som bemanningsföretagen från förr kunde utnyttjas av arbetsgivarna för att bryta strejker har de moderna bemanningsföretagen blivit till medel för desamma att kringgå lagstiftning och ödelägga kollektivavtal.

Frågan om in- och uthyrning av personal är en fråga om stabilitet, balans och maktförhållanden på arbetsmarknaden. Det är en överlevnadsfråga för den så kallade svenska modellen och det reella löntagarinflytandet. Vi har en situation där andelen tillsvidareanställd personal minskar, samtidigt som den andel som hyrs in via bemanningsföretag ökar. Däremellan finns ett tydligt samband; att majoriteten av dagens inhyrda gör arbeten som tidigare utfördes av ordinarie personal, ofta med fasta anställningar.

De löntagare som är anställda i bemanningsbranschen har ofta otrygga anställningar. Det medför oundvikligen en rädsla för att inte få behålla jobbet, för att bytas ut om man håller ett lägre arbetstempo än arbetsgivaren kräver eller om man säger ifrån vid missförhållanden.

Detta tar sig uttryck i arbetsgivare som tillämpar olika måttstockar vad gäller arbetstempo för egen och inhyrd personal. Det tar sig uttryck i arbetsgivare som säger upp den egna personalen för att istället utnyttja bemanningsanställda. Dessvärre drabbas de andra löntagarna nästan lika hårt, otryggheten sprider sig även till de arbetare som har fasta anställningar i vanliga företag och känner rädsla inför risken att själva tvingas till att hyra ut sig.

Konsekvensen är ett arbetsklimat där löntagarna ställs mot varandra, där tryggheten slås sönder, där löntagarnas krav blir tystare, solidariteten dem emellan bräckligare och löntagarorganisationernas positioner ständigt svagare. Man utnyttjar de inhyrdas behov av ett arbete och deras rädsla för uppsägning för att göra sämre villkor och fogligare arbetskraft till norm över hela arbetsmarknaden. Det vill vi bekämpa genom att återinföra förbudet mot bemanningsföretagen.

Det är vår övertygelse som socialdemokrater att vi kan bevara bemanningsbranschen, eller också kan vi slå vakt om den svenska modellen med trygghet, löntagarinflytande och en stabil maktbalans på arbetsmarknaden, men inte både och.

Partikongressen föreslår besluta:

D175:1 att Socialdemokratiska Arbetarepartiet skall verka för att återinföra ett lagstadgat förbud mot bemanningsföretag

SSU Bohuslän

Kungälv's arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D176

UDDEVALLA ARBETAREKOMMUN

Förbud mot bemanningsföretag

I många år har det varit förbjudet med privat arbetsförmedling i Sverige. Förbudet var ett av regeringen Hanssons första beslut efter valet 1932 och innebar ett slut på bemanningsföretagens roll som leverantörer av arbetsvilliga till industrin. När de 61 år senare återinfördes av regeringen Bildt 1993 var deras syfte istället att fylla tillfälliga behov vid ordertoppar. Nu kan man utvärdera resultatet. Precis som bemanningsföretagen från förr kunde utnyttjas av arbetsgivarna för att bryta strejker har de moderna bemanningsföretagen blivit till medel för desamma att kringgå lagstiftning och ödelägga kollektivavtal.

Frågan om in- och uthyrning av personal är en fråga om stabilitet, balans och maktförhållanden på arbetsmarknaden. Det är en överlevnadsfråga för den så kallade svenska modellen och det reella löntagarinflytandet. Vi har en situation där andelen tillsvidareanställd personal minskar, samtidigt som den andel som hyrs in via bemanningsföretag ökar. Däremellan finns ett tydligt samband; att majoriteten av dagens inhyrda gör arbeten som tidigare utfördes av ordinarie personal, ofta med fasta anställningar.

De löntagare som är anställda i bemanningsbranschen har ofta otrygga anställningar. Det medför oundvikligen en rädsla för att inte få behålla jobbet, för att bytas ut om man håller ett lägre arbetstempo än arbetsgivaren kräver eller om man säger ifrån vid missförhållanden.

Detta tar sig uttryck i arbetsgivare som tillämpar olika måttstockar vad gäller arbetstempo för egen och inhyrd personal. Det tar sig uttryck i arbetsgivare som säger upp den egna personalen för att istället utnyttja bemanningsanställda. Dessvärre drabbas de andra löntagarna nästan lika hårt, otryggheten sprider sig även till de arbetare som har fasta anställningar i vanliga företag och känner rädsla inför risken att själva tvingas till att hyra ut sig.

Konsekvensen är ett arbetsklimat där löntagarna ställs mot varandra, där tryggheten slås sönder, där löntagarnas krav blir tystare, solidariteten dem emellan bräckligare och löntagarorganisationernas positioner ständigt svagare. Man utnyttjar de inhyrdas behov av ett arbete och deras rädsla för uppsägning för att göra sämre villkor och fogligare arbetskraft till norm över hela arbetsmarknaden. Det vill vi bekämpa genom att återinföra förbudet mot bemanningsföretagen.

Det är vår övertygelse som socialdemokrater att vi kan bevara bemanningsbranschen, eller också kan vi slå vakt om den svenska modellen med trygghet, löntagarinflytande och en stabil maktbalans på arbetsmarknaden, men inte både och.

Partikongressen föreslås besluta:

D176:1 att Socialdemokratiska Arbetarepartiet skall verka för att återinföra ett lagstadgat förbud mot bemanningsföretag

SSU Uddevalla och Emma Osbakk Malmström

Uddevalla arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D177

VÅRGÅRDA ARBETAREKOMMUN

Förbud mot bemanningsföretag

I många år har det varit förbjudet med privat arbetsförmedling i Sverige. Förbudet var ett av regeringen Hanssons första beslut efter valet 1932 och innebar ett slut på bemanningsföretagens roll som leverantörer av arbetsvilliga till industrin. När de 61 år senare återinfördes av regeringen Bildt 1993 var deras syfte istället att fylla tillfälliga behov vid ordertoppar. Nu kan man utvärdera resultatet. Precis som bemanningsföretagen från förr kunde utnyttjas av arbetsgivarna för att bryta strejker har de moderna bemanningsföretagen blivit till medel för desamma att kringgå lagstiftning och ödelägga kollektivavtal.

Frågan om in- och uthyrning av personal är en fråga om stabilitet, balans och maktförhållanden på arbetsmarknaden. Det är en överlevnadsfråga för den så kallade svenska modellen och det reella löntagarinflytandet. Vi har en situation där andelen tillsvidareanställd personal minskar, samtidigt som den andel som hyrs in via bemanningsföretag ökar. Däremellan finns ett tydligt samband; att majoriteten av dagens inhyrda gör arbeten som tidigare utfördes av ordinarie personal, ofta med fasta anställningar.

De löntagare som är anställda i bemanningsbranschen har ofta otrygga anställningar. Det medför oundvikligen en rädsla för att inte få behålla jobbet, för att bytas ut om man håller ett lägre arbetstempo än arbetsgivaren kräver eller om man säger ifrån vid missförhållanden.

Detta tar sig uttryck i arbetsgivare som tillämpar olika måttstockar vad gäller arbetstempo för egen och inhyrd personal. Det tar sig uttryck i arbetsgivare som säger upp den egna personalen för att istället utnyttja bemanningsanställda. Dessvärre drabbas de andra löntagarna nästan lika hårt, otryggheten sprider sig även till de arbetare som har fasta anställningar i vanliga företag och känner rädsla inför risken att själva tvingas till att hyra ut sig.

Konsekvensen är ett arbetsklimat där löntagarna ställs mot varandra, där tryggheten slås sönder, där löntagarnas krav blir tystare, solidariteten dem emellan bräckligare och löntagarorganisationernas positioner ständigt svagare. Man utnyttjar de inhyrdas behov av ett arbete och deras rädsla för uppsägning för att göra sämre villkor och fogligare arbetskraft till norm över hela arbetsmarknaden. Det vill vi bekämpa genom att återinföra förbudet mot bemanningsföretagen.

Det är vår övertygelse som socialdemokrater att vi kan bevara bemanningsbranschen, eller också kan vi slå vakt om den svenska modellen med trygghet, löntagarinflytande och en stabil maktbalans på arbetsmarknaden, men inte både och.

Partikongressen föreslås besluta:

D177:1 att Socialdemokratiska Arbetarepartiet skall verka för att återinföra ett lagstadgat förbud mot bemanningsföretag

Vårgårda arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D178

SKURUPS ARBETAREKOMMUN

Företrädesrätten i lagen om anställningsskydd

Lagen om anställningsskydd är till för att skydda den enskilde. Ge trygghet vid arbete och en rättsäker prövning vid en ev uppsägning. Den syftar även till att ge de fackliga organisationerna möjlighet att ha synpunkter vid uppsägningar och därmed slå vakt om löntagarens intressen. I LAS finns en företrädesrätt som ger den uppsagda arbetstagaren rätten till att få tillbaka sitt arbete om företaget skulle behöva anställa inom en viss tid. Företrädesrätten är mycket positiv för den som varit föremål för uppsägning och stärker även kompetensen i företaget.

De senaste åren har det blivit allt vanligare att företag tar in bemanningsföretag istället för att återanställa tidigare uppsagd personal - allt för att komma runt LAS. Lagar och regler på den svenska arbetsmarknaden ska följas och respekteras, men det finns tyvärr företag som helt bortser från den arbetsrättsliga lagstiftningen som stärker den svenska arbetsmarknaden. Detta gör att företrädesrätten är urholkad och måste åter bli tillämplig i praktiken. Det fanns hopp om att arbetsmarknadens parter skulle träffa en överenskommelse i skrivningarna av de nya kollektivavtalen under avtalsrörelsen 2010. Då parterna inte lyckats lösa denna fråga genom kollektivavtal är det inte mer än rimligt att LAS förändras i riktningen mot att stärka arbetstagarens rättigheter och företagets kompetensförsörjning.

Partikongressen föreslås besluta:

D178:1 att Socialdemokraterna aktivt verkar för att företrädesrätten inte ska kunna åsidosättas genom att anlita bemanningsföretag

Magnus Alm

Skurups arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D179

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Förhindra att man kringgår LAS

Det är så idag att företag kringgår Lagen om anställningsskydd (LAS) genom att säga upp anställda vid arbetsbrist för att vid uppgång låta bli att återanställa utan istället hyra in via bemanningsföretag. När LAS kom till var tanken att återanställningsrätten vid uppsägning skulle förhindra godtyckliga uppsägningar eller dumpning av lönevillkor. Det har visat sig genom domar i arbetsdomstolen till exempel Abu Garcia att LAS behöver förstärkas. Det ska inte finnas sådana brister i lagen. Det måste finnas en förutsägbarhet hur arbetsmarknaden fungerar. Det får inte vara möjligt att med arbetsbrist som påstått skäl göra sig av med arbetsskadade, sjuka eller obekväma.

Partikongressen föreslås besluta:

D179:1 att det inte ska gå att kringgå LAS via inhyrning från bemanningsföretag

Volvo sdf

Göteborgs partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D180

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

Generell arbetstidsförkortning för småbarnsföräldrar

Föräldraförsäkringen är ett samlingsbegrepp för flera socialpolitiska åtgärder i Sverige för föräldrar. Den består av föräldrapenning, tillfällig föräldrapenning, mammaledighet, pappaledighet och rätt till förkortad arbetstid. Det är inget som hindrar att fler socialpolitiska reformer knyts till föräldraförsäkringen. Vid de senaste partikongresserna har vi diskuterat frågan om hur föräldraförsäkringen ska kunna byggas ut. Vi har i Umeå arbetarekommun också diskuterat hur arbetstidsförkortning ska kunna genomföras. Ett visionsbeslut om sextimmars arbetsdag har bejakats av både vårt representantskap och av vår distriktskongress. Båda dessa beslut ger precis rätt samhällseffekt och stöd för föräldrar att kunna avsätta tid för barnen även sedan barnen börjat skolan. Med bibehållen lön skulle inte heller frågan om löneskillnader eller andra könsdiskriminerande argument falla förslagen. Dagens föräldrapenning utbetalas under högst 480 dagar (16 månader) och motsvarar sjukpenning, d.v.s. sjukpenninggrundande inkomst, i 390 dagar. Övriga dagar ersätts med 180 kr per dag. Föräldrapenningen kan användas till och med det år barnet fyller åtta år. Därefter finns bara möjligheter för föräldrarna att vara hemma och stötta sina barn då de är sjuka men inte då de behöver läxläsning eller andra typer av stöd i sin skolgång. En generell arbetstidsförkortning med bibehållen lön för småbarnsföräldrar borde kunna genomföras under barnets

grundskolegång. Det är förstås fullt möjligt att successivt bygga ut en sådan komplettering till föräldraförsäkringen till att i första hand avse sextimmars arbetsdag i samband med att föräldrapenningens 480 dagar tar slut och därefter bygga på utifrån vilket reformutrymme som finns.

Partikongressen föreslås besluta:

D180:1 att den socialdemokratiska partikongressen tar initiativ till att utreda en generell arbetstidsförkortning för småbarnsföräldrar i syfte att ge föräldrar till barn i grundskoleålder sex timmars arbetsdag

Åsa Ögren och Lena Sandlin

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D181

KUNGÄLVS ARBETAREKOMMUN

Generell arbetstidsförkortning till 30 timmar arbetsvecka med bibehållen lön

För 100 år sedan stod det 8 timmars arbetsdag på LO:s affischer och för nästan 40 år sedan blev fyrtiotimmarsveckan lag. Sedan dess har produktionen mer än femdubblats, effektiviteten ökat, antalet personer som behövs för att lösa samhällets samlade behov av produktion blivit färre. Att full sysselsättning inte kunnat uppnås på årtionden trots ökad konsumtion och en mångdubbling av reklam och marknadsföring vittnar om en naturlig process. Av denna enkla anledning går det att arbeta mindre tid, men sedan åttatimmarsdagen infördes i Sverige, så har trots produktionens ökning ingenting hänt.

Nu är det dags att liksom borgarna förstå stressen i människors vardag och de problem som numera gjort det normalt att köpa arbetskraft för att göra våra vardagliga sysslor, men att till skillnad från högern erbjuda en lösning för alla, inte bara dem med höga inkomster som har råd med RUT.

Nu är det dags att leva upp till förpliktelsen att ge vårt folk en hälsa i världsklass, att istället för att slita ut och förtidspensionera människor sänka deras arbetstid. Ingenting mindre kommer att krävas för att konkurrera i den globala ekonomin.

Nu är det dags att äntligen uppfylla det gamla fina löftet om den fulla sysselsättningens samhälle- för varje svensk ett riktigt arbete.

Nu är det dags att ta jämställdheten mellan män och kvinnor på allvar. Att de som idag deltidsarbetar får lättare att komma upp i heltid främjar kvinnor. Deras ekonomi och deras möjligheter till oberoende ökar, skillnader i inkomst mellan könen och de stundom ojämsställda prioriteringar som följer därav minskar.

Nu är det dags att ge folket den fritid som lägger grunden för ett Sverige med rikt kultur- och föreningsliv, där människor får tid att utveckla sina inneboende talanger, där det demokratiska deltagandet kan nå nya höjder, där familjers tid tillsammans inte behöver stå i konkurrens med deras ekonomiska trygghet, där vi kan gemensamt ta ansvar för landets skönhet.

Nu är det dags att låta Sverige gå före och leda världen i utvecklingen mot ett arbetsliv på löntagarnas villkor. När man i Frankrike införde 35 timmars arbetsvecka ökade lönedelen av BNP. Mer till arbetarna, mindre till kapitalet, det är klassisk socialdemokratisk politik.

Fortfarande präglas den ekonomiska diskussionen i vårt land av ett kristänkande som grundlades för mer än trettio år sedan. Det verkar inte spela någon roll hur rikt vårt samhälle blir – resurserna framställs ändå som bristande. Denna hållning hämmar välfärdens utveckling på alla områden och är ett resultat av dåvarande SAF:s intensiva opinionsbildning.

Nu är det dags för oss att byta strategi, från backande defensiv till ovillkorlig offensiv mot den borgliga hegemoni som idag genomsyrar vårt samhälle och riskerar att lamslå vår egentligen oöverbinnerliga arbetarrörelse. Låt oss undvika det.

Partikongressen föreslår besluta:

D181:1 att arbetstiden förkortas till 30 timmar per vecka över hela arbetsmarknaden

D181:2 att lönerna och deras utveckling förblir opåverkade

SSU Bohuslän

Kungälv's arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D182

UDDEVALLA ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Generell arbetstidsförkortning till 6 timmars arbetsdag med bibehållen lön

För 100 år sedan stod det 8 timmars arbetsdag på LO:s affischer och för nästan 40 år sedan blev fyrtyotimmarsveckan lag. Sedan dess har produktionen mer än femdubblats, effektiviteten ökat, antalet personer som behövs för att lösa samhällets samlade behov av produktion blivit färre. Att full sysselsättning inte kunnat uppnås på årtionden trots ökad konsumtion och en mångdubbling av reklam och marknadsföring vittnar om en naturlig process. Av denna enkla anledning går det att arbeta mindre tid, men sedan åttatimmarsdagen infördes i Sverige, så har trots produktionens ökning ingenting hänt.

Nu är det dags att liksom borgarna förstå stressen i människors vardag och de problem som numera gjort det normalt att köpa arbetskraft för att göra våra vardagliga sysslor, men att till skillnad från högern erbjuda en lösning för alla, inte bara dem med höga inkomster som har råd med RUT.

Nu är det dags att leva upp till förpliktelsen att ge vårt folk en hälsa i världsklass, att istället för att slita ut och förtidspensionera människor sänka deras arbetstid. Ingenting mindre kommer att krävas för att konkurrera i den globala ekonomin.

Nu är det dags att äntligen uppfylla det gamla fina löftet om den fulla sysselsättningens samhälle- för varje svensk ett riktigt arbete.

Nu är det dags att ta jämställdheten mellan män och kvinnor på allvar. Att de som idag deltidsarbetar får lättare att komma upp i heltid främjar kvinnor. Deras ekonomi och deras möjligheter till oberoende

ökar, skillnader i inkomst mellan könen och de stundom ojämsställda prioriteringar som följer därav minskar.

Nu är det dags att ge folket den fritid som lägger grunden för ett Sverige med rikt kultur- och föreningsliv, där människor får tid att utveckla sina inneboende talanger, där det demokratiska deltagandet kan nå nya höjder, där familjers tid tillsammans inte behöver stå i konkurrens med deras ekonomiska trygghet, där vi kan gemensamt ta ansvar för landets skönhet.

Nu är det dags att låta Sverige gå före och leda världen i utvecklingen mot ett arbetsliv på löntagarnas villkor. När man i Frankrike införde 35 timmars arbetsvecka ökade lönedelen av BNP. Mer till arbetarna, mindre till kapitalet, det är klassisk socialdemokratisk politik.

Fortfarande präglas den ekonomiska diskussionen i vårt land av ett kristänkande som grundlades för mer än trettio år sedan. Det verkar inte spela någon roll hur rikt vårt samhälle blir – resurserna framställs ändå som bristande. Denna hållning hämmar välfärdens utveckling på alla områden och är ett resultat av dåvarande SAF:s intensiva opinionsbildning.

Nu är det dags för oss att byta strategi, från backande defensiv till ovillkorlig offensiv mot den borgliga hegemoni som idag genomsyrar vårt samhälle och riskerar att lamslå vår egentligen oöverbinnerliga arbetarrörelse. Låt oss undvika det.

Partikongressen föreslås besluta:

D182:1 att arbetstiden förkortas till 6 timmar över hela arbetsmarknaden

D182:2 att lönerna och deras utveckling förblir opåverkade

SSU Uddevalla och Emma Osbakk Malmström

Uddevalla arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D183

SÖDERHAMNS ARBETAREKOMMUN

Heltid

I dagens samhälle kan vi se på många ställen att arbetsgivare inte erbjuder heltid. Vi kan se att i fyra av fem borgerliga kommuner har de anställda inte rätt till heltid enligt Dagens Arena rapport i somras.

Heltid är alltid en norm när det gäller mansdominerade yrken. Kvinnor behöver också komma upp i arbetstid, till heltid. Att arbeta heltid betyder att man får bättre pension, sjukpenninggrundande inkomst och högre A-kassa.

Arbetsorganisationen måste förändras för att underlätta heltid. Kvinnodominerade yrken inom kommun, landsting, handel och hotell och restaurang är ofta deltid. Delade turer inom vård och omsorg är mycket vanlig.

Partikongressen föreslås besluta:

D183:1 att grunden för alla tjänster ska vara heltid

Marie Cedergren-Rask, KarinBirgit Holst, Katarina Hedberg, Yvonne Steen och Xenia Hildén
Söderhamns arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D184

MOTALA ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Inhyrd personal

I dagens Sverige ökar andelen inhyrd personal för var dag. Detta hindrar möjligheten för fler att få en trygg anställning. Människan blir flyttad från den ena till den andra arbetsplatsen med kort varsel och begränsad trygghet. Reglerna i a-kassan innebär att man inte kan tacka nej till den här typen av jobb utan att riskera att förlora rätten till ersättning. Kortsiktiga vinster i företagen går före individens trygghet. Det blir personalen i bemanningsföretagen som får betala priset för företagens vinster. Vi ser i dagens samhälle att inhyrd arbetskraft blir en modern människohandel vilket strider emot FN:s kärnkonventioner. Bemanningföretaget tjänar enorma pengar på själva människan. Tidigare fanns en lag som reglerade möjligheten till privat arbetsförmedling och uthyrning av arbetskraft. Ett starkt skäl till att den fanns var att skydda arbetstagare mot arbetsgivares rovdrift.

Partikongressen föreslås besluta:

D184:1 att avskaffa möjligheten till bemanning med inhyrd personal och nyttja de befintliga anställningsformer som finns i LAS och kollektivavtal

D184:2 att bemanningföretag ska investera i kompetensutveckling och förbättra arbetsmiljö och arbetsförhållandena för de anställda

D184:3 att bemanningsföretagen skall ha ett större ansvar för den anställdes trygghet

Jasmin Cosic

Motala arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D185

MALMÖ ARBETAREKOMMUN

Jämställda löner

Socialdemokratin är en rörelse som bygger på gemensamma lösningar för det stora flertalets bästa. Vi har producerat radikalt framåtskridande lösningar som förbättrat och underlättat livet för miljontals svenskar

under hela 1900-talet. Dock är det en grupp i vårt samhälle som har fått stå vid sidan om och under tiden solidariskt kämpat tillsammans med alla andra för alla andra reformer som genomförts. Det är hög tid att ge även denna grupp den uppmärksamhet den förtjänar för sitt enträgna arbete för solidaritet, jämlikhet och frihet tillsammans med alla män. Det är gruppen kvinnor som nu skall få strålkastaren på sig och det är nu vi skall förverkliga och realisera de värderingar för jämställdhet, jämlikhet och feminism som Socialdemokratin anammat som sina egna. Härmed är det av vikt att påminna om det som jobbkongressen 2009 antog:

Vår vision är ett Sverige där varken kvinnor eller män begränsas av sitt kön – inte på arbetsmarknaden, och inte i livet i övrigt. Kvinnor och män ska ha samma makt att forma samhället och sina liv. Så lyder vårt mål. Det tillåter inte att jämställdhet reduceras till något som gäller kvinnor, eller något som man kan fundera på i nästa högkonjunktur. För att nå ett jämställt samhälle krävs ett långsiktigt och systematiskt arbete. (Nya politiska riktlinjer, Jobbkongressen 2009, sidan 33.)

Vi socialdemokrater är ett feministiskt parti. I grunden handlar jämställdhet om alla människors lika värde. Vi avvisar tanken att det skulle vara det biologiska könet som skapar de stora skillnaderna i mäns och kvinnors liv och villkor. Kön konstrueras kulturellt och socialt, och därför måste förtryck på grund av kön bekämpas genom att samhällets strukturer förändras. (Nya politiska riktlinjer, Jobbkongressen 2009, sidan 34.)

Lika makt och lön – oavsett kön. Lika lön för likvärdigt arbete ska gälla. Arbetet med lönekartläggningar och jämställdhetsplaner ska prioriteras. Könsegregeringen i arbetslivet måste brytas. Möjligheten till fasta anställningar ska stärkas. Heltid ska vara en rättighet, deltid en möjlighet. Nu krävs aktiv handling för att detta ska bli verklighet. Om andelen heltidsanställningar inte kan ökas genom förhandlingar mellan arbetsmarknadens parter är vi beredda att lagstifta. Aktiebolagslagens regler ska ändras så att minst 40 procent av vardera könet är representerat i de större bolagens styrelser. (Nya politiska riktlinjer, Jobbkongressen 2009, sidan 37.)

Det följdes upp i den rödgröna budgetmotionen 2010 med följande stycke: Vi vill att kvinnor ska ha halva makten och hela lönen. Det måste bli ett slut på lönediskrimineringen av kvinnor. Vi vill att alla arbetsgivare med minst 10 anställda ska göra lönekartläggningar varje år och upprätta handlingsplaner. Vi vill också se över möjligheterna att införa någon form av vite för de arbetsgivare som trots lönekartläggning och handlingsplaner inte åtgärdar lönediskriminering. Så blir arbetsmarknaden mer jämställd. Om det finns utrymme för ökade reformer vill vi att Diskrimineringsombudsmannen ska få förstärkta resurser. (Rödgrön budgetmotion 2010, Sidan 19.)

Under extrakongress 2011 var det enbart tre anföranden som lyfte upp problematiken med ojämsställda löner utifrån kön och i Budget 2012 sänkades det helt satsningar som står i samklang med de citerade stycken. Är det så att finanskrisen återigen skall göra att vårt feministiska arbete kommer i andra hand och att kvinnor gott får finna sig i den situationen som är, ety det är viktigare att lösa andra problemområden i vårt samhälle? Låt oss istället titta på hur det egentligen ser ut på arbetsmarknaden idag och vilken påverkan det har i våra liv beroende på om vi är en man eller en kvinna.

Lönestatistiken som produceras av SCB och Medlingsinstitutet visar på det som vi alla känner till sedan många decennier: vi har ännu inte fått jämlika löner på svensk arbetsmarknad. Det lönegap som presenteras för 2010 är 14,3% och skall förstås som att en kvinna i Sverige har 85,7% av en mans lön. Denna löneskillnad varierar mellan sektorer och befattningar, men är en indikator på att vi idag inte har en

arbetsmarknad där parterna sätter lika lön för lika arbete. Rensar man ut alla de faktorer som är kända och som är del i den olika lönen för lika arbete återstår 5,9% som inte kan förklaras. Nettoskillnaden i lönekuvertet är 4400 kronor mindre varje månad för en kvinna. Ett klarhetsbringande exempel är det som Anna Thoursie lyfter fram i sin bok "Varför tjänar kvinnor mindre? - Handbok i lönediskriminering" som gavs ut av LO 2004. En kvinna med månadslön 15600 och en man med månadslön 16100 (3% lönegap) har under ett yrkesliv inneburit 250 000 mer i lön efter skatt för mannen.

Den viktigaste förklaringen till dessa 5,9% i löneskillnad mellan en man och en kvinna i Sverige 2010 är yrket. Yrken har olika lönenivåer och mäns yrkesnivåer har således högre lönenivå än kvinnors yrken. Detta leder så till hur arbetsmarknaden ser ut och hur den är sammansatt. Det skall tilläggas att löneskillnaderna minskade med 0,5% under 2010 så att kvinnors löner steg från 85,2% till 85,7%.

Arbetskraftens sammansättning är en faktor av flera som förklarar den löneskillnad som finns mellan kvinnor och män. Den statistik som beskriver 2009 pekar på den uppdelade arbetsmarknaden, där kvinnor och män har olika yrken och respektive dominerande sektorer. Kvinnor dominerar i kommuner och landsting, där de utgör 79% av samtliga anställda. Män dominerar i privat sektor där kvinnors andel som arbetare utgör 32% och som tjänstemän 43%. Totalt sett utgör kvinnor 50,2% av arbetsmarknaden.

Utbildningsnivån borde ju kunna förklara hur det kommer sig att kvinnor tjänar mindre än män? Under 2009 var utbildningsnivån fördelad på följande vis: förgymnasial utbildning 8,9% (kvinnor) vs 13,1% (män), gymnasial utbildning 47,7% (kvinnor) vs 51,4% (män) och eftergymnasial utbildning 43,3% (kvinnor) vs 35,5% (män). Kvinnor har således högre utbildningsnivå än män. Vad är då nyttan av att ha högre utbildning, finns det något samband här som leder till högre lön? Under 2010 skall tilläggas att skillnaderna i utbildning utökade, vilket innebär att skillnaderna i utbildningsnivå mellan könen ökade.

Utbildning lönar sig i det att den ökar lönen jämfört med de som inte har utbildning bakom sig. Detta kallas också för utbildningspremie. Under 2009 var Gymnasielönepremien cirka 15% och för Universitetslönepremien cirka 23% för de som befann sig på arbetsmarknaden. Delar man upp statistiken i kvinnor och män däremot träder ett annat resultat fram. Då förändras Gymnasielönepremien till 12% (kvinnor) vs 16% (män) och Universitetslönepremien till 20% (kvinnor) vs 25% (män). Kort sagt får kvinnor ut mindre utbildningspremie än män. Hur kan denna osakliga skillnad utifrån kön försvaras?

Av de 14,3% respektive 5,9% i löneskillnad som redovisas från statistiken har vi också sett att sammansättningen är skev, i det att offentliga yrken har en stor majoritet kvinnor och privata yrken har en majoritet män som är verksamma. Utbildningspremien talar till kvinnors fördel då de har högre utbildning än män, men de får mindre premie för sin utbildning än män. Det är således inte en gångbar väg att låta arbetsmarknadens parter fortsätta hantera den här frågan kring olika lön för lika arbete, då de bevisligen inte lyckats hantera situationen. De strukturer och uppdelningar av arbetsmarknaden talar emot att individen kan agera som ett kollektiv och förändra sin situationen och åstadkomma jämställda löner. Det återstår för politiken att agera och skapa förutsättningar för arbetsmarknadens parter att faktiskt på allvar komma igång med arbetet att skapa en lönenivå som inte bär spår av lön efter kön.

Utifrån ovanstående argumentation och statistiska underlag, vill vi presentera följande förslag med syfte att åstadkomma verklig förändring av lönestrukturen och att återigen sätta kvinnors rätt till hela lönen i fokus:

- Medlingsinstitutets uppdrag revideras och deras uppdrag att verka för en väl fungerande lönebildning kompletteras med en andemening där det också framgår att de skall arbeta för jämställda löner och att utradera den könsbaserade löneskillnaden.
- Diskrimineringslagen återställs så att kravet om lönekartläggning återigen blir årligen och att gränsen för denna skyldighet går vid tio anställda. Färre anställda skall inte omfattas av kravet.
- Det utarbetas vite alternativt sanktioner mot de arbetsgivare som inte tar fram endera jämställdhetsplan eller lönekartläggning.
- Att Diskrimineringsombudsmannen omgående inom ramen för sitt tillsynsansvar genomför systematiska granskningar av arbetsgivarnas lönekartläggningar. Resurstilldelning för detta arbete bör diskuteras.
- Att Försäkringskassan återigen påförs uppdraget att verka för jämställd fördelning av uttaget av föräldraförsäkringen.

Partikongressen föreslås besluta:

D185:1 att partikongressen antar motionen och uppdrar åt riksdagsgruppen och partistyrelsen att verka för att dess intentioner uppfylls

Västra Innerstadens S-förening

Malmö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D186

HUDIKSVALLS ARBETAREKOMMUN

Jämställdhet

2008 skrevs jämställdhetslagen om, jämställdhet skrevs då in som en del i diskrimineringslagen.

Enligt den gamla jämställdhetslagen skulle arbetsgivare med fler än 10 anställda upprätta jämställdhetsplaner, med lönekartläggning, som skulle revideras varje år.

I den nya diskrimineringslagen står det att arbetsgivare skall, enligt kap 3 paragraf 10, 11 och 13, kartlägga, analysera samt upprätta handlingsplaner för jämställda löner var tredje år. Arbetsgivare med färre än 25 arbetstagare skall upprätta en plan för sitt jämställdhetsarbete vart tredje år.

Det finns relativt många arbetsplatser med mellan 10-25 anställda vilket gör att det saknas planer för jämställdhetsarbetet på många arbetsplatser samt att planer för jämställda löner är bristfälliga.

För att göra det möjligt för arbetsmarknadens parter att uppnå jämställdhet i arbetslivet samt att fortsätta arbetet/kampen mot jämställda löner föreslår jag att socialdemokraterna verkar för motionens intentioner.

Partikongressen föreslås besluta:

D186:1 att skriva in i diskrimineringslagen kap 3 paragraf 10 och 11 att lönerna skall kartläggas, analyseras och handlingsplaner skall upprättas varje år

D186:2 att skriva in i diskrimineringslagen kap 3 paragraf 13 att arbetsgivare med färre än 10 arbetstagare skall upprätta en plan för jämställdhetsarbetet varje år

Bjuråkers Socialdemokratiska förening

Hudiksvalls arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D187

EKERÖ ARBETAREKOMMUN

Krav på lönespecifikation

Det finns i dag ingen reglering i lag att en arbetsgivare är skyldig att utfärda en lönespecifikation. Detta kan i enskilda fall ställa till med enorma besvär för arbetstagaren. Om det uppstår ett lönekrav är lönespecifikationerna och anställningsavtalet det första vi som facklig företrädare frågar efter. Detta behövs för att göra en utredning om vad som har betalats ut och vad som ska betalas ut. Om sedan ärendet inte går att lösa förhandlingsvägen och ärendet skall hanteras den rättsliga vägen blir det bekymmer med bevisföringen.

Om vi sedan ser till skattelagstiftningen och reglerna för att få ersättning från a-kassan så ligger bevisbördan på den anställde att kunna styrka inkomst och inbetald skatt. Om företaget och den anställde kommit i luven på varandra eller att arbetsgivaren har något att dölja är det inte ovanligt att något arbetsgivarintyg förvägras eller fylls i fel. Den anställdes enda utväg är då att med lönespecifikationer styrka sin lön och arbetade tid. Annars blir det ingen a-kassa. Om det sedan visats att företaget underlåtit sig att betala in skatt är det åter den anställde som med sina lönespecifikationer måste bevisa att skatten är dragen från lönen. Annars blir den anställde tvungen att betala in skatten ”en gång till”. Det är oacceptabelt att det inte är reglerat i lag att arbetsgivaren är skyldig att utfärda en lönespecifikation i samband med lön när det är en så viktig handling.

Partikongressen föreslås besluta:

D187:1 att partiet verkar för att arbetsgivare enligt lag skall förse de anställda med lönespecifikationer i samband med lön

Ekerö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D188

EKERÖ ARBETAREKOMMUN

Krav på svensk F-skattsedel för utländska företag

I EU-mål C-74/09 där domslut kom den 15 juli 2010 slogs fast att det är förenligt med direktivet att ställa krav på registrering i utförandelandet för kvalificering vid offentlig upphandling. Skatteverket gör efter att domen kom den bedömningen att det inte strider mot gällande EU-lagstiftning att kräva att deltagande entreprenörer/underentreprenörer har svensk F-skattsedel. Ett utländskt företag som bedriver näringsverksamhet i Sverige kan, efter ansökan, få F-skattsedel på samma villkor som ett svenskt företag. Det krävs inte att det utländska företaget är skattskyldigt i Sverige. I samband med ansökan kontrolleras om det utländska företaget har skatteskulder i Sverige eller i sitt hemland samt att registrering för moms finns. Skatteverket reder även ut begreppet fast driftställe för att klarlägga att beskattning i hemlandet kan ske.

Detta skulle innebära att det finns en myndighet i Sverige som har ett registreringsdatum på bolaget för bevakning av 12-månadersregeln avseende utstationering och beskattning i hemlandet. Skatteverket får en naturlig ingång i företaget. Den som anlitar en utländsk underentreprenör med F-skattsedel behöver då inte utreda om underentreprenören är skattskyldig i Sverige eller inte. Om bolaget saknar svensk F-skattsedel måste idag beställaren utreda om underentreprenören är begränsat eller obegränsat skattskyldig i Sverige för att undvika ett framtida betalningsansvar.

Partikongressen föreslås besluta:

D188:1 att driva frågan om ett lagreglerat krav på svensk F-skattsedel för utländska företag

Ekerö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D189

VÄRNAMO ARBETAREKOMMUN

Lagen om anställningsskydd

Tidsbegränsade anställningar måste regleras i lag. Det finns människor som varit anställda på vikariat i 18 år på samma företag utan att få en fast anställning och därmed gått miste om den trygghet som detta innebär. Man har fått gå från det ena vikariatet till det andra. I ett vikariat måste det tydligt framgå vem man vikarierar för och hur länge. Samma sak gäller visstidsanställningar, det ska inte vara möjligt att gå på gång förlänga visstidsanställningarna. Kollektivavtalen reglerar till en viss del korta anställningar, men eftersom problemet har ökat markant måste det till en tydlig lagstiftning i de här frågorna.

Utan fast anställning är man ganska rättslös i samhället och fråntagen mycket utav det som är självklart för oss andra, ta lån, få hyreskontrakt med mera. Vid ett flertal tillfällen har företag sagt upp personal på grund av arbetsbrist och trots att man haft personer med återanställningsrätt har man kringgått detta och hyrt in personal från bemanningsföretag ibland till och med samma personer som blivit uppsagda men återkommit som inhyrda. Metall drev för några år sedan ett sådant ärende till AD men förlorade.

Partikongressen föreslås besluta:

- D189:1 att tidsbegränsade anställningar regleras i lag
- D189:2 att vikariat ska vara personliga och det ska tydligt framgå vem man vikarierar för
- D189:3 att uppsagd personal skall ha företräde till återanställning innan man kan hyra in personal
- D189:4 att företag med mindre än 10 anställda fråntas rätten att göra undantag för 2 personer vid uppsägning

Vivianne Roos

Värnamo arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D190

BURLÖVS ARBETAREKOMMUN

Lagen om anställningsskydd

Lagen om anställningsskydd tillkom för att vi skulle få trygga anställningsformer. Grunden var en tillsvidareanställning med allt vad det innebär. Lagen är ändrad ett antal gånger och därmed har lagen blivit sämre för den anställde. Allt fler får en visstidsanställning som kan upprepas i praktiken hur länge som helst. Korta anställningar på en dag är inte ovanliga. Med en lag som tillåter så korta anställningar får den anställde svart att klara sig. Bostad och lån tex. är svårt eftersom man saknar fast anställning. Fackförbunden kämpar för att i sina avtal få texter som förhindrar korta anställningar. Men av förklarliga skäl är inte arbetsgivaren positiva till sådana skrivningar.

Partikongressen föreslås besluta:

- D190:1 att en översyn av lagen görs för att förhindra korta upprepade anställningar

Hans-Åke Mårtensson

Burlövs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D191

AVESTA ARBETAREKOMMUN

Lagstadgad 30-timmarsvecka

Allt större mängd människor får allt tuffare att leva upp till de krav som arbetslivet ställer. Även kraven på individen som samhällsmedborgare ökar. Tiden har blivit den största bristvaran för allt fler, stressen i både fritids- och arbetslivet ökar och känslan av otillräcklighet växer. Resultatet har blivit ökade sjukskrivningar där allt fler går i väggen på grund av fysisk och psykisk utmattning i arbetslivet. Fler och fler klarar inte av att jobba ända fram till pensionsålder pga. ökad stress, sämre arbetsmiljö och hårdare klimat. Detta samtidigt som flertalet som arbetar, arbetar långt över den 40-timmarsvecka som idag är lagstadgad. Den stora debatten om RUT-avdrag, och det som elakt kom att kallas - TUT-avdrag (butler i Stockholms tunnelbana) i årets valrörelse signalerade om att frågan om tid är central för många människor i dagens samhälle, men att inget av förslagen har varit tillräckligt breda och påverkat tillräckligt många.

Vi upplever nu tider av rekordstor arbetslöshet med resultat att stora grupper är utestängda från den ordinarie arbetsmarknaden. Många arbetar allt mer medan andra har andra det svårt att hävda sig i kampen om jobben. Denna utveckling måste brytas.

Jag är övertygad om att det går att skapa en arbetsmarknad för alla. Ett arbetsliv som är anpassat till att kvinnor och män skall kunna kombinera arbete med familjeliv och aktivt deltagande i samhällslivet, med ökad tid för social samvaro och fritidssysslor, vilket bidrar till både bättre sammanhållning i samhället liksom ökad folkhälsa. Ett arbetsliv som låter oss utvecklas. Ett arbetsliv där vi orkar med, både under den tid vi har små barn och när vi blir äldre.

30 timmars vecka är en central och nödvändig välfärdsreform som handlar om livskvalitet, jämställdhet, hälsa och rätten till arbete. Det är också en nödvändig reform för att varaktigt kunna minska arbetslösheten och uppta kampen för full sysselsättning. Det handlar om att fördela det betalda och det obetalda arbetet mellan könen och mellan människor i och utanför arbetsmarknaden.

Partikongressen föreslås besluta:

D191:1 att Socialdemokraterna tillsammans med landsorganisationen (LO) och andra fackliga organisationer som är intresserade av att delta, arbetar fram ett förslag till arbetstidsförkortning anpassat till arbetsmarknadens olika yrkesområden inför nästa mandatperiod

Carina Gunnarsson

Avesta arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D192

GÄVLE ARBETAREKOMMUN

Lagstifta mot jobbtrafficking

Den svenska arbetarrörelsen kämpade under 1900: talet för att få bort de slavlika arbetsförhållanden som rådde inom svensk industri. Under årens lopp har kampen gett resultat idag har svenska arbetare 8 timmars arbetsdag, kollektivavtal, etc.

Men på senare år har återigen slavliknande arbetsförhållanden fått nytt fäste i Sverige. Regelbundet tvingas idag utländska och utsatta byggnadsarbetare arbeta för svältlöner, de får sova på madrasser på byggarbetsplatser och deras arbetsmiljö är klart under lagstiftade svenska nivåer vilket gör dem överrepresenterade inom olycksstatistiken.

När slaveriliknande arbetsförhållanden ges plats i välfärdsstaten Sverige är det dags att den svenska arbetarrörelsen agerar! Vad som behövs är en lagstiftning som tydliggör att huvudentreprenören har ansvar för hela byggnadskedjan (entreprenörskapet). På så vis tar man bort de kryphål i den svenska lagstiftningen som möjliggör utnyttjandet av utsatta individer och frikänner de som bär ansvaret.

Partikongressen föreslås besluta:

D192:1 att Socialdemokraterna ska kämpa för lagstiftning om att huvudentreprenören vid bygge ska vara ansvarig för hela byggnadskedjan från första spadtag till sista

Balder Bergström

Gävle arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D193

LIDKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Lagstifta om rätt till heltid

Många svenska kvinnor arbetare idag på en arbetsmarknad där det inte finns möjlighet till heltidsjobb. Deltidsarbetet är utbrett inom flera branscher, bland annat handel, hotell och restaurang och vård och omsorg. Av alla svenska kvinnor på arbetsmarknaden jobbar en tredjedel deltid. Bland LO-kvinnorna har nästan hälften en deltidanställning. Deltid kombineras ofta med en tidsbegränsad anställning, vilket gör den ekonomiska situationen än mer otrögg.

Flera kommuner har visat att det är möjligt att organisera arbetet inom t.ex. äldreomsorgen som heltider. Ändå är det mindre än hälften av Sveriges kommuner som infört rätten till heltid, enligt en kartläggning i Kommunalarbetaren (12/10 2011). I de flesta kommuner har man enligt facket inte heller avsatt extra resurser när heltid införs.

Många av de kvinnor som har en påtvingad deltidanställning är unga. Det gäller inte minst inom handel och hotell och restaurang. Detta skapar särskilda problem, eftersom många unga kvinnor inte hinner etablera sig med heltid innan de bildar familj. Det påtvingade deltidarbetet undergräver det jämställdhetspolitiska målet som säger att män och kvinnor ska ha samma möjligheter att forma samhället och sitt eget liv.

Rätten till heltid är i grunden en fråga om rätten till egen försörjning och ekonomiskt oberoende. En heltidsanställning är tryggare än en deltidanställning. Den högre lön som heltid medför påverkar den ersättning man får vid sjukdom, liksom föräldraersättning och framtida pension. Ökad heltidssysselsättning för kvinnor motverkar fattigdom, både bland kvinnor och barn.

De fackliga organisationerna inom såväl den offentliga som den privata sektorn har arbetat hårt för att minska det ofrivilliga deltidarbetet, men utan att lyckas. Därför krävs nu lagstiftning.

Socialdemokraterna har sedan länge utlovat en lagstiftning om rätt till heltid. Frågan har utretts (SOU 2005:15) med förslag om lagstiftning. Att genomföra en lagstiftning för rätt till heltid måste bli en prioriterad fråga när Socialdemokraterna återta regeringsmakten 2014.

Partikongressen föreslås besluta:

D193:1 att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

S-kvinnor i Lidköping

Lidköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D194

VÄSTERVIKS ARBETAREKOMMUN

Lagstifta om rätt till heltid

Många svenska kvinnor arbetar idag på en arbetsmarknad där det inte finns möjlighet till heltidsjobb. Deltidarbete är utbrett inom flera branscher, bland annat handel, hotell- och restaurang, och äldre- och handikappomsorg. Av alla svenska kvinnor på arbetsmarknaden jobbar en tredjedel deltid. Bland LO-kvinnorna har nästan hälften en deltidanställning. Deltid kombineras ofta med en tidsbegränsad anställning, vilket gör den ekonomiska situationen än mer otrugg.

Flera kommuner har visat att det är möjligt att organisera arbetet inom t.ex. äldreomsorgen som heltider. Ändå är det mindre än hälften av Sveriges kommuner som har infört rätten till heltid, enligt en kartläggning i Kommunalarbetaren (12/10 2011). I de flesta kommuner har man enligt facket inte heller avsatt extra resurser när heltid införs.

Många av de kvinnor som har en påtvingad deltidanställda är unga. Det gäller inte minst inom handel och hotell- och restaurang. Detta skapar särskilda problem, eftersom många unga kvinnor inte hinner etablera sig med heltid innan de bildar familj. Det påtvingade deltidarbetet undergräver det

jämställdhetspolitiska målet, som säger att män och kvinnor ska ha samma möjligheter att forma samhället och sina egna liv.

Rätten till heltid är i grunden en fråga om rätten till egen försörjning och ekonomiskt oberoende. En heltidsanställning är tryggare än en deltidsanställning. Den högre lön som heltid medför påverkar den ersättning man får vid sjukdom, liksom föräldraersättning och framtida pension. Ökad heltidssysselsättning för kvinnor motverkar fattigdom, både bland kvinnor och bland barn.

De fackliga organisationerna inom såväl den offentliga som den privata sektorn har arbetat hårt för att minska det ofrivilliga deltidsarbetet, men utan att lyckas. Därför krävs nu lagstiftning.

Socialdemokraterna har sedan länge utlovat en lagstiftning om rätt till heltid. Frågan har utretts (SOU 2005:15) med förslag om lagstiftning. Att genomföra en lagstiftning för rätt till heltid måste bli en prioriterad fråga när Socialdemokraterna återtar regeringsmakten 2014.

Partikongressen föreslås besluta:

D194:1 att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

Västerviks Socialdemokratiska Kvinnoklubb

Västerviks arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D195

MÖNSTERÅS ARBETAREKOMMUN

Lagstifta om rätt till heltid

Många svenska kvinnor arbetar idag på en arbetsmarknad där det inte finns möjlighet till heltidsjobb. Deltidsarbetet är utbrett inom flera branscher, bland annat handel, hotell- och restaurang, och äldre- och handikappomsorg. Av alla svenska kvinnor på arbetsmarknaden jobbar en tredjedel deltid. Bland LO-kvinnorna har nästan hälften en deltidsanställning. Deltid kombineras ofta med en tidsbegränsad anställning, vilket gör den ekonomiska situationen än mer otrugg.

Flera kommuner har visat att det är möjligt att organisera arbetet inom t.ex. äldreomsorgen som heltider. Ändå är det mindre än hälften av Sveriges kommuner som har infört rätten till heltid, enligt en kartläggning i Kommunalarbetaren (12/10 2011). I de flesta kommuner har man enligt facket inte heller avsatt extra resurser när heltid införs.

Många av de kvinnor som har en påtvingad deltidsanställning är unga. Det gäller inte minst inom handel och hotell- och restaurang. Detta skapar särskilda problem, eftersom många unga kvinnor inte hinner etablera sig med heltid innan de bildar familj. Det påtvingade deltidsarbetet undergräver det jämställdhetspolitiska målet, som säger att män och kvinnor ska ha samma möjligheter att forma samhället och sina egna liv.

Rätten till heltid är i grunden en fråga om rätten till egen försörjning och ekonomiskt oberoende. En heltidsanställning är tryggare än en deltidsanställning. Den högre lön som heltid medför påverkar den

ersättning man får vid sjukdom, liksom föräldraersättning och framtida pension. Ökad heltidssysselsättning för kvinnor motverkar fattigdom, både bland kvinnorna och bland barn.

De fackliga organisationerna inom såväl den offentliga som den privata sektorn har arbetat hårt för att minska det ofrivilliga deltidsarbetet, men utan att lyckas. Därför krävs nu lagstiftning.

Socialdemokraterna har sedan länge utlovat en lagstiftning om rätt till heltid. Frågan har utretts (SOU 2005:15) med förslag om lagstiftning. Att genomföra en lagstiftning för rätt till heltid måste bli en prioriterad fråga när Socialdemokraterna återtar regeringsmakten 2014.

Partikongressen föreslås besluta:

D195:1 att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

Ewa Klase

Mönsterås arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D196

SÖDRA ÖLANDS ARBETAREKOMMUN

Lagstifta om rätt till heltid

Många svenska kvinnor arbetar idag på en arbetsmarknad där det inte finns möjlighet till heltidsjobb. Deltidarbetet är utbrett inom flera branscher, bland annat handel, hotell- och restaurang, och äldre- och handikappomsorg. Av alla svenska kvinnor på arbetsmarknaden jobbar en tredjedel deltid. Bland LO-kvinnorna har nästan hälften en deltidsanställning. Deltid kombineras ofta med en tidsbegränsad anställning, vilket gör den ekonomiska situationen än mer otrugg.

Flera kommuner har visat att det är möjligt att organisera arbetet inom t.ex. äldreomsorgen som heltider. Ändå är det mindre än hälften av Sveriges kommuner som har infört rätten till heltid, enligt en kartläggning i Kommunalarbetaren (12/10 2011). I de flesta kommuner har man enligt facket inte heller avsatt extra resurser när heltid införs.

Många av de kvinnor som har en påtvingad deltidsanställda är unga. Det gäller inte minst inom handel och hotell- och restaurang. Detta skapar särskilda problem, eftersom många unga kvinnor inte hinner etablera sig med heltid innan de bildar familj. Det påtvingade deltidsarbetet undergräver det jämställdhetspolitiska målet, som säger att män och kvinnor ska ha samma möjligheter att forma samhället och sina egna liv.

Rätten till heltid är i grunden en fråga om rätten till egen försörjning och ekonomiskt oberoende. En heltidsanställning är tryggare än en deltidsanställning. Den högre lön som heltid medför påverkar den ersättning man får vid sjukdom, liksom föräldraersättning och framtida pension. Ökad heltidssysselsättning för kvinnor motverkar fattigdom, både bland kvinnor och bland barn. De fackliga organisationerna inom såväl den offentliga som den privata sektorn har arbetat hårt för att minska det ofrivilliga deltidsarbetet, men utan att lyckas. Därför krävs nu lagstiftning.

Socialdemokraterna har sedan länge utlovat en lagstiftning om rätt till heltid. Frågan har utretts (SOU 2005:15) med förslag om lagstiftning. Att genomföra en lagstiftning för rätt till heltid måste bli en prioriterad fråga när Socialdemokraterna återtar regeringsmakten 2014.

Partikongressen föreslås besluta:

D196:1 att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

Anna Hedh

Södra Ölands arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D197

VÅRGÅRDA ARBETAREKOMMUN

Lagstifta om rätt till heltid

Många svenska kvinnor arbetar idag på en arbetsmarknad där det inte finns möjlighet till heltidsjobb. Deltidarbetet är utbrett inom flera branscher, bland annat handel, hotell- och restaurang, och äldre- och handikappomsorg. Av alla svenska kvinnor på arbetsmarknaden jobbar en tredjedel deltid. Bland LO-kvinnorna har nästan hälften en deltidsanställning. Deltid kombineras ofta med en tidsbegränsad anställning, vilket gör den ekonomiska situationen än mer otrugg.

Flera kommuner har visat att det är möjligt att organisera arbetet inom t.ex. äldreomsorgen som heltider. Ändå är det mindre än hälften av Sveriges kommuner som har infört rätten till heltid, enligt en kartläggning i Kommunalarbetaren (12/10 2011). I de flesta kommuner har vman enligt facket inte heller avsatt extra resurser när heltid införs.

Många av de kvinnor som har en påtvingad deltidsanställda är unga. Det gäller inte minst inom handel och hotell- och restaurang. Detta skapar särskilda problem, eftersom många unga kvinnor inte hinner etablera sig med heltid innan de bildar familj. Det påtvingade deltidsarbetet undergräver det jämställdhetspolitiska målet, som säger att män och kvinnor ska ha samma möjligheter att forma samhället och sina egna liv.

Rätten till heltid är i grunden en fråga om rätten till egen försörjning och ekonomiskt oberoende. En heltidsanställning är tryggare än en deltidsanställning. Den högre lön som heltid medför påverkar den ersättning man får vid sjukdom, liksom föräldraersättning och framtida pension. Ökad heltidssysselsättning för kvinnor motverkar fattigdom, både bland kvinnor och bland barn. De fackliga organisationerna inom såväl den offentliga som den privata sektorn har arbetat hårt för att minska det ofrivilliga deltidsarbetet, men utan att lyckas. Därför krävs nu lagstiftning.

Socialdemokratiska Arbetarepartiet har sedan länge utlovat en lagstiftning om rätt till heltid. Frågan har utretts (SOU 2005:15) med förslag om lagstiftning. Att genomföra en lagstiftning för rätt till heltid måste bli en prioriterad fråga när Socialdemokratiska Arbetarepartiet återtar regeringsmakten 2014.

Partikongressen föreslås besluta:

D197:1 att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

Vårgårda arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D198

NORRA ÖLANDS ARBETAREKOMMUN

Lagstifta om rätt till heltid

Många svenska kvinnor arbetar idag på en arbetsmarknad där det inte finns möjlighet till heltidsjobb. Deltidarbetet är utbrett inom flera branscher, bland annat handel, hotell- och restaurang, och äldre- och handikappomsorg. Av alla svenska kvinnor på arbetsmarknaden jobbar en tredjedel deltid. Bland LO-kvinnorna har nästan hälften en deltidsanställning. Deltid kombineras ofta med en tidsbegränsad anställning, vilket gör den ekonomiska situationen än mer otrugg.

Flera kommuner har visat att det är möjligt att organisera arbetet inom t.ex. äldreomsorgen som heltider. Ändå är det mindre än hälften av Sveriges kommuner som har infört rätten till heltid, enligt en kartläggning i Kommunalarbetaren (12/10 2011). I de flesta kommuner har man enligt facket inte heller avsatt extra resurser när heltid införs.

Många av de kvinnor som har en påtvingad deltidsanställning är unga. Det gäller inte minst inom handel och hotell- och restaurang. Detta skapar särskilda problem, eftersom många unga kvinnor inte hinner etablera sig med heltid innan de bildar familj. Det påtvingade deltidssarbetet undergräver det jämställdhetspolitiska målet, som säger att män och kvinnor ska ha samma möjligheter att forma samhället och sina egna liv.

Rätten till heltid är i grunden en fråga om rätten till egen försörjning och ekonomiskt oberoende. En heltidsanställning är tryggare än en deltidsanställning. Den högre lön som heltid medför påverkar den ersättning man får vid sjukdom, liksom föräldraersättning och framtida pension. Ökad heltidssysselsättning för kvinnor motverkar fattigdom, både bland kvinnor och bland barn. De fackliga organisationerna inom såväl den offentliga som den privata sektorn har arbetat hårt för att minska det ofrivilliga deltidssarbetet, men utan att lyckas. Därför krävs nu lagstiftning.

Socialdemokraterna har sedan länge utlovat en lagstiftning om rätt till heltid. Frågan har utretts (SOU 2005:15) med förslag om lagstiftning. Att genomföra en lagstiftning för rätt till heltid måste bli en prioriterad fråga när Socialdemokraterna återtar regeringsmakten 2014.

Partikongressen föreslås besluta:

D198:1 att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

Röda Bönor – S-kvinnor i Borgholms kommun

Norra Ölands arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D199

RONNEBY ARBETAREKOMMUN

Lagstifta om rätt till heltid

Rätten till heltid är en fråga om rätten till egen försörjning och ekonomiskt oberoende. Den högre lönen som heltid medför, påverkar den ersättning man får vid sjukdom, föräldraersättning och framtida pension. Heltidssysselsättning för kvinnor motverkar fattigdom, både bland kvinnor och deras barn.

Många kvinnor arbetar idag i en arbetsmarknad där det inte finns möjlighet till heltidsjobb. Drygt 30% av alla kvinnor arbetar deltid. Deltidsarbetet är utbrett inom flera branscher.

Många unga kvinnor har en påtvingad deltidanställning. Detta skapar problem, eftersom många unga kvinnor inte hinner få en heltid innan det är dags att bilda familj.

Det påtvingade deltidarbetet undergräver det jämställdhetspolitiska målet, som säger att män och kvinnor ska ha samma möjligheter att forma samhället och sina egna liv.

Partikongressen föreslår besluta:

D199:1 att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

Monika Lindqvist

Ronneby arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D200

NORRKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Lagstifta om rätt till heltid

I Alliansens Sverige går det bakåt för kvinnorna. Högre arbetslöshet, större otrygghet på arbetsplatserna, sämre A-kassa, jämlikheten får sina smällar, offentlig sektor bantas och säljs ut. I Sverige hade vi tidigt starka kvinnor som arbetade för ett samhälle där det var självklart att kvinnor inte skulle vara gratis arbetskraft. Flera kommuner har visat att det är möjligt att organisera arbetet inom t.ex. äldreomsorgen som heltider. Ändå är det mindre än hälften av Sveriges kommuner som har infört rätten till heltid, enligt en kartläggning i Kommunalarbetaren (12/10 2011). I de flesta kommuner har man enligt facket inte heller avsatt extra resurser när heltid införs.

Det samhälle som vi socialdemokrater skapat behöver alltid försvaras. En stark offentlig sektor som skapats med rätt för alla, både män och kvinnor att bidra och delta. En viktig del i detta är att få tillgång till en god barnomsorg och äldreomsorg. Ett samhälle där man kan ha både familj och arbete och få livspusslet att gå ihop. Att själv kunna stå för sin försörjning är en viktig grundbult i livet vilket är svårt att uppnå med endast deltidarbete.

Många av de kvinnor som idag har en påtvingad deltidsanställning är unga. Det gäller inte minst inom handel och hotell- och restaurang. Detta skapar särskilda problem, eftersom många unga kvinnor inte hinner etablera sig med heltid innan de bildar familj. Det påtvingade deltidsarbetet undergräver det jämställdhetspolitiska målet, som säger att män och kvinnor ska ha samma möjligheter att forma samhället och sina egna liv.

Rätten till heltid är i grunden en fråga om rätten till egen försörjning och ett ekonomiskt oberoende. En heltidsanställning är också tryggare än en deltidsanställning. Den högre lön som heltid medför påverkar också den ersättning man får vid sjukdom, liksom föräldraersättning och framtida pension. Ökad heltidssysselsättning för kvinnor motverkar även fattigdom, både bland kvinnor och bland barn. De fackliga organisationerna inom såväl den offentliga som den privata sektorn har arbetat hårt för att minska det ofrivilliga deltidsarbetet, men utan att lyckas. Därför krävs nu lagstiftning.

Socialdemokraterna har sedan länge utlovat en lagstiftning om rätt till heltid. Frågan har utretts (SOU 2005:15) med förslag om lagstiftning. Att genomföra en lagstiftning för rätt till heltid måste bli en prioriterad fråga när Socialdemokraterna återtar regeringsmakten 2014.

Partikongressen föreslås besluta:

D200:1 att lagstiftning om rätt till heltid snarast genomförs efter valseger 2014

Ingalill Pettersson

Norrköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D201

MOTALA ARBETAREKOMMUN

LAS

Den borgerliga regeringen genomförde förändringar i Las den 1 juli 2007. Då fick arbetsgivaren rätten att själv bestämma hur många som skulle vara anställd på visstid. Dessutom ändrades gränsen för hur länge man kan vara anställd på visstid, från 12 till 24 månader. Genom dessa, av regeringen sk förenklingar, försämrades villkoren på arbetsmarknaden. Den svenska fackföreningsrörelsen fick genom dessa förändringar ett sämre läge i fortsatta förhandlingar med motparten. Konsekvensen blir att det skapas många otrygga anställningar där mestadels ungdomar drabbas. Otrygga anställningsformer skapar i dag problem på arbetsplatser runt om i landet. Många kan inte planera sina liv längre än anställningen sträcker sig. Det i sin tur påverkar individens omgivning exempelvis familjen.

Det svenska samhället förlorar på dessa reformer. Samhällets uppbyggnad vilar på att man som individ har en tillsvidareanställning. Utan tillsvidareanställning får man problem att låna pengar för att kunna att köpa hus, bil, eller teckna ett mobilabonnemang mm.

Partikongressen föreslås besluta:

- D201:1 att arbetsgivaren kan visstidsanställa under minst 1 månad och max 12 månader
- D201:2 att begränsa antalet anställda i sådan anställningsform till max 5
- D201:3 att varje anställning är tillsvidareanställning om parterna på arbetsmarknaden inte kommer överens om annat

Jasmin Cosic

Motala arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D202

SKURUPS ARBETAREKOMMUN

LAS

De olika anställningsformer som finns reglerade i LAS har medfört och syftat till att företag ska kunna anställa medarbetare trots korta framtidsutsikter. Detta har bidragit till en väl fungerade arbetsmarknad, där företagen har vågat investera och blicka framåt. Skyddet för den enskilde som säljer arbete, har inte varit det bästa inom flera av de olika anställningsformerna, med undantag för tillsvidareanställning. I takt med att klimatet på arbetsmarknaden hårdnat och företagen allt mer ser sina anställda som nummer och inte som människor blir det ännu viktigare med en grundtrygghet för den anställde. Vi vet att sittande regering har gjort en del förändringar i anställningsformerna som gör det både lättare och mer ekonomiskt lönsamt att använda sig av varianter utöver tillsvidareanställning. Detta skapar både en otrygghet för enskilda och deras familjer men framförallt så påverkar det priset på arbetskraft i negativ riktning. Vi kan även se att en del företag utnyttjar de olika anställningsformerna för att slippa undan det ansvar de har för sin personal.

Regeringspartier har flaggat för att maxtiden vid provanställningen kan ändras från 6 månader till 12 månader. Detta är för mig som socialdemokrat och löntagare helt oacceptabelt. Syftet med en provanställning är att både arbetsgivare och arbetstagare ska få en möjlighet att se om de finner varandra i företaget och tror på en framtid för bådas bästa. (Om det för mig som anställd skulle ta 12 månader att känna om jag passar för jobbet eller trivs med det så bör jag nog fundera över min egen personkännedom och ömsesidigt så bör nog företagen ta sig en funderare över deras kompetens att bedöma en tillgång, om de inte kan göra en bedömning förrän efter 12 månader).

Partikongressen föreslås besluta:

- D202:1 att Socialdemokraterna aktivt verkar för att maximal provanställningstid ska vara 3 mån

Magnus Alm

Skurups arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D203

VAGGERYDS ARBETAREKOMMUN

Missbruk av tidsbegränsade anställningar

När alliansregeringen tillträdde 2006 började de genast försämra löntagarnas rättigheter. En ny anställningsform ”allmän visstidsanställning” upp till två år, infördes. Lagändringen ger inget skydd för att en arbetsgivare staplar olika anställningsformer på varandra. Man kan exempelvis börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. Detta innebär att en arbetstagare kan gå år ut och år in utan att få en fast anställning. Detta är inte acceptabelt!

Lagstiftningen riskerar att uppmuntra att man anställer arbetstagare på tidsbegränsade anställningar istället för att lägga fokus på genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov. Effekten blir att många människor upplever stress och onödigt osäkerhet i tillvaron. Möjligheten att finna en bostad eller ta ett lån minskar.

Partikongressen föreslås besluta:

D203:1 att verka för lagändringar som förhindrar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Tommy Ottosson och Kenth Williamsson

Vaggeryds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D204

PITEÅ ARBETAREKOMMUN

Missbruk av visstidsanställningar

I Lagen om Anställningsskydd (LAS) finns fyra former av tidsbegränsade anställningar inskrivna, varav allmän visstidsanställning (ALVA) och vikariat är två av dem. Om en arbetstagare arbetat sammanlagt i någon av ovanstående anställningsformer i två år hos en och samma arbetsgivare, inom en ramperiod av fem år, ska anställningen övergå i en tillsvidareanställning. 2007 gjordes några förändringar i LAS. Dels infördes en allmän visstidsanställning utan krav på saklig grund, och dels infördes separata tidsgränser för den allmänna visstidsanställningen och vikariat. Det gör det möjligt för arbetsgivare att stapla anställningsformer i flera år, utan att tillsvidareanställa. Tidsbegränsade anställningar är inget konstigt i sig, det finns situationer där det är påkallat att ta in personal för tillfälliga behov, t.ex. vid sjukdom eller arbetstoppar. Tyvärr är missbruk av visstidsanställningar vanligt och många fastnar i tidsbegränsade anställningar och det är ett problem.

För individen innebär det en direkt brist på trygghet. Visstidsanställda upplever mer stress i sin arbets- och privatekonomiska situation. Visstidsanställda får sällan tillgång till kompetensutveckling på samma sätt

som tillsvidareanställda. Förmåner som föräldraledighet och tjänstledighet för studier och fackligt arbete är svåra att ta del av. Ojämna inkomster varvat med perioder av arbetslöshet urholkar trygghetssystemen för den enskilde individen. Det finns redan nu ett betydande gap mellan tillsvidareanställda och de med otrygga anställningar. Förslag på nya beräkningsgrunder av sjukpenninggrundade inkomst (SGI) väntas leda till hårdare kvalifikationsvillkor. De som drabbar hårdast kommer vara visstidsanställda. I de fackliga leden är vi djup bekymrade över de ökade klyftor detta sammantaget innebär och de negativa följder detta får för individen och samhället i stort.

EU och visstidsdirektivet

EU-kommissionen har anmärkt på att Sverige saknar bortre tidsgräns för staplade visstidsanställningar hos en och samma arbetsgivare och menar att det bryter mot EU:s direktiv (1999/70/EG) om visstidsarbete.

Partikongressen föreslår besluta:

- D204:1 att Socialdemokraterna visar politiskt vilja och arbetar aktivt för att reglera missbruk av visstidsanställningar
- D204:2 att Socialdemokraterna uppmuntrar och påverkar näringslivet att motverka missbruk av visstidsanställningar

Ingrid Vålitalo

Piteå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D205

HÄSSLEHOLMS ARBETAREKOMMUN

Motverka missbruket av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Utän bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är kläna.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslår besluta:

D205:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Joachim Fors

Hässleholms arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D206

PERSTORPS ARBETAREKOMMUN

Motverka missbruket av tidsbegränsade anställningar

Moderaterna lovade väljarna inför valet 2006 att inte peta i arbetsrätten. Löftet var tunt. När alliansregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad ”allmän visstidsanställning” med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är kläna.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och

arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Alliansregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Partikongressen föreslår besluta:

D206:1 att verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar

Ronny Nilsson

Perstorps arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D207

SOLLENTUNA ARBETAREKOMMUN

Möjligheten till registerutdrag för anställda inom den psykiatriska vården

För åtta år sedan blev det möjligt för privatpersoner att begära ut utdrag om sig själv ur polisens brottsregister. På bara fyra år har antalet personer som begärt utdrag nästan fördubblats – drygt 38 000 till året siffra som väntas bli 67 000 utdrag. I vissa känsliga branscher får arbetsgivaren kräva att de personer som söker jobb genom ett registerutdrag visar att de är ostraffade. Det gäller olika statliga förvaltningar, men också privatföretag som exempelvis larminstalleringsfirmor.

För fem år sedan antog riksdagen en särskild lag som gäller anställning vid förskola och skolor. Efter larm om att pedofiler sökt sig till olika förskolor infördes regler som säger att den som vill ha ett sådant jobb måste kunna visa arbetsgivaren att han inte dömts för sexbrott mot barn. Det är också viktigt i detta sammanhang att poängtera att arbetsgivaren är/ska vara skyldig att inhämta ett utdrag från den arbets sökande innan anställning. Vid sidan om dessa specialfall har alltså arbetsgivaren ingen rätt att kräva intyg. Vi tycker det borde vara en skyldighet för arbetsgivaren att kräva in ett sådant utdrag, även inom den psykiatriska vården innan anställning för att förvissa sig om att man inte anställer en person som begått övergrepp tidigare och därmed inte anställa en sådan person.

Rikspolisstyrelsen vill att regeringen ser över hanteringen, speciellt frågan om att straffbelägga arbetsgivare som kräver utdrag utan att ha rätt till det. Vår ambition är att regeringen tar tag i frågan, säger Aimée Jillger. På justitiedepartementet är man väl medveten om problemet och överväger en lagskärpning. Vi arbetar med frågan, men har inte bestämt hur den ska hanteras, säger Thomas Eriksson vid justitiedepartementets polisenhet. I samband med denna översyn vore det också lämpligt att pröva

möjligheten att arbetssökanden till psykiatriska vården omfattades av en liknande lag som den som gäller för förskola och skolor. Detta mot bakgrund av den utsatthet som vårdtagaren befinner sig i. Möjligheten att kräva in utdrag ur brottsregistret bör omfatta alla nyanställning detta bl.a. mot bakgrunden att den anställde kan tagit sin legitimation långt tillbaka i tiden eller varit borta från arbetslivet/yrket en längre tid.

Partikongressen föreslås besluta:

D207:1 att partikongressen uppdrar åt riksdagsgruppen att på lämpligaste sätt och i lämpliga organ, arbeta aktivt för att åstadkomma en lagändring som gör arbetsgivare skyldig att inom den psykiatriska vården begära in ett utdrag ur brottsregistret av den arbetssökande innan anställningen påbörjas

Karin Lundqvist och Freddie Lundqvist

Sollentuna arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D208

HÄRNÖSAND ARBETAREKOMMUN

Obligatorisk certifiering av företagare som avser anställa eller anlita underleverantörer

Ordningen på svensk arbetsmarknaden är högst eftersatt. I Arbetsmiljöverkets budgetunderlag för 2012–2014 begärde verket rejält ökade resurser för tillsynsverksamhet. Arbetsmiljöverket motiverade kravet bland annat med att antalet arbetsskador efter en lång rad av år med sjunkande anmälningar ökade kraftigt 2010. Dessutom pekade verket på olika trender i samhället som kunde innebära utmaningar för arbetsmiljöarbetet.

Att vara arbetsgivare är dessutom inte lätt och det kan upplevas vara komplicerat att ta sitt ansvar som arbetsgivare. Med anledning av detta måste man få stöd och erbjudas möjlighet att faktiskt kunna ta sitt ansvar för medarbetarnas arbetsmiljö.

Vi anser att det ska vara obligatoriskt för alla företagare/arbetsgivare i företag som avser anställa eller anlita underleverantörer att certifiera sig. En utbildning bör ske med fokus på grundläggande kunskap om arbetsmiljöarbete och adekvat lagstiftning som LAS och MBL.

Myndigheter som kan utöva tillsyn utöver Arbetsmiljöverket, ex; Skatteverket och/eller Bolagsverket, ska ha möjlighet att begära ut uppgifter om rätt kompetens finns i företagen, samt ha möjligheter till sanktioner. Bygg och Anläggningsbranschens modell för krav enligt ID 06 är en modell som kan underlätta tillsynen.

Partikongressen föreslås besluta:

D208:1 att socialdemokratiska partikongressen beslutar att det ska vara obligatoriskt för alla företagare/arbetsgivare som avser anställa eller anlita underleverantörer certifiera sig

Andreas Sjölander och Anders Byquist
Härnösand arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D209

TRELLEBORG ARBETAREKOMMUN

Om arbetsvillkor vid lönearbete

Vårt lands löneuppgörelser mellan arbetsmarknadens parter, där strejkrätt, arbetsrätt och arbetsmiljöregler är nationella hörnpelare, är ett av omvärlden avundsjukt iakttaget stabilitetssystem. Sedan 2010 successivt urvattnat av den nuvarande högerregeringen, men fortfarande bas för uppgörelser om löne- och arbetsvillkor mellan arbetsmarknadens parter.

EU:s beräkningsorgan värderar att det systemet har skapat en för medborgarna i vårt land så god ekonomi att vi anses vara ett av de länder som skall betala mest per innevånare i hela EU till de gemensamma organen, och till sämre fungerande EU-länder.

Men EU-parlamentets verkställande organ kräver nu att vår regering och vår lagstiftande församling, riksdagen, skall fortsätta att urvattna våra arbetsmarknads- och skatteregler så att de inte längre skall gälla för tillfällig arbetskraft som kommer hit från andra länder. Vårt lands relativt sett stabila system skall enligt krav på vår regering från EU:s verkställande organ bytas ut mot mindre väl fungerande sådana. Och detta i ett Europa där just nu främst av allt arbetsmarknaden och ekonomin är i gungning.

De hörnstenar när det gäller arbetsförhållandena mellan arbetsmarknadens parter som vi socialdemokrater under mer än ett sekel har kämpat för att få till stånd i vårt land, och som enligt vår regering skulle komma att säkras genom den sk Lissabon-uppgörelsen, har istället genom denna uppgörelse gett EU:s politiskt styrda domstolar ett tolkningsföreträde före de nationella. Vår riksdags lagstiftning är på väg att omyndigförklaras.

Det är bättre för alla parter att fortsätta utveckla system som tryggar arbetstagarnas arbetsrätt, strejkrätt, arbetsmiljö och löner som möjliggör att det går att livnära sig på sitt arbete i såväl vårt som i alla andra EU-länder, än att av EU tvingas importera samma urusla arbetsmiljö och brist på välfärd hit som idag råder i många av de EU-länder som idag har en större arbetslöshet än vår.

Det som hittills sipprat ut om krav från EU på nytt arbets- och skatteregler i vårt land är oerhört olycksbådande. Det är mycket viktigt att vår regering och riksdag inte går med på nya eftergifter på detta område. De skulle skada vårt lands framtid och inte alls vara till nytta för någon i det långa loppet. Tvärt om.

Partikongressen föreslår besluta:

D209:1 att vårt parti verkar för att som ett första steg återföra den lagstiftning som gällde före alliansens maktövertagande 2006 gällande arbetsrätt, strejkrätt, en trygg arbetsmiljö och fungerande kollektivavtal

D209:2 att vårt parti aktivt verkar för att inom vårt land på nationell nivå genom kompletterande lagstiftning ytterligare tydliggöra denna lagstiftning så att inga kryphål gör det möjligt att på laglig väg fortsätta med de lönedumpningar och åsidosättande av mellan arbetsmarknadens parter framförhandlade kollektivavtal som idag pågår inom ett antal branscher

Första s-föreningen Seniorerna i Trelleborg
Trelleborg arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D210

HUDDINGE ARBETAREKOMMUN

Ordning och trygghet på svensk arbetsmarknad

Den svenska arbetsmarknaden har med massarbetslösheten gett arbetsgivarna ett enormt maktövertag. Arbetstagarna pressas till dålig arbetsmiljö och usla anställningsvillkor. Andelen visstidsanställda har ökat lavinartat. Personaluthyrningen ökar stadigt och antalet beroende uppdragstagare ökar snabbt.

Bemanningsföretag användes för att pressa villkoren för hamnarbetarna i Malmö hamn vilket resulterade i kravaller och sprängningen av Amalthea 1908. Bemanningsföretag användes i samma syfte vid Marmaverken i Ådalen som ledde till att militär sköt ihjäl 5 människor. Efter skotten i Ådalen 1931 tog Socialdemokraterna makten och förbjöd bemanningsföretag. Det var förbjudet att hyra ut personal i Sverige till 1993. Den Moderatledda regeringen gjorde efter drygt 60 års förbud åter det lagligt. Konsekvenserna för arbetstagarna har varit tydliga. Anställningstryggheten har försämrats då du när som helst kan bli utbytt mot inhyrd personal. De inhyrda törs inte ställa krav på vettiga löner eller schysst arbetsmiljö. De inhyrda kan när som helst skickas ut från arbetsplatsen. De inhyrda pressas till att arbeta så hårt att det är skadligt. Håller de inte ett omänskligt tempo så får de inte återvända till arbetsplatsen. Människor har blivit slit och slängvaror på den svenska arbetsmarknaden.

Bemanningsföretag används idag precis som förr till att undergräva den fackliga organiseringen, till att motverka strejker och legitima krav från organiserade arbetare. Företag hyr in personal för att dumpa villkoren. Fackförbunden har försökt reglera inhyrningen men inte kommit så långt. Utländsk arbetskraft från misär i andra länder hyrs in för att dumpa villkoren och öka giriga företagens profit. Den sociala dumpingen är på grund av bemanningsföretagen en realitet i Sverige idag. Kanske vore det bäst att förbjuda uthyrning av människor igen.

Visstidsanställningarna ökar stort som andel av anställningarna. Människor tvingas leva i otrygghet om sin ekonomi, om sin framtid. Med visstidsanställning får du inget bostadslån. Visstidsanställningarna har tagit sig groteska former som "SMS-anställning" där den ibland anställda förväntas vaka vid sin telefon för ett SMS från chefen med inkallelse till arbete. Inställer sig inte personen kommer denne långt ner på listan till nästa inkallelse. Dessa former av anställningar är ovärdiga och hör inte hemma på vår arbetsmarknad.

Alternativet till visstidsanställningar och personalinhyrning är F-skattare. Allt fler anställda har tvingats sluta sin anställning och skaffa f-skattesedel för att fortsätta med samma arbete. F-skattaren står i

fullständig beroendeställning till sin uppdragsgivare, så kallade beroende uppdragstagare. Detta har tidigare varit olagligt i Sverige men är nu legio på svensk arbetsmarknad. F-skattarna skyddas inte av våra arbetsrättsliga lagar, omfattas inte av kollektivavtal och är normalt oorganiserade. De står ensamma och oskyddade. Allt fler från lågkostnadsländer anlitas som F-skattare i Sverige. Att betala sociala avgifter och skatt har närmast blivit frivilligt. Denna ordning är vidrig och leder till social dumping. Den fria rörligheten av arbetskraft leder därför inte till ett välståndsbygge som annars vore möjligt. Fackföreningarna borde få makten att omvandla beroende uppdragstagare till tillsvidareanställningar. Lagstiftningen borde åter förbjuda beroende uppdragstagare. I spåren av detta ökar klassklyftorna och otryggheten. Inkomstklyftorna är idag större än år 1952.

Vi Socialdemokrater måste skapa ordning på arbetsmarknaden och bekämpa fuskandet. Vi måste ge människor trygghet och framtidstro. Vi kan ge människor hopp om en bättre framtid, uppfylla människors drömmar om tillsvidareanställning och en tryggad ekonomi.

Partikongressen föreslår besluta:

- D210:1 att förbjuda användandet av beroende uppdragstagare och återgå till regleringen att F-skattsedel inte får användas för beroende uppdragstagare
- D210:2 att ge fackföreningarna rätten att omvandla F-skattare som är i beroendeställning hos uppdragsgivaren till tillsvidareanställningar
- D210:3 att begränsa användandet av visstidsanställningar och inhyrning av personal till att vara maximalt tio procent av arbetskraftsbehovet i varje företag

Leif Nysmed

Huddinge arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D211

ÖSTERÅKERS ARBETAREKOMMUN

Ordning och trygghet på svensk arbetsmarknad

Den svenska arbetsmarknaden har med massarbetslösheten gett arbetsgivarna ett enormt maktövertag. Arbetstagarna pressas till dålig arbetsmiljö och usla anställningsvillkor. Andelen visstidsanställda har ökat lavinartat. Personaluthyrningen ökar stadigt och antalet beroende uppdragstagare ökar snabbt.

Bemanningsföretag användes för att pressa villkoren för hamnarbetarna i Malmö hamn vilket resulterade i kravaller och sprängningen av Amalthea 1908. Bemanningsföretag användes i samma syfte vid Marmaverken i Ådalen som ledde till att militär sköt ihjäl 5 människor. Efter skotten i Ådalen 1931 tog Socialdemokraterna makten och förbjöd bemanningsföretag. Det var förbjudet att hyra ut personal i Sverige till 1993. Den Moderatledda regeringen gjorde efter drygt 60 års förbud åter det lagligt. Konsekvenserna för arbetstagarna har varit tydliga. Anställningstryggheten har försämrats då du när som helst kan bli utbytt mot inhyrd personal. De inhyrda törs inte ställa krav på vettiga löner eller schysst

arbetsmiljö. De inhyrda kan när som helst skickas ut från arbetsplatsen. De inhyrda pressas till att arbeta så hårt att det är skadligt. Håller de inte ett omänskligt tempo så får de inte återvända till arbetsplatsen. Människor har blivit slit och slängvaror på den svenska arbetsmarknaden.

Bemanningsföretag används idag precis som förr till att undergräva den fackliga organiseringen, till att motverka strejker och legitima krav från organiserade arbetare. Företag hyr in personal för att dumpa villkoren. Fackförbunden har försökt reglera inhyrningen men inte kommit så långt. Utländsk arbetskraft från missär i andra länder hyrs in för att dumpa villkoren och öka giriga företagens profit. Den sociala dumpingen är på grund av bemanningsföretagen en realitet i Sverige idag. Kanske vore det bäst att förbjuda uthyrning av människor igen.

Visstidsanställningarna ökar stort som andel av anställningarna. Människor tvingas leva i otrygghet om sin ekonomi, om sin framtid. Med vistidsanställning får du inget bostadslån. Vistidsanställningarna har tagit sig groteska former som "SMS-anställning" där den ibland anställda förväntas vaka vid sin telefon för ett SMS från chefen med inkallelse till arbete. Inställer sig inte personen kommer denne långt ner på listan till nästa inkallelse. Dessa former av anställningar är ovärdiga och hör inte hemma på vår arbetsmarknad.

Alternativet till vistidsanställningar och personalinhyrning är f-skattare. Allt fler anställda har tvingats sluta sin anställning och skaffa f-skattesedel för att fortsätta med samma arbete. F-skattaren står i fullständig beroendeställning till sin uppdragsgivare, så kallade beroende uppdragstagare. Detta har tidigare varit olagligt i Sverige men är nu legio på svensk arbetsmarknad. F-skattarna skyddas inte av våra arbetsrättsliga lagar, omfattas inte av kollektivavtal och är normalt oorganiserade. De står ensamma och oskyddade. Allt fler från lågkostnadsländer anlitas som f-skattare i Sverige. Att betala sociala avgifter och skatt har närmast blivit frivilligt. Denna ordning är vidrig och leder till social dumping. Den fria rörligheten av arbetskraft leder därför inte till ett välståndsbegge som annars vore möjligt. Fackföreningarna borde få makten att omvandla beroende uppdragstagare till tillsvidareanställningar. Lagstiftningen borde åter förbjuda beroende uppdragstagare.

I spåren av detta ökar klassklyftorna och otryggheten. Inkomstklyftorna är idag större än år 1952.

Vi Socialdemokrater måste skapa ordning på arbetsmarknaden och bekämpa fuskandet. Vi måste ge människor trygghet och framtidstro. Vi kan ge människor hopp om en bättre framtid, uppfylla människors drömmar om tillsvidareanställning och en tryggad ekonomi.

Partikongressen föreslår besluta:

- D211:1 att förbjuda användandet av beroende uppdragstagare och återgå till regleringen att f-skattesedel inte får användas för beroende uppdragstagare
- D211:2 att ge fackföreningarna rätten att omvandla f-skattare som är i beroendeställning hos uppdragsgivaren till tillsvidareanställningar
- D211:3 att begränsa användandet av vistidsanställningar och inhyrning av personal till att vara maximalt tio procent av arbetskraftsbehovet i varje företag

Roger Svalhede

Österåkers arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D212

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

Papperslösas fackliga rättigheter

Papperslösa står utanför och saknar de rättigheter övriga medborgare i vårt samhälle har. Vi ser även problemet med att det i praktiken sker en lönedumpning med papperslösa då liten eller ingen kontroll finns. Om det blir tillåtet att organisera papperslösa får vi en chans att starta ett fackligt arbete för att bibehålla kollektivavtalets värde och ”löftet” inom fackföreningen.

Partikongressen föreslås besluta:

D212:1 att SAP ska verka för att ändra lagstiftningen på ett sätt som underlättar för de fackförbund som organiserar papperslösa att kunna strida för dem

Alejandro Caviedes

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D213

ULLERUD ARBETAREKOMMUN

Personlig integritet i arbetslivet

Arbetsmarknaden är i stark förändring.

Trygga tillsvidareanställningar som norm förändras mer mot korta, osäkra visstidsanställningar. Men före en anställning sker, vill arbetsgivaren förvissa sig om att ”rätt” person anställs. Tillvägagångssätten blir i takt med ny teknik alltmer sofistikerade och tenderar att alltmer göra intrång i den enskildes integritet.

Om den arbetssökande vägrar att delta i testerna eller uppvisar ”felaktiga svar” så sker ingen anställning, vilket gör att människor stängs ute från arbetsmarknaden. Metoder som idag används för att kartlägga en arbetssökande är olika former av registerutdrag, kreditupplysningar, personlighetstester och hälso-drogtester.

Frågor ställs även om den arbetssökandes religion, facklig-politiska aktivitet eller om familjeförhållanden med planer på att skaffa barn. Vidare ställer arbetsgivaren krav på lojalitetsförbindelser och tystnadsplikt i anställningsavtalet, trots att det i många fall är helt omotiverat. När anställningen skett, används även elektroniska övervakningssystem i olika former som kan upplevas som kränkande ur arbetstagarperspektiv. Arbetstagare säljer sitt arbete och inte sig själva.

Jakten på den perfekta arbetskraften når idag oanade höjder, och skapar otrygghet för den anställde och därigenom tysta arbetsplatser. Precisionsbemanning genom outsourcing, entreprenörskedjor och via

bemanningsföretag gör att det är än mer viktigt att anställda har rätt och kan kritisera arbetsgivaren, utan att straffas för det via angrepp av den personliga integriteten. Vi Socialdemokrater vill skapa fler möjligheter på arbetsmarknad där framtidens arbetsliv ger bättre villkor, med mer rättvisa och trygghet.

Partikongressen föreslår besluta:

D213:1 att verka för en lagstiftning om den personliga integriteten i arbetslivet

Per Lawén

Ullerud arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D214

NORDVÄRMLANDS ARBETAREKOMMUN

Personlig integritet i arbetslivet

Arbetsmarknaden är i stark förändring. Trygga tillsvidareanställningar som norm förändras mer mot korta, osäkra visstidsanställningar. Men före en anställning sker, vill arbetsgivaren förvissa sig om att ”rätt” person anställs. Tillvägagångssätten blir i takt med ny teknik alltmer sofistikerade och tenderar att alltmer göra intrång i den enskildes integritet.

Om den arbetssökande vägrar att delta i testerna eller uppvisar ”felaktiga svar” så sker ingen anställning, vilket gör att människor stängs ute från arbetsmarknaden. Metoder som idag används för att kartlägga en arbetssökande är olika former av registerutdrag, kreditupplysningar, personlighetstester och hälso- drogtester.

Frågor ställs även om den arbetssökandes religion, facklig-politiska aktivitet eller om familjeförhållanden med planer på att skaffa barn. Vidare ställer arbetsgivaren krav på lojalitetsförbindelser och tystnadsplikt i anställningsavtalet, trots att det i många fall är helt omotiverat. När anställningen skett, används även elektroniska övervakningssystem i olika former som kan upplevas som kränkande ur arbetstagarperspektiv. Arbetstagare säljer sitt arbete och inte sig själva.

Jakten på den perfekta arbetskraften når idag oanade höjder, och skapar otrygghet för den anställda och därigenom tysta arbetsplatser. Precisionsbemanning genom outsourcing, entreprenörskedjor och via bemanningsföretag gör att det är än mer viktigt att anställda har rätt och kan kritisera arbetsgivaren, utan att straffas för det via angrepp av den personliga integriteten. Vi Socialdemokrater vill skapa fler möjligheter på arbetsmarknad där framtidens arbetsliv ger bättre villkor, med mer rättvisa och trygghet.

Partikongressen föreslår besluta:

D214:1 att verka för en lagstiftning om den personliga integriteten i arbetslivet

Stanley Nilsson

Nordvärmlands arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D215

TÄBY ARBETAREKOMMUN

Reglera bemanningsföretagen

I Sverige har arbetarrörelsen, facket och socialdemokratin slagits för att vi skall ha en arbetsmarknad med ordning och reda. Redskap för detta har varit kollektivavtalen och lagen om anställningsskydd (LAS) som reglerar löner och övriga anställningsvillkor samt ger ett visst skydd och trygghet i anställningen.

Redan före, men framförallt efter, högeralliansens tillträde som regering 2006, har på olika sätt den tryggheten samt ordning och reda urholkats. Det har det gjort genom Lavaldomen, sämre A-kassa, nedskärning av arbetsmiljöverksamheten, urgröpning av LAS, arbetskraftsinvandring utan behovsprövning och inte minst genom utökning av bemanningsföretagens verksamhet.

I bemanningsföretagen har man som anställd en otrygg och splittrad arbetssituation och ett regelverk som inte hängt med. Man används som anställd på ett bemanningsföretag med tim- eller behovsanställning, där man inte ens har en garanterad minimiarbets tid utan jobbar dag för dag. Man blir som anställd utsatt och ställer man krav riskerar man svartlistning. En facklig verksamhet på ett bemanningsföretag är knappast möjlig och inte heller önskvärd av företagen.

Det är dessutom i dag möjligt att säga upp ordinarie personal och ersätta dem med inhyrda, vilket gett arbetsgivarna ett utpressningsläge mot sina anställda. Detta skapar otrygghet och medverkar till lönedumpning och försämringar i anställningsvillkoren. Den ordning och reda vi vill ha på den svenska arbetsmarknaden blir kraftigt försämrad.

Bemanningsföretagens verksamhet medverkar här till en alltmer negativ utveckling för de anställda med otrygga i stället för trygga fasta anställningar. Därför måste bemanningsföretagens verksamhet regleras.

Partikongressen föreslås besluta:

- D215:1 att partikongressen beslutar ge styrelsen i uppdrag att på olika sätt arbeta för en reglering av bemanningsföretagen enligt följande
- D215:2 att inhyrning av arbetskraft enbart får ske vid arbetstoppar och vikariat
- D215:3 att inhyrningen skall föregås av överenskommelse med lokala facket
- D215:4 att facket har tolkningsföreträde
- D215:5 att inhyrningen vid arbetstoppar begränsas till max sex (6) veckor
- D215:6 att inhyrd personal ej får överstiga 10% av den totala arbetsstyrkan
- D215:7 att ett stopp införes för kringgåendet av anställningsskyddet vid inhyrning

Jan Aspefjord

Täby arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D216

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

Rätt till heltid

I skuggbudgeten för 2011 skriver partiet. Kvinnor och ungdomar används alltför ofta som flexibilitetsbuffertar på arbetsplatser. De anlitas vid behov och vid arbetstoppar – men slås ut lika snabbt som de kommer in. Kvinnor får i högre grad deltids- och tidsbegränsade anställningar istället för fasta jobb. Bland män dominerar heltidsanställningar. Vi är beredda att lagstifta om rätt till heltid. Det är glädjande att se att partiet har insett problemet med heltid och är ”beredda” att lagstifta om rätten till heltid.

Det gäller att inte enbart vara ”beredda.” Här krävs handfast handling. Det här är en ungdomsfråga idag och har alltid varit en jämlikhets och enormt viktig jämställdhetsfråga.

Tilläggas kan att avtalen i primär och - landstingskommuner är utformade så att om deltider får tillfälliga tilläggstimmar så får det enbart fyllnads upp till 40 timmar och först därefter övertidslön. Det är att utnyttja deltider i stället för att inrätta heltider. Huvudproblemet är dock att det inte går att försörja sig på deltider och att vara tvungen leva på hoppet att eventuellt få fyllnadstimmar är inte värdigt i ett jämlikt och jämställt samhälle. Heltid skall vara norm och lagstadgas.

Partikongressen föreslås besluta:

D216:1 att partiet lagstadgar om rätten till heltid

Birgitta Muckavaara

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D217

VÄSTERBOTTENS PARTIDISTRIKT

Rätt till heltid

I skuggbudgeten för 2011 skriver partiet "Kvinnor och ungdomar används alltför ofta som flexibilitetsbuffertar på arbetsplatser. De anlitas vid behov och vid arbetstoppar – men slås ut lika snabbt som de kommer in. Kvinnor får i högre grad deltids- och tidsbegränsade anställningar istället för fasta jobb. Bland män dominerar heltidsanställningar. Vi är beredda att lagstifta om rätt till heltid"

Det är glädjande att se att partiet har insett problemet med heltid och är ”beredda” att lagstifta om rätten till heltid.

Det gäller att inte enbart vara ”beredda.” Här krävs handfast handling. Det här är en ungdomsfråga idag och har alltid varit en jämlikhets och enormt viktig jämställdhetsfråga.

Tilläggs kan att avtalen i primär och - landstingskommuner är utformade så att om deltider får tillfälliga tilläggstimmar så får det enbart fyllnads upp till 40 timmar och först därefter övertidslön. Det är att utnyttja deltider i stället för att inrätta heltider. Huvudproblemet är dock att det inte går att försörja sig på deltider och att vara tvungen leva på hoppet att eventuellt få fyllnadstimmar är inte värdigt i ett jämlikt och jämställt samhälle. Heltid skall vara norm och lagstadgas.

Partikongressen föreslår besluta:

D217:1 att partiet lagstadgar om rätten till heltid

Birgitta Mukkavaara

Västerbottens partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D218

KALIX ARBETAREKOMMUN

Rätt till heltid

På en arbetsmarknad där anställningarna ständigt blir mer och mer otrygga är det viktigt att vårt parti står upp för allas rätt till ett arbete som man kan leva på. Det skall vara en självklarhet att kunna leva på sin lön och detta skall även gälla ungdomarna i Sverige, som idag till största delen anställs på timvikariat, behovsanställning, deltidsanställning etc.

Partikongressen föreslår besluta:

D218:1 att det socialdemokratiska partiet verkar för att heltid blir en lagstadgad rättighet och deltid en möjlighet

Britt-Inger Nordström

Kalix arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D219

KARLSKRONA ARBETAREKOMMUN

Rätt till heltid, möjlighet till deltid

Deltidsanställning är tyvärr fortfarande en mycket vanlig företeelse i vårt samhälle. Vård och omsorg, handel och distribution är områden som speciellt utmärker sig med många deltidsanställda. Många anställda som arbetar inom dessa grenar är dessutom kvinnor med ofta låga löner, vilket också medför att dessa grupper får en dålig pension. Det är viktigt att alla har rätt till heltidsarbete.

Partikongressen föreslås besluta:

D219:1 att verka för att lagstifta om rätt till heltid, möjlighet till deltid

Rödeby S-förening, Varvets S-förening, S- Kvinnor i Karlskrona, IF Metalls S-förening, Kommunals S-förening och Handels S-förening

Karlskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D220

ULLERUD ARBETAREKOMMUN

Rätt till tjänstledighet

Vi Socialdemokrater vill öka möjligheten för den anställde att prova på annan verksamhet. Idag finns inlåsningsmekanismer där arbetsgivaren äger rätt att enligt eget godtycke bevilja eller inte bevilja tjänstledighet. Detta förhållande missgynnar utvecklingen av en rörlig arbetsmarknad. Dagens regelsystem gör att få vågar säga upp sin anställning för att prova ett annat arbete. Detta ger en tröghet som missgynnar den anställde och låser fast individen vid arbetsuppgifter som kanske den enskilde egentligen inte vill ha. På detta sätt hämmas också utvecklingen av våra arbeten och näringslivet i övrigt. Att våga prova nya idéer och pröva nya arbetsuppgifter är en viktig faktor för den enskildes utveckling och anställningsbarhet.

Idag kan få räkna med att arbeta på samma arbete under hela arbetslivet. Reglerna ska ge möjlighet till ledighet för att prova på annat arbete – och särskilt gynna de som har oregelbundna arbetstider eller skiftarbete.

Demokratiseringen av samhället och arbetslivet är ytterligare ett skäl till reformen. Den som har ett hårt styrt och monotont arbete ska ha goda möjligheter att kunna pröva annat arbete utan att för den skull mista sin anställningstrygghet. Att i liten grad ha frihet att påverka sin egen arbetssituation innebär stora risker för hälsan. Den minsta friheten i arbetet har korttidsutbildade kvinnliga arbetare.

En ökad valfrihet att själv kunna välja ett arbete som motsvarar den enskildes behov är angeläget för att bryta gamla könsbundna mönster på arbetsmarknaden. Till på köpet får också fler jobb under tid då tjänstledigheten föreligger, då den lediges tjänst behöver återbesättas, samt att vi även får en mer aktiv arbetsmarknad.

Partikongressen föreslås besluta:

D220:1 att se över regelverket i syfte att underlätta arbetstagarens ledighet från sin anställning för att prova på annat arbete

Per Lawén

Ullerud arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D221

NORDVÄRMLANDS ARBETAREKOMMUN

Rätt till tjänstledighet

Vi Socialdemokrater vill öka möjligheten för den anställde att prova på annan verksamhet. Idag finns inläsningsmekanismer där arbetsgivaren äger rätt att enligt eget godtycke bevilja eller inte bevilja tjänstledighet. Detta förhållande missgynnar utvecklingen av en rörlig arbetsmarknad. Dagens regelsystem gör att få vågar säga upp sin anställning för att prova ett annat arbete. Detta ger en tröghet som missgynnar den anställde och låser fast individen vid arbetsuppgifter som kanske den enskilde egentligen inte vill ha. På detta sätt hämmas också utvecklingen av våra arbeten och näringslivet i övrigt. Att våga prova nya idéer och pröva nya arbetsuppgifter är en viktig faktor för den enskildes utveckling och anställningsbarhet. Idag kan få räkna med att arbeta på samma arbete under hela arbetslivet. Reglerna ska ge möjlighet till ledighet för att prova på annat arbete – och särskilt gynna de som har oregelbundna arbetstider eller skiftarbete.

Demokratiseringen av samhället och arbetslivet är ytterligare ett skäl till reformen. Den som har ett hårt styrt och monotont arbete ska ha goda möjligheter att kunna pröva annat arbete utan att för den skull mista sin anställningstrygghet. Att i liten grad ha frihet att påverka sin egen arbetssituation innebär stora risker för hälsan. Den minsta friheten i arbetet har korttidsutbildade kvinnliga arbetare. En ökad valfrihet att själv kunna välja ett arbete som motsvarar den enskildes behov är angeläget för att bryta gamla könsbundna mönster på arbetsmarknaden. Till på köpet får också fler jobb under tid då tjänstledigheten föreligger, då den lediges tjänst behöver återbesättas, samt att vi även får en mer aktiv arbetsmarknad.

Partikongressen föreslås besluta:

D221:1 att se över regelverket i syfte att underlätta arbetstagarens ledighet från sin anställning för att prova på annat arbete

Stanley Nilsson

Nordvärmlands arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D222

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Rätt till tjänstledigt för att pröva annat arbete

Idag har individen rätt att ta tjänstledigt från sitt arbete för att studera eller pröva egen näringsverksamhet. Framförallt reformen om tjänstledigt för studier har gett många vingar att pröva något nytt i livet. Detta genom att man haft tryggheten i att falla tillbaka på sin anställning om man skulle tappa gnistan eller

komma fram till att det jag utbildade mig inget var för mig. Samma trygghet för individen finns om man skall prova egen näringsverksamhet och ger människor möjligheten att pröva utan att förlora det man har i botten.

Framförallt har dessa reformer skapat en känsla av trygghet i förändring vilket är viktigt på dagens föränderliga arbetsmarknad. Nu är det dags att ta nästa steg att ge människor ytterligare vingar och möjligheter på denna arbetsmarknad. Nästa steg i att underlätta rörligheten på dagens arbetsmarknad är att ge individen rätt till tjänstledigt för att pröva annat arbete. Det finns många bra argument för att lagstifta om denna reform. Om du erbjuds ett nytt arbete idag så är det oftast i form av tidsbegränsade anställningar eller en provanställning. Har du då en tillsvidareanställning i ett annat företag så uppstår det automatiskt en inläsningseffekt och man vågar inte pröva det nya arbetet. Detta är tyvärr ett vanligt fenomen på dagens arbetsmarknad. Vi är övertygande om att fler skulle hamna rätt i sitt yrkesliv om denna möjlighet blir verklighet eftersom man kommer att våga pröva.

En del fackförbund har drivit denna fråga i avtalsrörelserna de senaste åren och fått nej ifrån motparterna. Tyvärr är det väl ingen fråga man går i konflikt för och därför har frågan inte fått någon lösning mellan arbetsmarknadens parter. Vidare vore det olyckligt om bara ett eller några förbund skulle få igenom kravet eftersom det då inte skulle gälla hela arbetsmarknaden.

Partikongressen föreslås besluta:

D222:1 att partikongressen ställer sig bakom kravet om att det lagstiftas om rätt till tjänstledigt för att pröva annat arbete

Livsmedels 1:an sdf

Göteborgs partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D223

SÖDERHAMNS ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Rätten till heltid

I dagens samhälle jobbar många ofrivilligt på en deltidsanställning. Detta på grund av brist på heltidsjobb i den offentliga sektorn. Sverige har inte råd med att så många går på timanställningar och deltidsanställningar. Rätten till heltid borde vara en självklarhet i det svenska välfärdssamhället, men detta kan inte ske lågavlönat. Lönerna i den offentliga sektorn bör vara trendsättare i den allmänna lönebildningen. Om lönerna är högre i vår offentliga sektor, skulle fler välja att jobba där istället för i de privata företagen.

Partikongressen föreslås besluta:

D223:1 att alla i den offentliga sektorn ska ha rätt till heltid

D223:2 att lönerna i den offentliga sektorn ska vara trendsättare i lönebildning

Emelie Häggdahl

Söderhamns arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D224

LUNDS ARBETAREKOMMUN

Rätten till heltid - för ett mer kompetent och tryggt arbetsliv

De fackliga organisationerna kämpade i början av 1900-talet hårt för att förkorta arbetstiden i Sverige med målet om 8 timmars arbetsdag. Detta blev verklighet på 20-talet och sedan dess har krav på ännu kortare arbetstid framförts från olika håll.

Det är oroande att det inom många yrken, främst kvinnodominerade såsom handel, vård och omsorg sker en dramatisk ökning av deltidsanställningarna. De deltidsanställningar som ökar är de ofrivilliga. Hårdast drabbade är ungdomar och kvinnor, men även bland sedan lång tid etablerade yrkesgrupper syns mönster på en ändrad struktur gällande arbetstidsmålet. Denna ökning möjliggjordes till stor del genom den förändring i lagen om anställningsskydd (LAS) som genomfördes 1 juli 2007 där arbetsgivare ej längre var skyldiga att motivera kortare anställningar. Redan innan dess hade dock många arbetsgivare ökat antalet korttidsanställningar, många gånger med det uttalade önskemålet om ”fler huvuden” att använda vid kortfristiga arbetskraftsbehov såsom sjukdom och arbetstoppar.

Skrivelsen gällande att erbjuda deltidsanställda som önskar mertid fler timmar framför att ta in någon senare anställd i lagen om anställningsskydd är otillräcklig. Flera prejudicerande domar i Arbetsdomstolen har gett arbetsgivaren rätten att organisera arbetet som de önskar framför denna skrivelse i lagen.

Det är till stor nytta för att kunna behålla kompetensen på arbetsplatserna att som arbetsgivare kunna erbjuda heltidsarbete. Det är också en trygghet för arbetstagaren att veta att man klarar sin försörjning själv och inte behöver förlita sig på att skaffa flera arbeten eller att vara ekonomiskt beroende av någon annan. Detta gäller även den framtida intjänade pensionen som för många blir väldigt liten. För unga innebär en anställning på heltid också en möjlighet att kunna flytta hemifrån och bli mer självständiga.

Även möjligheterna att komma in i arbetslöshetsförsäkringen påverkas då inträdeskraven för att få gå med i samt söka ersättning från en erkänd arbetslöshetskassa baseras på att den sökandes anställningar är av viss omfattning. Att det nu finns en så stor del arbetstagare med för få timmar i sin anställning gör att många står utanför arbetslöshetsförsäkringen.

Partikongressen föreslås besluta:

- D224:1 att Socialdemokraterna ska verka för att lagstifta om arbetsgivares skyldighet att i första hand planera arbetet så att anställda erbjuds heltidsanställningar
- D224:2 att Socialdemokraterna ska verka för att ändra i lagen om anställningsskydd så att heltid snarare än deltid är normen på svensk arbetsmarknad

- D224:3 att Socialdemokraterna ska verka för att ändra i lagen om anställningsskydd så att mertid i första hand erbjuds åt redan deltidsanställda, enligt turordningsreglerna i lagen om anställningsskydd
- D224:4 att Socialdemokraterna ska verka för att arbetsgivare inom den offentliga sektorn i samtliga Sveriges kommuner och landsting är skyldiga att i första hand planera arbetet så att anställda erbjuds heltidsanställningar
- D224:5 att Socialdemokraterna ska verka för att arbetsgivare inte ska kunna stapla korttidsanställningar på varandra lika länge som idag utan att tillsvidareanställning inträder tidigare

Anna Arvidsson, Anna-Lena Hogerud och Daniel Pettersson
Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D225

EKERÖ ARBETAREKOMMUN

Rättstvisters handläggning vid obestånd

Våra medlemmar hamnar alltför ofta i ekonomiskt trångmål i lönetvister där den rättsliga processen drar ut på tiden. Ett vanligt scenario är att ställföreträdaren gör sig oanträffbar. Det är inte allt för ovanligt att våra medlemmar får vänta på ett rättsligt avgörande i form av ett konkursbeslut med utbetalning av lönegaranti som följd i mer än sex månader.

Det rättsprocessen innebär är att tiden från att lönekravet framställs av den fackliga organisationen till att obeståndet fastställs med en konkurs som följd tar alldeles för lång tid.

Det som ofta händer är att företagets företrädare underlåter sig att träda i förhandling. Vi blir då tvingade att via delgivnings man delge bolaget en betalningsanmaning enligt 2 kap 9 § konkurslagen. Om företaget ändå inte går att delge så får vi i sista hand kungörelse delge företaget och då har det passerat ett antal månader. När betalningsanmaningen tillslut nått bolaget skall man ha en tid på sig att reglera eller bestrida kravet. Om ärendet skall vidare till domstol skall en ny delgivning ske för att kalla bolaget vilket gör att tiden ytterligare går. Vi lever i ett rättssamhälle och alla skall få möjligheten att göra rätt för sig men det drabbar våra medlemmar hårt.

Under denna tid innehar den anställda en anställning och skall sägas upp av arbetsgivaren om företaget har arbetsbrist. Om den anställda väljer att säga upp sig själv och gå på a-kassa förlorar denne minst 20 % av ersättningen och det är företaget som försatt den anställda i situationen och inte denne själv. Lagstiftarens mening är ju att det är lönegarantin som skall täcka denna förlust. Om den anställda väljer att kvarstå i anställningen och kräva lön av företaget har denne en anställning. Det går därigenom inte att få a-kassa eller socialbidrag då det är arbetsgivaren som skall betala lön. Ett moment 22 har uppstått.

Det som skulle kunna lösa detta är om lagen ändrades så att domstolen kunde fatta ett interimistiskt beslut om konkurs. Detta med möjligheten att häva konkursen om ett begärande om hävande inkommer efter en retroaktiv delgivning av beslutet.

Partikongressen föreslås besluta:

D225:1 att partiet får i uppdrag att utreda möjligheten till att göra ändringar i konkurslagstiftningen i motionens anda

Ekerö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D226

KRISTIANSTADS ARBETAREKOMMUN

Schyssta villkor på arbetsmarknaden

Samtidigt som många människor är utestängda från arbetslivet arbetar de som har jobb mer än någonsin. Åtskilliga yrkeskategorier har fått sin övertid avlöst så att de oavsett nedlagd tid inte kan få ut övertidsättning. Den synliga övertidsersättningen motsvarar mer än 125 000 heltidsanställningar. Genom någon form av anställningsstöd vid utökning av arbetsstyrkan, ska minst hälften av övertiden omvandlas till nya arbetstillfällen.

Regeringens förändring att det går att skaffa F-skattsedel med endast en uppdragsgivare har medfört att flera arbetsgivare utnyttjar systemet genom att kräva att de anställda ska bli sena egna för att slippa undan sitt arbetsgivaransvar. På så sätt har de fått billigare arbetskraft som inte längre kan ställa några ekonomiska eller arbetsmiljökrav. ”Friheten” att starta eget upplevs istället som ett slags livegenskap mot sin ”arbetsgivare” som kan kräva orimliga arbetsinsatser. Uteblivna sociala avgifter och pensionsinbetalningar blir dyra utgifter i framtiden. Detta är inte rimligt, återinför kravet på minst 3 uppdragsgivare för att få F-skattsedel.

Bemanningsföretag kan ha en funktion när det gäller tillfälliga toppar på en arbetsplats, men många arbetsgivare använder systemet år ut och år in för att slippa undan det reella arbetsgivaransvaret. Anställda i bemanningsföretag råkar oftare ut för arbetsrelaterade olyckor och skador och de inhyrda går på en arbetsplats utan att kunna få en fullvärdig social gemenskap eller kompetensutveckling. Bemanningens insatser bör begränsas i tid och långvariga insatser ska kräva riktiga anställningar.

När delar av den offentliga sektorn leasats ut har det i stort rört sig om multinationella vårdföretag eller utbildningsföretag med vinstsyften som tagit marknaden. Undersökningar ifrån USA visar tydligt att vården är sämre och dödligheten högre på sjukhus som har vinstsyften jämfört med non-profit företag. Den offentliga sektorn skulle kunna vidareutvecklas genom att låta anställda och brukare få större inflytande. Detta kan låta sig göras inom ramen för den offentliga sektorn. Vi vill dock att socialdemokraterna arbetar för att uppvärdera företagsformer såsom personal- eller brukarkooperativ.

I Sverige 2012 går folk omkring och är rädda för att bli sjuka. Inte för sjukdomens egen skull utan för att man inte känner sig trygg med socialförsäkringssystemen och för de ekonomiska konsekvenser som sjukdomen har inte minst för de anhöriga. Vi måste återerövra allmänhetens tilltro till de allmänna försäkringssystemen så att inte lojaliteten mot skattebaserade system ersätts av privata försäkringar i högre grad. Sjuk och arbetslöshetsförsäkringarna ska vara trygga och ge en skälig ersättning till dem som tillfälligtvis behöver dem. Gör arbetsförmedlingen, försäkringskassan och sociala myndigheter till ett team tillsammans med fackliga representanter och arbetsgivarrepresentanter så att människor inte ska behöva bollas mellan olika instanser och trilla mellan stolarna.

Partikongressen föreslår besluta:

- D226:1 att den totala övertiden halveras och omvandlas till arbetstillfällen, genom någon form av anställningsstöd vid utökning av arbetsstyrkan
- D226:2 att reglerna för f-skattedel ska ändras så att det återigen krävs minst 3 uppdragsgivare
- D226:3 att bemanningsföretag inte ska få fungera som permanenta lösningar år ut och år in för företag som vill slippa undan sitt arbetsgivaransvar
- D226:4 att Socialdemokraterna utvecklar möjligheterna för företagsformer såsom personalkooperativ och brukarkooperativ
- D226:5 att i de fall där uppenbar sjukdom eller funktionsnedsättning råder ska ingen omprövning behöva ske årligen
- D226:6 att arbetsförmedlingen, försäkringskassan och sociala myndigheter utvecklas till ett team tillsammans med fackliga representanter och arbetsgivarrepresentanter, som den arbetssökande är knuten till för att inte riskera att trilla ”mellan stolarna” i de olika systemen

Oppmanna-Vångas-förening

Kristianstads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D227

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

Sex timmars arbetsdag

Kraven om en generell arbetstidsförkortning till sex timmars arbetsdag har drivits under många år. Under högkonjunktur har vi inte haft råd med just den reformen. Detsamma har gällt under lågkonjunktur. Så när har vi råd?

Tempot i arbetslivet har drivits upp alltmer och de som inte har orkat med har slagits ut. Regeringen har "löst" problemet genom införandet av hushållsnära tjänster. Den så kallade pigskatten. Maud Olofssons skaldade ord "livspuzzel" klaras av - i varje fall för höginkomsttagare - genom att vi alla via skattsedeln betalar för den tid och den hjälp som dessa behöver. Lågavlönade anställda inom vård och

omsorg t.ex. undersköterskor, barnskötare m.fl. ställs utanför. En generell arbetstidsförkortning till sex timmar är något som gynnar såväl jämlikhet som jämställdhet. Lika villkor för alla - oavsett lön.

Partikongressen föreslår besluta:

D227:1 att partiet beslutar att 6-timmars arbetsdag skall införas

Birgitta Mukkavaara

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D228

VÄSTERBOTTENS PARTIDISTRIKT

Sex timmars arbetsdag

Kraven om en generell arbetstidsförkortning till sex timmars arbetsdag har drivits under många år. Under högkonjunktur har vi inte haft råd med just den reformen. Detsamma har gällt under lågkonjunktur. Så när har vi råd?

Tempot i arbetslivet har drivits upp alltmer och de som inte har orkat med har slagits ut. Regeringen har "löst" problemet genom införandet av hushållsnära tjänster. Den så kallade pigskatten. Maud Olofssons skaldade ord "livspuzzel" klaras av - i varje fall för höginkomsttagare - genom att vi alla via skattsedeln betalar för den tid och den hjälp som dessa behöver. Lågavlönade anställda inom vård och omsorg t.ex. undersköterskor, barnskötare m.fl. ställs utanför. En generell arbetstidsförkortning till sex timmar är något som gynnar såväl jämlikhet som jämställdhet. Lika villkor för alla - oavsett lön.

Partikongressen föreslår besluta:

D228:1 att Socialdemokraterna beslutar att 6-timmars arbetsdag skall införas

D228:2 att partistyrelsen föreslår tillsätta en strategigrupp för utredning och förslag till en arbetstidsreform som innebär ett första steg mot förkortad daglig arbetstid

Umeå s-kvinnoklubb gm Birgitta Mukkavaara

Västerbottens partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D229

TRANÅS ARBETAREKOMMUN

Skatteavdrag för medlemsavgift till a-kassa och fackförening

Undertecknad föreslår att socialdemokratiska partikongressen ska kräva skatteavdrag för betalda avgifter till arbetslöshetsförsäkring och fackförening.

Motiv:

I politisk debatt hävdas från flera partier betydelsen av ”den svenska modellen”. Men den modellen haltar. Arbetsgivare/företag bokför avgifter till sina organisationer (branschorganisationer och Svenskt Näringsliv) och till försäkringar som utgifter för företagets drift och verksamhet. Det innebär att deras erlagda avgifter undantas från beskattning. Samma gäller deras avgifter för företags övriga försäkringar. Bland dem ingår mindre företags/företagares avgift till a-kassa. Motsvarande kostnad betalar anställda som är medlemmar i fackförening och a-kassa av sin nettolön, dvs efter det lönen blivit beskattad.

För att återskapa ekonomisk jämställdhet i möjligheten att värna ”den svenska modellen” (företags och arbetstagares kostnad för avgifter till a-kassa och intresseorganisation på arbetsmarknaden) föreslås kongressen besluta om detta.

Partikongressen föreslås besluta:

D229:1 att vårt partis företrädare i riksdagen, på sätt som föreslås i inledningen av denna motion, ska arbeta för jämställdhet i parternas ekonomiska åtaganden för att upprätthålla fungerande kollektivavtal på svensk arbetsmarknad

Svanthe Hansson

Tranås arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D230

STRÖMSUND ARBETAREKOMMUN

Skogsbärsbranschen

Problem av varierande slag inom skogsbärsbranschen har funnits inom Sveriges gränser under väldigt många år. Det började på jordgubbsodlingar i södra Sverige för att sprida sig till att omfatta även skogsbären runt om i landet. Allemansrätten är omgärdad av en stor mängd lagar och förordningar. Det finns skyldigheter som måste respekteras för att på rätt sätt få möjlighet att nyttja denna rätt som är djupt förankrad i den svenska folksjälen. Ansvaret vilar tungt på de företag som arbetar inom bärbranschen och

som exploaterar både människor och natur. Problemen berör även samhället i stort på olika nivåer och inom olika sektorer.

Partikongressen föreslås besluta:

- D230:1 att partikongressen ger partistyrelsen i uppdrag att göra en grundlig probleminventering och analys, som rör hela bärbranschverksamheten
- D230:2 att utifrån denna inventering och analys vidta nödvändiga åtgärder för att problemen inte är från år i olika former och på olika platser inom landet skall fortgå

Harald Eriksson

Strömsund arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D231

SKELLEFTEÅ ARBETAREKOMMUN

Skärp lagen om arbetsgivarintyg

I Lag (1997:238) om arbetslöshetsförsäkring regleras frågan om ansökan om ersättning från A-kassa och arbetsgivarintyg.

I lagen 47 § läser vi: ”Ansökan om ersättning görs hos arbetslöshetskassan. Till ansökan skall fogas intyg av arbetsgivaren om den sökandes arbetsförhållanden samt de uppgifter i övrigt som behövs för bedömning av den sökandes ersättningsrätt. Kan ett sådant intyg bara skaffas med stora svårigheter, får arbetsförhållandena och övriga uppgifter styrkas på annat sätt. Arbetsgivare skall på begäran utfärda intyget enligt formulär som fastställts av Inspektionen för arbetslöshetsförsäkring.”

I de allra flesta fall utfärdar företagen arbetsgivarintyget, men vi har idag i Sverige en situation, där oseriösa företag poppar upp som svampar ur jorden! Företag med ibland oklara ägarförhållanden, inga kollektivavtal, arbetare hyrs ut mellan ägarens olika företag, innan man hyrs ut till externa företag. På dessa företag är det svårt, om inte omöjligt att få utskrivet ett arbetsgivarintyg. Det finns i dagsläget ingen påföljd i lagen för arbetsgivare som vägrar utfärda arbetsgivarintyg. Är det inte dags att lagstifta mot detta bedrägliga beteende?

Enligt min uppfattning måste lagen skärpas med en bestämmelse om strafflig påföljd för arbetsgivare som inte utfärdar arbetsgivarintyg inom föreskriven tid. Rimlig tid bör förslagsvis vara mellan två och fyra veckor. Hänsyn kan i extrema fall behöva tas för att företag kan behöva mer tid för att utfärda ett arbetsgivarintyg. Vid sådana tillfällen bör företagen kunna förlänga tiden för att utfärda arbetsgivarintyg efter en förhandling med berört fackförbund.

Partikongressen föreslås besluta:

- D231:1 att Socialdemokratiska arbetarepartiet verkar för en skärpning av lagen med en bestämmelse om strafflig påföljd för arbetsgivare som inte utfärdar arbetsgivarintyg inom föreskriven tid

Jan "Janscha" Johansson

Skellefteå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D232

SKURUPS ARBETAREKOMMUN

Tid är inte bara pengar, arbetstidsförkortning

Idag är den främsta handelsvaran framför andra tid. Vi köper kontantkort för att få tid att prata med våra vänner över telefon och våra arbetsgivare köper vår tid av oss för att vi ska arbeta åt dem. Konsulter fakturerar sina kunder för varje minut och timme, timvikarier är helt beroende av telefonen ringer på morgonen för att kunna planera sin dag.

Tid är centralt för hur vi ser på vår verklighet. Allt ifrån Einsteins relativitetsteori till hur länge vi sover på natten präglar vårt tänkande. Det är också centralt för vårt arbete. Majoriteten av våra dagar utgörs av arbetstid och majoriteten av våra liv utgörs av arbete. Detta gör vi utefter premissen att det gemensamma arbetet är nödvändigt för att reproducera samhället. Det vill säga för vår egen överlevnad och för att vårt samhälle ska kunna tillhandahålla välfärd och andra tjänster.

Ett annat mått på tid är pengar. Vår arbetstid omsätts i ett materiellt värde som vi sedan kan använda för att köpa falukorv för, spara till en enplansvilla eller köpa en ny Volvo för. De som idag kroppsarbetar – städerskan på kontoret, snickare och industriarbetare på stålverket – når sällan hela vägen fram. Kropparna har blivit utarbetade i förtid. Vissa av de här yrkeskategorierna har inte nödvändigtvis en dålig lön, men deras timglas rinner snabbare för dem än för de som har ett mindre fysiskt krävande arbete.

Tiden har blivit en klassfråga. I Malmö kan det skilja upp till 8 år mellan olika stadsdelar. Det är inte bara en klassresa, det är en tidsresa. En politik som riktar sig till flertalet bör fokusera på hur vår tid används. Mer tid till barnen, mer tid till hemmet och mer tid att kunna utveckla sig själv som människa. I ett sådant samhälle står människan och hennes värld i centrum – inte den kalla kontanta betalningen. Pengar behövs för att få livet att gå runt, men det är tiden som är livet.

Vårt samhälle baseras uteslutande på relationen mellan produktion och konsumtion. Produceras det för mycket i förhållande till hur mycket som konsumeras, blir det kris. Det omvända gäller självfallet också. Men vårt samhälle har nått den punkten där det sällan uppstår underproduktion. Istället är det underkonsumtionen som skapar kriserna. Ett sådant samhälle är inte bara ett omänskligt samhälle det är inte heller hållbart i längden. Om tanken är att vi ska fortsätta konsumera i allt högre utsträckning kommer vår värld inte längre att räcka till. En politik för framtiden bör därför fokusera på hur vi använder vår tid tillsammans. Vi menar att människans utveckling ska stå i centrum, inte arbetet. För det krävs en förändrad syn på arbetstiden och åtgärder för att skapa förutsättningar för mer tid.

Pensionsåldern har inte höjts i lag, men den höjs av ekonomiska skäl. Den som tjänar för lite förväntas arbeta längre för att nå upp till sin fulla pension. Det innebär att tiden har blivit en fördelningsfråga. En generell arbetstidsförkortning utan bibehållen lön skulle innebära en nettoförlust för alla de som står utan

kapitalinkomster. Därför krävs det att branscher som generellt sett har lägre pensionsålder också får behålla den ursprungliga lönen.

Det hävdas att om 6 timmars arbetsdag med bibehållen lön infördes imorgon skulle det innebära en nettolönehöjning för varje arbetare med 33% och den typen av marginaler för personalkostnader har inget företag. Det resonemanget utgår för det första ifrån att alla företag har heltidsanställda. Det utgår också ifrån att det är en omöjlighet utifrån ekonomiska förutsättningar för företagen. Det är ett absurt ställningstagande för arbetarerörelsen. Medan vi har infört åtskilliga arbetstidsförkortningar genom våra avtal är det decennier sedan vi lagstiftade om 8 timmars arbetsdag. Samma argument framfördes: "Företagen har inte råd". Frågan blir: Var vi rikare då än nu?

[Diagram borttaget av formateringskäl]

Diagrammet visar hur det egna kapitalet har fluktuerat över tre år. Det innebär att trots att 2008 och 2009 räknas som krisår så har flera utav företagen redan återhämtat sig. Trots högre arbetslöshet har dessutom konsumtionen fortsatt att öka. BNP-tillväxten är inte lika hög som tidigare, men vi befinner oss fortfarande inte i en recession. Vår ekonomi vilar på en bräcklig balans på motsättningen mellan arbete och kapital. Där arbetet utgör det som skapar värde för att förmera kapitalet. I slutändan är det dock arbetarna som konsumerar mest för att se till att kapitalet ökar. Däremot finns det en paradoxal effekt som gör att lönehöjningar bidrar till inflationen. Idag (2012-09-13) är inflationstakten 0,7% (källa: SCB.se) medan arbetslösheten är på hissnande 7,2% (källa: SCB.se). Samtidigt arbetar fler och fler övertid. Den väsentliga handelsvaran tid finns i överflöd för vissa och för andra räcker den inte till.

Som tidigare nämnts tvingas framför allt de kapitalintensiva industrierna till att sänka arbetstiden för sina anställda för att kunna hänga med i kvartalsresultaten. Däremot behövs det ständigt mer personal i de arbetsintensiva serviceverksamheterna. I diagrammet ovan syns detta fenomen i att detta är bland de främsta näringarna i vårt land.

En generell arbetstidsförkortning måste såklart ta hänsyn till detta i någon mån, men det vi ser är att arbetare i alla kategorier får stå tillbaka för att produktionen inte ska bli lidande. Vinsterna fortsätter att öka, men de kommer inte arbetarna till del, varken i lön eller tid. Tvärtom. Går företaget dåligt riskerar man att sägas upp, framför arbetstidsförkortning.

Partikongressen föreslår besluta:

D232:1 att en generell inledande arbetstidsförkortning om en halvtimme per dag införs varje år fram till dess att arbetstiden utgör totalt en fjärdedel av dygnet

D232:2 att den generella arbetstidsförkortningen är kompensatorisk till sin karaktär och därmed också tar hänsyn till den genomsnittliga pensionsåldern i varje bransch

Magnus Alm och Pierre Esbjörnsson

Skurups arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D233

GÖTEBORGS PARTIDISTRIKT

Trygga jobb

Arbetsmarknaden förändras ständigt. Nya metoder för optimering av bemanning växer fram i en takt som vare sig politik eller fackföreningar riktigt har hängt med i. Konsekvenserna är tydliga: betydande ökning av otrygga arbeten, såväl i form av visstidsanställningar som av arbeten i bemanningsföretag och outsourcing.

De senaste årens politik har mycket medvetet riktat in sig på att skapa en arbetsmarknad, särskilt inom tjänstesektorn, som liknar den brittiska och amerikanska arbetsmarknaden. Med detta följer förvisso hög sysselsättning men också en sysselsättning som, särskilt inom privat tjänstesektor, innebär en stor mängd så kallade "McJobs". Detta innebär arbeten som i princip är omöjliga att försörja sig på och konsekvensen är en hög andel arbetande fattiga.

Genom politiska åtgärder som halverad arbetsgivaravgift för unga, sänkt restaurangmoms och införandet av RUT-avdrag syns en tydlig strävan att sänka kostnader och därmed öka efterfrågan inom branscher i den privata tjänstesektorn, där det förekommer en stor del arbeten som är monotona, slitsamma, med bristfällig arbetsmiljö och undermåliga villkor. I många fall finns redan en överetablering inom dessa branscher, som de politiska åtgärderna har spätt på, vilket innebär att det inte sker den typ av struktururomvandling och produktivitetshöjning som skulle behövas och som är typiska för den svenska arbetsmarknaden.

Otrygga jobb är också en viktig faktor gällande organisationsgrad. Framöver riskeras en situation där facken består av medlemmar med trygga anställningar och de övriga finns utanför, med underbudskonkurrens som följd på allt större delar av arbetsmarknaden.

När Moderatregeringen tillträdde 2006 inledde de omedelbart ett arbete för att ge sig på människors rätt till anständiga anställningsvillkor. 2007 reformerades hantering av visstidsanställningar. En ny anställningsform kallad "allmän visstidsanställning" med upp till två år infördes.

Lagändringen innebar borttagandet av kraven på att arbetsgivare skulle motivera varför tidsbegränsad anställning behövdes. Lagändringen ger inget fungerande skydd mot att arbetsgivare missbrukar möjligheten till tidsbegränsade anställningar genom att stapla olika anställningsformer på varandra. För arbetstagare kan det börja med en allmän visstidsanställning för att sedan växla över till vikariat. I den verklighet som gäller på många arbetsplatser innebär bristerna i lagstiftningen att arbetstagare år ut och år in kan få jobba med tidsbegränsade anställningar.

Arbetsmarknadens funktionssätt tar skada. Snarare än att uppmuntra till genomtänkta planer för att förutse kompetens- och bemanningsbehov, riskerar lagstiftningen motivera till finurlighet om hur olika anställningsformer kan bygga på varandra. Enskilda människor drabbas. Utan bestående anställningstrygghet upplever många människor ökad stress i sin tillvaro. Möjligheten att finna bostad eller ta lån underlättas inte av att avsaknaden av tillsvidareanställning samtidigt som utsikterna till kompetensutveckling på jobbet är kläna.

Tidsbegränsade anställningar har en funktion på arbetsmarknaden – företag måste till exempel kunna ha möjlighet att möta upp- och nedgångar i orderingång och tillfälligt kunna öka bemanningen för att genomföra projekt. Men det förutsätter att det finns en fungerande tillit mellan arbetsgivare och arbetstagare om att tidsbegränsade anställningar inte missbrukas för bestående anställningar. Moderatregeringen har rubbat tilliten. Det har gått så långt att Europeiska unionen påpekat för regeringen att de svenska reglerna inte är acceptabla. De svenska reglerna bryter mot EU:s minimiregler för visstidsanställningar.

Hanteringar av olika anställningsformers användning ska först och främst hanteras via kollektivavtal mellan parterna på arbetsmarknaden. Samtidigt finns det ett ofrånkomligt behov av att ha grundläggande lagregleringar på arbetsmarknaden. Ett hållbart arbetsliv är ett prioriterat område. Gemensamma regler som skyddar arbetstagare från missbruk och hindrar osund villkorskonkurrens mellan arbetsgivare. Så fungerar det inte idag. Kollektivavtal får svårt att parera missbruket. Därför behöver lagstiftningen ändras.

Fas 3 är ytterligare ett exempel på den borgerliga regeringens människosyn. Har den arbetssökande inte fått något arbete efter 450 dagar i Jobb och utvecklingsgarantin inträder Fas 3. Då får man aktivitetsstöd motsvarande 65 procent av a-kassan. Det finns inte längre möjlighet till någon annan arbetsmarknadspolitisk insats. Det är varaktig samhällsnyttig sysselsättning som gäller. Jobb och utvecklingsgarantin, som infördes 2007, är en av de metoder den borgerliga regeringen skapat för att, som de själva hävdar, leda människor ur utanförskapet. Så här ser den borgerliga arbetslinjen ut. Ett dåligt försök att snygga till statistiken.

Förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare blir alltmer luddigt. Fler riskerar att hamna i en arbetsrättslig gråzon utan skydd av lagstiftning eller kollektivavtal. Några exempel: En franchisetagare är hårt uppbunden av sitt kontrakt och kan sällan påverka beslut tagna av franchisegivaren. Den som har hyrstol på en frisörsalong är oftast tvingad att följa salongsägarens regler. Egenföretagare med F-Skattsedel tvingas sälja sina tjänster till underpris och med dåliga villkor, i många fall för att göra samma arbete den tidigare har utfört som anställd. Är dessa förhållanden att betrakta som att vara företagare eller arbetstagare? Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas för att gränserna ska vara tydligare. Detta kräver en genomgång av aktuell lagstiftning i syfte att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet.

De otrygga jobben innebär svårigheter att ta del av socialförsäkringarna och arbetslöshetsförsäkringen. Det behövs konkreta reformer som underlättar för alla arbetstagare att ta del av inkomsttrygghet. Mycket arbete för trygga jobb kan göras med hjälp av kollektivavtal, utanför den parlamentariska arenan. Dock behövs samtidigt ett politiskt tryck för att arbetsgivarparten ska komma till förhandlingsbordet. En allt större del av de yrkesverksamma väljer att inte gå med i en fackförening, särskilt de som har otrygga jobb.

Politiskt är det möjligt att underlätta för de fackliga organisationerna att verka på den svenska arbetsmarknaden genom att införa skattelättnader för medlemskap i facklig organisation och i arbetslöshetsförsäkringen. Denna skattereduktion finns för arbetsgivarparten, det är därför rimligt att även införa en liknande lättnad för arbetstagare.

Partikongressen föreslås besluta:

- D233:1 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D233:2 att Socialdemokraterna ska verka för lagändringar som motverkar missbruk av tidsbegränsade anställningar länge än 18 månader
- D233:3 att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare
- D233:4 att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren
- D233:5 att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet
- D233:6 att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd
- D233:7 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidsanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D233:8 att S inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring
- D233:9 att det inte ska vara tillåtet för ett bemanningsföretag att hyra ut personal till annat bolag i samma koncern
- D233:10 att jobb- och utvecklingsgarantin, med Fas 3, avskaffas och ersätts av en annan modell där människor snabbt kommer i jobb med egen försörjning, alternativt har möjlighet att få anställning med lönesubvention och avtalade villkor
- D233:11 att Socialdemokraterna verkar för en effektivare arbetsmiljölagstiftning som i högre utsträckning betonar det förebyggande arbetet, och att det avsätts tillräckliga resurser för uppföljning, utbildning och forskning

Göteborgs partidistrikt

MOTION D234

SALA ARBETAREKOMMUN

Trygga jobb i fokus

Arbetsmarknaden förändras ständigt. De senaste 25 åren utmärks också av att sättet som arbetsmarknaden strukturuomvandlas på har förändrats. Strukturuomvandling utmärks allt mer av strävan efter att optimera kostnader för arbetskraft vid varje givet tillfälle. Nya metoder för optimering av bemanning växer ständigt fram, i en takt som vare sig politik eller fackföreningar riktigt har hängt med i.

Konsekvenserna är tydliga: betydande ökning av otrygga arbeten, såväl i form av visstidsanställningar som arbeten i bemanningsföretag och outsourcing. Mönstret är allt annat än jämnt fördelat. De otrygga jobben, och påföljande livsförhållanden, är överrepresenterade bland unga, kvinnor och personer med utländsk bakgrund. Inte heller den som har vad som kan betraktas för ”trygga jobb” undviker att känna av förändringen. All verksamhet prövas ständigt mot andra driftsformer. Vad detta innebär för kontinuitet och arbetsmiljö vet vi idag för lite om.

De senaste årens politik har mycket medvetet riktat in sig på att skapa en arbetsmarknad, särskilt inom tjänstesektorn, som liknar den brittiska och amerikanska arbetsmarknaden. Med detta följer förvisso hög sysselsättning men också en sysselsättning som, särskilt inom privat tjänstesektor, innebär en stor mängd så kallade ”McJobs”. Detta innebär arbeten som i princip är omöjliga att försörja sig på och konsekvensen är en hög andel arbetande fattiga. Genom politiska åtgärder som halverad arbetsgivaravgift för unga, sänkt restaurangmoms och införandet av RUT-avdrag syns en tydlig strävan att sänka kostnader och därmed öka efterfrågan inom branscher i den privata tjänstesektorn, där det förekommer en stor del arbeten som är monotona, slitsamma, med bristfällig arbetsmiljö och undermåliga villkor. I många fall finns redan en överetablering inom dessa branscher, som de politiska åtgärderna har spätt på, vilket innebär att det inte sker den typ av strukturomvandling och produktivitetshöjning som skulle behövas och som är typiska för den svenska arbetsmarknaden.

Otrygga jobb är också en viktig faktor gällande organisationsgrad. Framöver riskeras en situation där facken består av medlemmar med trygga anställningar och de övriga finns utanför, med underbudskonkurrens som följd på allt större delar av arbetsmarknaden.

För arbetarrörelsen är det nödvändigt att sätta de otrygga jobben under lupp och bedriva ett mer aktivt och fokuserat arbete för förändring. Arbetet behöver bedrivas på flera fronter:

- Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas
- Trygghetssystemen måste omfatta alla arbetstagare
- Fortsatt arbete med samordnade avtalslösningar för trygga jobb i kollektivavtalsförhandlingar
- Systematiskt opinionsbildande arbete för trygga jobb
- De fackliga organisationerna måste vara relevanta för den som har ett otryggt jobb

Ändrad lagstiftning kan begränsa utrymmet för omotiverade otrygga jobb. Allmänna visstidsanställningar bör tas bort ur lagen om anställningsskydd och lagstiftningen kring övriga former av anställning stramas upp. Lagen bör också skärpas så att det inte längre är möjligt att stapla olika typer av visstidsanställningar på varandra. Utöver detta behöver lagstiftningen skärpas avseende provanställningar. Idag finns det alltför många fall av misstänkt diskriminering av gravida kvinnor där provanställningen har avbrutits. Med ett krav på motivering vid avslutande av provanställningar så skulle detta kunna begränsas.

Men det är inte enbart i arbetsrätten det krävs förändringar för att öka tryggheten för arbetstagare på 2010-talets arbetsmarknad. Förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare blir alltmer luddigt. Fler riskerar att hamna i en arbetsrättslig gråzon utan skydd av lagstiftning eller kollektivavtal. Några exempel:

En franchisetagare är hårt uppbounden av sitt kontrakt och kan sällan påverka beslut tagna av franchisegivaren. Den som har hyrstol på en frisörsalong är oftast tvingad att följa salongsägarens regler. Egenföretagare med f-skattsedel tvingas sälja sina tjänster till underpris och med dåliga villkor, i många fall för att göra samma arbete den tidigare har utfört som anställd. Är dessa förhållanden att betrakta som att vara företagare eller arbetstagare?

Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas för att gränserna ska vara tydligare. Detta kräver en genomgång av aktuell lagstiftning i syfte att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet.

De otrygga jobben innebär svårigheter att ta del av socialförsäkringarna och arbetslöshetsförsäkringen. Det behövs konkreta reformer som underlättar för alla arbetstagare att ta del av inkomsttrygghet. Mycket arbete för trygga jobb kan göras med hjälp av kollektivavtal, utanför den parlamentariska arenan. Dock behövs samtidigt ett politiskt tryck för att arbetsgivarparten ska komma till förhandlingsbordet.

En allt större del av de yrkesverksamma väljer att inte gå med i en fackförening, särskilt de som har otrygga jobb. Politiskt är det möjligt att underlätta för de fackliga organisationerna att verka på den svenska arbetsmarknaden genom att införa skattelättnader för medlemskap i facklig organisation och i arbetslöshetsförsäkringen. Denna skattereduktion finns för arbetsgivarparten, det är därför rimligt att även införa en liknande lättnad för arbetstagare.

Partikongressen föreslås besluta:

- D234:1 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D234:2 att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare
- D234:3 att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren
- D234:4 att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet
- D234:5 att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd
- D234:6 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidsanställningar med korta arbetstidsmått minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D234:7 att S inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

Hyttans Soc.Dem.För. Sala

Sala arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D235

HALMSTADS ARBETAREKOMMUN

Trygga jobb i fokus

Arbetsmarknaden förändras ständigt, de senaste 25 åren utmärks också av att sättet som arbetsmarknaden strukturuomvandlas på har förändrats. Strukturuomvandling utmärks allt mer av strävan efter att optimera kostnader för arbetskraft vid varje givet tillfälle. Nya metoder för optimering av bemanning växer ständigt fram, i en takt som vare sig politik eller fackföreningar riktigt har hängt med i.

Konsekvenserna är tydliga: betydande ökning av otrygga arbeten, såväl i form av visstidsanställningar som arbeten i bemanningsföretag och outsourcing. Mönstret är allt annat än jämnt fördelat. De otrygga jobben, och påföljande livsförhållanden, är överrepresenterade bland unga, kvinnor och personer med utländsk bakgrund. Inte heller den som har vad som kan betraktas för ”trygga jobb” undviker att känna av förändringen. All verksamhet prövas ständigt mot andra driftsformer. Vad detta innebär för kontinuitet och arbetsmiljö vet vi idag för lite om.

De senaste årens politik har mycket medvetet riktat in sig på att skapa en arbetsmarknad, särskilt inom tjänstesektorn, som liknar den brittiska och amerikanska arbetsmarknaden. Med detta följer förvisso hög sysselsättning men också en sysselsättning som, särskilt inom privat tjänstesektor, innebär en stor mängd så kallade ”McJobs”. Detta innebär arbeten som i princip är omöjliga att försörja sig på och konsekvensen är en hög andel arbetande fattiga. Genom politiska åtgärder som halverad arbetsgivaravgift för unga, sänkt restaurangmoms och införandet av RUT-avdrag syns en tydlig strävan att sänka kostnader och därmed öka efterfrågan inom branscher i den privata tjänstesektorn, där det förekommer en stor del arbeten som är monotona, slitsamma, med bristfällig arbetsmiljö och undermåliga villkor. I många fall finns redan en överetablering inom dessa branscher, som de politiska åtgärderna har spätt på, vilket innebär att det inte sker den typ av strukturuomvandling och produktivitetshöjning som skulle behövas och som är typiska för den svenska arbetsmarknaden.

Otrygga jobb är också en viktig faktor gällande organisationsgrad. Framöver riskeras en situation där facken består av medlemmar med trygga anställningar och de övriga finns utanför, med underbudskonkurrens som följd på allt större delar av arbetsmarknaden.

För arbetarrörelsen är det nödvändigt att sätta de otrygga jobben under lupp och bedriva ett mer aktivt och fokuserat arbete för förändring. Arbetet behöver bedrivas på flera fronter:

- Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas
- Trygghetssystemen måste omfatta alla arbetstagare
- Fortsatt arbete med samordnade avtalslösningar för trygga jobb i kollektivavtalsförhandlingar
- Systematiskt opinionsbildande arbete för trygga jobb
- De fackliga organisationerna måste vara relevanta för den som har ett otryggt jobb

Ändrad lagstiftning kan begränsa utrymmet för omotiverade otrygga jobb. Allmänna visstidsanställningar bör tas bort ur lagen om anställningsskydd och lagstiftningen kring övriga former av anställning stramas upp. Lagen bör också skärpas så att det inte längre är möjligt att stapla olika typer av

visstidsanställningar på varandra. Utöver detta behöver lagstiftningen skärpas avseende provanställningar. Idag finns det alltför många fall av misstänkt diskriminering av gravida kvinnor där provanställningen har avbrutits. Med ett krav på motivering vid avslutande av provanställningar så skulle detta kunna begränsas.

Men det är inte enbart i arbetsrätten det krävs förändringar för att öka tryggheten för arbetstagare på 2010-talets arbetsmarknad.

Förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare blir alltmer luddigt. Fler riskerar att hamna i en arbetsrättslig gråzon utan skydd av lagstiftning eller kollektivavtal. Några exempel:

En franchisetagare är hårt uppbounden av sitt kontrakt och kan sällan påverka beslut tagna av franchisegivaren. Den som har hyrstol på en frisörsalong är oftast tvingad att följa salongsägarens regler. Egenföretagare med f-skattsedel tvingas sälja sina tjänster till underpris och med dåliga villkor, i många fall för att göra samma arbete den tidigare har utfört som anställd. Är dessa förhållanden att betrakta som att vara företagare eller arbetstagare?

Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas för att gränserna ska vara tydligare. Detta kräver en genomgång av aktuell lagstiftning i syfte att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet. De otrygga jobben innebär svårigheter att ta del av socialförsäkringarna och arbetslöshetsförsäkringen. Det behövs konkreta reformer som underlättar för alla arbetstagare att ta del av inkomsttrygghet. Mycket arbete för trygga jobb kan göras med hjälp av kollektivavtal, utanför den parlamentariska arenan. Dock behövs samtidigt ett politiskt tryck för att arbetsgivarparten ska komma till förhandlingsbordet.

En allt större del av de yrkesverksamma väljer att inte gå med i en fackförening, särskilt de som har otrygga jobb. Politiskt är det möjligt att underlätta för de fackliga organisationerna att verka på den svenska arbetsmarknaden genom att införa skattelättnader för medlemskap i facklig organisation och i arbetslöshetsförsäkringen. Denna skattereduktion finns för arbetsgivarparten, det är därför rimligt att även införa en liknande lättnad för arbetstagare.

Partikongressen föreslår besluta:

- D235:1 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D235:2 att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare
- D235:3 att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren
- D235:4 att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet
- D235:5 att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd
- D235:6 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidsanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D235:7 att S inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

Petter Gustafsson

Halmstads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D236

ESKILSTUNA ARBETAREKOMMUN

Trygga jobb i fokus

Arbetsmarknaden förändras ständigt, de senaste 25 åren utmärks också av att sättet som arbetsmarknaden strukturuomvandlas på har förändrats. Strukturuomvandling utmärks allt mer av strävan efter att optimera kostnader för arbetskraft vid varje givet tillfälle. Nya metoder för optimering av bemanning växer ständigt fram, i en takt som vare sig politik eller fackföreningar riktigt har hängt med i.

Konsekvenserna är tydliga: betydande ökning av otrygga arbeten, såväl i form av visstidsanställningar som arbeten i bemanningsföretag och outsourcing. Mönstret är allt annat än jämnt fördelat. De otrygga jobben, och påföljande livsförhållanden, är överrepresenterade bland unga, kvinnor och personer med utländsk bakgrund. Inte heller den som har vad som kan betraktas för ”trygga jobb” undviker att känna av förändringen. All verksamhet prövas ständigt mot andra driftsformer. Vad detta innebär för kontinuitet och arbetsmiljö vet vi idag för lite om.

De senaste årens politik har mycket medvetet riktat in sig på att skapa en arbetsmarknad, särskilt inom tjänstesektorn, som liknar den brittiska och amerikanska arbetsmarknaden. Med detta följer förvisso hög sysselsättning men också en sysselsättning som, särskilt inom privat tjänstesektor, innebär en stor mängd så kallade ”McJobs”. Detta innebär arbeten som i princip är omöjliga att försörja sig på och konsekvensen är en hög andel arbetande fattiga. Genom politiska åtgärder som halverad arbetsgivaravgift för unga, sänkt restaurangmoms och införandet av RUT-avdrag syns en tydlig strävan att sänka kostnader och därmed öka efterfrågan inom branscher i den privata tjänstesektorn, där det förekommer en stor del arbeten som är monotona, slitsamma, med bristfällig arbetsmiljö och undermåliga villkor. I många fall finns redan en överetablering inom dessa branscher, som de politiska åtgärderna har spätt på, vilket innebär att det inte sker den typ av strukturuomvandling och produktivitetshöjning som skulle behövas och som är typiska för den svenska arbetsmarknaden.

Otrygga jobb är också en viktig faktor gällande organisationsgrad. Framöver riskeras en situation där facken består av medlemmar med trygga anställningar och de övriga finns utanför, med underbudskonkurrens som följd på allt större delar av arbetsmarknaden.

För arbetarrörelsen är det nödvändigt att sätta de otrygga jobben under lupp och bedriva ett mer aktivt och fokuserat arbete för förändring. Arbetet behöver bedrivas på flera fronter:

- Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas
- Trygghetssystemen måste omfatta alla arbetstagare
- Fortsatt arbete med samordnade avtalslösningar för trygga jobb i kollektivavtalsförhandlingar
- Systematiskt opinionsbildande arbete för trygga jobb

- De fackliga organisationerna måste vara relevanta för den som har ett otryggt jobb

Ändrad lagstiftning kan begränsa utrymmet för omotiverade otrygga jobb. Allmänna visstidsanställningar bör tas bort ur lagen om anställningsskydd och lagstiftningen kring övriga former av anställning stramas upp. Lagen bör också skärpas så att det inte längre är möjligt att stapla olika typer av visstidsanställningar på varandra. Utöver detta behöver lagstiftningen skärpas avseende provanställningar. Idag finns det alltför många fall av misstänkt diskriminering av gravida kvinnor där provanställningen har avbrutits. Med ett krav på motivering vid avslutande av provanställningar så skulle detta kunna begränsas.

Men det är inte enbart i arbetsrätten det krävs förändringar för att öka tryggheten för arbetstagare på 2010-talets arbetsmarknad. Förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare blir alltmer luddigt. Fler riskerar att hamna i en arbetsrättslig gråzon utan skydd av lagstiftning eller kollektivavtal. Några exempel:

En franchisetagare är hårt uppbunden av sitt kontrakt och kan sällan påverka beslut tagna av franchisegivaren. Den som har hyrstol på en frisörsalong är oftast tvingad att följa salongsägarens regler. Egenföretagare med f-skattsedel tvingas sälja sina tjänster till underpris och med dåliga villkor, i många fall för att göra samma arbete den tidigare har utfört som anställd. Är dessa förhållanden att betrakta som att vara företagare eller arbetstagare?

Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas för att gränserna ska vara tydligare. Detta kräver en genomgång av aktuell lagstiftning i syfte att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet. De otrygga jobben innebär svårigheter att ta del av socialförsäkringarna och arbetslöshetsförsäkringen. Det behövs konkreta reformer som underlättar för alla arbetstagare att ta del av inkomstrygghet. Mycket arbete för trygga jobb kan göras med hjälp av kollektivavtal, utanför den parlamentariska arenan. Dock behövs samtidigt ett politiskt tryck för att arbetsgivarparten ska komma till förhandlingsbordet.

En allt större del av de yrkesverksamma väljer att inte gå med i en fackförening, särskilt de som har otrygga jobb. Politiskt är det möjligt att underlätta för de fackliga organisationerna att verka på den svenska arbetsmarknaden genom att införa skattelättnader för medlemskap i facklig organisation och i arbetslöshetsförsäkringen. Denna skattereduktion finns för arbetsgivarparten, det är därför rimligt att även införa en liknande lättnad för arbetstagare.

Partikongressen föreslår besluta:

- D236:1 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D236:2 att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare
- D236:3 att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren
- D236:4 att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet
- D236:5 att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd

- D236:6 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidsanställningar med korta arbetstidsmått minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D236:7 att S inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

Handels S-förening

Eskilstuna arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D237

STOCKHOLMS PARTIDISTRIKT

Trygga jobb i fokus

Arbetsmarknaden förändras ständigt, de senaste 25 åren utmärks också av att sättet som arbetsmarknaden strukturuomvandlas på har förändrats. Strukturuomvandling utmärks allt mer av strävan efter att optimera kostnader för arbetskraft vid varje givet tillfälle. Nya metoder för optimering av bemanning växer ständigt fram, i en takt som vare sig politik eller fackföreningar riktigt har hängt med i.

Konsekvenserna är tydliga: betydande öknings av otrygga arbeten, såväl i form av visstidsanställningar som arbeten i bemanningsföretag och outsourcing. Mönstret är allt annat än jämnt fördelat. De otrygga jobben, och påföljande livsförhållanden, är överrepresenterade bland unga, kvinnor och personer med utländsk bakgrund.

Inte heller den som har vad som kan betraktas för ”trygga jobb” undviker att känna av förändringen. All verksamhet prövas ständigt mot andra driftsformer. Vad detta innebär för kontinuitet och arbetsmiljö vet vi idag för lite om.

De senaste årens politik har mycket medvetet riktat in sig på att skapa en arbetsmarknad, särskilt inom tjänstesektorn, som liknar den brittiska och amerikanska arbetsmarknaden. Med detta följer förvisso hög sysselsättning men också en sysselsättning som, särskilt inom privat tjänstesektor, innebär en stor mängd så kallade ”McJobs”. Detta innebär arbeten som i princip är omöjliga att försörja sig på och konsekvensen är en hög andel arbetande fattiga.

Genom politiska åtgärder som halverad arbetsgivaravgift för unga, sänkt restaurangmoms och införandet av RUT-avdrag syns en tydlig strävan att sänka kostnader och därmed öka efterfrågan inom branscher i den privata tjänstesektorn, där det förekommer en stor del arbeten som är monotona, slitsamma, med bristfällig arbetsmiljö och undermåliga villkor. I många fall finns redan en överetablering inom dessa branscher, som de politiska åtgärderna har spätt på, vilket innebär att det inte sker den typ av strukturuomvandling och produktivitetshöjning som skulle behövas och som är typiska för den svenska arbetsmarknaden.

Otrygga jobb är också en viktig faktor gällande organisationsgrad. Framöver riskeras en situation där facken består av medlemmar med trygga anställningar och de övriga finns utanför, med underbudskonkurrens som följd på allt större delar av arbetsmarknaden.

För arbetarrörelsen är det nödvändigt att sätta de otrygga jobben under lupp och bedriva ett mer aktivt och fokuserat arbete för förändring. Arbetet behöver bedrivas på flera fronter:

- Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas
- Trygghetssystemen måste omfatta alla arbetstagare
- Fortsatt arbete med samordnade avtalslösningar för trygga jobb i kollektivavtalsförhandlingar
- Systematiskt opinionsbildande arbete för trygga jobb
- De fackliga organisationerna måste vara relevanta för den som har ett otryggt jobb

Ändrad lagstiftning kan begränsa utrymmet för omotiverade otrygga jobb. Allmänna visstidsanställningar bör tas bort ur lagen om anställningsskydd och lagstiftningen kring övriga former av anställning stramas upp. Lagen bör också skärpas så att det inte längre är möjligt att stapla olika typer av visstidsanställningar på varandra. Utöver detta behöver lagstiftningen skärpas avseende provanställningar. Idag finns det alltför många fall av misstänkt diskriminering av gravida kvinnor där provanställningen har avbrutits. Med ett krav på motivering vid avslutande av provanställningar så skulle detta kunna begränsas.

Men det är inte enbart i arbetsrätten det krävs förändringar för att öka tryggheten för arbetstagare på 2010-talets arbetsmarknad. Förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare blir alltmer luddigt. Fler riskerar att hamna i en arbetsrättslig gråzon utan skydd av lagstiftning eller kollektivavtal. Några exempel:

En franchisetagare är hårt uppbunden av sitt kontrakt och kan sällan påverka beslut tagna av franchisegivaren. Den som har hyrstol på en frisörsalong är oftast tvingad att följa salongsägarens regler. Egenföretagare med f-skattsedel tvingas sälja sina tjänster till underpris och med dåliga villkor, i många fall för att göra samma arbete den tidigare har utfört som anställd. Är dessa förhållanden att betrakta som att vara företagare eller arbetstagare?

Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas för att gränserna ska vara tydligare. Detta kräver en genomgång av aktuell lagstiftning i syfte att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet. De otrygga jobben innebär svårigheter att ta del av socialförsäkringarna och arbetslöshetsförsäkringen. Det behövs konkreta reformer som underlättar för alla arbetstagare att ta del av inkomstrygghet. Mycket arbete för trygga jobb kan göras med hjälp av kollektivavtal, utanför den parlamentariska arenan. Dock behövs samtidigt ett politiskt tryck för att arbetsgivarparten ska komma till förhandlingsbordet.

En allt större del av de yrkesverksamma väljer att inte gå med i en fackförening, särskilt de som har otrygga jobb. Politiskt är det möjligt att underlätta för de fackliga organisationerna att verka på den svenska arbetsmarknaden genom att införa skattelättnader för medlemskap i facklig organisation och i arbetslöshetsförsäkringen. Denna skattereduktion finns för arbetsgivarparten, det är därför rimligt att även införa en liknande lättnad för arbetstagare.

Partikongressen föreslår besluta:

D237:1 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

- D237:2 att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare
- D237:3 att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren
- D237:4 att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet
- D237:5 att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd
- D237:6 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidsanställningar med korta arbetstidsmått minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D237:7 att Socialdemokraterna inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

Handels förbundskontors s-förening

Stockholms partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D238

LUNDS ARBETAREKOMMUN

Trygga jobb i fokus

Arbetsmarknaden förändras ständigt, de senaste 25 åren utmärks också av att sättet som arbetsmarknaden strukturuomvandlas på har förändrats. Strukturuomvandling utmärks allt mer av strävan efter att optimera kostnader för arbetskraft vid varje givet tillfälle. Nya metoder för optimering av bemanning växer ständigt fram, i en takt som vare sig politik eller fackföreningar riktigt har hängt med i.

Konsekvenserna är tydliga: betydande öknings av otrygga arbeten, såväl i form av visstidsanställningar som arbeten i bemanningsföretag och outsourcing. Mönstret är allt annat än jämnt fördelat. De otrygga jobben, och påföljande livsförhållanden, är överrepresenterade bland unga, kvinnor och personer med utländsk bakgrund. Inte heller den som har vad som kan betraktas för ”trygga jobb” undviker att känna av förändringen. All verksamhet prövas ständigt mot andra driftsformer. Vad detta innebär för kontinuitet och arbetsmiljö vet vi idag för lite om.

De senaste årens politik har mycket medvetet riktat in sig på att skapa en arbetsmarknad, särskilt inom tjänstesektorn, som liknar den brittiska och amerikanska arbetsmarknaden. Med detta följer förvisso hög sysselsättning men också en sysselsättning som, särskilt inom privat tjänstesektor, innebär en stor mängd så kallade ”McJobs”. Detta innebär arbeten som i princip är omöjliga att försörja sig på och konsekvensen är en hög andel arbetande fattiga.

Genom politiska åtgärder som halverad arbetsgivaravgift för unga, sänkt restaurangmoms och införandet av RUT-avdrag syns en tydlig strävan att sänka kostnader och därmed öka efterfrågan inom branscher i

den privata tjänstesektorn, där det förekommer en stor del arbeten som är monotona, slitsamma, med bristfällig arbetsmiljö och undermåliga villkor. I många fall finns redan en överetablering inom dessa branscher, som de politiska åtgärderna har spätt på, vilket innebär att det inte sker den typ av strukturomvandling och produktivitetshöjning som skulle behövas och som är typiska för den svenska arbetsmarknaden.

Otrygga jobb är också en viktig faktor gällande organisationsgrad. Framöver riskeras en situation där facken består av medlemmar med trygga anställningar och de övriga finns utanför, med underbudskonkurrens som följd på allt större delar av arbetsmarknaden. För arbetarrörelsen är det nödvändigt att sätta de otrygga jobben under lupp och bedriva ett mer aktivt och fokuserat arbete för förändring. Arbetet behöver bedrivas på flera fronter:

- Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas
- Trygghetssystemen måste omfatta alla arbetstagare
- Fortsatt arbete med samordnade avtalslösningar för trygga jobb i kollektivavtalsförhandlingar
- Systematiskt opinionsbildande arbete för trygga jobb
- De fackliga organisationerna måste vara relevanta för den som har ett otryggt jobb

Ändrad lagstiftning kan begränsa utrymmet för omotiverade otrygga jobb. Allmänna visstidsanställningar bör tas bort ur lagen om anställningsskydd och lagstiftningen kring övriga former av anställning stramas upp. Lagen bör också skärpas så att det inte längre är möjligt att stapla olika typer av visstidsanställningar på varandra. Utöver detta behöver lagstiftningen skärpas avseende provanställningar. Idag finns det alltför många fall av misstänkt diskriminering av gravida kvinnor där provanställningen har avbrutits. Med ett krav på motivering vid avslutande av provanställningar så skulle detta kunna begränsas.

Men det är inte enbart i arbetsrätten det krävs förändringar för att öka tryggheten för arbetstagare på 2010-talets arbetsmarknad. Mycket arbete för trygga jobb kan göras med hjälp av kollektivavtal, utanför den parlamentariska arenan. Dock behövs samtidigt ett politiskt tryck för att arbetsgivarparten ska komma till förhandlingsbordet.

Partikongressen föreslår besluta:

- D238:1 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D238:2 att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare
- D238:3 att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren
- D238:4 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidsanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende

Anna Arvidsson, Anna-Lena Hogerud och Daniel Pettersson
Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D239

FALKENBERGS ARBETAREKOMMUN

Trygga jobb i fokus

Arbetsmarknaden förändras ständigt, de senaste 25 åren utmärks också av att sättet som arbetsmarknaden strukturuomvandlas på har förändrats. Strukturuomvandling utmärks allt mer av strävan efter att optimera kostnader för arbetskraft vid varje givet tillfälle. Nya metoder för optimering av bemanning växer ständigt fram, i en takt som vare sig politik eller fackföreningar riktigt har hängt med i.

Konsekvenserna är tydliga: betydande ökning av otrygga arbeten, såväl i form av visstidsanställningar som arbeten i bemanningsföretag och outsourcing. Mönstret är allt annat än jämnt fördelat. De otrygga jobben, och påföljande livsförhållanden, är överrepresenterade bland unga, kvinnor och personer med utländsk bakgrund. Inte heller den som har vad som kan betraktas för ”trygga jobb” undviker att känna av förändringen. All verksamhet prövas ständigt mot andra driftsformer. Vad detta innebär för kontinuitet och arbetsmiljö vet vi idag för lite om.

De senaste årens politik har mycket medvetet riktat in sig på att skapa en arbetsmarknad, särskilt inom tjänstesektorn, som liknar den brittiska och amerikanska arbetsmarknaden. Med detta följer förvisso hög sysselsättning men också en sysselsättning som, särskilt inom privat tjänstesektor, innebär en stor mängd så kallade ”McJobs”. Detta innebär arbeten som i princip är omöjliga att försörja sig på och konsekvensen är en hög andel arbetande fattiga. Genom politiska åtgärder som halverad arbetsgivaravgift för unga, sänkt restaurangmoms och införandet av RUT-avdrag syns en tydlig strävan att sänka kostnader och därmed öka efterfrågan inom branscher i den privata tjänstesektorn, där det förekommer en stor del arbeten som är monotona, slitsamma, med bristfällig arbetsmiljö och undermåliga villkor. I många fall finns redan en överetablering inom dessa branscher, som de politiska åtgärderna har spätt på, vilket innebär att det inte sker den typ av strukturuomvandling och produktivitetshöjning som skulle behövas och som är typiska för den svenska arbetsmarknaden.

Otrygga jobb är också en viktig faktor gällande organisationsgrad. Framöver riskeras en situation där facken består av medlemmar med trygga anställningar och de övriga finns utanför, med underbudskonkurrens som följd på allt större delar av arbetsmarknaden.

För arbetarrörelsen är det nödvändigt att sätta de otrygga jobben under lupp och bedriva ett mer aktivt och fokuserat arbete för förändring. Arbetet behöver bedrivas på flera fronter:

- Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas
- Trygghetssystemen måste omfatta alla arbetstagare
- Fortsatt arbete med samordnade avtalslösningar för trygga jobb i kollektivavtalsförhandlingar
- Systematiskt opinionsbildande arbete för trygga jobb
- De fackliga organisationerna måste vara relevanta för den som har ett otryggt jobb

Ändrad lagstiftning kan begränsa utrymmet för omotiverade otrygga jobb. Allmänna visstidsanställningar bör tas bort ur lagen om anställningsskydd och lagstiftningen kring övriga former av anställning stramas upp. Lagen bör också skärpas så att det inte längre är möjligt att stapla olika typer av

visstidsanställningar på varandra. Utöver detta behöver lagstiftningen skärpas avseende provanställningar. Idag finns det alltför många fall av misstänkt diskriminering av gravida kvinnor där provanställningen har avbrutits. Med ett krav på motivering vid avslutande av provanställningar så skulle detta kunna begränsas.

Men det är inte enbart i arbetsrätten det krävs förändringar för att öka tryggheten för arbetstagare på 2010-talets arbetsmarknad. Förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare blir alltmer luddigt. Fler riskerar att hamna i en arbetsrättslig gråzon utan skydd av lagstiftning eller kollektivavtal. Några exempel:

En franchisetagare är hårt uppbunden av sitt kontrakt och kan sällan påverka beslut tagna av franchisegivaren. Den som har hyrstol på en frisörsalong är oftast tvingad att följa salongsägarens regler. Egenföretagare med f-skattsedel tvingas sälja sina tjänster till underpris och med dåliga villkor, i många fall för att göra samma arbete den tidigare har utfört som anställd. Är dessa förhållanden att betrakta som att vara företagare eller arbetstagare?

Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas för att gränserna ska vara tydligare. Detta kräver en genomgång av aktuell lagstiftning i syfte att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet. De otrygga jobben innebär svårigheter att ta del av socialförsäkringarna och arbetslöshetsförsäkringen. Det behövs konkreta reformer som underlättar för alla arbetstagare att ta del av inkomstrygghet. Mycket arbete för trygga jobb kan göras med hjälp av kollektivavtal, utanför den parlamentariska arenan. Dock behövs samtidigt ett politiskt tryck för att arbetsgivarparten ska komma till förhandlingsbordet.

En allt större del av de yrkesverksamma väljer att inte gå med i en fackförening, särskilt de som har otrygga jobb. Politiskt är det möjligt att underlätta för de fackliga organisationerna att verka på den svenska arbetsmarknaden genom att införa skattelättnader för medlemskap i facklig organisation och i arbetslöshetsförsäkringen. Denna skattereduktion finns för arbetsgivarparten, det är därför rimligt att även införa en liknande lättnad för arbetstagare.

Partikongressen föreslår besluta:

- D239:1 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att olika typer av visstidsanställningar inte längre kan staplas på varandra så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D239:2 att allmän visstidsanställning avskaffas så att arbetsgivare återigen måste motivera varför en anställning inte ska vara tillsvidare
- D239:3 att lagstiftningen skärps upp så att avslutande av provanställningar kräver en motivering från arbetsgivaren
- D239:4 att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet
- D239:5 att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd
- D239:6 att om arbetsmarknadens parter inte kommer överens om åtgärder som leder till att visstidsanställningar samt deltidsanställningar med korta arbetstidsmätt minskar så kommer Socialdemokraterna att verka för en skärpt lagstiftning i detta avseende
- D239:7 att S inför skattereduktion för medlemskap i arbetstagarorganisation och arbetslöshetsförsäkring

Kerstin Rosell

Falkenbergs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D240

LUNDS ARBETAREKOMMUN

Utarbeta en strategi för en förkortning av arbetstiden

Vi har haft 6 timmars dag – 30-timmarsvecka - som målsättning i partiprogrammet sedan 70-talet, men inget har hänt.

Det är dags att utarbeta en strategi hur vi går vidare. Under minst 20 års tid har det framförts som ett axiom att vi snart kommer att få arbetskraftsbrist. Detta argument har använts som ett starkt skäl för att vi inte kan sänka arbetstiden. Under samma tid har vi dock haft arbetslöshet i högre eller mindre omfattning. Dessutom har det också påståtts att vi inte har råd. Det är dags att ifrågasätta och analysera dessa påståenden. För det finns självklart också vinster med en arbetstidssänkning, t.ex. det att fler kommer att orka arbeta fram till pensionsåldern.

Enligt det socialdemokratiska partiprogrammet under rubriken ”Jämlikhet och Mångfald” är målsättningen bl.a: En politik för jämlikhet handlar om allas lika rätt och möjlighet till arbete, som ger ekonomiskt oberoende och möjlighet att utvecklas och komma vidare. Den handlar om rätt till inflytande över det egna jobbet och ett arbetsliv som rättvist värderar och respekterar allas insatser. Den handlar om allas lika rätt och möjlighet att delta i politiskt och fackligt arbete, till kulturupplevelser och samhällsengagemang. Den handlar om att förändra klassmönster och om att bryta traditionella könsrollsmönster likaväl som etniska fördomar och annan diskriminering.

Vidare anges att: En politik för jämlikhet handlar om mäns och kvinnors lika rätt till både yrkes- och familjeliv, och om deras lika ansvar för hem, familj och barn. Detta kräver ett arbetsliv som gör det möjligt att kombinera yrkesliv med familj, och en väl utbyggd barnomsorg.

Under rubriken ”Arbete och tillväxt” anges: Alla ska ha rätt till inflytande över sin arbetstid. Vi vill förkorta arbetstiden i former som ökar detta det egna inflytandet. Målet är en arbetstid, som motsvarar trettio timmars arbetsvecka.

En förkortning av arbetstiden rör således frågor som jämlikhet, välfärd och folkhälsa. Det skulle medföra ökade möjligheter att delta i politiskt och fackligt arbete, och ge tid för kulturupplevelser och samhällsengagemang. Det innebär också möjlighet för fler att kunna arbeta ända fram till att de går i pension.

Sverige gick från 48 till 40 timmars arbetsvecka under 60- och 70-talet. 1957 beslutade riksdagen att korta arbetstiden till 45 timmar, 1970 beslutade riksdagen att korta arbetstiden från 42,5 till 40 timmar. Det är således 42 år sedan den dagliga arbetstiden sänktes senast, det är nu dags att gå vidare och utarbeta en strategi för det vidare arbetet, i syfte att uppnå målsättningen i partiprogrammet. Att kunna ta ut en del av tillväxten i form av förkortad arbetstid är en välfärdsfråga. Det handlar om att orka och få tid över, även för annat än arbete.

En del fackförbund beslutat att kräva 6 timmars arbetsdag. Inom den gemensamma sektorn finns många arbeten bl.a. inom vård och omsorg där en stor del av de som arbetar, inte orkar arbeta fram till pensionsdagen. Kortare arbetstid, tillsammans med förbättrad arbetsmiljö innebär att betydligt fler än idag har möjlighet att arbeta till normal pensionsålder. Därför bör kortare arbetstid först prövas inom den gemensamma sektorn för att få erfarenhet och möjlighet att utvärdera effekterna såväl samhällsekonomiskt som för arbetstagarna.

Partikongressen föreslås besluta:

D240:1 att frågan om arbetstidsförkortning i enlighet med partiprogrammet tas upp på den politiska agendan genom att det utarbetas en strategi för det vidare arbetet innehållande bl.a. tydliga delmål

D240:2 att i det sammanhanget pröva 6 timmars arbetsdag inom delar av den gemensamma sektorn i syfte att bl.a. få erfarenhet och ha möjlighet att göra utvärderingar inför kommande beslut i arbetstidsfrågan

Gunnar Jönsson, Jon Helgason, Anna-Lena Hogerud och Claes-Göran Jönsson
Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D241

MÖNSTERÅS ARBETAREKOMMUN

Utdrag ur belastningsregistret för anställda inom SOL, HSL och LASS

Som nyanställda inom skolan och barnomsorgen krävs att personen visar ett utdrag ur belastningsregistret för att stärka barns skydd mot sexuella och andra grova brott. Ett sådant skydd borde även finnas för de gamla, personer med funktionsnedsättning och personer som är psykiskt sjuka för att de ska känna sig trygga. Enligt förordningen om belastningsregistret har enskild arbetsgivare inom vårdsektorn rätt att ta del av registeruppgifter. Detta betyder att arbetsgivaren bestämmer om de kan begära det eller inte vilket jag anser är fel. För att stärka de gamla, äldre, personer med funktionsnedsättning och psykiskt sjuka vill jag att partikongressen tar ett beslut i enighet med motionens intentioner.

Partikongressen föreslås besluta:

D241:1 att arbetsgivaren – offentlig och privat – ska begära ett utdrag ur belastningsregistret för de som söker arbete inom vårdsektorn

Kochar Ismaïll Ahmad

Mönsterås arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D242

VÅRGÅRDA ARBETAREKOMMUN

Utred arbetstidsförkortning – en väg mot jämställdhet och större välfärd

Redan i början på 70-talet ville de socialdemokratiska kvinnorna genomföra en förkortning av arbetsdagen. Slutmålet var sex timmars arbetsdag. I snart 40 år har frågan lyfts i olika sammanhang.

1919 fick Sverige den första arbetstidslagen. Den lagstadgade arbetstiden var då åtta timmar per dag och 48 timmars arbetsvecka. Det skulle dröja ända till 1960 innan arbetstiden kortades till 45 timmar per vecka. Sedan dröjde det endast nio år till nästa förkortning till 42,5 timmars arbetsvecka för att 1971 bli 40 timmar per vecka. Där har vi fastnat.

Frågan om arbetstidsförkortning är en tydlig jämställdhetsfråga. Fram tills idag har uppdraget att lägga det så kallade livspusslet, där barn och familj ska kombineras med ett yrkesliv, i mångt och mycket fallit på kvinnan. Ofta har det inneburit att kvinnor har arbetat deltid för att livet ska gå ihop, vilket fått konsekvenser för kvinnors ekonomiska oberoende. En arbetstidsförkortning gör det möjligt för män och kvinnor att i större utsträckning dela på ansvaret för hem och barn och samtidigt satsa på det egna yrkeslivet. En arbetstidsförkortning kan också föra med sig ytterligare fördelar i form av minskad stress och lägre sjukfrånvaro.

Försök som har gjorts med sex timmars arbetsdag har samtliga visat att sjukskrivningarna har minskat och att arbetsglädjen har ökat. Även arbetsskadorna har minskat i omfattning. Det betyder att kostnaderna för en arbetstidsförkortning inte behöver bli så höga.

Utöver jämställdhet finns det också andra starka argument för en förkortad tid. Förkortad arbetstid är en välfärdsreform för alla. Det är också en jämlikhetsreform – till skillnad från RUT-avdraget, som löser problem med tungt arbete och tidsbrist endast för de vävlönade. Ett ytterligare argument för kortare arbetstid är miljön. Detta uppmärksammas nu alltmer, runt om i världen. Europaparlamentets miljöutskott, till exempel, hör till dem som har föreslagit att ökad produktivitet ska tas ut i mer fritid och kortare arbetsdagar i stället för i högre löner och högre konsumtion.

Vi är medvetna om att en arbetstidsförkortning kan ta tid att genomföra, men just därför är det viktigt att Socialdemokratiska Arbetarepartiet nu på allvar engagerar sig i denna viktiga samhällsreform – till gagn för välfärd, hälsa, jämställdhet och en god miljö. Ett första steg bör vara att förutsättningslöst utreda införande av en kortare arbetstid, i ett första steg till 35 timmar per vecka.

Partikongressen föreslår besluta:

D242:1 att Socialdemokratiska Arbetarepartiet tar initiativ till att utreda de samhällsekonomiska konsekvenserna av en förkortad arbetstid liksom övriga fördelar respektive nackdelar med en sådan arbetstidsreform, i ett första steg till 35 timmar per vecka

Vårgårda arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D243

ESLÖVS ARBETAREKOMMUN

Utred arbetstidsförkortningen – en väg mot jämställdhet och större välfärd

Redan i början på 70-talet ville de socialdemokratiska kvinnorna genomföra en förkortning av arbetsdagen. Slutmålet var sex timmars arbetsdag. I 40 år har frågan lyfts i olika sammanhang.

1919 fick Sverige den första arbetstidslagen. Den lagstadgade arbetstiden var då åtta timmar per dag och 48 timmars arbetsvecka. Det skulle dröja ända till 1960 innan arbetstiden kortades till 45 timmar per vecka. Sedan dröjde det endast nio år till nästa förkortning till 42,5 timmars arbetsvecka för att 1971 bli 40 timmar per vecka. Där har vi fastnat.

Frågan om arbetstidsförkortning är en tydlig jämställdhetsfråga. Fram tills idag har uppdraget att lägga det så kallade livspusslet, där barn och familj ska kombineras med ett yrkesliv, i mångt och mycket fallit på kvinnan. Ofta har det inneburit att kvinnor har arbetat deltid för att livet ska gå ihop, vilket fått konsekvenser för kvinnors ekonomiska oberoende.

En arbetstidsförkortning gör det möjligt för män och kvinnor att i större utsträckning dela på ansvaret för hem och barn och samtidigt satsa på det egna yrkeslivet. En arbetstids-förkortning kan också medföra ytterligare fördelar i form av minskad stress och lägre sjukfrånvaro. Försök som har gjorts med sex timmars arbetsdag har samtliga visat att sjukskrivningarna har minskat och att arbetsglädjen har ökat. Även arbetsskadorna har minskat i omfattning. Det betyder att kostnaderna för en arbetstidsförkortning inte behöver bli så höga.

Utöver jämställdhet finns det också andra starka argument för en förkortad arbetstid. Förkortad arbetstid är en välfärdsreform för alla. Det är också en jämlikhetsreform – till skillnad från RUT-avdraget, som löser problem med tungt arbete och tidsbrist endast för de välavlönade.

Ett ytterligare argument för kortare arbetstid är miljön. Detta uppmärksammas nu alltmer, runt om i världen. Europaparlamentets miljöutskott, till exempel, hör till dem som föreslagit att ökad produktivitet ska tas ut i mer fritid och kortare arbetsdagar i stället för i högre löner och högre konsumtion.

Vi är medvetna om att en arbetstidsförkortning kan ta tid att genomföra, men just därför är det viktigt att Socialdemokraterna nu på allvar engagerar sig i denna viktiga samhällsreform – till gagn för välfärd, hälsa, jämställdhet och god miljö. Ett första steg bör vara att förutsättningslöst utreda införande av en kortare arbetstid.

Partikongressen föreslår besluta:

D243:1 att Socialdemokraterna tar initiativ till att utreda de samhällsekonomiska konsekvenserna av en förkortad arbetstid liksom övriga fördelar respektive nackdelar med en sådan arbetstidsreform

Ally Grönvall

Eslövs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D244

YSTADS ARBETAREKOMMUN

Utredning och begränsning av bemanningsföretags verksamhet

Ett bemanningsföretag är ett företag som hyr ut personal till andra företag. De största bemanningsföretagen i världen är Adecco, Manpower, Vedior, Randstad och Kelly Services.

I Sverige uppstod strax före sekelskiftet 1900 de första privata arbetsförmedlingarna. Det rörde sig om vinstdrivande förmedlingar och fackföreningsdrivna kooperativa förmedlingar. De privata arbetsförmedlingarna lockade till sig aktörer som utnyttjade arbetssökande, varför ett flertal regleringar genomfördes. Den första regleringen är från 1884 då det bland annat bestämdes att man behövde tillstånd för att bedriva verksamhet i Sverige. År 1902 inrättades den första offentliga arbetsförmedlingen i Helsingborg och sådana kommunala arbetsförmedlingar steg snabbt då de fick statsbidrag från 1906. Bemanningliknande företag användes också för att i olika skeden sätta in strejkbrytare.

År 1936 förbjöds vinstdrivande och 1942 beslöts att även personaluthyrning skulle ingå i den förbjudna verksamheten. Längre pågick juridiska strider om bemanningsbranschen. I riksdagsvalet 1991 vann de borgerliga en fyrpartiregering under Carl Bildt tillträdde. De sa 1992 upp ILO-konvention med bemanningsförbudet och 1993 legaliserade de borgerliga vinstdrivande arbetsförmedling och personaluthyrning. Avregleringen mötte dock stort motstånd från både politiskt och fackligt håll. Socialdemokraterna menade att det var oansvarigt att genomföra avregleringen utan att utreda vilka konsekvenser det skulle få för svensk arbetsmarknad, och Vänsterpartiet betraktade det hela som ett steg tillbaka i utvecklingen och som en attack mot arbetstagarna och facket. Även Arbetsmarknadsverket och de två största fackliga centralorganisationerna LO och TCO var emot avregleringen. Inställningen var att den skulle försämra anställningstryggheten. Under 1990-talet expanderade bemanningsbranschen kraftigt och har fortsatt växa. År 2000 slöts ett centralt kollektivavtal med bemanningsbranschen. År 2010 var 48 300 personer anställda inom något av de 35 största företagen inom Bemanningsföretagen. 2011 infördes ett nytt EU-direktiv om bemanning, som i stort sett lämnar fältet fritt om man tillser att avtalsmässiga förmåner tillgodoses.

Historien visar att vi efter högerattackerna är tillbaka där vi började: arbetskraften försätts i underläge och utnyttjas. Allmänt anses nog att bemanningsföretag har kommit för att stanna och fyller en funktion. Den fråga som inte reglerats är hur EU-direktivet skall tillämpas i förhållande bl.a. till Lagen om anställningsskydd. Det är också klart att bemanningsmöjligheten utnyttjas av företagare för kringgå arbetsrättslig lagstiftning, särskilt LAS. Det förekommer att företag väljer ut vilka man vill bli av dem genom att säga upp en större del av sin personal och låta de man vill behålla att jobba via ett bemanningsföretag. Kundföretaget har också lättare att bli av med inhyrda eftersom de inte är formellt anställda av företaget de utför arbete åt. Dessa avarter bör utredas och restriktioner för användandet av dylika metoder stoppas.

Partikongressen föreslås besluta:

D244:1 att partiet verkar för att en utredning kommer till stånd i syfte att klarlägga på vilket sätt man kan motverka och förbjuda illojal användning av bemanningsföretag

Bo Widegren

Ystads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D245

LUNDS ARBETAREKOMMUN

Utveckla lägstalönen

Återigen angrips den svenska modellen av kollektivavtal och andra avtalsformer, av den borgerliga politiken, med stör av vissa krafter inom arbetsgivarna. Lägsta lönekravet ifrågasätts allt mer, vilket öppnar för större tolerans för företagens lönedumpning vilket leder till social misär, som konsekvens. De fackliga organisationerna varnar kraftigt för en utebliven opinion för rätten till lägsta löner, framförallt hos oppositionspartierna. Socialdemokraterna måste gå i spetsen och anta utmaningen att garantera arbetarna en lägsta lön.

Partikongressen föreslås besluta:

D245:1 att aktivt skapa skyddsramar för den svenska modellen av kollektivavtal

D245:2 att rusta upp arbetsförsäkringsverktygen

D245:3 att partikongressen antar motionen och skickar den till partistyrelsen och riksdagsgruppen

Ali Ismail

Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D246

LUNDS ARBETAREKOMMUN

Vem är arbetstagare?

Förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare blir alltmer luddigt. Fler riskerar att hamna i en arbetsrättslig gråzon utan skydd av lagstiftning eller kollektivavtal. Några exempel:

En franchisetagare är hårt uppbounden av sitt kontrakt och kan sällan påverka beslut tagna av franchisegivaren. Den som har hyrstol på en frisörsalong är oftast tvingad att följa salongsägarens regler. Egenföretagare med f-skattsedel tvingas sälja sina tjänster till underpris och med dåliga villkor, i många fall

för att göra samma arbete den tidigare har utfört som anställd. Är dessa förhållanden att betrakta som att vara företagare eller arbetstagare?

Arbetstagarbegreppet behöver förtydligas och stärkas för att gränserna ska vara tydligare. Detta kräver en genomgång av aktuell lagstiftning i syfte att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet. De otrygga jobben innebär svårigheter att ta del av socialförsäkringarna och arbetslöshetsförsäkringen. Det behövs konkreta reformer som underlättar för alla arbetstagare att ta del av inkomstrygghet.

Partikongressen föreslår besluta:

- D246:1 att Socialdemokraterna initierar en genomgång av relevant lagstiftning för att stärka och förtydliga arbetstagarbegreppet
- D246:2 att regelverket för socialförsäkringarna samt arbetslöshetsförsäkringen ses över så att arbetstagare med otrygga jobb får tillgång till försäkringsskydd

Anna Arvidsson, Anna-Lena Hogerud och Daniel Pettersson
Lunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D247

SÖDERHAMNS ARBETAREKOMMUN

Vi måste sikta högre

Socialdemokraterna måste bli bättre på att tydligöra vad man vill med sin politik. Vi måste formulera en berättelse som folk känner igen sig i. Blir man inte berörd av vad vi säger så kommer vi inte heller att vinna/förtjäna några röster. Vi får inte gå på moderaternas lögn att det viktigaste av allt är att arbeta. Det viktigaste av allt är att känna att man har ett värdigt liv och känner ett människovärde.

När Fredrik Reinfeldt säger att vi ska jobba tills vi är 75 år så vet vi sossar att de flesta inte klarar av att jobba tills man är 65 år pga. dålig arbetsmiljö och stress. Vad vi och Sverige behöver är arbetsplatser där man trivs och klarar av att arbeta tills man är 65 år. För ett ökat människovärde och en större frihet bör vi därför succesivt verka för att införa en sjätte semestervecka för alla som jobbar.

Partikongressen föreslår besluta:

- D247:1 att införa en sjätte semestervecka för alla som jobbar

Magnus Flyckt, Emelie Häggdahl och Ove Ericsson
Söderhamns arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D248

KALIX ARBETAREKOMMUN

Återställ rätten till 27 semesterdagar i semesterlagen

Sedan år 1937 har alla anställda i Sverige lagstadgad rätt till semester. Det innebär att den anställde har fått möjlighet till återhämtning och rekreation.

1978 infördes rätten till 25 dagars semester, vilket vid den tidpunkten var en stor seger för det tungt arbetande kollektivet.

1991 beslutade riksdagen om alla löntagares rätt till 27 dagars semester.

1994 ingicks en blocköverskridande överenskommelse om en återgång till 25 dagar, en kris-uppgörelse med brasklappen om att de två semesterdagarna skulle återgäldas när det blev bättre tider.

Idag kan vi konstatera att bättre tider har kommit i flera omgångar sedan 1994 utan att Sveriges arbetare har fått tillbaka sina utlånade semesterdagar.

Partikongressen föreslås besluta:

D248:1 att Socialdemokraterna verkar för att semesterlagen revideras på så sätt att Sveriges löntagare återfår de två semesterdagarna som riksdagen beslutade om år 1991

Britt-Inger Nordström

Kalix arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D249

TRELLEBORG ARBETAREKOMMUN

Är livet bara arbete eller finns det andra värden?

Redan i början på 70-talet ville de socialdemokratiska kvinnorna genomföra en förkortning av arbetsdagen. Slutmålet var sex timmars arbetsdag. I 40 år har vi gång på gång lyft frågan i olika sammanhang. Varje gång har vi hänvisats till arbetsmarknadens parter och att en arbetstidsreform måste komma avtalsvägen.

1919 fick vi den första arbetstidslagen i Sverige. Den lagstadgade arbetstiden var då åtta timmar per dag och 48 timmars arbetsvecka. Det skulle dröja ända till 1960 innan arbetstiden kortades till 45 timmar per vecka. Sedan dröjde det endast nio år till nästa förkortning till 42,5 timmars arbetsvecka för att 1971 bli 40 timmar per vecka. Där har vi fastnat. Kvinnor har av den anledningen helt på egen hand kortat sin arbetsdag. Det började vi med när särbeskattningen slopades och det blev mer lönande att ta ett jobb. Men då fanns ingen barnomsorg. Kvinnorna tvingades till deltidarbete och till jobb där man genom hela livet – även efter pensioneringen – är beroende av en annan människa, en som arbetar heltid.

Deltidsarbetet gynnar familjerna, men inte kvinnorna. Detta är en klassfråga som endast har en politisk lösning. Men vem tar ansvaret för den politiska lösningen? Inte arbetarrörelsen och inte arbetsmarknadens parter.

I valrörelserna 2006 och 2010 ansåg de borgerliga att de hade lösningen på det s.k. livspusslet. Lösningen kallas RUT-avdrag och är ett sätt att gynna de välbeställda. Fattiga kvinnor ska städa åt dem som har råd att hyra städpersonal. Det är i det perspektivet vi nu ska se den kortare arbetsdagen. Den handlar om hur man ska hitta en politisk lösning på deltidsarbetet och kvinnornas lägre löner. Den handlar om hur vi ska få mera tid för familjen och för varandra. Och kortare arbetsdag är inte samma sak som deltidsarbete. Sex timmars arbete för alla ska vara den nya heltiden.

Ett antal försök med förkortad arbetstid har gjorts, främst inom industrin och då med två- eller treskift som följd. Just nu pågår ett försök i Handels A-kassa. 50 anställda, som alla sysslar med administrativa jobb, prövar på kortare arbetsdag. Arbetsgivaren har avsatt en miljon till försöket, men man har efter ett år ännu inte behövt använda pengarna. Istället har man noterat ökad trivsel, färre sjukskrivningar och bättre arbetsmiljö.

De försök som har gjorts med sex timmars arbetsdag har samtliga visat att sjukskrivningarna har minskat och arbetsglädjen ökat. Även arbetsskadorna har minskat. Människor klarar av ökad prestation i högt tempo, men då under förutsättning att det är under kort tid med ordentliga avbrott för vila och rekreation.

Man kan konstatera att vi inte har lyckats att sänka arbetstiden med en enda timma per dag avtalsvägen. Men om vi genom ändrad lagstiftning sänker arbetsdagen med 15 minuter per dag och år innebär det att vi om åtta år, alltså år 2021, har genomfört sex timmars arbetsdag. Då har det gått nästan 50 år från det att förslaget första gången dök upp till genomförandet.

Partikongressen föreslås besluta:

D249:1 att Socialdemokraterna ska verka för lagstiftning för att stegvis uppnå målet sex timmars arbetsdag med bibehållen lön

S-kvinnor i Trelleborg

Trelleborg arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D250

KALMAR ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Öka andelen trygga anställningar

Andelen otrygga jobb ökar hela tiden, unga, kvinnor, utlandsfödda och arbetare är klart överrepresenterade bland tidsbegränsat anställda. Idag är det långt över 500 000 personer som har en tidsbegränsade anställningar. Dessutom är det ofta förenat med ett deltidsarbete vilket innebär en dubbel otrygghet. De flesta av dem önskar sig naturligtvis ett fast jobb och en lön de kan leva på.

Arbetsgivarna önskan är att bemanna för exakt rätt mängd arbete i varje givet ögonblick genom bl.a. tidsbegränsade anställningar och deltidanställningar och därigenom pressa företagens kostnader. Det är inte rimligt att helt och hållet föra över det ekonomiska risktagandet till löntagarna i form av längre och oregelbundna inkomst och en ökad otrygghet.

För den som har en otrygg anställning är en låg, oviss inkomst inte det enda problemet. Man får mindre möjlighet till kompetensutveckling, färre möjligheter till karriär och svårare att få låna till ex. en egen bostad.

Partikongressen föreslås besluta:

D250:1 att Socialdemokraterna verkar för att möjligheterna till visstidsanställning begränsas och tidsbegränsade anställdas rätt till tillsvidareanställning stärks

Jussi Gröhn

Kalmar arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

Partistyrelsens utlåtande över motionerna A32:2, C62:12, C62:14, C63:12, C63:14, C64:12, C64:14, C65:12, C65:14, C66:12, C66:14, C67:12, C67:14, C68:12, C68:14, C69:12, C69:14, C70:12, C70:14, C71:12, C71:14, C72:12, C72:14, C73:12, C73:14, C74:12, C74:14, D64:3, D64:4, D95:2, D95:4, D171:5, D171:6, D172:2, D172:3, D172:4, D233:11, D251:1, D252:1, D253:1, D254:1, D254:2, D255:1, D256:2, D257:1, D257:2, D258:1, D258:2, D258:3, D258:4, D258:5, D258:6, D259:1, D259:2, D259:3, D259:4, D259:5, D259:6, D260:1, D260:2, D260:3, D260:4, D261:1, D261:2, D262:1, D263:1, D263:2, D264:1, D264:2, D265:1, D266:1, D266:2, D266:3, D266:4, D266:5, D266:6, D267:1, D267:2, D267:3, D267:4, D267:5, D267:6, D268:1, D268:2, D268:3, D268:4, D268:5, D268:6, D269:1, D269:2, D269:3, D269:4, D269:5, D269:6, D270:1, D270:2, D270:3, D270:4, D270:5, D270:6, D271:1, D271:2, D271:3, D271:4, D271:5, D271:6, D272:1, D272:2, D272:3, D272:4, D272:5, D273:1, D273:2, D273:3, D273:4, D273:5, D273:6, D274:1, D274:2, D274:3, D274:4, D274:5, D274:6, D274:7, D275:1, D275:2, D275:3, D276:1, D276:2, D276:3, D276:4, D276:5, D276:6, D277:1, D277:2, D277:3, D277:4, D277:5, D277:6, J7:5, J31:3

UD5 Utlåtande arbetsmiljö och företagshälsovård

Arbete ökar människors frihet genom egen inkomst, gemenskap och utveckling. En stark och hållbar, konkurrenskraftig ekonomi kräver en politik för fler jobb och full sysselsättning. Vår samhällsmodell bygger på att alla som kan ska arbeta. Om Sverige ska stå sig väl internationellt krävs investeringar för att fler ska kunna arbeta mer. Det finns en enorm demografisk utmaning i det faktum att andelen av befolkningen i arbetsför ålder minskar.

Därför måste arbetslivet vara tillgängligt för alla, så att fler får bidra.

Alla ska ha rätt att arbeta i en trygg och säker arbetsmiljö som ger yrkesmässig och personlig utveckling, som främjar jämställdhet och en social gemenskap. Alla ska också kunna avsluta ett långt yrkesverksamt liv med bibehållen fysisk och psykisk hälsa. Både individen, företagen och samhället vinner på en sådan utveckling.

Arbetslivet utvecklas. En ökad grad av brist på arbetskraft inom vissa sektorer ger upphov till nya frågeställningar som handlar om människors tillgänglighet, oreglerade sektorer, gränslös ekonomi. Här är ett gott arbetsmiljöarbete en del av lösningen på många svåra problem.

Ett hållbart arbetsliv ska vara inkluderande, solidariskt och mänskligt. Det måste gälla hela arbetsmarknaden och inte bara vissa delar eftersom arbetsmiljö och arbetsorganisation är en viktig konkurrensfaktor.

Under en lång rad år har arbetsmiljön generellt blivit bättre. Nu tycks trenden ha vänt och vi ser exempel på hur arbetsmiljön har försämrats på en rad områden – både i industrin och i tjänstesektorn.

Partistyrelsen vill peka på två områden:

- Omfattningen av ensamarbete har ökat kraftigt i Sverige under de senaste åren. Arbeten där den anställde arbetar ensam och kan råka ut för hot, våld och trakasserier höjer risken för ohälsa. Partistyrelsen menar att arbetsmiljöverkets föreskrifter bör revideras för att tydliggöra arbetsgivarnas ansvar och skyldigheter när det gäller att förebygga risker för personalen, särskilt i samband med ensamarbete.
- Kontanthantering är också ett växande problem. Här vill partistyrelsen tillsammans med arbetsmarknadens parter ta fram ett lagförslag för en modell med sluten kontanthantering i detaljhandeln.

Det går att se på arbetsmiljöarbetet som en behovspyramid där det först och främst handlar om att förhindra dödsfall och invaliditet på jobbet, men arbetsmiljö handlar i lika stor utsträckning om hur en god arbetsmiljö kan berika människors liv. Det går också att se på arbetsmiljön ur ett framtidsperspektiv för att förutspå de frågor som kommer att präglade framtidens arbetsmiljöer.

Vi socialdemokrater sätter arbetsmiljön högt på den politiska dagordningen. Det är också en viktig facklig-politisk fråga. Hösten 2011 antog partistyrelsen arbetsmiljöprogrammet ”Ett hållbart arbetsliv för fler arbetade timmar”. I programmet slås fast att om arbetslivet sliter ut människor fysiskt och psykiskt, så är det arbetslivet – inte människorna – som behöver förändras.

Genom att stärka det förebyggande arbetsmiljöarbetet är det möjligt att undvika att små och enkla problem blir stora och allvarliga problem. Därför ska Socialdemokraterna verka för en effektivare arbetsmiljölagstiftning som i högre utsträckning betonar det förebyggande arbetet. Det krävs också att det finns tillräckliga resurser för uppföljning, utbildning och forskning.

Det är ett faktum att god arbetsmiljö gynnar såväl produktivitet som trivsel på arbetsplatsen. Därför är det viktigt att arbetsmiljö handlar om mer än att bedöma risker. Den goda arbetsmiljön har potential för att öka lönsamheten i näringslivet, få in marginaliserade grupper i arbetslivet och öka demokratin och inflytandet på arbetsplatserna.

Genom facklig-politisk samverkan ska Socialdemokraterna och LO verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas.

Regeringen har kraftigt minskat Arbetsmiljöverkets resurser. Det har påverkat omfattningen på det viktiga tillsynsarbetet som inspektörerna genomför på arbetsplatserna. Resultatet blir att ett företag kan räkna med ett besök högst vart tjugonde år. ILO har en längre tid rekommenderat att det ska finnas 1 inspektör per 10 000 anställda i industriländer. Nerdragningarna på Arbetsmiljöverket gör att Sverige ligger på cirka 0,8 inspektörer per 10 000 anställda. Partistyrelsen håller med de motionärer som menar att det är orimligt och ansvarigt.

Det krävs mer resurser till Arbetsmiljöverket. Dels till fler inspektioner, dels för att det ska vara möjligt att förnya olika förordningar. Arbetsmiljöverket har en rad viktiga uppgifter med tanke på hur arbetslivet utvecklas ser partistyrelsen att uppdragen bör utvecklas och fördjupas. Det handlar till exempel om att undersöka och föreslå åtgärder mot:

- Den obetalda övertiden som främst drabbar tjänstemännen.
- Forma en nollvision för dödsolyckor i arbetslivet.
- Revidera föreskrifterna (AFS) om ensamarbete samt verkar för att Arbetsmiljöverkets föreskrifter om ensamarbete kompletteras med regler som förebygger skador och sociala förluster orsakade av ensamarbete.
- Hitta effektivare påföljder vid överträdelse av arbetsmiljö- och arbetstidslagarna.
- Se till att all upphandling som rör arbetsmiljön, till exempel rehabiliteringstjänster, företagshälsovård eller arbetshjälpmiddel, ska ske i samverkan med skyddsombudet eller med skyddskommittén.

Socialdemokraterna har tidigare framfört krav om att undersöka skyddsombudets stopprätt för att ta fram förslag på hur den kan användas mer effektivt i arbetslivet. Partistyrelsen anser att skyddsombuden ska ha ett vidgat uppdrag som innebär att de får rätt att besöka och bygga upp ett strukturerat arbetsmiljöarbete på arbetsplatser där det finns kollektivavtal men där det saknas fackliga medlemmar. Därtill måste skyddsombudens rätt till utbildning säkerställas.

De regionala skyddsombuden (RSO) är centrala i arbetsmiljöarbetet. Det är de som bäst når fram till små arbetsplatser som saknar skyddsombud eller skyddskommitté. Partistyrelsen menar att RSO-verksamheten måste bli bättre. Därför krävs statligt stöd till avancerad utbildning.

När förhållandena på den svenska arbetsmarknaden ändras behövs en stark arbetslivsforskning. Forskningen kan bidra med att ställa nya och kritiska frågor och utveckla nya metoder som lägger en

grund för framtidens arbetsliv. Arbetslivsforskningen ska ha en praktisk tillämpning samtidigt som den håller högsta vetenskapliga kvalitet. För en framgångsrik politik på arbetslivsområdet krävs fortlöpande dialog med forskningen. Arbetsmiljöforskningen behöver utvecklas men också hållas samman nationellt. Därför har vi socialdemokrater varit starkt kritiska till regeringens nedläggning av Arbetslivsinstitutet (ALI).

Det är staten som på ett övergripande sätt ska ange arbetslivsforskningens inriktning till exempel genom samverkan eller att tillskjuta resurser till universitet och myndigheter eller till forskningsfinansierade råd. Dessa myndigheter bör i sin tur svara för närmare inriktning av forskningen.

Det krävs att enskilda lärosäten kan prioritera tvärvetenskap och arbetslivsforskning för att återupprätta arbetslivsforskningen. Därför behövs en översyn av möjliga framtida strukturer.

Partistyrelsen håller med om att den offentliga verksamheten borde vara ett föredöme eftersom den verksamheten har en politisk styrning. Samtidigt är det viktigt att den offentliga sektorn inte särbehandlas eller att de som arbetar inom sektorn känner att de hela tiden hamnar i blickfånget för olika politiska lösningar. Därför är utgångspunkten att arbetsmiljön ska utvecklas utifrån respektive sektors behov.

Arbetsmiljö och tillgång till företagshälsovård är två frågor som hänger intimt ihop. Partistyrelsen delar motionärernas uppfattning om de viktiga roller som företagshälsovården spelar, bland annat för att förebygga och undanröja risker för ohälsa i arbetslivet. Därför måste företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärkas.

Ett vanligt förekommande problem är dock att svenska arbetsplatser alltför sällan lever upp till arbetsmiljölagens intentioner om en förebyggande företagshälsovård. Tillgången till företagshälsovård har fortsatt att minska under senare år. Sammantaget saknar omkring en tredjedel av alla anställda tillgång till företagshälsovård.

Det finns också ett missnöje med många av de tjänster som företagshälsovården levererar. Delvis beror det på att behoven inte har identifierats eller är tillräckligt preciserade. I någon mån kan detta ses som ett tecken på att den fria marknaden för företagshälsovårdstjänster som uppstod efter avregleringen i början av 90-talet inte förmått att leva upp till de krav som ställs. Partistyrelsen anser att rätt utformad och rätt använd har företagshälsovården goda förutsättningar att bidra till förbättringar av hälsoläget i arbetslivet. Att bara en viss del av företagshälsovården kan anses vara rätt utformad med avseende på kvalitet och inriktning av verksamheten är inte acceptabelt.

Det behövs en samlad strategi för arbetslivet där företagshälsovården ingår som en viktig del. Grunden bör vara att få till stånd en utveckling av kvalitetssäkrad företagshälsovård. I den förebyggande verksamheten bör företagshälsovården bland annat verka för att sprida kunskap om arbetsmiljölagstiftningen, inte minst om föreskriften om systematiskt arbetsmiljöarbete.

Företagshälsovården behöver utvecklas till att bli en effektiv resurs i arbetsmiljö- och rehabiliteringsarbetet och i arbetet med arbetsanpassning där anställda får tillgång till en kvalitetssäkrad företagshälsovård, samt att företagshälsovården ska vara en gemensam expertresurs för både anställda och arbetsgivare. En företagshälsovård med rätt inriktning och kompetens kan utgöra en viktig resurs för företagen och de fackliga organisationerna i deras gemensamma arbete med att förbättra arbetsmiljön och för att underlätta för sjukskrivna/långtidssjukskrivna att komma tillbaka till arbete.

För att företagshälsovården ska kunna vara ett effektivt verktyg för att öka hälsan i arbetslivet krävs att företagen får en tydlig vägledning för att säkerställa kvaliteten. En annan viktig åtgärd är att stimulera användandet av företagshälsovård. Partistyrelsen vill här betona vikten av att små arbetsplatser ges tillgång till en fungerande och kvalitetssäkrad företagshälsovård.

Flera partikongresser har tidigare uttalat att alla anställda måste få del av en lagstadgad företagshälsovård av hög kvalitet. Partistyrelsen ser ingen anledning att ändra detta ställningstagande men poängterar samtidigt att det är av stor vikt att företagshälsovården rustas upp och kvalitetssäkras. En reformering av företagshälsovården måste genomföras i den takt som ekonomin tillåter. Partistyrelsen vill framhålla att det kan finnas många vinster att göra genom att anställda i första hand ges tillgång till kvalitetssäkrad företagshälsovård genom avtal och i andra hand genom lagstiftning.

Partikongressen föreslås besluta:

att bifalla motionerna D64:3, D64:4, D95:2, D95:4, D233:11, D258:1, D258:4, D258:6, D259:1, D259:4, D259:6, D260:2, D263:1, D264:1, D266:1, D266:4, D267:1, D267:4, D268:1, D268:4, D268:6, D269:1, D269:4, D269:6, D270:1, D270:6, D271:1, D271:4, D271:6, D272:1, D272:4, D272:5, D273:1, D273:4, D273:6, D274:1, D274:4, D274:6, D275:3, D276:1, D276:4, D276:5, D277:1, D277:4, D277:6

D64:3 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Norrbottens partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt) att partistyrelsen ska verka för att öka resurserna till arbetsmiljöverket

D64:4 (Dalarnas partidistrikt, Gävleborgs partidistrikt, Jämtlands läns partidistrikt, Norrbottens partidistrikt, Västerbottens partidistrikt, Västernorrlands partidistrikt) att partistyrelsen ska verka för att utbildningsmöjligheterna för förtroendevalda skyddsombud säkerställs

D95:2 (Hudiksvalls arbetarekommun) att öka resurserna till arbetsmiljöverket

D95:4 (Hudiksvalls arbetarekommun) att utbildningsmöjligheterna för förtroendevalda skyddsombud säkerställs

D233:11 (Göteborgs partidistrikt) att Socialdemokraterna verkar för en effektivare arbetsmiljölagstiftning som i högre utsträckning betonar det förebyggande arbetet, och att det avsätts tillräckliga resurser för uppföljning, utbildning och forskning

D258:1 (Hässleholms arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D258:4 (Hässleholms arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D258:6 (Hässleholms arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D259:1 (Perstorps arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D259:4 (Perstorps arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D259:6 (Perstorps arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D260:2 (Lilla Edets arbetarekommun) att vi satsar mer på Arbetsmiljöverket

D263:1 (Umeå arbetarekommun) att vi Socialdemokrater ska arbeta för att all offentlig verksamhet är ett föredöme i ett inkluderande, solidariskt och mänskligt arbetsliv

D264:1 (Västerbottens partidistrikt) att vi socialdemokrater ska arbeta för att all offentlig verksamhet är ett föredöme i ett inkluderande, solidariskt och mänskligt arbetsliv

D266:1 (Helsingborgs arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D266:4 (Helsingborgs arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D267:1 (Stockholms partidistrikt) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D267:4 (Stockholms partidistrikt) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D268:1 (Luleå arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D268:4 (Luleå arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D268:6 (Luleå arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D269:1 (Ulricehamns arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D269:4 (Ulricehamns arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D269:6 (Ulricehamns arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D270:1 (Hudiksvalls arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D270:6 (Hudiksvalls arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D271:1 (Jönköpings arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D271:4 (Jönköpings arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D271:6 (Jönköpings arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D272:1 (Södertälje arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D272:4 (Södertälje arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D272:5 (Södertälje arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D273:1 (Piteå arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D273:4 (Piteå arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D273:6 (Piteå arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D274:1 (Stenungsunds arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D274:4 (Stenungsunds arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D274:6 (Stenungsunds arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D275:3 (Vaggeryds arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D276:1 (Smedjebackens arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D276:4 (Smedjebackens arbetarekommun) att att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D276:5 (Smedjebackens arbetarekommun) att att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D277:1 (Landskrona arbetarekommun) att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D277:4 (Landskrona arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D277:6 (Landskrona arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Partikongressen föreslås besluta:

att anse följande motioner besvarade med hänvisning till utlåtandet: A32:2, C62:12, C62:14, C63:12, C63:14, C64:12, C64:14, C65:12, C65:14, C66:12, C66:14, C67:12, C67:14, C68:12, C68:14, C69:12, C69:14, C70:12, C70:14, C71:12, C71:14, C72:12, C72:14, C73:12, C73:14,

C74:12, C74:14, D171:5, D171:6, D172:2, D172:3, D172:4, D251:1, D252:1, D253:1, D254:1, D254:2, D255:1, D256:2, D257:1, D257:2, D258:2, D258:3, D258:5, D259:2, D259:3, D259:5, D260:1, D260:3, D260:4, D261:1, D261:2, D262:1, D263:2, D264:2, D265:1, D266:2, D266:3, D266:5, D266:6, D267:2, D267:3, D267:5, D267:6, D268:2, D268:3, D268:5, D269:2, D269:3, D269:5, D270:2, D270:3, D270:4, D270:5, D271:2, D271:3, D271:5, D272:2, D272:3, D273:2, D273:3, D273:5, D274:2, D274:3, D274:5, D274:7, D275:1, D275:2, D276:2, D276:3, D276:6, D277:2, D277:3, D277:5, J7:5, J31:3

A32:2 (Bjurholms arbetarekommun) att minimera risken för rån hos enskilda föreningar och företag där säkerheten omöjligt kan ligga på samma nivå som hos bankerna, genom att exempelvis se över nuvarande behov av kontanthantering hos dessa

C62:12 (Hudiksvalls arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs för att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C62:14 (Hudiksvalls arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C63:12 (Umeå arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs för att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C63:14 (Umeå arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C64:12 (Smedjebackens arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs för att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C64:14 (Smedjebackens arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C65:12 (Piteå arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs för att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C65:14 (Piteå arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C66:12 (Stenungsunds arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs för att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C66:14 (Stenungsunds arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C67:12 (Södertälje arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs för att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C67:14 (Södertälje arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C68:12 (Jönköpings arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs för att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C68:14 (Jönköpings arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C69:12 (Stockholms partidistrikt) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs för att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C69:14 (Stockholms partidistrikt) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C70:12 (Luleå arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs för att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C70:14 (Luleå arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C71:12 (Ulricehamns arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs på att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C71:14 (Ulricehamns arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C72:12 (Landskrona arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs på att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C72:14 (Landskrona arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C73:12 (Hultsfreds arbetarekommun - enskild) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs på att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C73:14 (Hultsfreds arbetarekommun - enskild) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

C74:12 (Helsingborgs arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för att nationella satsningar genomförs på att stödja förbättrad produktivitet i näringslivet och offentliga verksamheter genom ett utvecklat arbetsliv

C74:14 (Helsingborgs arbetarekommun) att i linje med vad som beskrivs i motionen verka för satsningar som stärker arbetsplatsernas möjligheter att förebygga och åtgärda arbetsmiljöproblemen såsom arbetsplatsolyckor, förslitningsskador och psykosocial ohälsa

D171:5 (Malmö arbetarekommun) att införa om obligatorisk företagshälsövård i arbetsmiljölagen

D171:6 (Malmö arbetarekommun) att införa kvalitetssäkrad företagshälsövård

D172:2 (Jönköpings arbetarekommun) att tillföra Arbetsmiljöverket resurser så att de kan förbättra kontroll och uppföljning

D172:3 (Jönköpings arbetarekommun) att inrätta ett nationellt centrum för arbetslivsforskning

D172:4 (Jönköpings arbetarekommun) att tillskjuta medel för kvalificerad utbildning av skyddsombud

D251:1 (Malmö arbetarekommun) att partiet ska arbeta aktivt för att förbättra arbetsmiljön på svenska arbetsplatser och verka för en ökad satsning från statens sida på arbetsmiljöarbetet

D252:1 (Karlskrona arbetarekommun) att Arbetslivsinstitutet skall återskapas och ekonomiska anslag skall tillföras enligt tidigare modell

D253:1 (Gävle arbetarekommun) att arbeta för att arbetslivsinstitutet byggs upp och åter får uppdrag i att bedriva forskning, utveckling och kunskapsförmedling

D254:1 (Motala arbetarekommun) att återupprätta forskningsarbetet inom Arbetslivsinstitutet (ALI)

D254:2 (Motala arbetarekommun) att öka resurserna till arbetsmiljöverket för att upprätthålla en bättre arbetsmiljö på arbetsplatserna och öka antalet arbetsmiljöinspektörer

D255:1 (Höganäs arbetarekommun) att utreda vilka positiva konsekvenser ovanstående förslag kan få på vår hälsa, ekonomi, samt vår internationella handel

D256:2 (Stockholms partidistrikt) att Arbetsmiljöverkets föreskrifter bör revideras i enlighet med vad som anförs i motionen, detta för att tydliggöra arbetsgivarnas ansvar och skyldigheter när det gäller att förebygga risker för sin personal, särskilt i samband med ensamarbete

D257:1 (Helsingborgs arbetarekommun) att en satsning sker för att öka kunskapen om arbetslivet och arbetsmiljön

D257:2 (Helsingborgs arbetarekommun) att mer resurser ges till arbetet för en bättre arbetsmiljö

D258:2 (Hässleholms arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D258:3 (Hässleholms arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D258:5 (Hässleholms arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsövård

D259:2 (Perstorps arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D259:3 (Perstorps arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D259:5 (Perstorps arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

D260:1 (Lilla Edets arbetarekommun) att arbetsmiljölagen ändras så att företagen måste jobba med mer förebyggande insatser

D260:3 (Lilla Edets arbetarekommun) att vi återinför Arbetslivsinstitutet igen

D260:4 (Lilla Edets arbetarekommun) att vi satsar mer på arbetsmiljöutbildningar

D261:1 (Karlskrona arbetarekommun) att det ska vara en företagshälsovård som är professionellt oberoende expertverksamhet inom området förebyggande arbetsmiljöarbete och arbetslivsinriktad rehabilitering

D261:2 (Karlskrona arbetarekommun) att det skall vara obligatoriskt företagshälsovård för alla inom arbetslivet

D262:1 (Landskrona arbetarekommun) att återinföra Arbetslivsinstitutet och återuppgrunda Arbetsmiljöverket till det ursprung det en gång var så att man stärker skyddsombudens roll och ger skyddsombuden mer kunskap om de befogenheter man har

D263:2 (Umeå arbetarekommun) att de socialdemokratiska riksdagsledamöterna ska verka för att få det privata näringslivet att fungera lika bra som vårt föredömliga offentliga ska göra

D264:2 (Västerbottens partidistrikt) att de socialdemokratiska riksdagsledamöterna ska verka för att få det privata näringslivet att fungera lika bra som vårt föredömliga offentliga ska göra

D265:1 (Linköpings arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar för att Arbetslivsinstitutet ska återupprättas och ges ett breddat uppdrag som medger forskning inom alla aspekter av arbetslivet

D266:2 (Helsingborgs arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda.

D266:3 (Helsingborgs arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D266:5 (Helsingborgs arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

D266:6 (Helsingborgs arbetarekommun) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D267:2 (Stockholms partidistrikt) att arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D267:3 (Stockholms partidistrikt) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D267:5 (Stockholms partidistrikt) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

D267:6 (Stockholms partidistrikt) att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

D268:2 (Luleå arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D268:3 (Luleå arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D268:5 (Luleå arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

D269:2 (Ulricehamns arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D269:3 (Ulricehamns arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D269:5 (Ulricehamns arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

D270:2 (Hudiksvalls arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D270:3 (Hudiksvalls arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D270:4 (Hudiksvalls arbetarekommun) att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser

D270:5 (Hudiksvalls arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

D271:2 (Jönköpings arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D271:3 (Jönköpings arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D271:5 (Jönköpings arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

D272:2 (Södertälje arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D272:3 (Södertälje arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D273:2 (Piteå arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D273:3 (Piteå arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D273:5 (Piteå arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

D274:2 (Stenungsunds arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D274:3 (Stenungsunds arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D274:5 (Stenungsunds arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

D274:7 (Stenungsunds arbetarekommun) att AK mötet beslutar bifalla motionen, och förslår att partistyrelsen tar initiativ till att utforma en nollvision mot allvarliga olycksfall och dödsolyckor i arbetslivet

D275:1 (Vaggeryds arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs mer resurser för att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser

D275:2 (Vaggeryds arbetarekommun) att samtliga anställda ska få tillgång till en god företagshälsovård

D276:2 (Smedjebackens arbetarekommun) att arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D276:3 (Smedjebackens arbetarekommun) att arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D276:6 (Smedjebackens arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

D277:2 (Landskrona arbetarekommun) att arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D277:3 (Landskrona arbetarekommun) att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

D277:5 (Landskrona arbetarekommun) att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

J7:5 (Umeå arbetarekommun) att SAP verkar för att en obligatorisk företagshälsovård införs som omfattar alla och präglas av arbetstagarinflytande. Via arbetsmiljölagstiftning ska en gemensam kvalitetsförsäkring av företagshälsovården garanteras

J31:3 (Stockholms partidistrikt) att Arbetslivsinstitutet återupprättas och att ökade resurser tillskjuts till det förebyggande arbetsmiljöarbetet

MOTION D251

MALMÖ ARBETAREKOMMUN

Arbeta längre – en rättighet för alla

Idag kan man ta ut sin ålderspension från det man har fyllt 61 år, normal pensionsålder är 65 år, och man har lagstadgad rätt att arbeta till man är 67 år. Det diskuteras alltmer i samhället att människor måste arbeta längre, kanske tills man är 70 eller mer. Att pensionen blir större om man kan jobba längre är allmänt känt. För många är det nästan en nödvändighet att kunna jobba längre för att få en rimlig pension att leva på.

Samtidigt finns det en hel del människor som inte kan eller får jobba längre än till 65 år, och därför inte har möjlighet att förbättra sin ålderspension. Det gäller framför allt tre grupper:

- De som har tunga jobb och sliter ut sig i förtid.
- De som har sjukersättning
- De som har lönebidrag.

För att det ska bli mer rättvist för dessa grupper krävs en rad åtgärder.

För den första gruppen måste det till en massiv satsning på en förbättrad arbetsmiljö, så risken för att folk inte sliter ut sig i förtid minskar. Den nuvarande borgliga regeringen har monterat ner arbetsmiljöarbetet, så här finns mycket att göra.

När det gäller den andra gruppen, måste det till en lagändring. Det måste vara möjligt för den som har sjukersättning (förtidspension) att kunna skjuta upp uttaget av ålderspension på samma sätt som för den som arbetar.

Även när det gäller den tredje gruppen måste det till en lagändring. Idag kan en arbetsgivare erhålla lönebidrag om man anställer någon som har nedsatt arbetsförmåga. Detta lönebidrag upphör i och med att personen med nedsatt arbetsförmåga fyller 65 år. Denna har därför i praktiken ingen möjlighet att arbeta längre då arbetsgivaren inte anser sig ha råd att ha personen kvar utan lönebidrag.

Partikongressen föreslås besluta:

- D251:1 att partiet ska arbeta aktivt för att förbättra arbetsmiljön på svenska arbetsplatser och verka för en ökad satsning från statens sida på arbetsmiljöarbetet
- D251:2 att partiet arbetar för en lagändring så att även personer med sjukersättning kan välja när man vill ta ut sin ålderspension
- D251:3 att partiet verkar för en lagändring så att lönebidrag till en arbetsgivare kan utgå även efter det att den anställde med nedsatt arbetsförmåga fyllt 65 år

Per Arne Andersson

Malmö arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D252

KARLSKRONA ARBETAREKOMMUN

Arbetslivsinstitutet

Den borgerliga regeringen avvecklade Arbetslivsinstitutet, den myndighet som bland annat hade till uppgift att samla in forskning och kunna ge bidrag till forskning inom arbetsmiljöområdet. Det för arbetsmiljön så viktiga arbetsområden som Arbetslivsinstitutet hade samlat inom sitt verksamhetsområde, spreds till olika verk och myndigheter. Ska vi i Sverige kunna leva upp till ett begrepp att vi ska ha en bra arbetsmiljö för löntagarna och kunna ge företagare bra förutsättningar att kunna leva upp till detta, så behövs stödfunktioner.

Vi anser att Arbetslivsinstitutet var en sådan opartisk resurs som var till gagn för parterna på Svensk arbetsmarknad till att kunna leva upp till en bra framåtriktad arbetsmiljö.

Partikongressen föreslår besluta:

D252:1 att Arbetslivsinstitutet skall återskapas och ekonomiska anslag skall tillföras enligt tidigare modell

Rödeby S-förening, Varvets S-förening, S- Kvinnor i Karlskrona, IF Metalls S-förening, Kommunals S-förening och Handels S-förening

Karlskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D253

GÄVLE ARBETAREKOMMUN

Arbetslivsinstitutet

Arbetslivsinstitutet vara eller inte vara har debatterats allt sedan den borgerliga moderatledda regeringen beslöt att helt radikalt avskaffa det och lämna dess forskning i ett vakuum. Vi anser att institutet har en berättigad uppgift i svenskt arbetsliv och att dess forskning är viktig för oss arbetare. Vi såg inget fel i den medfinansiering som fanns tidigare utan snarare motsatsen, dock med undantaget att den skulle ha variationer i avgiften proportionellt mot antal anställda så att de små arbetsplatserna får en lägre ekonomisk belastning.

Partikongressen föreslår besluta:

D253:1 att arbeta för att arbetslivsinstitutet byggs upp och åter får uppdrag i att bedriva forskning, utveckling och kunskapsförmedling

Joakim Borg

Gävle arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D254

MOTALA ARBETAREKOMMUN

Arbetsmiljöforskning

Under flera decennier hade den svenska arbetsmiljöforskningen tillsammans med övriga nordiska länder en internationell särställning. En av de viktigaste framgångsfaktorerna har varit att vi i Sverige successivt utvecklat och byggt ut en sammanhållen forskning genom Arbetslivsinstitutet ALI med anor ända från 1937. Detta arbete grusades av den borgerliga regeringen. Genom regionala satsningar på yrkesmedicinska enheter och i samverkan mellan forskning och arbetsmarknadens parter samt Arbetsmiljöverket har arbetsmiljöarbetet framgångsrikt utvecklats mycket positivt.

En annan framgångsrik faktor är att man bedrivit tvärvetenskaplig forskning på ett sätt som varit unikt i världen. Forskning som har utvecklats genom ett samarbete mellan forskare från olika discipliner. Denna unika tvärvetenskapliga forskning fungerar tack vare en stark sammanhållande kraft där ALI varit navet i utvecklingen.

Den 21 december 2006 tog den borgerliga regeringen det huvudlösa beslutet att denna så framgångsrika forskning helt skulle upphöra. Nästan hälften av alla arbetslivsforskarna har försvunnit och medlen för arbetslivsforskning har minskat kraftigt.

Partikongressen föreslår besluta:

D254:1 att återupprätta forskningsarbetet inom Arbetslivsinstitutet (ALI)

D254:2 att öka resurserna till arbetsmiljöverket för att upprätthålla en bättre arbetsmiljö på arbetsplatserna och öka antalet arbetsmiljöinspektörer

Jasmin Cosic

Motala arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D255

HÖGANÄS ARBETAREKOMMUN

Arbetstidsförkortning

Arbetet som en förutsättning för hälsa och välbefinnande har omtalats så länge jag minns. Det har säkert varit gjorts ännu längre tillbaks. Tyvärr tycks inte dessa möjligheter för hälsa och välbefinnande infrias längre för alla. Arbetslöshetsspelet vilar som ett svart moln över ett otal personer i vårt land och sprider sin destruktiva

oro bland många arbetstagare. När arbetslösheten blir en verklighet då vacklar tron på att möjligheten att få hälsa och välbefinnande genom arbetet. Vi har kanske kommit dit på vår arbetsmarknad när det är tid korta ner arbetstiden utan att lönen minskar. De teoretiska fördelarna blir att arbetslösheten minskar och antalet utslagningar genom försäkringar mm minskar.

Ett alternativ till det kan vara lägre pensionsålder än 65 år.

Partikongressen föreslår besluta:

D255:1 att utreda vilka positiva konsekvenser ovanstående förslag kan få på vår hälsa, ekonomi, samt vår internationella handel

Arne Lundh

Höganäs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D256

STOCKHOLMS PARTIDISTRIKT

Ensamarbete och psykosocial arbetsmiljö

Varje dag rånas mellan två och tre butiker i Sverige. Varje dag utsätts alltså butikspersonal för psykiskt, och i värsta fall också fysiskt, våld på sin arbetsplats. Rånen innebär inte bara ett trauma för de personer som utsätts för dem, de ideligen förekommande butiksrånen leder också till en utbredd rädsla inför den uppenbara risken att bli den som utsätts för våld och hot i sitt arbete. Detta är en oro som butikspersonal delar med flera andra yrkesgrupper, en utbredd stressfaktor i arbetslivet och därmed ett allvarligt arbetsmiljöproblem.

Rån, hot och våldssituationer i arbetslivet är ett allvarligt psykosocialt arbetsmiljöproblem och tyvärr hamnar denna typ av arbetsmiljöfrågor ofta i skymundan av frågor som rör fysisk arbetsmiljö. Att så sker är ett problem ur jämställdhetssynpunkt. De psykosociala arbetsmiljöproblemen är många gånger mest uppenbara inom kvinnodominerade branscher såsom just handeln, men också exempelvis restaurangbranschen och inom vård och omsorg. Det handlar om yrken där möten med tredje part, kunder och patienter, är ett centralt inslag.

Arbetsmiljölagstiftningen och Arbetsmiljöverkets föreskrifter är av stor vikt. För att facket skyddsombud ska få genomslag för sina krav behövs skarpare skrivningar gällande arbetsgivaransvaret i Arbetsmiljöverkets föreskrifter.

I 3 kap 2§ arbetsmiljölagen lyfts fram att arbetsgivaren har skyldighet att vidta alla åtgärder för att förebygga ohälsa och olycksfall i arbetet, och att denna skyldighet också omfattar beaktandet av den särskilda risk för ohälsa och olycksfall som ensamarbete kan innebära.

AFS 1982:3 Ensamarbete tillåter ensamarbete men inskränker det vid påtaglig risk och stark psykisk påfrestning. När det gäller denna föreskrift bör övervägas att istället avstyrka ensamarbete men föreskriva att det kan accepteras under lämpliga omständigheter, detta för att betona att beslut om ensamarbete

måste föregås av en ordentlig riskbedömning. Det är arbetsgivarens ansvar att eliminera negativa konsekvenser för den som arbetar ensam, och arbetsgivaren måste därför åläggas att precisera arbetets organisering, rutiner för stöd och hjälp, kompetens hos arbetsledning osv.

Arbetsmiljöverket bör med anledning av det som anförts i motionen ges i uppdrag att se över föreskrifterna om ensamarbete samt föreskrifter kopplade till detta. I denna översyn bör särskilt övervägas hur föreskrifterna kan skärpas i syfte att tydliggöra arbetsgivarnas ansvar och skyldigheter när det gäller att i största möjliga mån eliminera risker vid ensamarbete.

Partikongressen föreslås besluta:

D256:2 att Arbetsmiljöverkets föreskrifter bör revideras i enlighet med vad som anförts i motionen, detta för att tydliggöra arbetsgivarnas ansvar och skyldigheter när det gäller att förebygga risker för sin personal, särskilt i samband med ensamarbete

Handels-sossen

Stockholms partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D257

HELSINGBORGS ARBETAREKOMMUN

En ökad satsning på bättre arbetsliv och bättre arbetsmiljö

Arbetslivet förändras i rask takt. Ibland till det bättre eftersom en del farliga jobb försvinner. Men ibland också till det sämre eftersom arbetstakten och kraven ökar i arbetslivet vilket gör att stressen ökar. Andelen otrygga jobb ökar också. Idag ökar antalet anställda i bemanningsföretag. Det blir allt vanligare med visstidsanställningar. Den fria rörligheten för arbetskraft inom EU innebär att företag med sämre villkor för den anställda konkurrerar ut svenska företag. Detta kan i sin tur påverka villkoren på den svenska arbetsmarknaden negativt.

Den snabbt föränderliga arbetsmarknaden borde få samhället att öka forskningen och kunskaperna om arbetslivets villkor och en förändrad arbetsmiljö. Så är emellertid inte fallet. I stället har den borgerliga regeringen valt att lägga ner Arbetslivsinstitutet och att minska resurserna till Arbetsmiljöverket.

Den socialdemokratiska politiken går ut på att skapa fler jobb. Den höga arbetslöshet vi har idag är ett slöseri med mänskliga resurser och den gör dessutom att klyftorna i samhället ökar. Men det räcker inte med att skapa fler jobb utan de jobb som skapas ska också vara bättre. Det ska vara jobb där den enskilde har stort inflytande att påverka sin egen arbetssituation. Det ska vara jobb som ger trygghet. Det ska vara jobb där det råder en god arbetsmiljö.

För att dessa bättre jobb ska komma till måste det finnas kunskaper om arbetslivet och dess utveckling och om hur arbetsmiljön förändras. Därför måste ökade satsningar göras på mer kunskap och mer forskning om arbetslivet och arbetsmiljön. Därför måste mer resurser ges till arbetsmiljöarbetet.

Partikongressen föreslås besluta:

D257:1 att en satsning sker för att öka kunskapen om arbetslivet och arbetsmiljön

D257:2 att mer resurser ges till arbetet för en bättre arbetsmiljö

Jan Andersson

Helsingborgs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D258

HÄSSLEHOLMS ARBETAREKOMMUN

Förbättra arbetsmiljöarbetet

FN-organet International Labour Organisation (ILO) rekommenderar att det i alla länder ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att kunna sänka skatterna för de bäst beställda, drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna. De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan.

Det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag, för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetlivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka sin kvalitet och kvantitet. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård.

Partikongressen föreslås besluta:

D258:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas

D258:2 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

D258:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna

- D258:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D258:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård
- D258:6 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Joachim Fors

Hässleholms arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D259

PERSTORPS ARBETAREKOMMUN

Förbättra arbetsmiljöarbetet

FN-organet International Labour Organisation (ILO) rekommenderar att det i alla länder ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att kunna sänka skatterna för de bäst beställda, drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna. De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan.

Det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag, för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetslivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka sin kvalitet och kvantitet. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård.

Partikongressen föreslås besluta:

- D259:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D259:2 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

- D259:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D259:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D259:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård
- D259:6 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Ronny Nilsson

Perstorps arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D260

LILLA EDETS ARBETAREKOMMUN

Förebyggande arbetsmiljö

Idag har man tagit bort väldigt mycket pengar från arbetsmiljöverket och arbetslivsinstitutet vilket gör att det inte finns så mycket resurser för att se hur företagen sköter sitt arbetsmiljöarbete. Det är viktigt att företagen får krav på sig att arbeta förebyggande med arbetsmiljön och att de får ta större ansvar för att rehabilitera sina anställda tillbaka i jobb.

Partikongressen föreslås besluta:

- D260:1 att arbetsmiljölagen ändras så att företagen måste jobba med mer förebyggande insatser
- D260:2 att vi satsar mer på Arbetsmiljöverket
- D260:3 att vi återinför Arbetslivsinstitutet igen
- D260:4 att vi satsar mer på arbetsmiljöutbildningar

Carlos Rebelo Da Silva

Lilla Edets arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D261

KARLSKRONA ARBETAREKOMMUN

Företagshälsovården

Företagshälsovården är mycket viktig inom arbetslivet så att man kan förebygga ohälsa och arbetsskador och med det minska sjukskrivningarna och mänskligt lidande. Under partikongressen 2001 hade man både i temagrupperna "Ett mänskligare arbetsliv" och på

partikongressen med Mona Sahlin som föredragande varit överens om en obligatorisk företagshälsovård, som också blev partikongressens beslut.

Efter partikongressen tillsattes en företagshälsovårdsutredning som kom med ett betänkande den 1 december 2004. Utredningen föreslår att en särskild lag om företagshälsovård införs, till vilken ska hänvisas i Arbetsmiljölagen. Den nya lagen lägger fast företagshälsovårdens samhälleliga uppdrag och syftar till att främja utvecklingen av god företagshälsovård.

I den nya lagen ska med företagshälsovård anses en multidisciplinär och professionellt oberoende expertverksamhet inom områdena förebyggande arbetsmiljöarbete och arbetslivsinriktad rehabilitering till stöd för arbetsgivare och arbetstagare i arbetet med att uppnå en god arbetsmiljö i enlighet med bestämmelserna i arbetsmiljölagen (1977:1160)

I utredningens förslag är att få ett genomslag av kvalitativ företagshälsovård införs ett samhälleligt godkännandeförfarande för företagshälsovårdsenheter, men det ska vara frivilligt, dvs. inte vara ett krav för att få bedriva företagshälsovårdsverksamhet.

Utredningen föreslår inte något krav om obligatorisk användning av företagshälsovården. Den första företagshälsovårdsutredningen tillsattes 1960 så nu måste det vara färdigutrett om en bra obligatorisk företagshälsovård.

Partikongressen föreslås besluta:

- D261:1 att det ska vara en företagshälsovård som är professionellt oberoende expertverksamhet inom området förebyggande arbetsmiljöarbete och arbetslivsinriktad rehabilitering
- D261:2 att det skall vara obligatoriskt företagshälsovård för alla inom arbetslivet

Rödeby S-förening, Varvets S-förening, S- Kvinnor i Karlskrona, IF Metalls S-förening, Kommunals S-förening och Handels S-förening

Karlskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D262

LANDSKRONA ARBETAREKOMMUN

Rovdriften i arbetslivet

När någon dödas på sin arbetsplats vet vi oftast vad det beror på – bristande säkerhet. Därför går sådana olyckor att förebygga och förhindra. Idag är Sverige ett land med ett omodernt och outvecklat arbetsliv och för att ändra på detta krävs det politisk vilja.

Att regeringen tycker arbetsmiljö är oviktigt och ointressant har vi sett exempel på genom nedrustningen av det statliga Arbetsmiljöverket och nedläggningen av Arbetslivsinstitutet. Detta har gjort Sverige till sämst i Norden inom det här området och om det här fortsätter kommer vi i fortsättningen få se 50 till 60 personer årligen förolyckas på sina jobb alltmedan arbetsgivarna smiter undan sitt ansvar.

Partikongressen föreslås besluta:

D262:1 att återinföra Arbetslivsinstitutet och återupprusta Arbetsmiljöverket till det ursprung det en gång var så att man stärker skyddsombudens roll och ger skyddsombuden mer kunskap om de befogenheter man har

Niklas Karlsson och Jörn Jönsson

Landskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D263

UMEÅ ARBETAREKOMMUN

Verka för ett mänskligt arbetsliv

Det kapitalistiska samhället skapar ett arbetsliv där människor sätts i andra hand och vinsten i första. I takt med att industrialiseringens löpandebandsprinciper sprider sig, till tjänstesektorer och servicenäringar, sållas arbetskraft ut som inte lever upp till de mycket höga kraven på produktivitet och uthållighet. Det märks inte bara i hur människor slits ut, fasas ut eller ens tillåts introduceras i lönearbetet, det sätter sig dessutom i våra huvuden. Vårt sätt att se på världen och varandra. Som närande och tärande. Arbetare ställs mot varandra. Tänkandet har till och med letat sig in i våra demokratiskt styrda och ägda offentliga verksamheter. För arbetarrörelsen är utvecklingen ett hot. Vår rörelse är en rörelse mot ett samhälle där människors behov sätts främst. Offentliga sektorn är demokratis andrum i en kapitalistisk värld. Vi ska inte konkurrera med varandra utan hjälpa varandra.

När marknadstänkandet och vinstsyftet dominerar skittas, värderas och förnedras människor. Alla som inte antas leva upp till normen av en frisk, välutbildad, socialt kompetent, och fullt arbetsför förtrycks i arbetslivet av den norm på människa som näringslivet mejslar fram i sin jakt efter produktiv och vinstgenererande arbetskraft. Exempler är många. Statistiken tydlig.

Människor med fysiska och psykiska funktionsnedsättningar nekas ofta tillträde till arbetsmarknaden och därmed ett självständigt liv. För människor med funktionsnedsättningar blir arbetslivet tungt och uteslutande. Vi vill att Socialdemokraterna ska arbeta för att offentlig sektor ska vara ett föredöme i att skapa ett arbetsliv för alla människor.

Partikongressen föreslås besluta:

D263:1 att vi Socialdemokrater ska arbeta för att all offentlig verksamhet är ett föredöme i ett inkluderande, solidariskt och mänskligt arbetsliv

D263:2 att de socialdemokratiska riksdagsledamöterna ska verka för att få det privata näringslivet att fungera lika bra som vårt föredömliga offentliga ska göra

Jon Kristoffersson

Umeå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D264

VÄSTERBOTTENS PARTIDISTRIKT

Verka för ett mänskligt arbetsliv

Det kapitalistiska samhället skapar ett arbetsliv där människor sätts i andra hand och vinsten i första. I takt med att industrialiseringens löpandebandsprinciper sprider sig, till tjänstesektorer och servicenäringar, sållas arbetskraft ut som inte lever upp till de mycket höga kraven på produktivitet och uthållighet. Det märks inte bara i hur människor slits ut, fhas ut eller ens tillåts introduceras i lönearbetet, det sätter sig dessutom i våra huvuden. Vårt sätt att se på världen och varandra. Som närande och tärande. Arbetare ställs mot varandra. Tänkandet har till och med letat sig in i våra demokratiskt styrda och ägda offentliga verksamheter. För arbetarrörelsen är utvecklingen ett hot. Vår rörelse är en rörelse mot ett samhälle där människors behov sätts främst. Offentliga sektorn är demokratiens andrum i en kapitalistisk värld. Vi ska inte konkurrera med varandra utan hjälpa varandra.

När marknadstänkandet och vinstsyftet dominerar skiktas, värderas och förnedras människor. Alla som inte antas leva upp till normen av en frisk, välutbildad, socialt kompetent, och fullt arbetsför förtrycks i arbetslivet av den norm på människa som näringslivet mejslar fram i sin jakt efter produktiv och vinstgenererande arbetskraft. Exempelen är många. Statistiken tydlig.

Människor med fysiska och psykiska funktionsnedsättningar nekas ofta tillträde till arbetsmarknaden och därmed ett självständigt liv. För människor med funktionsnedsättningar blir arbetslivet tungt och uteslutande. Vi vill att Socialdemokraterna ska arbeta för att offentlig sektor ska vara ett föredöme i att skapa ett arbetsliv för alla människor.

Partikongressen föreslås besluta:

- D264:1 att vi socialdemokrater ska arbeta för att all offentlig verksamhet är ett föredöme i ett inkluderande, solidariskt och mänskligt arbetsliv
- D264:2 att de socialdemokratiska riksdagsledamöterna ska verka för att få det privata näringslivet att fungera lika bra som vårt föredömliga offentliga ska göra

Jon Kristoffersson

Västerbottens partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D265

LINKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Återskapa Arbetslivsinstitutet

2007 beslutade regeringen att lägga ner Arbetslivsinstitutet med motiveringen att forskningen istället skulle bedrivas på universitet och högskolor. De ekonomiska medel som tillfördes var tämligen blygsamma och merparten av finansieringen skulle ske i konkurrens med andra forskningsprojekt. Dessutom fick Arbetsmiljöverket se kraftigt minskade anslag och stödet till skyddsombudsutbildningar har slopats. Samtidigt erkänner man att forskningen är viktig och kunskapsbehovet är stort.

Den svenska arbetsmarknaden står inför en rad utmaningar som framöver kommer att innebära stora omställningar. Befolkningen blir allt äldre, vilket leder till ett växande behov av både vård och arbetsuppgifter som gör det möjligt att arbeta ända fram till pensionen. Utöver detta har vi också en omfattande arbetslöshet bland unga och invandrare. Arbetsmiljöverkets senaste rapport visar att antalet arbetsplatsolyckor åter ökar efter en lång period av minskningar. Framförallt är det underentreprenörer och unga som jobbar åt bemanningsföretag som drabbas. Vid tillsynen 2011 upptäcktes brister hos inte mindre än 40 % av arbetsgivarna.

Stress och hög arbetsbelastning göra många anställda sjuka och förkortar deras livslängd. Sambandet mellan hjärtsjukdomar och brister i arbetsmiljön är väldigt tydligt. Det saknas tillförlitlig statistisk över hur många som dör i arbetsrelaterade sjukdomar och arbetsrelaterade självmord varje år, men Arbetsmiljöverket och SCB uppskattar att det totalt sett rör sig om ungefär 1300 personer.

Kvinnor har högre sjukfrånvaro än män och går i pension tidigare trots att de i genomsnitt äter bättre, dricker mindre och lever hälsosammare liv. Några av orsakerna till detta är att många kvinnodominerade branscher har en högre arbetsbelastning i kombination med mindre medarbetarinflytande.

Det finns alltså ingen brist på viktiga och prioriterade frågor att forska kring och en hållbar arbetsmarknadspolitik bör bygga på forskning och beprövade kunskaper. Detta område är för viktigt för improviserade lösningar och gissningar. Därför behövs en särskild myndighet med ansvar för arbetslivsforskning.

Partikongressen föreslås besluta:

D265:1 att Socialdemokraterna verkar för att Arbetslivsinstitutet ska återupprättas och ges ett breddat uppdrag som medger forskning inom alla aspekter av arbetslivet

Andreas Williamsson och S-föreningen Forum

Linköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D266

HELSINGBORGS ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan syn.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna, är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska Arbetarepartiet behöver diskutera hur vi ska se på möjligheterna att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN-organet ILO (International Labour Organisation) rekommenderar att det i varje land ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna. De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen och har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan. Med undantag för krisåren 2008-09 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006.

Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet. Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetslivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen. Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård. En utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslår besluta:

- D266:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D266:2 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda.
- D266:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D266:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D266:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsövård
- D266:6 att företagshälsövärdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

IF Metall Nordvästra Skåne S-förening

Helsingborgs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D267

STOCKHOLMS PARTIDISTRIKT

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan uppfattning.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska arbetarpartiet (S) finns behov att diskutera möjligheterna att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN-organet International Labour Organisation (ILO) rekommenderar att det i alla länder ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna, för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda, drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna.

De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur, då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade

ohälsan. Med undantag för krisåren 2008–2009 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5 000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006.

Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag, för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetslivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet, för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård. En utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslår besluta:

- D267:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D267:2 att arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda
- D267:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D267:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D267:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård
- D267:6 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

S-fackklubben Löftet

Stockholms partidistrikt beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D268

LULEÅ ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan uppfattning.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska arbetarpartiet (S) finns behov att diskutera möjligheterna att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN-organet International Labour Organisation (ILO) rekommenderar att det i alla länder ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna, för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda, drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna.

De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur, då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan. Med undantag för krisåren 2008–2009 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5 000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006. Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag, för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetslivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet, för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård. En

utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslår besluta:

- D268:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D268:2 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda
- D268:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D268:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D268:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård
- D268:6 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Metalls S-fackklubbar i Luleå

Luleå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D269

ULRICEHAMNS ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan syn.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna, är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska Arbetarepartiet behöver diskutera hur vi ska se på möjligheterna att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN - organet ILO (International Labour Organisation) rekommenderar att det i varje land ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna.

De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen och har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan. Med undantag för krisåren 2008 - 09 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006.

Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet. Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetstlivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård. En utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslår besluta:

- D269:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D269:2 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda
- D269:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D269:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D269:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård
- D269:6 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Mattias Josefsson

Ulricehamns arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D270

HUDIKSVALLS ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan uppfattning.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska arbetarpartiet (S) finns behov att diskutera möjligheterna att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN-organet International Labour Organisation (ILO) rekommenderar att det i alla länder ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna, för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda, drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna.

De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur, då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan. Med undantag för krisåren 2008–2009 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5 000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006.

Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag, för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetslivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet, för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård. En

utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslår besluta:

- D270:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D270:2 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda
- D270:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D270:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D270:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård
- D270:6 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Metall fkl

Hudiksvalls arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D271

JÖNKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan uppfattning.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska arbetarepartiet (S) finns behov att diskutera möjligheterna till att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN-organet International Labour Organisation (ILO) rekommenderar att det i alla länder ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna, för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda, drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna.

De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur, då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan. Med undantag för krisåren 2008-2009 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006.

Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag, för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetslivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet, för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerade företagshälsovård. En utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslår besluta:

- D271:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D271:2 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda
- D271:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D271:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D271:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård
- D271:6 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Maria Hörnsten och IF Metalls S-förening

Jönköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D272

SÖDERTÄLJE ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan uppfattning.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska arbetarpartiet (S) finns behov att diskutera möjligheterna att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN-organet International Labour Organisation (ILO) rekommenderar att det i alla länder ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna, för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda, drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna.

De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur, då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan. Med undantag för krisåren 2008–2009 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5 000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006.

Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag, för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetslivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet, för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård. En

utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslår besluta:

- D272:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D272:2 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda
- D272:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D272:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D272:5 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Alexander Lindholm för Fackliga utskottet i Södertälje
Södertälje arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D273

RITEÅ ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan uppfattning.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska arbetarpartiet (S) finns behov att diskutera möjligheterna att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN-organet International Labour Organisation (ILO) rekommenderar att det i alla länder ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna, för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda, drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna.

De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur, då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade

ohälsan. Med undantag för krisåren 2008–2009 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5 000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006.

Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag, för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetslivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet, för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård. En utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslår besluta:

- D273:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D273:2 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda
- D273:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D273:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D273:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård
- D273:6 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Anders Nyström

Piteå arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D274

STENUNGSUNDS ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan uppfattning.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska arbetarpartiet (S) finns behov att diskutera möjligheterna att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN-organet International Labour Organisation (ILO) rekommenderar att det i alla länder ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna, för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda, drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna.

De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur, då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan. Med undantag för krisåren 2008–2009 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5 000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006.

Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag, för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetslivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet, för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård. En

utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslår besluta:

- D274:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D274:2 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda
- D274:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D274:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D274:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård
- D274:6 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks
- D274:7 att AK mötet beslutar bifalla motionen, och förslår att partistyrelsen tar initiativ till att utforma en nollvision mot allvarliga olycksfall och dödsolyckor i arbetslivet

Marie Nilsson

Stenungsunds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D275

VAGGERYDS ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Efter att man vann valet 2006 dröjde det inte länge innan man lade ned arbetsmiljöinstitutet som hade en sammahållen arbetslivsforskning av mycket hög klass. Antalet arbetsmiljöinspektörer har också minskat. Idag har vi färre inspektörer än både Danmark och Norge och färre än FN-organet ILO rekommenderar. Dessutom har arbetsmiljöverket fått känna av kraftiga nedskärningar. Sammantaget innebär detta att arbetsmiljöarbetet har tappat mark. Utvecklingen är oroande. Exempelvis har antalet dödsolyckor ökat på arbetsplatserna varje år sedan alliansregeringen tillträdde med undantag av krisåren 2008-2009 och antalet arbetsmiljöbesök av arbetsmiljöinspektörer på företagen var 5000 färre 2011 än 2006, när den borgerliga regeringen tillträdde.

Det behövs mer resurser för att; främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser, stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet, (genom bland annat utbildningar för skyddsombud och personer i ledande ställning), och öka antalet inspektioner. Satsningar behöver också göras på forskning och utveckling kring arbetsmiljön, liksom satsningar på företagshälsovården. Företagshälsovården behöver

utvecklas inte minst på det psykosociala området. Behov finns också att hitta former för att nå anställda med kvalificerad företagshälsovård på mindre arbetsplatser.

Partikongressen föreslår besluta:

- D275:1 att Arbetsmiljöverket tillförs mer resurser för att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser
- D275:2 att samtliga anställda ska få tillgång till en god företagshälsovård
- D275:3 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Besim Matoshi

Vaggeryds arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D276

SMEDJEBACKENS ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan uppfattning.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska arbetarpartiet (S) finns behov att diskutera möjligheterna att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN-organet International Labour Organisation (ILO) rekommenderar att det i alla länder ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna, för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda, drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna.

De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur, då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan. Med undantag för krisåren 2008–2009 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka

inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5 000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006.

Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företag, för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetslivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet, för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård. En utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslås besluta:

- D276:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D276:2 att arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda
- D276:3 att arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D276:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D276:5 att företagshälsovårdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks
- D276:6 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsovård

Olof Långberg

Smedjebackens arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D277

LANDSKRONA ARBETAREKOMMUN

Återupprätta arbetsmiljöarbetet

Grunden är att arbetsgivaren är huvudansvarig för arbetsmiljön och varje enskild arbetsplats är startpunkten för insatserna för en god arbetsmiljö. Samtidigt finns det ett behov av att samhället ser

arbetsmiljöarbetet som ett viktigt område för att utveckla arbetslivet. Tyvärr har landets styre haft en annan syn.

Under alliansregeringens tid vid makten har stora nedskärningar gjorts på arbetsmiljöområdet. Arbetsmiljöfrågorna har i stället kommit att alltmer handla om vem som kan komma undan kostnaderna för bristerna. När arbetsgivare och stat spelar svartepetter om vem som ska bära de ekonomiska konsekvenserna, är det till sist enskilda människor som får bära kostnaden. Det är en helt oacceptabel utveckling. Inom det Socialdemokratiska Arbetarepartiet behöver diskutera hur vi ska se på möjligheterna att öka arbetsmiljöinsatserna.

FN-organet ILO (International Labour Organisation) rekommenderar att det i varje land ska finnas minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda. Vid det borgerliga maktövertagandet 2006 hade Sverige 1,1 arbetsmiljöinspektörer per 10 000 anställda. Sedan 2007 ligger siffran under 0,7. I sin iver att förenkla för företagen och spara på de offentliga utgifterna för att kunna sänka skatterna för de bäst beställda drar sig inte regeringen för att riskera människors hälsa på arbetsplatserna.

De nedskärningar som genomfördes på Arbetsmiljöverket under en högkonjunktur då arbetskraften pressades som mest skadade den svenska arbetslinjen och har direkt medverkat till att öka den arbetsrelaterade ohälsan. Med undantag för krisåren 2008-09 har antalet dödsolyckor på arbetsplatserna ökat varje år. 2011 avled 57 personer till följd av olyckor på arbetsplatserna. 57 anställda kom aldrig hem från jobbet under 2011. Det är 57 för många.

Vi menar att det behövs mer offentliga resurser till att främja förebyggande och systematiska arbetsmiljöinsatser. Arbetsmiljöverket behöver få förstärkta resurser för att bland annat kunna utöka inspektionerna och erbjuda kvalificerade utbildningsinsatser till skyddsombud. 2011 utfördes 5000 färre arbetsplatsbesök av arbetsmiljöinspektörer än vad som var fallet 2006.

Det finns behov av utbildningsinsatser riktade till nyföretagare och personer med ledningsbefattning i företaget för att stärka kunskaperna kring arbetsmiljöarbetet.

Ökade offentliga resurser bör också riktas till forskning och utveckling kring arbetsmiljön. Nedläggningen av Arbetstlivsinstitutet innebär att världsledande kunskap riskerar att förskingras. I likhet med vad bland andra Svenskt Näringsliv och LO gemensamt kräver, behövs ett forum för den samlade arbetslivsforskningen.

Företagshälsovården spelar en viktig roll för arbetstagares hälsa och i arbetet för att förebygga uppkomsten av ohälsa på arbetsplatserna. Företagshälsovården behöver byggas ut för att öka kvaliteten, kompetensen kring psykosocial hälsa och för att kunna nå fler arbetstagare. Framför allt finns ett behov av att hitta former där anställda på mindre arbetsplatser får tillgång till kvalificerad företagshälsovård. En utveckling där parterna får en viktigare roll ibland annat rehabiliteringsarbetet förutsätter en utveckling av företagshälsovården.

Partikongressen föreslår besluta:

- D277:1 att i facklig-politisk samverkan verka för att den borgerliga nedmonteringen av samhällets insatser för en bättre arbetsmiljö stoppas
- D277:2 att arbetsmiljöverket tillförs resurser så att Sverige återigen kan uppfylla ILO:s rekommendationer om minst en arbetsmiljöinspektör per 10 000 anställda

- D277:3 att Arbetsmiljöverket tillförs resurser för att erbjuda flera kvalificerade utbildningsinsatser för skyddsombud, nyföretagare och personer med ledningsbefattning på arbetsplatserna
- D277:4 att forskningen kring arbetslivsfrågor där Sverige en gång var världsledande åter samordnas och tillförs ökade resurser
- D277:5 att samtliga anställda i Sverige, oavsett om man arbetar på en stor eller liten arbetsplats, har tillgång till en god företagshälsövård
- D277:6 att företagshälsövärdens kompetens kring psykosocial hälsa och rehabilitering förstärks

Mikael Andersson, Anna Fernebro och Jessica Olofsson

Landskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

JOBB ÄR NYCKELN IN I DET SVENSKA SAMHÄLLET

Partistyrelsens utlåtande över motionerna D278:2, D278:3, D278:4, D278:5, D279:2, D279:3, D279:4, D279:5, D280:2, D280:3, D280:4, D280:5, D281:2, D281:3, D281:4, D281:5, D282:1, D282:2, D282:3, D283:1, D284:1, D285:1, D286:1, D287:1, D287:2, D288:1, D288:2, D288:3, D288:4, D288:5, D288:6, D289:1, D289:2, D290:1, D291:1, D291:2

UD6 Utlåtande jobb är nyckeln in i det svenska samhället

I dag har nästan var femte svensk utländsk bakgrund. I Sverige bor det människor med rötter från cirka 200 länder. Det är en rikedom, och det gäller att förvalta denna rikedom väl. När människor flyttar får vi ny arbetskraft, kunskap och idéer; nätverk växer och nya möjligheter uppstår. Men det tar idag alldeles för lång tid för många flyktingar och invandrare att etablera sig i arbete. Alla måste få möjlighet att försörja sig själva i vårt land.

Regeringen har misslyckats med jobben, resultaten i skolan sjunker och klyftorna ökar. Det finns ett tydligt samband mellan möjlighet till utbildning och förankring på arbetsmarknaden. Vägen in i det svenska samhället går via arbete. Misslyckandet med jobben får förödande konsekvenser för människors möjlighet att bli delaktiga.

Arbetet är inte bara en källa till försörjning utan också en arena att mötas på, lära känna varandra och motverka förutfattade meningar. Arbetet är grunden för den egna försörjningen och därmed makt över sitt eget liv, men också delaktighet och ansvar. Diskriminering är ett allvarligt problem som förhindrar att människors resurser tas till vara. Därför måste all diskriminering aktivt och hela tiden motarbetas.

Integration är ett problematiskt begrepp som partistyrelsen helst inte vill använda. Det handlar egentligen om att alla människors skall ha samma delaktighet och ansvar, samma rättigheter och skyldigheter.

Partistyrelsen instämmer i ståndpunkten att det är viktigt att motarbeta uppdelningen av människor i ”svenskar och invandrare”. Helheten och strategin i arbetet måste stärkas men tror inte att en nationell handlingsplan, för till exempel invandrarkvinnor, är den bästa vägen. Däremot är det viktigt med konkreta åtgärder både i kommuner och på nationell nivå. Exempel på sådana åtgärder är att ta bort vårdnadsbidraget som försvårar och försenar etableringen på arbetsmarknaden för många kvinnor med utländsk bakgrund. Många invandrade kvinnor jobbar i serviceyrken där det är vanligt med kvälls- och helgarbete. Därför vill partistyrelsen lyfta fram vikten av barnomsorg på obekvämt arbetstid, så att dessa kvinnor kan förvärvsarbeta och även delta i till exempel sfi-undervisning. Det är betydelsefullt att studera inläsningseffekterna som kan drabba kvinnor som kommer till Sverige men ännu viktigare att se varför arbetslösheten är högre i denna grupp och om det finns ytterligare åtgärder. När det gäller att öka kunskaperna kring kvinnornas ursprung för ökad förståelse i samhället så instämmer partistyrelsen i behovet, men menar att det inte främst är ett ansvar för ett politiskt parti.

Arbetslösheten är alarmerande hög i vårt land och arbetslösheten är ännu högre för personer med invandrarbakgrund. Fler utlandsfödda är mer långvarigt beroende av försörjningsstöd, även om man räknar med personer som bott i Sverige i mer än fyra år. Personer med invandrarbakgrund har också svårare att få arbete utifrån sin kompetens.

Idag är det några kommuner som tar ett oproportionerligt stort ansvar för nyanlända medan andra kommuner inte tar emot några asylsökande alls. Det är inte hållbart. Ansvaret måste delas mer rättvist så att alla kommuner är med och bidrar. Även boendesituationen måste förbättras. Förändringar krävs för att skapa bättre förutsättningar för etableringen på arbetsmarknaden.

Sysselsättningsgraden bland flera grupper utrikes födda är lägre än för inrikes födda. Kvinnor med invandrarbakgrund har i genomsnitt lägre förvärvsfrekvens, lägre inkomst och pension samt sämre hälsa. Det är oacceptabelt.

Att vissa invandrarkvinnor står långt från arbetsmarknaden kan ibland kopplas ihop med starkt patriarkala strukturer. Partistyrelsen delar åsikten att det behövs en kartläggning av dessa strukturer för att få kunskap att förändra men att detta inte är en uppgift för det socialdemokratiska partiet, utan för stat och kommun.

Det tar alldeles för lång tid för nyanlända invandrare att komma i arbete. Detta var bakgrunden till den så kallade etableringsreformen som infördes i december 2010. Reformen innebär att varje nyanländ som beviljas uppehållstillstånd får ersättning från staten under två år. Om den nyanlande inte klarar sin försörjning efter den tiden är det kommunen som betalar ut försörjningsstöd. Ofta tar det mellan fem och sju år innan den nyanlända har kommit in på arbetsmarknaden. En mer mellankommunalt solidarisk lösning skulle kunna vara att staten betalar ut etableringsstöd tills personen är i egen försörjning, men det

är för tidigt för att låsa sig vid ett sådant beslut. Partistyrelsen vill istället avvakta effekterna och utvärderingar av reformen för att därefter föreslå åtgärder mot bristerna.

När det gäller att utarbeta meningsfulla integrationsreformer samt att socialdemokratiskt styrda kommuner generöst ska erbjuda praktikplatser ser partistyrelsen positivt på detta, men det är lämpligt att se över helheten i samband med att etableringsreformen utvärderas. Statens ansvar för etableringen och arbetsmarknadspolitiken måste vara tydligt så att inte ansvaret och kostnaderna i praktiken övervältras på kommunerna. Det behövs ett fungerande samarbete och avtal mellan kommunerna och Arbetsförmedlingen.

När det gäller att integrationsreformer utarbetas för att alla ska kunna ta del i samhället, så håller partistyrelsen med i sak. Det är viktigt att föra en politik som möjliggör att alla människors skall ha samma delaktighet och ansvar – samma rättigheter och skyldigheter. I sammanhanget är det oerhört viktigt att insatser kommer igång så fort som det är möjligt.

Det är inte partistyrelsens uppfattning att kraven på att lära sig svenska ska sänkas. Språket är en nödvändig nyckel till arbetsmarknaden, samt för att kunna vara delaktig i samhället i övrigt och därmed kunna ta tillvara sina rättigheter. Partistyrelsen menar att sfi måste individanpassas utifrån tidigare utbildningsbakgrund och yrke. Det finns också goda erfarenheter av att kombinera sfi med yrkesutbildning inom ramen för yrkesvux eller arbetsmarknadsutbildning. Men även andra former har visat bra resultat som till exempel sfi-undervisning ute på arbetsplatsen och heldagsverksamhet där sfi kombineras med handledd praktik på en arbetsplats.

Många invandrare som kommer till Sverige har både yrkeserfarenheter och utbildning. Ändå har många invandrade akademiker jobb långt under sin utbildningsnivå. Samhällsekonomiskt är det en förlust. Flera motionärer föreslår olika åtgärder för att komma till rätta med detta. Partistyrelsen håller med motionärerna om att dagens system inte fungerar bra och att bristerna måste åtgärdas. I dag används olika metoder i olika delar av landet vid validering av utländska examina och yrkeskunskaper. Validering är nödvändig och den måste kunna genomföras snabbt och flexibelt i hela landet. Därför vill partistyrelsen införa ett nationellt valideringssystem som kan validera både utländska betyg och arbetslivserfarenheter som stämmer överens med det svenska utbildningssystemet och den svenska arbetsmarknaden.

När det gäller att Socialdemokraterna ska vända integrationsdebatten från individnivå till att lägga ansvaret på samhället och det rådande klassamhället, så delar partistyrelsen den åsikten. Det är fel att lasta enskilda individer när det är samhälleliga strukturer som påverkar och sätter hinder i vägen. I dag har klassamhället tydliga etniska förtecken. Människor nekas jobb, får inte ens komma på arbetsintervju för att de har ett namn som klingar osvenskt, har svårare att få bostad och nekas inträde på en restaurang. Det är diskriminering som hämmar samhällets utveckling och viljan att ta tillvara på alla människors kompetens, kunskap och erfarenhet.

Under åren har det skett ett brett arbete om rasism och integration inom partiet. År 2010 antog partistyrelsen programmet En starkare arbetslinje för nyanlända, som är ett omfattande program med en lång rad förslag som fortfarande är i högsta grad aktuella. I dagsläget är därför det inte aktuellt att ta fram nya program. Därför föreslår partistyrelsen att kongressen beslutar att hänföra frågan till partistyrelsen för vidare hantering.

När det gäller om integrationsministerposten ska avskaffas håller partistyrelsen med motionärerna i sak, nämligen att integration är en fråga som ska genomsyra alla politikområden. Däremot kan inte kongressen besluta att avskaffa integrationsministerposten, eftersom det är statsministern som, grundlagsfäst, utser sina statsråd.

Partikongressen föreslås besluta:

att bifalla motionen D291:1

D291:1 (Ale arbetarekommun) att arbetet med att validera och komplettera en utbildning för utrikes födda med högskoleutbildning intensifieras

Partikongressen föreslås besluta:

att anse följande motioner besvarade med hänvisning till utlåtandet: D278:2, D278:3, D278:4, D278:5, D279:2, D279:3, D279:4, D279:5, D280:2, D280:3, D280:4, D280:5, D281:2, D281:3, D281:4, D281:5, D282:1, D282:2, D282:3, D283:1, D284:1, D285:1, D286:1, D287:1, D287:2, D288:1, D288:2, D288:3, D288:4, D288:5, D288:6, D289:1, D289:2, D290:1, D291:2

D278:2 (Botkyrka arbetarekommun - enskild) att integrationsministerposten avskaffas

D278:3 (Botkyrka arbetarekommun - enskild) att Socialdemokraterna motarbetar den klyvande uppdelningen "svenskar-och-invandrare" till förmån för en uppfattning om alla

D278:4 (Botkyrka arbetarekommun - enskild) att socialdemokratin tar som sitt ansvar att vända den integrationspolitiska debatten i Sverige från att lägga ansvar på individer till att understryka samhällets ansvar att motverka klasskillnader och samhällsproblem

D278:5 (Botkyrka arbetarekommun - enskild) att Socialdemokraterna aldrig formulerar politik utifrån uppfattning om etnicitet och istället utgår ifrån en normkritisk mångfaldspolitik

D279:2 (Huddinge arbetarekommun - enskild) att integrationsministerposten avskaffas

D279:3 (Huddinge arbetarekommun - enskild) att motarbeta den klyvande uppdelningen "svenskar-och-invandrare" till förmån för en uppfattning om alla

D279:4 (Huddinge arbetarekommun - enskild) att socialdemokratin tar som sitt ansvar att vända den integrationspolitiska debatten i Sverige från att lägga ansvar på individer till att understryka samhällets ansvar att motverka klasskillnader och samhällsproblem

D279:5 (Huddinge arbetarekommun - enskild) att Socialdemokraterna aldrig formulerar politik utifrån uppfattning om etnicitet och istället utgår ifrån en normkritisk mångfaldspolitik

D280:2 (Sundbyberg arbetarekommun) att integrationsministerposten avskaffas

D280:3 (Sundbyberg arbetarekommun) att motarbeta den klyvande uppdelningen "svenskar-och-
invandrare" till förmån för en uppfattning om alla

D280:4 (Sundbyberg arbetarekommun) att socialdemokratin tar som sitt ansvar att vända den
integrationspolitiska debatten i Sverige från att lägga ansvar på individer till att understryka samhällets
ansvar att motverka klasskillnader och samhällsproblem

D280:5 (Sundbyberg arbetarekommun) att Socialdemokraterna aldrig formulerar politik utifrån
uppfattning om etnicitet och istället utgår ifrån en normkritisk mångfaldspolitik

D281:2 (Upplands Väsby arbetarekommun) att integrationsministerposten avskaffas

D281:3 (Upplands Väsby arbetarekommun) att motarbeta den klyvande uppdelningen "svenskar-och-
invandrare" till förmån för en uppfattning om alla

D281:4 (Upplands Väsby arbetarekommun) att socialdemokratin tar som sitt ansvar att vända den
integrationspolitiska debatten i Sverige från att lägga ansvar på individer till att understryka samhällets
ansvar att motverka klasskillnader och samhällsproblem

D281:5 (Upplands Väsby arbetarekommun) att Socialdemokraterna aldrig formulerar politik utifrån
uppfattning om etnicitet och istället utgår ifrån en normkritisk mångfaldspolitik

D282:1 (Karlskrona arbetarekommun) att Socialdemokraterna aldrig formulerar politik utifrån uppfattning
om etnicitet och istället utgår ifrån en normkritisk mångfaldspolitik

D282:2 (Karlskrona arbetarekommun) att integrationsministerposten avskaffas

D282:3 (Karlskrona arbetarekommun) att motarbeta den klyvande uppdelningen "svenskar-och-
invandrare" till förmån för en uppfattning om alla medborgare som svenskar

D283:1 (Stockholms partidistrikt) att ta fram ett nytt program mot rasism och för jämlikhet oavsett etnisk
tillhörighet eller religion för Socialdemokraterna utifrån motionen

D284:1 (Flens arbetarekommun) att statens ansvar vad gäller etableringsstöd ska följa den nyanlände tills
denne är i egen försörjning

D285:1 (Ystads arbetarekommun) att Socialdemokraterna verkar aktivt för att meningsfulla
integrationsformer utarbetas som möjliggör för alla att ta del av vårt samhälle på lika villkor

D286:1 (Hallsbergs arbetarekommun) att partiet utarbetar en strategi för hur landets socialdemokratiskt
styrda kommuner och landsting ska arbeta för att generöst erbjuda praktikplatser till nyanlända flyktingar

D287:1 (Vårgårda arbetarekommun - enskild) att problemet med invandrarkvinnor som långvarigt står
utanför arbetsmarknaden på grund av starkt patriarkala strukturer kartläggs

D287:2 (Vårgårda arbetarekommun - enskild) att en nationell handlingsplan upprättas för att stärka dessa
kvinnors möjlighet till arbete och egen försörjning och därmed personlig frihet

D288:1 (Lidköpings arbetarekommun) att problemet med invandrarkvinnor som långvarigt står utanför
arbetsmarknaden på grund av starkt patriarkala strukturer kartläggs

D288:2 (Lidköpings arbetarekommun) att en nationell handlingsplan upprättas för att stärka dessa
kvinnors möjlighet till arbete och egen försörjning och därmed personlig frihet

D288:3 (Lidköpings arbetarekommun) att man tittar på inläsningseffekterna som kan drabba kvinnor som
kommer till Sverige

D288:4 (Lidköpings arbetarekommun) att man ökar kunskapen om kvinnornas ursprung, dels för att nå
en ökad förståelse i samhället för kvinnor från andra länder men också för att inte kvinnorna ska behöva

genomgå ytterligare jobbiga kontakter med olika instanser. Man måste ta reda på vad kvinnan fått för stöd innan hon kom till Sverige och lita på de stöd hon fått i hemlandet, om hon har fått något stöd

D288:5 (Lidköpings arbetarekommun) att man integrerar omgående

D288:6 (Lidköpings arbetarekommun) att man minskar kraven på att man skall kunna svenska. Att kunskaperna inom svenska språket kan ske under en längre period än nuvarande regler inom SFI. Genom t.ex. praktik sker både integration och inläring av kommunikation på svenska

D289:1 (Umeå arbetarekommun - enskild) att en inventering av utrikesföddas tidigare examina-bakgrund genomförs

D289:2 (Umeå arbetarekommun - enskild) att utrikesfödda kan registrera sin examen på arbetsförmedlingen för att sedan ha möjlighet att göra en lärlärd praktik under ett år och således kunna ta ut en svensk examen

D290:1 (Katrineholms arbetarekommun) att det socialdemokratiska partiet på sin kongress 2013 ska ställa sig bakom ett utarbetande av ett program för invandring och integration

D291:2 (Ale arbetarekommun) att utrikes födda, med högskoleutbildning, som inte har arbete som motsvarande sin kompetens aktivt söks upp

MOTION D278

BOTKYRKA ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

En politik för alla

Socialdemokratins ambition är att alla i samhället ska kunna nå sin fulla potential. Vår förmåga att uppfylla denna potential påverkas av faktorer såsom kön, ekonomisk ställning, bakgrund, hudfärg, etc. Var människas rätt att definiera sig själv och att kunna förverkliga sina drömmar bör vara vårt mål. Vi vill bekämpa normerna som segregerar och definitionerna som generaliserar.

Dock anser vi att politiken idag i vissa fall angriper normerna på fel sätt. Där vissa generaliseringar t.ex. avseende kön och klass kan hjälpa till att synliggöra och motverka problem, kan det i andra fall i själva verket upprätthålla de normer vi vill förändra. För oss syns det tydligast i dagens integrationsdebatt och politiken den utmynnar i.

Socialdemokratins främsta uppgift har alltid varit att genom politiken skapa jämlikhet mellan människor. Att bekämpa klasskillnader är en del av detta. Dessvärre ser vi att många sammanhang där klass är centralt söker vi istället en förklaringsmodell baserad på integration, etnicitet och människors kulturella bakgrund. Vad vi menar är att detta blir att blunda för de egentliga problemen som de facto består i klasskillnader.

I socioekonomiskt svaga områden, vars invånare inte har utländsk bakgrund, förklaras ojämlikheten ofta med socioekonomiska faktorer. När det gäller socioekonomiskt svaga områden med en hög andel invånare med utländsk bakgrund förklaras ojämlikheten med "bristande integration" trots att problematiken är likartad. I praktiken innebär detta att vi delar in landets medborgare i "svenskar" och "invandrare" med två olika typer av politiska analyser som följd. Trångboddhet i Södertälje, bränder i

Rinkeby eller sämre skolresultat i Malmö blir angelägenheter för integrationsministern. Liknande samhällsproblem innanför t.ex. Stockholms tullar är däremot angelägenheter för bostadsministern, justitieministern och utbildningsministern. En integrationsministerpost i sig anser vi bidra till denna uppdelning av svenskar.

Integrationspolitikens främsta brist är föreställningen om att det skulle finnas olika homogena grupper - etniciteter - i samhället som skiljer sig från varandra. Detta leder i sin tur till att man inte ser olikheterna inom en grupp. Även Socialdemokraterna har utformat delar av sin politik utifrån en sådan indelning av människor. Att indela befolkningen i olika grupper innebär att vi per automatik tillskriver olika grupper olika egenskaper. Denna människosyn underlättar diskriminering och rasism. När vi delar in människor i olika grupper möjliggör vi även en rangordning av dessa olika grupper i förhållandet till normen om att vara vit och tillhöra den protestantiska kristna kulturen. Integrationspolitiken riskerar därmed både att spå på diskriminering samt rasism och kränka den enskilda människans rätt att identifiera sig själv, även om intentionen är god.

Att diskriminering av svenska medborgare med t.ex. utländsk bakgrund är utbrett i Sverige är heller ingen hemlighet (jfr. etnisk diskriminering som en av diskrimineringsgrunderna i diskrimineringslagen). Detta är ett tragiskt faktum på bostads- och arbetsmarknad samt lärosäten m.m. runtom i landet. Följden av detta blir då att andelen personer som inte anses tillhöra den vita normen upplevs vara överrepresenterade i socioekonomiskt svagare områden. Att som så ofta i debatten idag benämna detta som misslyckad integrationspolitik är att flytta fokus från de verkliga problemen och lösningarna.

Vi ser diskrimineringen och vi ser rasismen - och båda ska bekämpas. Syftet med denna motion är att belysa den kontraproduktiva integrationspolitiken och vårt språks betydelse för hur vi ser på varandra. Vi vill ha en mångfald av individer istället för kollektiva generaliseringar och vi vill ha konkret politik som utmanar normer istället för att befästa dem.

Partikongressen föreslås besluta:

- D278:1 att Socialdemokraterna tar principiell ställning mot temporärt medborgarskap
- D278:2 att integrationsministerposten avskaffas
- D278:3 att Socialdemokraterna motarbetar den klyvande uppdelningen "svenskar-och-invandrare" till förmån för en uppfattning om alla
- D278:4 att socialdemokratin tar som sitt ansvar att vända den integrationspolitiska debatten i Sverige från att lägga ansvar på individer till att understryka samhällets ansvar att motverka klasskillnader och samhällsproblem
- D278:5 att Socialdemokraterna aldrig formulerar politik utifrån uppfattning om etnicitet och istället utgår ifrån en normkritisk mångfaldspolitik

Stockholms läns SSU-distrikt gm Bim Eriksson, Tumba

Botkyrka arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D279

HUDDINGE ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

En politik för alla

Socialdemokratiens ambition är att alla i samhället ska kunna nå sin fulla potential. Vår förmåga att uppfylla denna potential påverkas av faktorer såsom kön, ekonomisk ställning, bakgrund, hudfärg, etc. Var människas rätt att definiera sig själv och att kunna förverkliga sina drömmar bör vara vårt mål. Vi vill bekämpa normerna som segregerar och definitionerna som generaliserar.

Dock anser vi att politiken idag i vissa fall angriper normerna på fel sätt. Där vissa generaliseringar t.ex. avseende kön och klass kan hjälpa till att synliggöra och motverka problem, kan det i andra fall i själva verket upprätthålla de normer vi vill förändra. För oss syns det tydligast i dagens integrationsdebatt och politiken den utmynnar i.

Socialdemokratiens främsta uppgift har alltid varit att genom politiken skapa jämlikhet mellan människor. Att bekämpa klasskillnader är en del av detta. Dessvärre ser vi att många sammanhang där klass är centralt söker vi istället en förklaringsmodell baserad på integration, etnicitet och människors kulturella bakgrund. Vad vi menar är att detta blir att blunda för de egentliga problemen som de facto består i klasskillnader.

I socioekonomiskt svaga områden, vars invånare inte har utländsk bakgrund, förklaras ojämlikheten ofta med socioekonomiska faktorer. När det gäller socioekonomiskt svaga områden med en hög andel invånare med utländsk bakgrund förklaras ojämlikheten med "bristande integration" trots att problematiken är likartad. I praktiken innebär detta att vi delar in landets medborgare i "svenskar" och "invandrare" med två olika typer av politiska analyser som följd. Trångboddhet i Södertälje, bränder i Rinkeby eller sämre skolresultat i Malmö blir angelägenheter för integrationsministern. Liknande samhällsproblem innanför t.ex. Stockholms tullar är däremot angelägenheter för bostadsministern, justitieministern och utbildningsministern. En integrationsministerpost i sig anser vi bidra till denna uppdelning av svenskar.

Integrationspolitikens främsta brist är föreställningen om att det skulle finnas olika homogena grupper - etniciteter - i samhället som skiljer sig från varandra. Detta leder i sin tur till att man inte ser olikheterna inom en grupp. Även Socialdemokraterna har utformat delar av sin politik utifrån en sådan indelning av människor. Att indela befolkningen i olika grupper innebär att vi per automatik tillskriver olika grupper olika egenskaper. Denna människosyn underlättar diskriminering och rasism. När vi delar in människor i olika grupper möjliggör vi även en rangordning av dessa olika grupper i förhållandet till normen om att vara vit och tillhöra den protestantiska kristna kulturen. Integrationspolitiken riskerar därmed både att spä på diskriminering samt rasism och kränka den enskilda människans rätt att identifiera sig själv, även om intentionen är god.

Att diskriminering av svenska medborgare med t.ex. utländsk bakgrund är utbrett i Sverige är heller ingen hemlighet (jfr. etnisk diskriminering som en av diskrimineringsgrunderna i diskrimineringslagen). Detta är ett tragiskt faktum på bostads- och arbetsmarknad samt lärosäten m.m. runtom i landet. Följden

av detta blir då att andelen personer som inte anses tillhöra den vita normen upplevs vara överrepresenterade i socioekonomiskt svagare områden. Att som så ofta i debatten idag benämna detta som misslyckad integrationspolitik är att flytta fokus från de verkliga problemen och lösningarna.

Vi ser diskrimineringen och vi ser rasismen - och båda ska bekämpas. Syftet med denna motion är att belysa den kontraproduktiva integrationspolitiken och vårt språks betydelse för hur vi ser på varandra. Vi vill ha en mångfald av individer istället för kollektiva generaliseringar och vi vill ha konkret politik som utmanar normer istället för att befästa dem.

Partikongressen föreslås besluta:

- D279:1 att ta principiell ställning mot temporärt medborgarskap
- D279:2 att integrationsministerposten avskaffas
- D279:3 att motarbeta den klyvande uppdelningen "svenskar-och-invandrare" till förmån för en uppfattning om alla
- D279:4 att socialdemokratin tar som sitt ansvar att vända den integrationspolitiska debatten i Sverige från att lägga ansvar på individer till att understryka samhällets ansvar att motverka klasskillnader och samhällsproblem
- D279:5 att Socialdemokraterna aldrig formulerar politik utifrån uppfattning om etnicitet och istället utgår ifrån en normkritisk mångfaldspolitik

Michaela Lööf och Anna Larsson

Huddinge arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D280

SUNDBYBERG ARBETAREKOMMUN

En politik för alla

Socialdemokratins ambition är att alla i samhället ska kunna nå sin fulla potential. Vår förmåga att uppfylla denna potential påverkas av faktorer såsom kön, ekonomisk ställning, bakgrund, hudfärg, etc. Var människas rätt att definiera sig själv och att kunna förverkliga sina drömmar bör vara vårt mål. Vi vill bekämpa normerna som segregerar och definitionerna som generaliserar.

Dock anser vi att politiken idag i vissa fall angriper normerna på fel sätt. Där vissa generaliseringar t.ex. avseende kön och klass kan hjälpa till att synliggöra och motverka problem, kan det i andra fall i själva verket upprätthålla de normer vi vill förändra. För oss syns det tydligast i dagens integrationsdebatt och politiken den utmynnar i.

Socialdemokratins främsta uppgift har alltid varit att genom politiken skapa jämlikhet mellan människor. Att bekämpa klasskillnader är en del av detta. Dessvärre ser vi att många sammanhang där klass är centralt söker vi istället en förklaringsmodell baserad på integration, etnicitet och människors

kulturella bakgrund. Vad vi menar är att detta blir att blunda för de egentliga problemen som de facto består i klasskillnader.

I socioekonomiskt svaga områden, vars invånare inte har utländsk bakgrund, förklaras ojämlikheten ofta med socioekonomiska faktorer. När det gäller socioekonomiskt svaga områden med en hög andel invånare med utländsk bakgrund förklaras ojämlikheten med "bristande integration" trots att problematiken är likartad. I praktiken innebär detta att vi delar in landets medborgare i "svenskar" och "invandrare" med två olika typer av politiska analyser som följd. Trångboddhet i Södertälje, bränder i Rinkeby eller sämre skolresultat i Malmö blir angelägenheter för integrationsministern. Liknande samhällsproblem innanför t.ex. Stockholms tullar är däremot angelägenheter för bostadsministern, justitieministern och utbildningsministern. En integrationsministerpost i sig anser vi bidra till denna uppdelning av svenskar.

Integrationspolitikens främsta brist är föreställningen om att det skulle finnas olika homogena grupper - etniciteter - i samhället som skiljer sig från varandra. Detta leder i sin tur till att man inte ser olikheterna inom en grupp. Även Socialdemokraterna har utformat delar av sin politik utifrån en sådan indelning av människor. Att indela befolkningen i olika grupper innebär att vi per automatik tillskriver olika grupper olika egenskaper. Denna människosyn underlättar diskriminering och rasism. När vi delar in människor i olika grupper möjliggör vi även en rangordning av dessa olika grupper i förhållandet till normen om att vara vit och tillhöra den protestantiska kristna kulturen. Integrationspolitiken riskerar därmed både att spä på diskriminering samt rasism och kränka den enskilda människans rätt att identifiera sig själv, även om intentionen är god.

Att diskriminering av svenska medborgare med t.ex. utländsk bakgrund är utbrett i Sverige är heller ingen hemlighet (jfr. etnisk diskriminering som en av diskrimineringsgrunderna i diskrimineringslagen). Detta är ett tragiskt faktum på bostads- och arbetsmarknad samt lärosäten m.m. runtom i landet. Följden av detta blir då att andelen personer som inte anses tillhöra den vita normen upplevs vara överrepresenterade i socioekonomiskt svagare områden. Att som så ofta i debatten idag benämna detta som misslyckad integrationspolitik är att flytta fokus från de verkliga problemen och lösningarna.

Vi ser diskrimineringen och vi ser rasismen - och båda ska bekämpas. Syftet med denna motion är att belysa den kontraproduktiva integrationspolitiken och vårt språks betydelse för hur vi ser på varandra. Vi vill ha en mångfald av individer istället för kollektiva generaliseringar och vi vill ha konkret politik som utmanar normer istället för att befästa dem.

Partikongressen föreslås besluta:

- D280:1 att ta principiell ställning mot temporärt medborgarskap
- D280:2 att integrationsministerposten avskaffas
- D280:3 att motarbeta den klyvande uppdelningen "svenskar-och-invandrare" till förmån för en uppfattning om alla
- D280:4 att socialdemokratin tar som sitt ansvar att vända den integrationspolitiska debatten i Sverige från att lägga ansvar på individer till att understryka samhällets ansvar att motverka klasskillnader och samhällsproblem
- D280:5 att Socialdemokraterna aldrig formulerar politik utifrån uppfattning om etnicitet och istället utgår ifrån en normkritisk mångfaldspolitik

Alexandra Völker och Jesper Lindholm

Sundbyberg arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D281

UPPLANDS VÄSBY ARBETAREKOMMUN

En politik för alla

Socialdemokratiens ambition är att alla i samhället ska kunna nå sin fulla potential. Vår förmåga att uppfylla denna potential påverkas av faktorer såsom kön, ekonomisk ställning, bakgrund, hudfärg, etc. Var människas rätt att definiera sig själv och att kunna förverkliga sina drömmar bör vara vårt mål. Vi vill bekämpa normerna som segregerar och definitionerna som generaliserar.

Dock angriper politiken idag i vissa fall normerna på fel sätt. Där vissa generaliseringar t.ex. avseende kön och klass kan hjälpa till att synliggöra och motverka problem, kan det i andra fall i själva verket upprätthålla de normer vi vill förändra. Det syns tydligast i dagens integrationsdebatt och politiken den utmynnar i.

Socialdemokratiens främsta uppgift har alltid varit att genom politiken skapa jämlikhet mellan människor. Att bekämpa klasskillnader är en del av detta. I många sammanhang där klass är centralt är det dessvärre så att vi söker en förklaringsmodell baserad på integration, etnicitet och människors kulturella bakgrund. Detta blir att blunda för de egentliga problemen som de facto består i klasskillnader.

I socioekonomiskt svaga områden, vars invånare inte har utländsk bakgrund, förklaras ojämlikheten ofta med socioekonomiska faktorer. När det gäller socioekonomiskt svaga områden med en hög andel invånare med utländsk bakgrund förklaras ojämlikheten med "bristande integration" trots att problematiken är likartad. I praktiken innebär detta att vi delar in landets medborgare i "svenskar" och "invandrare" med två olika typer av politiska analyser som följd. Trångboddhet i Södertälje, bränder i Rinkeby eller sämre skolresultat i Malmö blir angelägenheter för integrationsministern. Liknande samhällsproblem innanför t.ex. Stockholms tullar är däremot angelägenheter för bostadsministern, justitieministern och utbildningsministern. En integrationsministerpost i sig anser vi bidra till denna uppdelning av svenskar.

Integrationspolitikens främsta brist är föreställningen om att det skulle finnas olika homogena grupper - etniciteter - i samhället som skiljer sig från varandra. Detta leder i sin tur till att man inte ser olikheterna inom en grupp. Även Socialdemokraterna har utformat delar av sin politik utifrån en sådan indelning av människor. Att indela befolkningen i olika grupper innebär att vi per automatik tillskriver olika grupper olika egenskaper. Denna människosyn underlättar diskriminering och rasism. När människor delas in i olika grupper möjliggörs även en rangordning av dessa grupper i förhållandet till normen om att vara vit och tillhöra den protestantiska kristna kulturen. Integrationspolitiken riskerar därmed både att spä på diskriminering samt rasism och kränka den enskilda människans rätt att identifiera sig själv, även om intentionen är god.

Att diskriminering av svenska medborgare med t.ex. utländsk bakgrund är utbrett i Sverige är heller ingen hemlighet (jfr. etnisk diskriminering som en av diskrimineringsgrunderna i diskrimineringslagen). Detta är ett tragiskt faktum på bostads- och arbetsmarknad samt lärosäten m.m. runtom i landet. Följden av detta blir då att andelen personer som inte anses tillhöra den vita normen upplevs vara överrepresenterade i socioekonomiskt svaga områden. Att, som så ofta i debatten idag, benämna detta som misslyckad integrationspolitik är att flytta fokus från de verkliga problemen och lösningarna.

Vi ser diskrimineringen och vi ser rasismen - och båda ska bekämpas. Syftet med denna motion är att belysa den kontraproduktiva integrationspolitiken och språkets betydelse för hur vi ser på varandra. Vi vill ha en mångfald av individer istället för kollektiva generaliseringar och vi vill ha konkret politik som utmanar normer istället för att befästa dem.

Partikongressen föreslår besluta:

- D281:1 att ta principiell ställning mot temporärt medborgarskap
- D281:2 att integrationsministerposten avskaffas
- D281:3 att motarbeta den klyvande uppdelningen "svenskar-och-invandrare" till förmån för en uppfattning om alla
- D281:4 att socialdemokratin tar som sitt ansvar att vända den integrationspolitiska debatten i Sverige från att lägga ansvar på individer till att understryka samhällets ansvar att motverka klasskillnader och samhällsproblem
- D281:5 att Socialdemokraterna aldrig formulerar politik utifrån uppfattning om etnicitet och istället utgår ifrån en normkritisk mångfaldspolitik

Azadeh Rojhan Gustafsson

Upplands Väsby arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D282

KARLSKRONA ARBETAREKOMMUN

En socialdemokrati för 2000-talets svenskar

Socialdemokratins ambition är att alla i samhället ska kunna nå sin fulla potential. Vår förmåga att uppfylla denna potential påverkas av faktorer så som kön, ekonomisk ställning, bakgrund, hudfärg, osv. Varje människas rätt att definiera sig själv och att kunna förverkliga sina drömmar måste vara vårt mål.

I socioekonomiskt svaga områden, vars invånare inte har utländsk bakgrund, förklaras ojämlikheten ofta med socioekonomiska faktorer. När det gäller socioekonomiskt svaga områden med en hög andel invånare med utländsk bakgrund förklaras ojämlikheten med "bristande integration" trots att problematiken är likartad. I praktiken innebär detta att vi delar in landets medborgare i svenskar och invandrare med två olika typer av politiska analyser som följd. En integrationsministerpost i regeringen

innebär alltså en outtalad uppdelning av Sverige i två delar; ett Sverige som 23 ministrar gemensamt arbetar för att förbättra och ett andrahands- Sverige som ligger på integrationsministerns bord.

Därför bör integrationspolitiken och dess ministerpost avskaffas till förmån för en politik grundad på social mångfald och ekonomisk jämlikhet. Vi ska bekämpa diskriminering som uppstår till följd av normer och bekämpa de socioekonomiska problemen som uppstår till följd av arbetslöshet och klyftor.

Integrationspolitiken har framförallt två brister: dels i ett första skede om att det skulle finnas olika homogena grupper, etniciteter, i samhället som skiljer sig från varandra och dels innebär det i ett andra skede att man blundar för olikheterna inom en grupp. Att acceptera denna indelning av befolkningen innebär att vi socialdemokrater erkänner olika grupper olika egenskaper. Denna människosyn är diskriminerande och hör inte hemma i vårt parti.

När vi delar in människor i olika grupper möjliggör vi även en rangordning av dessa olika grupper i förhållandet till normen om att vara vit och tillhöra den protestantiska kristna kulturen. Integrationspolitiken riskerar därmed både att spä på diskriminering samt rasism och kränka den enskilda människans rätt att identifiera sig själv. Det är först när vi inkluderar alla medborgare i klassanalysen och svenskheten som vi kan bedriva en riktig jämlikhetspolitik.

Jag vill ha en mångfald av individer istället för kollektiva generaliseringar och en konkret politik istället för en flummig integrationspolitik.

Partikongressen föreslås besluta:

- D282:1 att Socialdemokraterna aldrig formulerar politik utifrån uppfattning om etnicitet och istället utgår ifrån en normkritisk mångfaldspolitik
- D282:2 att integrationsministerposten avskaffas
- D282:3 att motarbeta den klyvande uppdelningen "svenskar-och-invandrare" till förmån för en uppfattning om alla medborgare som svenskar

Elina Gustafsson

Karlskrona arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D283

STOCKHOLMS PARTIDISTRIKT

Ett nytt program mot rasism och för jämlikhet oavsett etnisk tillhörighet eller religion för Socialdemokraterna

”Socialdemokratien vill forma ett samhälle grundat på demokratins ideal och alla människors lika värde.

Fria och jämlika människor i ett solidariskt samhälle är den demokratiska socialismens mål. Varje människa ska vara fri att utvecklas som individ, råda över sitt eget liv och påverka det egna samhället.

Frihet handlar både om frihet från yttre tvång och förtryck, hunger, okunnighet och fruktan för framtiden

och om frihet till delaktighet och medbestämmande, till egen utveckling, trygg gemenskap och möjlighet att styra sitt liv och välja sin framtid.”*(1)

Orden inleder socialdemokraternas partiprogram och är ord som förpliktigar. Allt sedan partiets födelse har Socialdemokraterna kämpat för ett samhälle präglad av respekt för varje människas unika värde och rättigheter. Dock har vi långt kvar till vårt mål. Med ett rasistiskt parti i vår riksdag och med ett närvarande minne av de fruktansvärda händelserna på AUFs sommarläger i Norge måste socialdemokratin nu, mer än någonsin, förstå samhällsutvecklingen och de politiska händelserna som tydliga signaler på att det är dags att besluta om progressiva politiska riktlinjer för att skapa ett jämlikt samhälle – ett icke rasistiskt samhälle.

För att bekämpa rasism måste vi socialdemokrater även upphöra med att stirra oss blinda på högerextremism. Vi måste våga tala om, identifiera och kartlägga den rasism som verkligen begränsar människors liv och förutsättningar i vårt svenska samhälle. Det har blivit allt tydligare att människors möjligheter inskränks på grund av hår- och hudfärg, hur man pratar, vilken etnicitet man har och vad man kallar sin gud respektive gudar*(2). Det är en rasistisk struktur i sin helhet som måste bekämpas i och med att den har lett till en strukturell och institutionell diskriminering av människor i vårt samhälle.

I arbetet mot rasism har vi socialdemokrater ett försprång. Vi kan dra stor nytta av vår tidigare och fortsatta kamp för alla människors lika rättigheter och möjligheter vad gäller klass, kön och sexuell läggning. Vi vet att det inte handlar om sakfrågor, utan om samhällseliga strukturer som måste bekämpas. Därför måste vår utgångspunkt vara att bryta rasistiska strukturer som föranlett och normaliserat ojämlika makt- och resursförhållanden i samhället.

Definitionen rasism

”... varje skillnad, undantag, inskränkning eller företräde på grund av ras, hudfärg, härstamning eller nationellt eller etniskt ursprung, som har till syfte eller verkan att omintetgöra eller inskränka erkännandet, åtnjutandet eller utövandet, på lika villkor, av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter på politiska, ekonomiska, sociala, kulturella eller andra områden av det offentliga livet.”*(3)

Rasism har motiverats på olika sätt under de senaste sjuhundra åren. Först religiöst, sedan biologiskt och numer är den mest utbredda rasismen den som tar stöd i kulturella motiveringar. Dessa har ändrats över tid och innan vi är färdiga med att definiera och analysera rasismen kan den ha ändrats och sökt stöd i andra motiveringar. Det huvudsakliga är därför att konstatera att rasism förespråkar särhållande av tillskapade grupper och makt- och välfärdsskillnader mellan dessa tillskapade grupper. För om rasism definieras så snävt att det bara omfattar föreställningar om maktförhållanden som grundar sig i hår- och hudfärg hindrar det oss från att identifiera och motverka rasism och ojämlikhet på basis av tillexempel etnisk tillhörighet och religion.

Rasism kan förstås som ett privilegieskyddande system då det avser uppdelningar av olika tillskapade grupper av människor och en hierarki av dessa. Vissa blir överordnade respektive underordnade. Privilegeskyddade system innebär att resurser omfördelas så att vissa på bekostnad av andra får fördelar i samhället som upprätthålls genom att den privilegierade gruppen fortsätter att gynna sin egen tänkta grupp. Alltså finns det människor som drar politiska, sociala och ekonomiska fördelar av denna ordning. Detta är även ett resultat av att marknads- och anti-omfördelningskrafter har fått större inflytande i det politiska systemet och skapat en svagare välfärdsstat som har möjliggjort en marginalisering av människor

som idag är uppenbar socialt och ekonomiskt bland den del av befolkningen som har en utländsk härkomst eller påbrå. I ett samhälle utan rasistisk marginalisering*(4) är sannolikheten större att det utvecklas ömsesidig respekt människor emellan, jämsides med att alla människors förmågor tas tillvara.

För socialdemokrater är målet med politiken att göra utseende, etnisk tillhörighet och religion till något oviktigt avseende människors möjligheter och livsvillkor, men samtidigt måste vi tala om dessa kategorier för att skapa ett jämlikt samhälle. Vi socialdemokrater har således ett stort ansvar att göra en riktig anti-rasistisk klassanalys samt påvisa och upprätthålla den grundläggande idén om att alla tjänar på ett jämlikt och antirasistiskt samhälle.

Den generella välfärdspolitiken

Det är inom ramen för den generella välfärdspolitiken vi kan åstadkomma ett antirasistiskt samhälle. Alla ska ha lika rätt till arbete, utbildning, bostad, kultur, vård, hälsa, myndighetsstöd och politiskt inflytande. Den sociala och ekonomiska marginaliseringen måste upphöra. Här spelar samhällets institutioner en nyckelroll genom att se, beakta och åtgärda förekomsten av rasistiska strukturer. Mål måste sättas, kontroll ska äga rum och uppföljning måste ske.

Rätten till arbete och ekonomisk trygghet

Ojämlikhet på basis av etnisk tillhörighet och religion på arbetsmarknaden är omfattande och avspelar sig i lön, sysselsättningsnivå, bransch- och befattningsnivå*(5). Rasismen påverkar på så sätt samhällets klasstruktur. Därför krävs både en politik för full sysselsättning och en specifikt inriktad politik för att skapa jämlikhet på arbetsmarknaden. Detta innebär en förnyad arbetslinje där arbetet mot rasism ska ses som en central del och inte som en sidofråga. Alla ska ha en rättvis chans till jobb utifrån sina meriter och erfarenheter utan ovidkommande faktorer. Varje arbetsgivare behöver också ta ansvar för att forma en jämlik arbetsmarknad. För att åstadkomma detta krävs ändrad lagstiftning och politiska åtgärder av följande slag:

- Staten ska anslå medel för att utbilda Arbetsförmedlingens personal, personalchefer, chefer i både offentlig och privat sektor i hur rasismen tar sig i uttryck och kan motarbetas på den svenska arbetsmarknaden.
- Statens ska anslå medel för fack och arbetsgivare att söka för att arbeta med att motverka rasism på arbetsmarknaden samt uppmuntra sina egna företrädare i hur rasismen tar sig i uttryck och kan motarbetas på den svenska arbetsmarknaden.
- Återinföra Lagen om platsanmälan så att alla lediga jobb utannonseras, bland annat på Arbetsförmedlingens hemsida. Detta för att fler ska få möjlighet att söka de lediga jobben och inte enbart privilegierade personer med kontakter på arbetsmarknaden.
- Krav på aktiva åtgärder i Diskrimineringslagen ska skärpas. Arbetsgivare ska vara skyldiga att göra en skriftlig plan för aktiva åtgärder de planerar att genomföra samt var de har gjort under föregående år för att förebygga och motverka diskriminering samt främja lika rättigheter och möjligheter.
- Diskrimineringslagen ska även gälla lika möjligheter att erhålla ledig anställning, inte enbart möjligheten att söka ledig anställning.

- Facket ska ges en starkare ställning i rekryteringsrutiner som skrivande av kravprofil vid annonsen, gallring av ansökningar, intervjuer och slutligt beslut.
- Introduktion av nyanlända ska inte syfta till att nyanlända så fort så möjligt ska få ett jobb, utan att man så fort så möjligt får rätt jobb. Nyanlända som har en kvalificerad utbildning ska ges bästa möjlighet att få ett jobb som motsvarar kvalifikationerna, eventuellt efter kompletterande utbildning. För att korta ner inträdet till arbetslivet ska nyanlända erbjudas mentorer inom det yrkesområde/bransch som den nyanlända önskar att arbeta inom.
- Tillgången till de gemensamma trygghetssystemen så som arbetslöshetsförsäkring, sjukförsäkring, föräldraförsäkring, föräldraförsäkring och allmän- och tjänstepension bygger på arbetsinkomster. Den som inte har haft ett arbete kan inte heller en inkomstrelaterad ersättning från trygghetssystemen utan är vanligen hänvisad till kommunens försörjningsstöd. Därför måste åtgärder göras på nationell nivå för att personer som inte har kommit in i arbetsmarknaden ska tillförsäkras en rimlig ekonomisk standard.

Rätten till utbildning

Alla människor har rätt att lyckas i skolan oavsett etniskt tillhörighet eller religion, men så är det inte idag. Utbildningspolitiken måste mycket tydligare syfta till att ge alla barn likvärdiga kunskaper i för-, grund- och gymnasieskolan och lika möjligheter att gå vidare till eftergymnasiala studier. Skolan ska fostra demokratiska individer och användas som en arena för att motverka rasism. För att alla ska kunna ta del av utbildning och det livslånga lärandet bör följande åtgärder säkerställas:

- Att barn och ungdomar med olika klassbakgrund, etnisk tillhörighet och religion möts i unga år är viktigt för vår förståelse för varandra. Stat och kommun ska verka för att barn- och elevgrupperna i förskolan och skolan varken är klassmässigt eller etniskt segregerade.
- Alla elever ska nå målen i skolan. För att detta ska vara möjligt behöver barnen olika mycket resurser och stöd. Kommunens ekonomiska tilldelning till skolorna ska därför inte vara lika för alla elever utan utgå från elevens behov. Med barn och elever i ska oavsett hudfärg, etnisk bakgrund eller religion möta samma höga förväntningar då det är avgörande för skolframgången.
- Alla elever ska få kunskaper om hur den historiska rasismen i världen och i Sverige har sett och ser ut idag. Det ska framgå i läroplanen som en del i undervisningen där lärare också ska erbjudas fortbildning för att kunna undervisa om detta.
- Det måste säkerställas att skolmaterialet, läroböcker och annat material som används i undervisningen inte innehåller några stereotypa bilder av olika tänkta etniska och religiösa grupper. Detta för att avskaffa en demoniserande bild av grupper i samhället.
- Den svenska undervisningen ska i sin historiebereskrivning medta Sveriges roll i den transatlantiska slavhandeln för att stärka vetenskapen kring Sveriges roll däri.
- Alla elever ska erbjudas praktik då det underlättar steget ut i arbetslivet. Skolan tillsammans med arbetslivet, och inte eleverna eller deras föräldrar, ska ansvara för att eleverna får kvalitativa praktikplatser och skolan ska arbeta för att den etniskt uppdelade arbetsmarknaden motverkas av de praktikplatser som skolan erbjuder eleverna.
- Fler studenter på universitetsnivå ska kunna göra praktik inom ramen för sin utbildning. Det ger studenten mer likvärdiga chanser till jobb i linje med den utbildning man studerar.

- Utomeuropeiska studenter ska erbjudas likvärdig utbildning i Sverige. Etnicitet ska aldrig stå i vägen för att studenter ska erbjudas utbildning i landet, därav måste 2001 års avgiftsreform för utomeuropeiska studenter slopas.
- Utbildning om rasism och hur den tar sig i uttryck ska vara ett obligatoriskt inslag i utbildningarna till bland annat lärare, personalvetare, jurister, socionomer, poliser liksom yrken som ofta leder till chefspositioner så som civilekonomer och civilingenjörer. Examensbeskrivningarna bör ändras i linje med detta.
- För nyanlända behövs en väl fungerande nationell struktur för validering av reell kompetens och utländsk utbildning oavsett nivå. Det vill säga strukturerad bedömning, värdering och erkännande av kunskaper och kompetens som en person besitter oavsett hur de har förvärvats. Det måste därtill finnas goda möjligheter till behövlig kompletterande utbildning. Målsättningen ska även vara att valideringen sker utan lång väntetid.
- Kunskap om hur rasism tar sig på olika arenor är av största vikt för att kunna bekämpa rasismen. Det bör därför inrättas ett forskningsråd, stiftelse eller institut (med eller utan koppling till Sveriges lärosäten) som ger ut medel för forskning om nutida rasism och etniskt och religiös diskriminering i Sverige och/eller själva bedriver en sådan forskning.

Rätten till bostad

Bostad är en rättighet och i Sveriges storstäder råder stor social, ekonomisk och etnisk boendesegregation, trångbeboddhet samt bostadsbrist. Den drabbar stora delar av stadens befolkning som inte är privilegierade och har höga inkomster. Bostadsbristen måste motverkas men med krav på hög lägsta boendestandard. Alla bostäder ska vara bra bostäder. Social och etnisk boendesegregation och diskriminering på bostadsmarknaden på basis av etnisk tillhörighet och religion måste strategiskt motverkas genom följande åtgärder:

- Bostadsbristen måste byggas bort och den sociala och etniska boendesegregationen ska minskas genom en strategisk placering av nybyggnation, val av upplåtelseform, hustyp och lägenhetsstorlekar.
- De allmännyttiga bostäderna måste rutats upp så att de håller hög standard. I socioekonomiskt drabbade områden ska samhällsservice såsom vårdcentral, bibliotek och ungdomsgårdar vara tillgängligt då behovet är större.
- Det är när bostadsköer med tydliga kösystem finns som risken för diskriminering minskar. Detta ska därför inrättas för alla allmännyttiga bostäder. Även privata hyresvärdar ska i ökad utsträckning också förmedla sina bostäder via det allmänna kösystemet.
- Kraven som allmänna och privata hyresvärdar ställer måste ses över. Till synes neutrala kriterier så som inkomstkrav som sätts för högt missgynnar mindre privilegierade grupper.
- Regeringen ska uppdra till Boverket att utforma icke diskriminerande riktlinjer i uthyrningskriterier.
- Lagen om eget boende behöver reformeras i syfte att motverka trångbeboddhet och geografisk boendesegregation.

Rätten till kultur

Det är viktigt att kulturlivet i Sverige representerar alla som bor här. Kulturutbyte och internationalisering ökar också förståelsen för andra länder samtidigt som fler får ta del av framstående och nyskapande kulturella uttryck. Därför ska graden av internationalisering och stödet till internationellt kulturell utbyte öka, både för svensk kultur att möta ny publik i andra länder och för svensk publik att ta del av andra länders framstående och nyskapande kultur.

Staten och kommunernas funktionssätt

Stat och kommun ska självklart ge alla människor likvärdig service och respektfullt bemötande. Här finns dock mycket mer att göra:

- Arbetet för att jämlikhet oavsett etnisk tillhörighet, religion eller hudfärg ska genomsyra alla verksamheter. För de verksamheter som inte kommit långt i detta arbete behövs det expertinstanser som har kunskap och som kan ge råd om hur man kan gå tillväga.
- Alla beslut i riksdag, regering, kommun och landsting ska återföljas av en analys av hur beslutet påverkar jämlikheten i samhället.
- Offentliga medel ska inte gå till verksamheter som kränker mänskliga rättigheter. Man bör även se över hur man kan åstadkomma sanktioner gentemot juridiska personer i vars verksamhet diskriminering och förekommer.
- Lagen om offentlig upphandling ska innefatta antidiskrimineringsklausuler. Det innebär att man ska kunna häva ett avtal om avtalsparten eller upphandlaren som levererar varor eller tjänster bryter mot Diskrimineringslagen.
- Metoden situation testing/diskrimineringsstest är en metod som kan syfta till att kartlägga förekomsten av diskriminering och kan användas som bevis i enskilda fall men även som forskningsmetod eller för att kvalitetssäkra offentliga policys mot diskriminering. Diskrimineringsombudsmannen ska få i uppdrag att utveckla denna metod i förbyggande syfte.
- Myndigheter så som Arbetsförmedlingen, Försäkringskassan, Polisen, Åklagarmyndigheten, Domstolsverket, Socialtjänsten, Migrationsverket mfl ska ges i uppdrag att granska det egna arbetet vad gäller bemötande, beslut och åtgärder som rör personer med skilda etniska tillhörigheter och religioner. Detta ska även avse kommuner och landstingets institutioner.
- Varje polismyndighet ska ha kompetens att utreda hatbrott och stödja offer för hatbrott.

Det politiska systemet

Det finns stora skillnader i valdeltagande och representation i våra parlamentariska församlingar. Alla ska oavsett etnisk tillhörighet och religion ha lika möjligheter till politiskt inflytande. Jämlik representation är en avgörande fråga för att motverka rasism och strukturell diskriminering.

- Det ska inom Socialdemokraterna och det offentliga bedrivas ett aktivt arbete för att höja och utjämna deltagandet i val.
- Det ska inom Socialdemokraterna bedrivas ett aktivt arbete för att de förtroendevalda ska återspegla befolkningssammansättningen avseende etnisk tillhörighet och religion. Politiska företrädare har ett särskilt ansvar för arbetet för flera nya medlemmar samt att dessa återspeglar befolkningssammansättningen.

- Socialdemokraterna ska bedriva ett aktivt normkritiskt arbete internt för att medvetandegöra medlemmar och förtroendevalda om makt och strukturell diskriminering.
- Socialdemokrater har ett särskilt ansvar att bemöta rasistiska yttringar och ska på alla nivåer offentligt ta ställning varhelst och närhelst människor kränks eller förnekas sina mänskliga rättigheter eller diskrimineras på grund av sin etniska tillhörighet eller sin religion. Särskilt viktigt är detta i en situation när människor som gör bruk av sin yttrandefrihet riskerar att drabbas av hot och trakasserier. Ju fler som då står öppet till försvar för principen om alla människors lika värde, desto svårare får förespråkarna för rasism.
- Socialdemokrater har ansvaret att vara en högljudd antirasistisk röst när främlingsfientliga partier försöker göra anspråk på politiska mandat.
- Det politiska systemet har ett särskilt ansvar för att ta bort regler som på ett onödigt sätt behandlar människor från olika länder på olika sätt. Detta gäller i synnerhet de rösträttsreglerna i lokala val som i princip ger invandrare från EU, Norge och Island rösträtt direkt när de flyttar till Sverige medan alla andra invandrare måste vänta i tre år innan de får rösta i lokala val.

Det civila samhället

Det civila samhällets möjlighet för att motverka rasism och för jämlikhet oavsett etnisk tillhörighet och religion är stor. Många människor och föreningar är idag aktiva i detta arbete. Människors engagemang för detta är oerhört viktigt, bör tas tillvara och ytterligare stimuleras. Att underlätta för människors möte är en viktig del i att skapa förståelse för varandra.

- Det offentliga ska ge ekonomiska bidrag till de aktörer som aktivt arbetar mot rasism och för jämlikhet oavsett etnisk tillhörighet och religion, så som antidiskrimineringsbyråer och ideella organisationer som vill arbeta aktivt mot rasism inom sitt sakområde.
- Det offentliga ska ge ekonomiska bidrag till aktörer som arbetar för att människor med olika etniska tillhörigheter och religioner möts och umgås med varandra.

* Fotnot

*(1) Socialdemokraternas partiprogram antaget vid den 34:e ordinarie partikongressen, Västeråskongressen 5-11 november 2001.

*(2) SOU 2006:73 "Den segregerade integrationen" Om social sammanhållning och dess hinder. Redaktör: Masoud Kamali.

*(3) FN:s konvention om avskaffande av alla former av rasdiskriminering. Antagen av Förenta nationerna i New York den 7 mars 1966.

*(4) SOU 2006:73 "Den segregerade integrationen" Om social sammanhållning och dess hinder. Redaktör: Masoud Kamali.

*(5) TCO granskar: Samma villkor för akademiker? 2009

Partikongressen föreslås besluta:

D283:1 att ta fram ett nytt program mot rasism och för jämlikhet oavsett etnisk tillhörighet eller religion för Socialdemokraterna utifrån motionen

Stockholms partidistrikt

MOTION D284

FLENS ARBETAREKOMMUN

Förlängning av etableringsstödet

Den 1 december 2010 tog Arbetsförmedlingen över samordningsansvaret från kommunerna för nyanlända invandrades etablering på arbetsmarknaden och i samhället. De invandrare som sedan dess har upprättat en etableringsplan i samarbete med Arbetsförmedlingen får en etableringsersättning. I dag betalas ersättningen ut i högst två år.

Integrationsfrågorna berör många olika politikområden och inkluderar till exempel insatser inom arbetsmarknads- och utbildningspolitiken och arbete mot diskriminering. Politiken inriktas i huvudsak på generella åtgärder som minskar utanförskapet i samhället. Åtgärder som riktar sig till invandrare som grupp ska bara förekomma under den första tiden i Sverige. I skrivelsen "Egenmakt mot utanförskap - regeringens strategi för integration" presenteras inriktningen och konkreta insatser inom regeringens sju strategiska områden för integration:

- snabbare etablering för nyanlända invandrare
- fler i arbete, fler företagare
- bättre resultat och större likvärdighet i skolan
- bättre språkkunskaper och större möjligheter till utbildning för vuxna
- effektiv bekämpning av diskriminering
- en positiv utveckling i stadsdelar med utbrett utanförskap
- en gemensam värdegrund i ett samhälle som präglas av ökande mångfald

Nyanländas etablering i samhället

Kommunerna har i över tjugo år haft huvudansvaret för att stödja nyanlända flyktingar att etablera sig i samhället. Nyanlända erbjuds introduktionsprogram som bland annat omfattar undervisning i svenska för invandrare (sfi), samhällsinformation, kontakter med arbetsmarknaden samt skola och barnomsorg för barnen.

Sedan den 1 juli 2007 är det en uppgift för Migrationsverket och länsstyrelserna att se till att det finns beredskap och kapacitet att ta emot flyktingar i kommunerna. Länsstyrelserna förhandlar med kommunerna om flyktingmottagande, i första hand med kommuner som har en god arbetsmarknad eller där det finns försörjningsmöjligheter inom pendlingsavstånd.

Ny reform ska påskynda etableringen

Den 1 december 2010 trädde den nya reformen för att påskynda nyanlända invandrades etablering i arbets- och samhällslivet i kraft. Reformen innebär bland annat att staten tar ett större ansvar för nyanländas etablering. Arbetsförmedlingen får ett samordnande ansvar för etableringsinsatserna. Arbetsförmedlingen ska tillsammans med den nyanlända upprätta en etableringsplan med insatser för att underlätta och påskynda den nyanländes etablering. I etableringsplanen ska minst ingå sfi, samhällsorientering och

arbetsförberedande insatser. En statlig ekonomisk ersättning till den nyanlände som villkoras med ett aktivt deltagande i aktiviteter och som är lika över hela landet införs.

Etableringslots - en ny aktör

En ny aktör - etableringslots - ska stödja den nyanlände att hitta sin väg till arbete. Den nyanlände ska själv kunna välja lots. Ersättning till kommuner för flyktingmottagande.

Kommunerna kommer även fortsättningsvis ha viktiga uppgifter i flyktingmottagandet och för nyanländas etablering, t.ex. för sfö och annan vuxenutbildning, bostadsförsörjning och insatser för barn och unga. Kommunerna får också ansvar för att erbjuda nyanlända samhällsorientering.

Kommuner som har en överenskommelse om flyktingmottagande får en grundersättning från staten. De får också ett statsbidrag för varje nyanländ som tas emot i kommunen (schablonersättning) som ska täcka kostnaderna för bl.a. sfö, samhällsorientering, tolkar och särskilda introduktionsinsatser inom skolan och förskolan. Kommuner och landsting kan också få ersättning för vissa särskilda kostnader.

Vi anser att det finns brister i etableringsreformen. Bland annat tar det för lång tid att få en individuell handlingsplan från Arbetsförmedlingen och för lång tid att gå från bidrag till självförsörjning. För att långsiktigt öka sysselsättningen bland utrikes födda vill vi förstärka kvaliteten genom omprioriteringar av de statliga medlen i syfte att höja kvaliteten på etableringsinsatserna för nyanlända. Vi är kritiska till systemet med etableringslotsar. Vi menar att resurserna gör större nytta inom ramen för Arbetsförmedlingen om de utnyttjas för validering, arbetspraktik och grundläggande utbildning i kommunal regi. Kommunerna har ofta goda möjligheter att erbjuda språk- och arbetspraktik samt ansvarar för grundläggande utbildning. Det är viktigt att kommunernas intresse av effektiva insatser tidigt i etableringsprocessen beaktas. Kommunerna löper ju risken att stå med försörjningsansvaret i de fall som Arbetsförmedlingen prioriterar fel eller åtgärder kommer för sent och således inte i tillräcklig utsträckning leder till arbete eller studier. Även om vi tror att kommunerna har ett starkt intresse av att vara behjälpliga när det gäller t.ex. att tillhandahålla praktikplatser och till en del även grundläggande utbildning, tror vi att det behövs nya former för effektivare samverkan mellan Arbetsförmedlingen och berörd kommun.

I vissa kommuner fanns tidigare en väl fungerande verksamhet för att hjälpa nyanlända till arbete, en verksamhet som nu nedmonteras när ansvaret gått över till Arbetsförmedlingen. Det är olyckligt att den kompetens och de nätverk som finns upparbetade i dessa kommuner inte tas tillvara i den nya organisationen. Vi föreslår därför att även kommuner ska kunna komma i fråga för att bedriva lotsverksamhet genom avtal med Arbetsförmedlingen.

Vi skulle vilja att statens ansvar vad gäller etableringsstöd ska följa den nyanlände tills denne är i egen försörjning. För att kommunerna inte ska ta hela det ekonomiska ansvaret efter de första två åren. Med väldigt höga kostnader på försörjningsstödet som ett resultat av att folk inte kommer i egen försörjning.

Vi anser att detta är både skäligt och rimligt med tanke på att kommunerna varken styr över antalet uppehållstillstånd eller har huvudansvaret med jobbetablering.

Partikongressen föreslår besluta:

D284:1 att statens ansvar vad gäller etableringsstöd ska följa den nyanlände tills denne är i egen försörjning

Daniel Ljungqvist

Flens arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D285

YSTADS ARBETAREKOMMUN

Integrationsarbete

Sverige tar idag emot ca 3000 ensamkommande flyktingbarn. Barn som anländer till Sverige efter en lång flykt, de anländer utan sina anhöriga och de befinner sig ofta i kris. Deras liv i vårt land måste präglas av ett välkomnande och en inkludering.

Socialdemokraterna har satt ett mål för gymnasieexamen. Alla före 25 års ålder ska ha en fullständig gymnasieexamen och på vägen dit vill socialdemokraterna, till år 2020, halvera andelen unga mellan 18 och 24 år som inte har en gymnasieexamen eller studerar för att få det, från i dag drygt 10 till 5 procent. För att nå dessa mål krävs stora investeringar. Det viktigaste för elevernas resultat är att de möter riktigt bra lärare. Därför kommer vi fortsatt att fokusera på att höja undervisningens kvalitet genom att investera i lärare och rektorer. Likvärdigheten i skolan måste stärkas. Där ligger vår politik fast.

Gymnasieskolan har efter Gy 11 nya direktiv för antagning av elever. Man måste ha minst 9 godkända betyg från grundskolan för att komma in på ett nationellt program. Flyktingbarn som anländer till Sverige vid en ålder av 16 år eller däröver har små möjligheter att klara av att komma in på ett program innan de fyllt 20 år.

De är därmed exkluderade från gymnasieskolans nationella program och den integration som kan ske via skolan uteblir. Unga människor behöver samhörighet och känna tillhörighet för att på bästa sätt ha en gynnsam utveckling och inte fångas upp av kriminalitet och missbruk.

Partikongressen föreslås besluta:

D285:1 att Socialdemokraterna verkar aktivt för att meningsfulla integrationsformer utarbetas som möjliggör för alla att ta del av vårt samhälle på lika villkor

Cecilia Magnusson-Svärd

Ystads arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D286

HALLSBERGS ARBETAREKOMMUN

Praktikplatser inom offentlig verksamhet

Inom vår kvinnoklubb Rallarrosen, S-Kvinnor i Hallsbergs kommun kommer fler än hälften av våra medlemmar från andra länder. Vi ser det som en stor tillgång!

Som parti hävdar vi samma uppfattning och vi talar varmt och gärna om allas ansvar för integration och värdet av att använda den kompetens och erfarenhet som våra nya svenskar bidrar med.

I verkligheten kan det se annorlunda ut!

Den offentliga sektorn styrs genom politiska beslut – just därför borde det vara enkelt att omsätta den politiska uppfattningen i konkret handling. Men det görs allt för sällan. Vi känner t.ex. en kvinna som ursprungligen kommer från ett annat land och när hon sökte en praktikplats i en kommun fick hon beskedet att man inte hade behov av någon praktikant. Man brydde sig inte ens om att ta reda på att hon hade med sig erfarenhet av flera års arbete inom vården.

Vill vi att nyanlända snabbt ska komma in i samhället och tillägna sig språket finns knappast något bättre sätt att göra det än att de får chansen att komma ut i arbetslivet – även det brukar vi säga!

Vi måste se till att varken enskilda eller samhälle drabbas av bristande medvetenhet/vilja!

Partikongressen föreslås besluta:

D286:1 att partiet utarbetar en strategi för hur landets socialdemokratiskt styrda kommuner och landsting ska arbeta för att generöst erbjuda praktikplatser till nyanlända flyktingar

Gunnel Hedström och Inga-Britt Ritzman

Hallsbergs arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D287

VÅRGÅRDA ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Säkerställ alla invandrarkvinnors rätt till arbete och egen försörjning

Ett stort problem på svensk arbetsmarknad är att stora grupper, framförallt unga och invandrare, har svårt att ta sig in. För att dessa grupper krävs i första hand en mer effektiv generell arbetsmarknadspolitik, men vissa mer riktade insatser kan också behövas.

När det gäller invandrare på arbetsmarknaden är problemen med till exempel språkbarriärer, bristande nätverk och diskriminering väl belysta, men det finns också andra orsaker till att det kan vara svårt för framförallt invandrarkvinnor att ta sig in på arbetsmarknaden. Riksdagsledamoten Arhe Hamednaca (S) har i en riksdagsmotion (2011) pekat på de problem som möter invandrarkvinnor som lever i starkt

patriarkala förhållanden och som därför förnekas möjligheten till eget arbete, på grund av sina mäns motstånd eller familjens förväntningar. Dessa kvinnor kan leva i Sverige under många år utan att någonsin komma in på arbetsmarknaden. I och med att de sällan lämnar hemmet har de svårt att skaffa sig ett kontaktnät, lära sig svenska och rent allmänt bli delaktiga i samhällslivet. Detta påverkar också barnen, som ofta lever under knappa ekonomiska förhållanden. Mammorna – och ibland hela familjerna – blir socialt exkluderade.

Problemet med kvinnor, som på grund av starkt patriarkala strukturer i släkt och familj berövas möjligheten till egen försörjning, berör särskilt invandrarkvinnor från vissa länder och miljöer. Det saknas dock kunskap om problemets verkliga omfattning. I en nyligen genomförd utredning (SOU 2012:9) konstaterar utredaren att studier om hinder för invandrades integration på arbetsmarknaden utgår från dem, som redan aktivt söker arbete. Hindren för dem som står helt utanför arbetskraften och som inte söker arbete är bristfälligt belysta. Kunskapen om värderingar och attityder hos dem som står utanför arbetskraften är också bristfällig.

Många av de berörda kvinnorna skulle få en bättre chans om samhällets etableringsstöd för invandrare blev mer generöst ifråga om anhörigas rätt till stöd. Idag är rätten till stöd begränsad till flyktingar, andra skyddsbehövande och anhöriga till den skyddsbehövande som anländer inom två år. Detta utesluter många kvinnor, som skulle vara i stort behov av ett starkare stöd för att kunna etablera sig i det svenska samhället. Tiden för anhöriga borde kunna utökas till sex år efter den skyddsbehövandes ankomst. Detta förslag har lagts av socialdemokrater i riksdagen.

Men för den grupp kvinnor, som lever under hårda patriarkala strukturer, krävs också andra och mer riktade insatser. Att utforma och genomföra sådana insatser borde vara en naturlig del av det svenska integrationsarbetet – för kvinnornas, barnens, familjens och för samhällets skull. I dag är kvinnor som lever under patriarkala förhållanden utsatta för ett dubbelt förtryck: dels från den egna patriarkala kulturen, dels av det svenska samhällets oförmåga att se och hjälpa. Det svenska samhället måste ta ställning för alla kvinnors rätt till eget arbete och försörjning, oavsett bakgrund.

Partikongressen föreslår besluta:

- D287:1 att problemet med invandrarkvinnor som långvarigt står utanför arbetsmarknaden på grund av starkt patriarkala strukturer kartläggs
- D287:2 att en nationell handlingsplan upprättas för att stärka dessa kvinnors möjlighet till arbete och egen försörjning och därmed personlig frihet

Madeleine Bengtsson

Vårgårda arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D288

LIDKÖPINGS ARBETAREKOMMUN

Säkerställ alla invandrarkvinnors rätt till arbete och egen försörjning

Ett stort problem på svensk arbetsmarknad är att stora grupper, framförallt unga och invandrare, har svårt att ta sig in. För att dessa grupper krävs i första hand en mer effektiv generell arbetsmarknadspolitik, men vissa mer riktade insatser kan också behövas.

När det gäller invandrare på arbetsmarknaden är problemen med till exempel språkbarriärer, bristande nätverk och diskriminering väl belysta, men det finns också andra orsaker till att det kan vara svårt för framförallt invandrarkvinnor att ta sig in på arbetsmarknaden.

Riksdagsledamoten Arhe Hamednaca (S) har i en riksdagsmotion (2011) pekat på de problem som möter invandrarkvinnor som lever i starkt patriarkala förhållanden och som därför förnekas möjligheten till eget arbete, på grund av sina mäns motstånd eller familjens förväntningar. Dessa kvinnor kan leva i Sverige under många år utan att någonsin komma in på arbetsmarknaden. I och med att de sällan lämnar hemmet har de svårt att skaffa sig ett kontaktnät, lära sig svenska och rent allmänt bli delaktiga i samhällslivet. Detta påverkar också barnen, som ofta lever under knappa ekonomiska förhållanden. Mammorna – och ibland hela familjerna – blir socialt exkluderade.

Problemet med kvinnor, som på grund av starkt patriarkala strukturer i släkt och familj berövas möjligheten till egen försörjning, berör särskilt invandrarkvinnor från vissa länder och miljöer. Det saknas dock kunskap om problemets verkliga omfattning. I en nyligen genomförd utredning (SOU 2012:9) konstaterar utredaren att studier om hinder för invandrades integration på arbetsmarknaden utgår från dem, som redan aktivt söker arbete. Hindren för dem som står helt utanför arbetskraften och som inte söker arbete är bristfälligt belysta. Kunskapen om värderingar och attityder hos dem som står utanför arbetskraften är också bristfällig.

Många av de berörda kvinnorna skulle få en bättre chans om samhällets etableringsstöd för invandrare blev mer generöst ifråga om anhörigas rätt till stöd. Idag är rätten till stöd begränsad till flyktingar, andra skyddsbehövande och anhöriga till den skyddsbehövande som anländer inom två år. Detta utesluter många kvinnor, som skulle vara i stort behov av ett starkare stöd för att kunna etablera sig i det svenska samhället. Tiden för anhöriga borde kunna utökas till sex år efter den skyddsbehövandes ankomst. Detta förslag har lagts av socialdemokrater i riksdagen.

Men för den grupp kvinnor, som lever under hårda patriarkala strukturer, krävs också andra och mer riktade insatser. Att utforma och genomföra sådana insatser borde vara en naturlig del av det svenska integrationsarbetet – för kvinnornas, barnens, familjens och för samhällets skull.

I dag är kvinnor som lever under patriarkala förhållanden utsatta för ett dubbelt förtryck: dels från den egna patriarkala kulturen, dels av det svenska samhällets oförmåga att se och hjälpa. Det svenska samhället måste ta ställning för alla kvinnors rätt till eget arbete och försörjning, oavsett bakgrund.

Partikongressen föreslås besluta:

- D288:1 att problemet med invandrarkvinnor som långvarigt står utanför arbetsmarknaden på grund av starkt patriarkala strukturer kartläggs
- D288:2 att en nationell handlingsplan upprättas för att stärka dessa kvinnors möjlighet till arbete och egen försörjning och därmed personlig frihet
- D288:3 att man tittar på inlåsnings effekterna som kan drabba kvinnor som kommer till Sverige
- D288:4 att man ökar kunskapen om kvinnornas ursprung, dels för att nå en ökad förståelse i samhället för kvinnor från andra länder men också för att inte kvinnorna ska behöva genomgå ytterligare jobbiga kontakter med olika instanser. Man måste ta reda på vad kvinnan fått för stöd innan hon kom till Sverige och lita på de stöd hon fått i hemlandet, om hon har fått något stöd
- D288:5 att man integrerar omgående
- D288:6 att man minskar kraven på att man skall kunna svenska. Att kunskaperna inom svenska språket kan ske under en längre period än nuvarande regler inom SFI. Genom t.ex. praktik sker både integration och inläring av kommunikation på svenska

S-kvinnor i Lidköping

Lidköpings arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D289

UMEÅ ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Ta vara på nykomna utrikesföddas examina

Vi har alla hört talats om utrikesfödda som arbetar som taxichaufförer och städare, även fast de har höga utbildningar från sina hemländer. Detta har ibland viftats bort som en myt, men en ny studie från SCB visar att 70 % av de utrikesfödda i Sverige är överutbildade för de arbeten de har. Inte nog med att en utrikesfödd utbildad läkare kan arbeta som städare, så får denne i genomsnitt lika mycket lön som en svensk kvinna, alltså cirka 25 % mindre än vad en man som uppfyller samhällsnormens fyra grundpelare gör. Det gäller alltså att vara man, vit, icke funktionshindrad och heterosexuell för att tjäna rätt mängd pengar och få arbeta med sin utbildade profession. Det gäller att inte vara invandrare för att den kunskapskompetens man besitter inte ska försummas bort. Det är nu dags att göra någonting åt detta. En inventering av utrikesföddas examina skulle vara ett första steg eller att utrikesfödda kan registrera sin examen på arbetsförmedlingen. Ett andra steg vore att ge dessa individer chans att göra en läroled praktik i deras profession under ett år och efter detta år kunna ta ut svensk examen för att kunna arbeta med sin profession i Sverige.

Partikongressen föreslås besluta:

- D289:1 att en inventering av utrikesföddas tidigare examina-bakgrund genomförs

D289:2 att utrikesfödda kan registrera sin examen på arbetsförmedlingen för att sedan ha möjlighet att göra en lärarledd praktik under ett år och således kunna ta ut en svensk examen

Hamam Al Rabi

Umeå arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D290

KATRINEHOLMS ARBETAREKOMMUN

Utarbeta ett program för invandring och integration

Migrationen till väst världen framstår som ett växande bekymmer. På många håll ser vi hur länder försöker stoppa invandring genom inhuman behandling och militära patruller. Integrationen synes fungera tämligen uselt på de flesta håll med segregation och social oro som följd. Högerextrema krafter vinner mark till följd av bristande integration och oförmåga att bibehålla välfärden för alla genom att bla. uppnå full sysselsättning.

Samtidigt kan vi inte undvika att se att stor invandring skapar påfrestningar på vårt samhälle. Försörjningsstöd, skola och arbetsmarknad har stora svårigheter att hantera en ökad invandring. På sina håll uppstår subkulturer som motverkar integration. Migrationsverket varnar för att inflödet är så stort att man inte klarar av hanteringen av asylprocesser med effekten att rättssäkerheten blir lidande och etableringen i samhället minst sagt haltande. Etableringen av invandrare sker inte jämnt över landet. Tillströmningen av ensamkommande barn tenderar att öka och stora grupper ungdomar riskerar att hamna i en social gråzon.

Sammantaget framstår detta som ett påtagligt samhällsproblem som dessutom hanteras valhant och i vissa delar inte kan diskuteras på ett genomgripande sätt då det finns risk att den som yttrar sig bara aningen ovarsamt eller tolkningsbart beskylls för allehanda negativa epitet och om det framkommer fakta som kan visa på problem används det omgående av extremhögern som argument för varianter av etnisk rensning.

Alla med samhällsansvar ser att detta inte fungerar tillfredställande men frågan är som ett minfält att närma sig och därför blir alltför lite gjort och en negativ spiral för frågan allt djupare ner i eländesträsket. Så här kan det inte fortsätta!

Socialdemokratin som fanförare för ett generellt välfärdssamhälle med ett solidariskt förhållningssätt kan inte acceptera att ett samhällsproblem så påtagligt lämnas åt sitt öde. Det är inte acceptabelt gentemot medborgarna i vårt samhälle och det är heller inte acceptabelt gentemot de personer som begär tillträde till vårt samhälle.

Det finns alltså goda skäl till att vi utarbetar ett program som bygger på en ordentlig analys av hur invandringen fungerar och vad som behöver göras för att den ska fungera tillfredställande. Ett sådant program får inte bli en visionär skrift som bygger på våra allra bästa stämningars längtan utan bygga på det samhälle vi lever i och under de förutsättningar vi verkar. Ett realistiskt program som bygger på vad

som går att göra och inte backar för att adressera även de obehagliga frågorna där de dyker upp men också lyfter fram de verkliga fördelar som finns.

Jag kan se tre frågor som borde vara centrala i ett sådant programarbete:

- Hur ser en väl fungerande integrationsprocess ut och vilka insatser kräver det för att det också ska bli på det sättet?
- Vilken volym av invandring är rimlig för vårt samhälle för att en väl fungerande integrationsprocess ska kunna fungera och hur hanterar vi en situation om invandringen överstiger detta?
- Hur ska ansvarsfördelningen i samhället se ut kring den invandring som vi som nation bestämmer oss för är acceptabel?

Partikongressen föreslår besluta:

D290:1 att det socialdemokratiska partiet på sin kongress 2013 ska ställa sig bakom ett utarbetande av ett program för invandring och integration

Joakim Truedsson

Katrineholms arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D291

ALE ARBETAREKOMMUN

Utrikesfödda med högskoleutbildning

Ofta hör vi att högskoleutbildade utrikes födda utbildade läkare, ingenjörer, lärare och liknande har svårt att få ett arbete eller att de arbetar som diskare, städare och taxichaufför och liknande. Viktiga arbeten som skulle kunna utföras av personer med lägre utbildning.

Sverige har behov av personer med högskoleutbildning nu och framöver när stora pensionsavgångar leder till rekryteringsbehov. En del av gruppen behöver få validera sin utbildning i förhållande till den svenska motsvarigheten samt till viss del komplettera den. Kunskaper i svenska är en viktig förutsättning för en anställning.

Arbetet med att validera och komplettera en utbildning bör intensifieras för att fler utrikes födda med högskoleutbildning ska kunna få arbete inom det område som de har utbildning och kompetens för. För att nå de personer som är aktuella krävs en ”uppsökande verksamhet”.

Partikongressen föreslår besluta:

D291:1 att arbetet med att validera och komplettera en utbildning för utrikes födda med högskoleutbildning intensifieras

D291:2 att utrikes födda, med högskoleutbildning, som inte har arbete som motsvarande sin kompetens aktivt söks upp

Inga-Lill Andersson

Ale arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

JÄMSTÄLLDHET

Partistyrelsens utlåtande över motionerna D292:1, D293:1, D293:2, D293:3, D294:1, D295:1, D296:1, D296:2, D296:3, D297:1, D297:4, D297:5, D298:1, D299:1

UD7 Utlåtande jämställdhet

Socialdemokraterna har som grundläggande politisk princip att alla människor är lika mycket värda oavsett ursprung, klasstillhörighet eller kön. Jämlikhet är en mänsklig rättighet. För oss är det självklart att kvinnor och män ska ha samma rättigheter, skyldigheter och möjligheter i hela samhället.

Med vårt sätt att se det förutsätter jämlikhet jämställdhet. Jämlikhet är inte möjligt om det finns strukturer som delar upp människor. En tydlig sådan struktur är den som delar upp oss i kvinnor och män och där kvinnornas villkor är sämre än männens. Kvinnor har bättre betyg och högre utbildning än män men tjänar trots det sämre än män. Problemet är att den svenska arbetsmarknaden är starkt könsuppdelad och att kvinnors arbete värderas lägre än mäns.

Kvinnor har också mindre makt och inflytande än män. Här finns en djup demokratisk klyfta som ökar om den förda politiken negligerar att det finns strukturella skillnader eller om de politiska förslagen inte rår på skillnaderna.

Den politik som Socialdemokraterna för måste utgå från att kvinnor utgör halva delen av befolkningen. Därför ska kvinnor ha halva makten och samma möjligheter till egen försörjning som män.

Politiskt handlar jämställdhet inte om enskilda individer utan om felaktiga strukturer i samhället. Som politiskt parti ser vi felaktigheterna samtidigt som vi vill göra något åt dem och därför driver vi en politik som syftar till att minska skillnaderna mellan kvinnor och män. Detta är vår utgångspunkt för viljan att vara ett feministiskt parti.

Kvinnor och män ska inte på något område eller i något sammanhang begränsas av sitt kön, utan ska ha samma makt att forma såväl samhället som sina egna liv. De systematiska orättvisorna måste synliggöras för att det ska vara möjligt att förändra rådande strukturer. Det krävs medvetenhet, envishet och systematiskt arbete. Därför är ökad kunskap och forskning grundläggande i jämställdhetsarbetet.

Jämställdhet är inte bara en fråga om sociala och moraliska värderingar, för jämställdhet lönar sig. Ökad jämställdhet leder till betydande ekonomiska förbättringar inte bara för kvinnor och barn utan också för enskilda länder.

Jämställdhet och tillväxt hänger ihop. Kopplingen sker i första hand via arbetsmarknaden. Att skapa en arbetsmarknad där kvinnor deltar på samma sätt som männen nu gör, kräver breda insatser i hela samhället. Men om sådana förändringar väl kommer till stånd får det tydliga tillväxteffekter. Om kvinnors aktivitetsnivåer och arbetsmönster närmar sig männens leder det till att ekonomin expanderar. Två relaterade mekanismer slår in. Dels resulterar fler kvinnliga arbetstimmar i att BNP stiger. Den samlade produktionen av varor och tjänster blir större. Dels gör en mer omfattande kvinnlig närvaro på arbetsmarknaden att den kvinnliga kapaciteten vad gäller entreprenörskap och innovationer tas bättre tillvara. Med fler driftiga och dynamiska individer mer aktivt involverade i produktionen drivs tillväxttalen upp.

Sedan 2008 toppar Sverige inte längre World Economic Forums jämställdhetsmätningar. De nordiska grannländerna har gått om och Sverige ligger numera på fjärde plats. Att vi trots allt fortfarande har en tätposition är främst tack vare tidigare strategiskt viktiga och politiskt modiga reformer, till exempel att beskatta individens inkomst istället för familjens, utbyggnaden av barnomsorgen, föräldraförsäkringen, fri abort och lagstiftning mot diskriminering.

Partistyrelsen vill understryka att jämställdhet är ett kunskapsområde som inte får reduceras till att enbart bli en fråga om värderingar och attityder. Jämställdhet är inte ett eget område utan ett perspektiv som finns inom allt politiskt arbete, inom alla politiska områden. Den förda politiken måste hela tiden granskas utifrån att den ska öka jämställdheten.

Utvecklingen av jämställdhetsarbetet har gått från att tillsätta särskilda kvinnogrupper och tilldela kvinnor särskilda områden, till jämställdhetsintegrering som är en strategi för att uppnå ett jämställt samhälle. Det innebär kortfattat att ett jämställdhetsperspektiv ska införlivas i allt beslutsfattande, på alla nivåer och i alla steg av processen från förslag, till genomförande och utvärdering.

Syftet med jämställdhetsintegreringen är att systematiskt synliggöra och analysera vilka konsekvenser förslag får för kvinnor respektive män. Partistyrelsen menar att det är nödvändigt att vi på alla nivåer i den politiska organisationen strävar efter att jämställdhetsgranska vårt eget arbete, motioner, budgetar och så vidare. På så sätt kan vi också kräva att andra politiska partier och myndigheter gör detsamma. Hur detta praktiskt ska gå till måste beredas ytterligare.

För att det ska vara möjligt att göra en jämställdhetsgranskning av verksamhet och budgetar krävs statistik. Det är därför angeläget att alla myndigheter och offentliga organ konsekvent för en könsuppdelad statistik. I Sverige är det SCB som har det centrala uppdraget att tillhandahålla statistik om kvinnor och män. Där sker ett kontinuerligt arbete med att förbättra underlagen. Det är partistyrelsens uppfattning att könsuppdelad statistik och jämställdhetsgranskning är bra metoder som bör utvecklas.

På den enskilda arbetsplatsen är jämställdhetsarbetet att betrakta som en partsfråga. Det är arbetsgivarens ansvar att säkerställa ett sådant statistiskt underlag så att det går att genomföra olika typer av jämställdhetsgranskningar.

Partistyrelsen vill se ett helhetsgrepp över jämställdhetspolitiken och en framtidsvision för ett framtida jämställt samhälle. Därmed ställer sig partistyrelsen bakom de motioner som vill ta fram ett jämställdhetspolitiskt program.

Inom ramen för detta arbete är det möjligt att till exempel närmare studera hur jämställdhetsarbetet inom kommuner och landsting ska utvecklas, hur jämställdhetsintegreringsarbetet ska utvecklas och sätt att hantera attityder.

I det arbetet är det också lämpligt titta närmare på ett område som i flera motioner omnämns som marginalisering av unga män. Det är dock partistyrelsens åsikt att det faktum att unga män ibland har specifika problem bara är ett symptom på att könssegregerat samhälle där kvinnor och män tenderar att vara varandras motpoler.

Partikongressen föreslås besluta:

att bifalla motionerna D294:1, D295:1, D297:1, D297:4, D297:5, D298:1

D294:1 (Marks arbetarekommun) att partikongressen beslutar att vi Socialdemokrater arbetar fram ett politiskt program med politiska förslag som ger resultat och som driver på jämställdhetsarbetet och som kan skapa ett jämställt samhälle

D295:1 (Norrbottnens partidistrikt) att kongressen beslutar att uppdra till partistyrelsen att snarast utse en arbetsgrupp som kan påbörja arbetet med att ta fram ett jämställdhetsprogram

D297:1 (Stockholms partidistrikt) att ta fram ett nytt jämställdhetspolitiskt program utifrån motionen

D297:4 (Stockholms partidistrikt) att besluta att verka för att alla budgetar ska granskas ur genusperspektiv

D297:5 (Stockholms partidistrikt) att besluta att verka för att tillgången till könsuppdelad statistik ska säkerställas

D298:1 (Skövde arbetarekommun - enskild) att föreslår partikongressen besluta att ta fram ett nytt jämställdhetspolitiskt program utifrån motionen

Partikongressen föreslås besluta:

att anse följande motioner besvarade med hänvisning till utlåtandet: D292:1, D293:1, D293:2, D293:3, D296:1, D296:2, D296:3, D299:1

D292:1 (Eskilstuna arbetarekommun - enskild) att det görs en nationell satsning på att förändra de attityder som är till hinder för jämställdhet, enligt motiveringen

D293:1 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att politiskt styrda verksamheter skall ta uppätta en jämställdhets- och mångfaldsplan varje år

D293:2 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att statistik upprättas årligen för könsfördelning och mångfald (i lämpliga avseenden) hos chefer och övriga anställda i verksamheten

D293:3 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att planerna följs upp i halvårs- och helårsrapporter. Frågorna måste stå som en punkt i verksamhetens årsredovisning

D296:1 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att det tillsätts en utredning om marginalisering av unga män i vårt samhälle

D296:2 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att denna utredning får som första uppgift att kartlägga i vilken utsträckning man kan avgränsa en grupp unga män i det svenska samhället som är marginaliserad eller på väg att marginaliseras

D296:3 (Uppsala arbetarekommun - enskild) att utredningen mot bakgrund av den kunskap som tas fram ger förslag om konkreta åtgärder från samhällets sida som kan motverka marginalisering av unga män

D299:1 (Uppsala arbetarekommun) att den socialdemokratiska gruppen i SKL får i uppdrag att utveckla idéer och principer som kan ligga till grund för socialdemokratiska, kommunala handlingsprogram för ökad jämställdhet

MOTION D292

ESKILSTUNA ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Förändringar av attityder för att uppnå högre jämställdhet

Det finns mycket nedskrivet för att se till så att vårt svenska samhälle blir jämställt. Det som ger problem i genomförandet är de attityder människor bär med sig som motverkar intentionerna, som finns i både lagtexter och olika policy-dokument.

Som kvinna, med erfarenhet av att arbeta inom både inom traditionellt sett ”kvinnliga” och ”manliga” yrken, har jag lagt märke till följande:

Det finns många män som tror sig vara jämställda. De säger att de är för jämställdhet, men de agerar annorlunda. Exempel: De ger nyanställda män högre ingångslön än de redan anställda kvinnorna har efter flera år. De nyanställda männen har motsvarande utbildning, men mindre erfarenhet. Samtidigt säger man sig vara för ”lika lön för lika arbete”.

Det finns också många kvinnor som är för jämställdhet, men som tycker att ”Jantelagen – kom inte och tro att du är något” är viktigare än att stötta de kvinnor som vågar ta för sig eller visa sig vara duktiga på något. Exempel: Själv blev jag utsatt för mobbing på arbetsplatsen för att jag hade valt ett tekniskt yrke, för att jag inte arbetade med människor trots att jag var kvinna och borde veta förstå vad som är viktigt, som det hette.

Sen finns det många både värderande och nedvärderande ord och uttryck som används av gemene man i vardagen, utan kanske närmare eftertanke på vad de förmedlar för budskap. Exempel på dessa är ”köra bil som en kärring”, ”arbeta som en riktig karl!”, ”manshatare” respektive ”mansgris”. Det finns också många mindre rumsrena uttryck, som används för att uttrycka sitt förakt för det andra könet.

Det finns många åsikter vi har om varandra, många fördomar som hindrar utvecklingen. Frågar man en man som liksom jag har arbetat i både kvinno- och mansdominerande yrken, har han säkert motsvarande att berätta.

Jag tror att nästa stora utmaning vi har framför oss, är att ta oss igenom och förändra de underliggande värderingarna och attityderna som motverkar jämställdhet. Trots allt det som finns nedskrivet om jämställdhet, i avsikt att uppnå en förändring, har man inte lyckats påverka människors attityder i tillräckligt hög grad och därför behövs det en insats på det här området.

Partikongressen föreslås besluta:

D292:1 att det görs en nationell satsning på att förändra de attityder som är till hinder för jämställdhet, enligt motiveringen

Viveca Raske

Eskilstuna arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D293

UPPSALA ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Jämställdhet och mångfald i politiska styrd verksamhet

Det finns en stor medvetenhet i Sverige om vikten av könsmässig jämställdhet i arbetslivet. En viktig del i arbetet för ökad jämställdhet är upprättande av jämställdhetsplaner. Sådana planer är obligatoriska att upprätta vart tredje år för alla arbetsplatser med minst tio anställda.

På senare tid har beaktats att det är viktigt att arbetsplatser också upprättar mångfaldsplaner, där mångfald oftast står för kulturell mångfald, men också kan beteckna mångfald i andra avseenden såsom sexuell läggning, funktionshinder och ålder. Mångfaldsplaner är inte obligatoriska.

Diskriminering i arbetslivet på grund av kulturellt ursprung är av allt att döma mycket vanlig i Sverige, särskilt när det gäller medborgare med utomeuropeisk bakgrund. Experimentella studier av arbetssökande inom en mängd olika områden har visat att chansen att bli kallad till anställningsintervju som regel minskar dramatiskt om den sökande har ett namn som uppfattas som utomeuropeiskt jämfört med om namnet är traditionellt svenskt.

För att motverka kulturell och annan mångfaldsdiskriminering i arbetslivet anser vi att det på sikt borde vara obligatoriskt att mångfaldsplaner upprättas på alla arbetsplatser. Denna motion gäller ett första steg i denna riktning genom att den föreslår att mångfaldsplaner skall vara obligatoriska inom verksamheter i den offentliga sektorn.

I offentlig sektor är det särskilt viktigt att personalen har en jämställd och mångfaldig sammansättning. Medborgarnas förtroende för verksamheten gynnas av att personalen upplevs som representativ för människor ute i samhället. Och det finns goda skäl att anta att verksamhetens faktiska kontakt med den sociala verkligheten blir bättre när personalen har en för befolkningen representativ sammanfattning. Det

är också viktigt att offentlig verksamhet utgör en förebild för privata verksamheter när det gäller jämställdhet och mångfald hos personalen på olika nivåer.

I denna motion föreslås skärpta krav på upprättande av jämställdhets- och mångfaldsplaner i offentliga verksamheter och även krav på uppföljning av sådana planer.

Partikongressen föreslås besluta:

- D293:1 att politiskt styrda verksamheter skall ta upprätta en jämställdhets- och mångfaldsplan varje år
- D293:2 att statistik upprättas årligen för könsfördelning och mångfald (i lämpliga avseenden) hos chefer och övriga anställda i verksamheten
- D293:3 att planerna följs upp i halvårs- och helårsrapporter. Frågorna måste stå som en punkt i verksamhetens årsredovisning

Soraja Nadimpour och Henry Montgomery

Uppsala arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D294

MARKS ARBETAREKOMMUN

Jämställdhetsarbetet

Sverige brukar beskrivas som ett av världens mest jämställda länder. Få länder har lika hög andel kvinnor på arbetsmarknaden, lika bra föräldraförsäkring eller en lika stark diskrimineringslagstiftning.

Men jämställdhetsarbetet tappar fart och sedan 2008 toppar Sverige inte längre World Economic Forums jämställdhetsmätningar, våra nordiska grannar har gått om oss och Sverige ligger numera på fjärde plats.

Att vi trots allt fortfarande har en tätposition är främst tack vare tidigare strategiskt viktiga och politiskt modiga reformer till exempel att beskatta individens inkomst i stället för familjens, utbyggnaden av barnomsorgen, en bra föräldraförsäkring, fria aborter och lagstiftning mot diskriminering mm.

Sedan flera år finns jämställdhetspolitiska mål som antagits av regering och riksdag. Det är fina formuleringar om jämn fördelning av makt och inflytande, ekonomisk jämställdhet, jämställt deltagande i arbetslivet och jämställda arbetslivsvillkor, att mäns våld mot kvinnor skall upphöra och om jämn fördelning av det obetalda hem- och omsorgsarbetet mm.

Trots detta vet vi att verkligheten ser annorlunda ut, vi vet att kvinnor jobbar mer ofrivillig deltid, kvinnor arbetar mer oavlönat i hemmet, och har lägre löner än män. Vi vet också att kvinnor är mer sjuka, en del på grund av arbete, men också på att de får mindre utrymme till återhämtning.

När kvinnor blir föräldrar missgynnas kvinnor både i plånboken och i karriären för att de tar mest föräldraledighet. Vi vet också att antalet anmälda fall av misshandlade kvinnor ökar. Utvecklingen för att få ett jämställt land riskerar att gå åt fel håll och speciellt efter sex år av moderatledd regering. Det är dags att Sverige blir ett jämställt land

Vi vill att partiet tar jämställdheten på allvar och är beredda att använda politiken för att förändra Sverige genom offensiva politiska förslag som kan skapa ett Sverige där kvinnor har hela lönen och halva makten mm, det räcker inte bara med fina ord utan det är politiska modiga förslag som ger resultat.

Partikongressen föreslås besluta:

D294:1 att partikongressen beslutar att vi Socialdemokrater arbetar fram ett politiskt program med politiska förslag som ger resultat och som driver på jämställdhetsarbetet och som kan skapa ett jämställt samhälle

Chris Wästerlund och Anita Lomander, S-kvinnor i Mark
Marks arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.

MOTION D295

NORRBOTTENS PARTIDISTRIKT

Jämställdhetsprogram

Att aktivt och målmedvetet arbeta för ett jämställt samhälle är en vinst för alla, det är ingen stor nyhet och är lätt att uttrycka i ord. Men svårigheten tycks vara att göra det strategiskt och målmedvetet. Kvinnor har fortfarande mindre i lön och tar ett större ansvar för det obetalda hemarbetet. Antalet kvinnor som minskar sin arbetstid för att ta ansvar för anhöriga ökar.

Unga kvinnor utbildar sig i högre utsträckning, men har svårare att få möjlighet att göra karriär. Kvinnors arbetsskador har svårare att bli godkända och antalet monotona arbetsuppgifter ökar för LO-kollektivets kvinnor. Det är nu dags att vi socialdemokrater ta ett helhetsgrepp över jämställdhetspolitiken och presentera vår framtidsvision för ett framtida jämställt samhälle.

Partikongressen föreslås besluta:

D295:1 att kongressen beslutar att uppdra till partistyrelsen att snarast utse en arbetsgrupp som kan påbörja arbetet med att ta fram ett jämställdhetsprogram

Norrbottens partidistrikt

MOTION D296

UPPSALA ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Motverka marginalisering av unga män

Debatten om jämställdhet har varit och är fortfarande dominerad av antagandet om att kvinnor är underordnade män. Detta antagande är i många avseenden korrekt i dagens svenska samhälle. Men på senare tid har debatten nyanserats. Det har uppmärksammats att pojkar i viktiga avseenden halkar efter flickorna, framför allt i skolans värld. Deras skolbetyg är sämre, det är vanligare att de hoppar av från gymnasiet, färre av dem går vidare till högskolestudier och dramatiskt färre (halva antalet) avlägger en högskoleexamen. Fenomenet har benämnts ”pojkkrisen” (se SOU 2010:99). Det hävdas ibland att pojkarna klarar sig ändå i samhället. Men faktum är att många fler pojkar än flickor hamnar snett i samhället. Kriminaliteten domineras massivt av manliga förövare. Unga män dör mycket oftare än kvinnor genom olyckor och våld. Unga män använder narkotika oftare än kvinnor. Betydligt fler unga män än kvinnor är långtidsarbetslösa, enligt AKUs statistik. Dessa data antyder ett mönster, som bör utredas närmare: Unga män löper större risk än unga kvinnor att marginaliseras i vårt samhälle. Det har antagits att denna grupp av unga män är inspirerade av ett ”macho”-präglad mansideal, som kontrasterar mot de normer som gäller för ett framgångsrikt inkluderande i det moderna samhället. Detta mansideal kan vara ett medel för de unga männen att behålla sin självkänsla, men priset kan bli högt i form av ett bestående utanförskap.

Marginaliseringen av unga män kan ses från ett klassperspektiv. Ungdomsarbetslösheten är särskilt stor på traditionella bruksorter med en dominerande industri som tidigare gett arbetarjobb till många lågutbildade unga män. Det är ont om nya jobb på dessa orter. För arbetslösa unga män på dessa orter försvåras situationen av att de mindre benägna att flytta än vad fallet är för kvinnorna.

För att komma ur den marginalisering som unga män kan hamna i är möjligheten att få och behålla ett jobb viktig. Detta förhindras dock av de höga krav på utbildningskompetens, anpassningsbarhet och produktivitet som gäller i vårt nuvarande arbetsliv. Därtill kommer att arbetslivet mer och mer präglas av traditionellt kvinnliga ideal som samarbetsförmåga och social kompetens samtidigt som traditionellt manliga industriarbetarjobb blir mindre vanliga.

En politik som motverkar marginalisering av unga män framstår som angelägen. Det är då viktigt att ta ett helhetsgrepp. Pojkars sämre prestationer i skolan är ett viktigt problem, men problemet är större än så. Kanske kan man påstå att hela samhället är på väg att utvecklas i en riktning som gör att pojkar med stereotypa manliga ideal och beteendemönster får det svårare att bli accepterade, inte minst på arbetsmarknaden. Sverige har här en särställning. Enligt en internationell studie är Sverige det land i världen som har de mest feminina värderingarna.

Utvecklingen mot ett samhälle där feminina ideal spelar en större roll bör bejakas. Från ett socialdemokratiskt perspektiv är det naturligt att slå vakt om traditionellt kvinnliga värden som kärlek och social förmåga på bekostnad av stereotypa manliga ideal som hårdhet och hierarkiska maktrelationer. På sikt kan genusdebatten komma att förändras och handla om männens allmänna situation i ett samhälle där

kvinnors värderingar är dominerande. I ett kortare tidsperspektiv framstår det som viktigt att uppmärksamma den grupp unga män som har marginaliserats eller är på väg att marginaliseras i dagens samhälle.

Som bakgrund till förslag om konkreta åtgärder för att motverka marginalisering av unga män, är det viktigt att få ett grepp om problemets storlek och karaktär. Den s.k. pojkkrisen i skolans värld är väl kartlagd. Däremot finns begränsad kunskap om i vilken utsträckning och hur man kan avgränsa en grupp unga män i samhället i stort som är marginaliserad eller på väg att marginaliseras. Kunskap om mekanismer bakom marginaliseringen är naturligtvis också viktiga att få.

En rad konkreta åtgärder är tänkbara, men åtgärdernas utformning bör baseras på djupare kunskap om unga mäns marginalisering. Ibland bör åtgärderna även inkludera unga kvinnor för att inte jämställdhetsaspekter skall motverkas. Jag skisserar här några möjliga exempel på åtgärder: Krav på att skolor att i sitt jämställdhetsarbete formulerar mål för hur pojkars eftersläpning i skolarbetet skall minskas och sedan gör återkommande mätningar av hur man lyckas uppnå dessa mål. Ökat offentligt stöd till ungdomsverksamheter, som underlättar för unga pojkar att inkluderas i samhället, bl. a. att genom delta i aktiviteter som leder till att de medvetandegör och problematiserar sina värderingar. Fryshuset i Stockholm är ett exempel på en framgångsrik sådan verksamhet, där även flickor ingår.

Arbetsmarknadsåtgärder i form av utbildning och möjligheter till arbetserfarenhet och praktik som ökar unga mäns möjligheter att vidga sin arbetsmarknad genom att finna en roll inom kvinnodominerade yrken.

Partikongressen föreslås besluta:

- D296:1 att det tillsätts en utredning om marginalisering av unga män i vårt samhälle
- D296:2 att denna utredning får som första uppgift att kartlägga i vilken utsträckning man kan avgränsa en grupp unga män i det svenska samhället som är marginaliserad eller på väg att marginaliseras
- D296:3 att utredningen mot bakgrund av den kunskap som tas fram ger förslag om konkreta åtgärder från samhällets sida som kan motverka marginalisering av unga män

Henry Montgomery

Uppsala arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D297

STOCKHOLMS PARTIDISTRIKT

Nytt jämställdhetspolitiskt program för Socialdemokraterna

Sverige har varit världens mest jämställda land. Det betyder inte att Sverige varit jämställt, men vi har i årtionden arbetat reformistiskt mot det målet. Efter sex år med en borgerlig regering går utvecklingen åt allt annat än rätt håll, andelen kvinnor i börsbolagsstyrelserna minskade det senaste året, kvinnor tar

fortfarande ut 78 % av föräldraledigheten och många kvinnor som tar plats i den offentliga debatten får utstå både trakasserier och hot p.g.a. sitt kön. Socialdemokraterna måste ta nya krafttag för jämställdheten i Sverige och därför föreslår vi att partiet tar fram ett nytt jämställdhetspolitiskt program.

En grundläggande jämställdhetssyn

Socialdemokraterna är ett feministiskt parti. Begreppet feminism är omtvistat och för oss som socialdemokrater är det viktigt att vi tydligt slår fast vad en socialdemokratisk feminism står för. Kvinnor som grupp är underordnade män som grupp i alla delar av samhället. Detta har sin förklaring i att såväl könade ekonomiska som könade kulturella strukturer ständigt ger kvinnor ett underläge i makt och livsvillkor. För att bryta dessa mönster krävs därför en politik som är såväl ekonomiskt omfördelande som kulturellt normbrytande och att detta jämställdhetsperspektiv finns uttalat vid utformning av all politik.

Även om vi menar att alla kvinnor missgynnas av den rådande könsordningen får detta inte förväxlas med att vi tror att alla kvinnor alltid tjänar på samma politiska åtgärder. För socialdemokrater är det en självklar kunskap att både kön och klassposition har en avgörande roll för människors livsvillkor – klass och kön går hand i hand. Men även rasistiska strukturer, förväntningar på sexualitet, könsidentitet och förväntningar på kroppens funktion har en stor betydelse för människors livsvillkor. Vår jämställdhetssyn får inte begränsas till att tro att alla kvinnor och män är lika – snarare måste jämställdhetspolitiken ständigt kunna hantera könsbundna maktskillnader mellan grupperna män och kvinnor såväl som könsbundna maktskillnader inom och mellan olika grupper.

Det övergripande jämställdhetspolitiska målet är att kvinnor och män ska ha samma makt att forma samhället och sina egna liv.

Språkets makt

Ett könsneutralt språkbruk har spridit sig allt mer i vårt land under de senaste åren, det är inte länge sedan en talesperson var en talesman. Språket kan användas för att befästa normer, men också för att förändra rådande normer. Vårt parti bör vara framkanten av denna utveckling och stödja användningen av uttrycken hen och en. Könsneutrala pronomen bidrar till att inte befästa ”vad som är kvinnligt och vad som är manligt” vilket är viktigt för att alla människor ska uppleva att de legalt och socialt behandlas lika. Det gäller inte bara kvinnor utan även transpersoner, som upplever att de helt eller delvis tillhör ett annat kön än sitt biologiska.

Även i lagar och regler befästs kön. Frågan är om juridiskt kön behövs i ett modernt samhälle där alla har lika rättigheter inför lagen eller om det är något som hör hemma i en svunnen tid då kvinnor stod under förmyndarskap av sina män. Önskad konsekvenser när det gäller exempelvis fördelning av föräldrapenning eller försäkringsvillkor skulle kunna lösas genom att dessa i varje enskilt fall istället utgår från biologiskt kön. Om vi kommer ifrån att människor från födseln märks ut som man eller kvinna i folkbokföringen skulle det vara ett steg på vägen ur det könsnormativa samhället till en värld där kvinnor är verkligt likställda. Dessutom skulle det för transpersoner få konsekvensen att de slipper besväras och diskrimineras för att de i många formella sammanhang anses tillhöra ett kön som de varken identifierar sig med eller ger uttryck för att tillhöra.

Makt och inflytande

Socialdemokraterna arbetar aktivt efter principen att välja jämställd representation i så många organ som möjligt för att garantera att såväl kvinnor som män är delaktiga i de beslut som fattas. Principen om numerär jämställdhet garanterar inte ett kvalitativt jämställdhetsarbete, men är nog så viktig ur ett demokrati- och rättvisehänseende. I offentliga verksamheter ska vi arbeta för numerär jämställdhet bland förtroendevalda men också på högre befattningar och chefspositioner i myndigheter och förvaltningar samt i bolag. Detta arbete kräver särskilda ledarskapsåtgärder riktade till kvinnor, för att fler kvinnor ska söka sig till chefspositioner.

Det är inte bara i statliga, landstingsägda och kommunala bolag där makt och inflytande inte fördelas jämnt mellan könen. Att kvinnor är kraftigt underrepresenterade i börsnoterade bolags styrelser innebär att kvinnor idag har mindre inflytande över landets ekonomiska utveckling än män. Detta är inte acceptabelt utan numerär jämställdhet måste gälla i alla bolagsstyrelser.

Jämställdhets- och antidiskrimineringsarbete ska genomsyra alla verksamheter

Jämställdhetspolitik är ett horisontellt politikområde, vilket betyder att arbetet för ökad jämställdhet är beroende av att mycket av arbetet utförs i olika myndigheter och organisationer och genomsyrar all verksamhet. Projekt för att bryta normer har gjorts inom flera delar av offentlig sektor. Ett exempel är den genus- och regnbågspedagogik som används på en del förskolor. Personalens reaktion i dessa projekt har många gånger varit att det är först när de får tid, kunskap och möjlighet att reflektera kring de egna förväntningarna på kön och sexualitet som de insett att de inte behandlar barn lika. Det är först när de har insett detta som de har haft möjlighet att börja arbeta för att bryta stereotypa mönster och på det sättet öka barnens utrymme för egna val.

I jämställdhetsarbete är det ett väl känt faktum att brist på resurser och brist på utbildning är den främsta orsaken till att arbetet för att öka jämställdheten inte får önskat resultat. De normer som finns kring mäns och kvinnors förväntade beteende är djupt rotade. Att förändra kräver inte bara politiska beslut – det kräver även en adekvat uppföljning av besluten, framförallt i form av utbildningsinsatser och tid till reflektion.

Det betyder att tillgång till resurser, ledningsarbete, metodutveckling, kontinuerlig uppföljning och målinriktad kompetenshöjning krävs för att offentlig sektor ska arbeta normbrytande för jämställdhet och jämlikhet i bemötande. På kommun och landstingsnivå måste dessa resurser säkerställas i en särskild budget för en central organisation med uppgift att arbeta med jämställdhets- och antidiskrimineringsarbete.

Det behövs även administrativa system för integration av jämställdhetsperspektivet. Statistiska centralbyråns genomgång 2004 visar att bara 30 procent av den officiella statistiken är könsuppdelad. Statistik är ett av de främsta verktygen för att upptäcka och åtgärda orättvis fördelning av resurser mellan pojkar och flickor, män och kvinnor. Tillgången till detta verktyg måste säkerställas.

För att uppnå målsättningar om ökad jämställdhet behövs ofta en ökad samverkan mellan olika myndigheter. När det handlar om mäns våld mot kvinnor/våld i nära relationer/hedersrelaterat våld är detta särskilt tydligt. Samverkan mellan olika myndigheter och organisationer i form av mer processbaserad styrning ska initieras på fler områden.

Så kallad gendermainstreaming är en metod som har varit framgångsrik för att i alla beslut ha ett jämställdhetsfokus. Gendermainstreaming innebär att alla beslut granskas ur ett könsperspektiv, det vill säga hur ett beslut påverkar mäns och kvinnors livssituation, makt, inflytande och resurser. Alla myndighets-, bolags- och förvaltningschefer ska utbildas i gendermainstreaming som metod.

Alla verksamheter ska i verksamhetsplanen kartlägga och analysera hur de kan bidra med att uppnå de jämställdhetspolitiska målen samt redogöra för hur arbetet har fortgått i verksamhetsberättelsen.

Skola och förskola

Skolan och förskolan är avgörande för en ökad jämställdhet. En god barnomsorg garanterar att föräldrar kan arbeta, en insikt som gör Sverige unikt gällande kvinnors arbetskraftsdeltagande. Förskolan innebär att alla föräldrar kan arbeta heltid trots att de har små barn. Maxtaxa i förskolan gör dessutom att alla familjer har råd att ha barnen i förskola. Detta är ett i internationellt perspektiv unikt system. Att barn har någonstans att vara medan föräldrar är på jobbet är både en jämställdhetsfråga och en klassfråga.

Förskolan ska ses ur ett barnperspektiv. Därmed finns också en anomali i det svenska systemet, nämligen det faktum att ett barn då det får ett syskon, eller då föräldern blir arbetslös, inte längre får gå till kompisarna på förskolan. Den här ordningen bryter inte bara mot tanken om att barn har rätt till förskola, den bryter också mot arbetslinjen. Är man arbetslös ska man aktivt söka jobb, inte ta hand om barn. Barn ska ha rätt till förskola, oavsett hur många nya syskon man får eller om en förälder är arbetslös.

Barn i Sverige går till en förskola med en läroplan, utbildade pedagoger och väl genomtänkta miljöer och aktiviteter. Barn i förskolan utvecklas tillsammans med andra barn och får förutom värdefulla kunskaper genom planerade aktiviteter också erfarenheter av att agera i grupp, ta hänsyn och lära sig ta plats. Att alla barn från början ges lika möjligheter till utbildning och kunskap är en jämlikhetsfråga och syns också senare i livet. Förskoleverksamheten är också en integrationsfråga. Barn i förskolan får träffa barn med annan kulturell bakgrund vilket ökar förståelsen och kunskapen om varandras likheter och olikheter. I förskolan får barn med icke-svensktalande föräldrar en rak väg in i svenska språket.

Vårdnadsbidraget har långtgående negativa konsekvenser för såväl jämställdhets- som integrationssträvanden. Tvåförsörjarprincipen urholkas, kvinnor som redan står långt från arbetsmarknaden hamnar ännu längre bort från densamma och barns rätt till en utvecklande förskola begränsas med långsiktiga konsekvenser för integrationen. Vårdnadsbidraget riskerar också att minska ambitionerna när det kommer till utbyggnad och utveckling av förskolan.

Skolan och förskolan har en viktig roll när det handlar om att ge barn och unga rätt till att utveckla sin egen identitet, fritt från stereotypa normer som begränsar. Det behövs ett mer utvecklat arbete för att personalen i skolan inte ska befästa könsstereotypa normer i bemötandet av barn och ungdomar. Detta behövs i hela verksamheten och särskilt i arbetet med barn och unga som far illa och som har särskilda behov. Personalens bristande kompetens i genusrelaterade frågor kan få stora konsekvenser för barns rätt att ta del av all undervisning. Det är inte acceptabelt och kräver kompetensutveckling av skolans personal. Utöver utbildning av personal för ett jämställt bemötande behöver skolans undervisning kring frågor om identitet, sexualitet och makten över den egna kroppen bli mycket bättre. Tyvärr ingår inte sex- och samlevnadsundervisning som obligatorisk del av lärarutbildningen.

Skolplikten och rätten till undervisning gäller för alla barn. Tyvärr tillåter ibland skolor att det görs undantag från skolplikten, särskilt för unga kvinnor vars föräldrar inte vill att barnet deltar i sex- och

samlevnadsundervisning och i skolgymnastik med könsblandad grupp. Problemet är komplext och i första hand krävs satsningar för att föräldrar ska känna tilltro till skolans verksamhet och lärare, men unga flickors rätt till undervisning får inte kompromissas med.

Tillgången till ungdomsmottagningar har ofta en avgörande betydelse för att unga människor ska våga söka hjälp och rådgivning när det handlar om den egna sexualiteten. Det är av yttersta vikt att ungdomsmottagningar har kompetens för att möta unga oavsett sexuell läggning eller könsidentitet samt har god kompetens kring så kallat hedersrelaterat liv, där familjen och omgivningen utövar stark kontroll av såväl unga flickor som unga män. Ungdomsmottagningarna ska vara välkomnande och tillgängliga. För att känna tillit till ungdomsmottagningen är det viktigt att den inte upplevs som sammankopplad med skolan eller med den ordinarie vården och att mottagningen är lokaliserad på ett sådant sätt att det är lätt att gå in utan att det upplevs som att andra kan se vart man är på väg. Tillgången till ungdomsmottagningar behöver ses över i hela landet.

Välfärdens verksamheter är en förutsättning för kvinnors arbetskraftsdeltagande och hälsa. Kvinnor som grupp utför idag en betydande större andel av det obetalda arbete som omfattar vård och omsorg om barn, äldre anhöriga och skötsel av hemmet. Det arbete som kvinnor utför obetalt syns framförallt i att kvinnors betalda arbetstid är lägre och därmed också kvinnors inkomster. Kvinnors överrepresentation när det kommer till stressrelaterade sjukdomar är likaledes till stor del en konsekvens av det obetalda arbetet.

Välfärden är en förutsättning för att människors liv ska fungera och verksamheterna måste organiseras på ett sådant sätt att det skapar förutsättningar för att kunna arbeta heltid även för den som har barn och den som arbetar obekväma arbetstider.

Därtill behöver vi se vilka organisatoriska åtgärder som kan göras för att minska den tidspress många föräldrar upplever. Det kan handla om en bättre utbyggd infrastruktur, snabbare kommunikationer, smartare lokalisering av skolor, förskolor och boende för äldre. Utöver det kan satsningar på saker såsom att förskolan säljer middagar och gemensamma lösningar för hämtning och lämning av barnen på olika fritidsaktiviteter vara smarta satsningar. Förskolor och skolor skulle också kunna tillhandahålla mer gemensam utrustning för att minska stressen i familjen.

Lika rätt till en aktiv fritid

Föreningslivets roll i jämställdhetsarbetet måste ses över. Föreningars dåliga ekonomi kräver ofta att föräldrar är aktiva i sitt barns aktiviteter och att familjen själv får stå för stora delar av kostnaden. Eget deltagande i barnens aktivitet kan för många vara mycket givande, men för exempelvis ensamstående och stora syskonskaror blir det svårt att få tiden och ekonomin att räcka till. Föreningsstöden bör ses över för att barn vars föräldrar inte har tiden och möjligheten att delta i aktiviteter ska få tillgång till föreningslivet.

Flickor och pojkar ska ha lika rätt till en aktiv fritid, både den ordnade och den spontana. Ytor för spontanidrott nyttjas idag betydligt mer av pojkar än av flickor, detta kräver ett aktivt arbete i utformningen av dessa ytor för att stimulera alla barn att känna sig välkomna på dessa ytor. Kommuner måste prioritera den typen av fritidssysselsättning som främst utövas av flickor i lika stor utsträckning som den typen som utövas av pojkar, samtidigt måste ett aktivt arbete bedrivas för att bryta de normer som gör att exempelvis vissa idrotter är otroligt könssegrerade.

Individualiserad föräldraförsäkring

I heterosexuella familjebildningar finns ett mönster i uttaget av föräldraledigheten som avspeglar det skeva maktförhållandet mellan kvinnor och män i samhället i stort. Denna skeva fördelning av uttaget i föräldraförsäkringen är en stor del av varför kvinnor får lägre lön än män. En tudelning av föräldraförsäkringen är ett sätt att ge kvinnor mer ekonomisk makt över sina liv. Enligt rapporten IFAU, rapport 2010:5, "Effekten av delad föräldraledighet på kvinnors löner" ökar mammans framtida lön med knappt 7 procent för varje månad som pappan är föräldraledig.

Dagens system med en föräldraförsäkring som distribueras till familjen som en enhet strider också mot utformningen av det svenska socialförsäkringssystemet i stort. En viktig princip i vårt gemensamma försäkringssystem är att individen är minsta enhet och inte familjen. Det uttalade syftet med detta har varit att främja arbetslinjen och jämställdheten. Alla barn har rätt till goda och nära relationer med sina vårdnadshavare och föräldraförsäkringen bör ses som en förmån för barnen för att uppnå detta. År 2009 uppgick mäns uttag av betald föräldraförsäkring till 22 procent och kvinnors till 78 procent. En sådan snedfördelning av försäkringen är djupt problematiskt från ett barnperspektiv. För att nå de socialdemokratiska målen om ett jämställt samhälle bör föräldraförsäkringen individualiseras

Arbetslivet

Skillnaden i sysselsättningsgrad mellan kvinnor och män är i dag fem procentenheter – den högsta på nästan 20 år. När skillnaderna i sysselsättningsgrad växer mellan könen innebär det att möjligheterna för många kvinnor att försörja sig genom eget arbete och få använda sin kompetens minskar. Det förlorar vi alla på.

Heltid ska vara norm på hela arbetsmarknaden. Deltidsarbete är betydligt vanligare bland kvinnor än bland män. Bland LO-medlemmar arbetar hela 50 procent av LO-kvinnorna deltid, det vill säga varannan LO-kvinna. Av LO-männen jobbar endast 9 procent deltid. Ofrivilligt deltidsarbete är störst inom detaljhandeln, äldreården, omsorgen om funktionshindrade, skolbespisning, hotell och restaurang.

Idag får dubbelt så många kvinnor som män får belastningsskador på jobbet. Huvudorsaken är att kvinnor har mer ensidiga arbetsuppgifter och att de mer sällan än män kan bestämma sin egen arbetstakt.

Kvinnor har i dag en högre utbildningsnivå än män. Det är betydligt fler manliga arbetstagare som endast har grundskoleutbildning och det är betydligt fler kvinnor som har minst en 3-årig eftergymnasial utbildning. Mer än var fjärde kvinna hade 2010 minst en 3-årig eftergymnasial utbildning men endast knappt var femte man. I dag är kvinnorna även i majoritet på doktorandutbildningarna. Ändå har kvinnor idag lägre löner än män. En insats som bevisat fungerar mot lönediskrimineringen men som regeringen försämrat är lönekartläggning. I likhet med många fackliga organisationer anser vi att lönekartläggningar och handlingsplaner bör göras varje år samt att endast företag med färre än tio anställda ska undantas från denna skyldighet.

Förskolan och barnomsorgen är avgörande för en ökad jämställdhet. En god barnomsorg garanterar att föräldrar kan arbeta, en insikt som gör Sverige unikt gällande kvinnors arbetskraftsdeltagande. Detta måste garanteras även för föräldrar som arbetar på obekväma arbetstider.

Personalpolitik

Socialdemokratiska värderingar förpliktigar oss som företrädare att ha ett tydligare uppdrag för agerande i arbetsgivarrollen och att på ett bättre sätt leva upp till löftet om att offentlig sektor ska vara föregångsarbetsgivare. De värderingar vi som socialdemokrater har som parti, måste på ett självklart och tydligt sätt följa med in i arbetsgivarrollen.

Uppdraget måste helt enkelt vara att genomföra den politik som vi står för, även som arbetsgivare. Att inte göra det sänder signaler till privata arbetsgivare att det inte går att realisera socialdemokratisk politik för ett anständigt och jämställt arbetsliv. Kort sagt, socialdemokrater ska vara pådrivande för att kraftigt stärka anställningstryggheten, arbeta aktivt med arbetsmiljö-, inflytande- och kompetensutvecklingsfrågor samt införa heltid som en rättighet inom stadens och landstingets verksamheter.

Med vetskapen om att 45 procent av kvinnor i arbetskraften återfinns inom offentlig sektor är vi övertygade om att goda villkor i denna sektor även medverkar till att höja golvet i arbetslivet för alla kvinnor. Kommuner och landsting ska arbeta för att öka personalens inflytande och delaktighet samt för att förbättra arbetsförhållanden. Ökat inflytande och delaktighet ska inte innebära att problem med underbemanning eller dåliga förhållanden pressas nedåt i organisationen. Det är alltid politiken som är ytterst ansvarig för att alla verksamheter har tillräckligt med personal för att hålla god kvalitet i verksamheterna.

Alltför ofta finns en systematisk underbemanning i offentlig verksamhet och underbemanning används för att bakvägen klara besparingar i budget. Detta är inte acceptabelt. Vi accepterar inte att bristande budgetering för personalkostnader och ökade lönekostnader används för att dölja nedskärningar. Personalbehovet behöver budgeteras för en viss överbemanning i enlighet med sjukskrivningstal och behov av vikarier. Vi vill även införa personalbokslut för varje förvaltning så att personalsituationen kan följas upp systematiskt. Alla verksamheter ska ha ett redovisningssystem för avvikelser i personaltäthet, som skall ingå i personalbokslutet.

Målsättningen är att all personal som önskar ska arbeta heltid på fasta anställningar och med en personalförsörjning som klarar frånvaro utan att det uppstår underbemanning. För att helt klara av dessa målsättningar är arbetet med att inrätta fler vikariepooler en metod för att öka kontinuiteten i personalförsörjningen och samtidigt ge möjlighet till fasta heltidstjänster.

Jämställda löner ska vara en självklarhet i alla verksamheter. För att löner vid lika och likvärdiga arbetsuppgifter ska bli en realitet behöver det ske låglönesatsningar för att höja de oftast kvinnodominerade yrken som har de lägsta lönerna. Det krävs också en långsiktig strategi för att utveckla yrkesrollerna inom offentlig sektor. På detta sätt kan all kompetens ges en rättvis värdering och löneutvecklingen jämnas ut mellan mans- och kvinnodominerade yrkesgrupper.

Infrastrukturen

Målet om ekonomisk jämställdhet mellan män och kvinnor är en absolut nödvändighet för ett jämställt Sverige. Stadsbyggnad och trafikplanering påverkar tveklöst den ekonomiska jämställdheten, men trots det saknas perspektivet oftast när städer planeras. När den moderna staden utvecklas, byggs om och byggs vidare måste en analys av hur den stad som byggs påverkar ekonomi och sysselsättning för de som bor och verkar i staden finnas med.

Den yttre miljön påverkar den upplevda tryggheten starkt. När nya områden planeras eller befintliga områden ska upprustas ska det alltid göras en genusanalys. Det finns mycket att göra för att stärka den upplevda tryggheten, skapa bättre ljusförhållanden, undvika gångtunnlar och lägg gångstråk mellan kommunikationer och bostäder i livliga områden istället för genom lummiga parker.

Kvinnors och mäns resande ser olika ut. Att män åker mer bil och kvinnor åker mer kollektivt har länge varit känt, men det är inte den enda skillnaden i mäns och kvinnors resande. Kvinnor utför nästan kring 20 % fler service- och inköpsrelaterade resor än män och cirka 50 % fler resor för att hämta och lämna barn. Kvinnor genomför dessutom betydligt fler stopp kopplade till det obetalda hemarbetet under sina reseperioder än män gör. En utbyggd och väl fungerande kollektivtrafik är en satsning på jämställdhet. Socialdemokraterna ska fortsatt föra en politik som innebär ytterligare utbyggnad av kollektivtrafiken och som tar utgångspunkt i kvinnors resevanor och upplevda trygghet i kollektivtrafiken.

När vi talar om kvinnors rätt till får vi inte glömma att tala om den reella möjligheten att arbeta heltid. Med allt större pendelavstånd i våra tillväxtregioner, i Stockholm pendlar den genomsnittlige invånaren mer än en timme om dagen, påverkas också framförallt småbarnsfamiljers möjligheter att få livet att gå ihop. Följden av försummad infrastruktur blir att småbarnsfamiljer ofta väljer att låta en person jobba deltid när barnen är små, och den personen blir i heterosexuella relationer nästan alltid kvinnan. När stat, landsting och kommuner väljer att inte satsa på fungerande infrastruktur i våra storstadsregioner väljer de också att inte satsa på ekonomisk jämställdhet mellan män och kvinnor. Infrastrukturen, eller snarast bristerna i den, bidrar direkt till att kvinnor dels oftare arbetar deltid än män och dels oftare väljer arbetsplatser geografiskt närmare hemmet, men till lägre lön. Om vi menar allvar med att fler kvinnor ska ha möjligheten till heltid måste det också vara praktiskt möjligt att kombinera med vardagslivet, då kan stadsplanering vara en del i lösningen.

Arbete mot mäns våld mot kvinnor och våld i nära relationer

Arbetet för att upptäcka och förhindra våld ska fördjupas och intensifieras. Personal i offentlig sektor ska ha god kunskap om problematiken kring våld – särskilt gäller detta primärvård, akutvård, socialtjänst samt förskola och skola.

Mäns våld mot kvinnor och våld i nära relationer förekommer i alla samhällsskikt. Detta betyder inte att våldet i alla situationer ser likadant ut och att det behövs samma insatser för att stoppa våldet. Olika sociala och ekonomiska livsvillkor spelar en stor roll för den enskilda kvinnans möjlighet att ta sig ur en våldsrelation.

Mäns våld mot kvinnor är ett uttryck för att det finns en maktordning mellan gruppen män och gruppen kvinnor. Våldet är det yttersta uttrycket för att män som grupp har mer makt än kvinnor som grupp. Denna insikt är viktig i arbetet mot våld i nära relationer, däremot får det aldrig innebära ett osynliggörande av våld i relationer som följer ett annat mönster, exempelvis våld i samkönade relationer. Även våld i relationer som inte är mäns våld mot kvinnor måste ingå i arbetet för att upptäcka och förhindra våld.

Det är av största vikt att kunna identifiera våldets olika uttryck för att också kunna ge det stöd som krävs i det enskilda fallet, denna kunskap måste i högre grad finnas bland personal i offentlig sektor men särskilt i primärvård, akutvård, socialtjänst samt förskola och skola.

För att våldet ska kunna stoppas behövs även mer av processbaserad styrning och samverkan mellan myndigheter såsom polis, rättsväsende, vården och socialtjänsten.

Ansvaret för att skydda en individ kan aldrig överlåtas till frivilligorganisationer. Vid mäns våld mot kvinnor har detta tyvärr alltför ofta varit fallet, där kvinnojourer har setts som ansvariga för arbetet. Kvinnojourer och andra frivilligorganisationer utför ett enormt värdefullt arbete som ska stödjas av det offentliga. Ansvar för att tillgodose skyddat boende finns dock alltid ett politiskt ansvar.

Arbete mot hedersrelaterat våld

Hedersrelaterat våld är idag ett etablerat begrepp i Sverige, men definitionen är inte alltid tydlig. Hedersrelaterat våld är inte kopplat till någon religion utan är en patriarkal struktur som har sina rötter i tusen år gamla kulturella aspekter. Det finns en skillnad mellan om våldet är tabubelagt av omgivningen eller om det är sanktionerat av övriga familjemedlemmar, vilket är situationen vid så kallat hedersrelaterat våld.

Arbetet mot hedersrelaterat våld kräver i mångt och mycket samma insatser som arbetet för att förhindra våld mot kvinnor: Samverkan mellan myndigheter, tillgängliga jourer och ett tillgodosett behov av skyddat boende. Men det finns också stora skillnader. Hedersrelaterat våld drabbar även söner.

Idag saknas en straffrättslig definition av vad ett hedersbrott är. Vi vill ha en utredning som undersöker om befintlig lagstiftning är tillräcklig för att lagföra denna typ av brott, eller om en lagändring är nödvändig. Lagstiftning kan vara ett sätt att förändra attityder och förebygga brott

Det största och viktigaste arbetet handlar om att förändra normer och arbeta förebyggande. Dels måste man arbeta med att ge alla kvinnor i Sverige förutsättningar att leva ett jämställt liv, utbilda analfabeter, ge alla kvinnor möjlighet att försörja sig själva och avskaffa inlåsnings effekter som exempelvis vårdnadsbidraget. Samtidigt måste man arbeta aktivt med unga människor som växer upp i Sverige och som riskerar att ta till sig hederskulturen, arbeten med kill- och tjejgrupper är otroligt viktiga.

Det är också grundläggande att de som utsätts för hedersförtryck eller våld upptäcks. Därför måste exempelvis poliser och socialsekreterare utbildas kring hedersproblematik så att de både kan uppräcka offer och ha rätt verktyg för att bemöta dem. I arbetet är det viktigt att nå alla grupper och nya metoder måste prövas. Alla kommuner i Sverige bör ha en handlingsplan för att hantera och förebygga hedersrelaterat våld.

Partikongressen föreslår besluta:

- D297:1 att ta fram ett nytt jämställdhetspolitiskt program utifrån motionen
- D297:2 att besluta att Socialdemokraterna ställer sig bakom en utredning av ett avskaffande av begreppet juridiskt kön
- D297:3 att besluta att verka för en lagstiftning om kvotering av underrepresenterat kön till ledningen i bolag och styrelser när man inte uppnår målet om 40/60 i fördelning mellan kvinnor och män
- D297:4 att besluta att verka för att alla budgetar ska granskas ur genusperspektiv
- D297:5 att besluta att verka för att tillgången till könsuppdelad statistik ska säkerställas
- D297:6 att besluta att verka för att alla barn ha rätt till 30 timmar i förskolan, oavsett vad föräldrarnas sysselsättning är

- D297:7 att besluta att verka för att sex- och samlevnadsundervisning ska ingå i lärarutbildningen
- D297:8 att besluta att verka för att föräldraförsäkringen ska individualiseras
- D297:9 att besluta att verka för att heltid tillsvidare ska vara norm på hela arbetsmarknaden
- D297:10 att besluta att verka för att införa lönekartläggning varje år för alla företag med fler än 10 anställda och låta diskrimineringsombudsmannen avdela resurser för att genomföra systematiska granskningar av arbetsgivarnas lönekartläggningar
- D297:11 att besluta att verka för att specialkurser om hedersproblematik ska införas för studenter som läser på polishögskolan, lärarhögskolan, juristinjen och socialhögskolan

Stockholms partidistrikt

MOTION D298

SKÖVDE ARBETAREKOMMUN (ENSKILD)

Nytt jämställdhetspolitiskt program för Socialdemokraterna

Efter snart två mandatperioder med en borgerlig regering går jämställdheten åt fel håll. Andelen kvinnor i börsbolagsstyrelserna minskar, kvinnor tar ut närmare 80% av föräldraledigheten, kvinnor tjänar mindre, kvinnor jobbar ofrivillig deltid, kvinnor tar en mycket stor del av ansvaret för hem, familj och äldre släktingar, pga dubbelarbete blir kvinnor sjukare och av de sexuella övergrepp som sker är det närmare 85% kvinnor som förgrips. Detta är bara några exempel på hur ojämställt samhället är. Trots att Socialdemokraterna är ett feministiskt parti, genomsyrar inte det alla våra beslut. Kvinnor som grupp är underordnade män som grupp. Vi socialdemokrater är beredda att förändra det och måste gå från ord till handling, därför behövs ett nytt jämställdhetspolitiskt program. För att bryta könsmaktsordningen och det strukturella övertaget som män har krävs en politik som omfördelade makt, pengar och normer. Alla kvinnor och män är lika, men måste få chanser utifrån sina möjligheter och behov. Det jämställdhetspolitiska målet är att kvinnor och män ska ha samma makt att forma sina liv och ta del i samhället på samma villkor.

I statliga, landstingsägda och kommunala bolag och börsnoterade bolags styrelser är kvinnor kraftigt underrepresenterade. Det innebär att kvinnor har mindre makt, det kan inte accepteras. För att kräva kvotering hos andra krävs också att vi föregår med gott exempel inom våra egna organisationer. Kvinnor har i dag en högre utbildningsnivå än män. Mer än var fjärde kvinna hade 2010 minst en 3-årig eftergymnasial utbildning men endast knappt var femte man. I dag är kvinnorna även i majoritet på doktorandutbildningarna. Ändå har kvinnor lägre löner än män. Jämställda löner ska vara en självklarhet inom alla yrken och verksamheter för det krävs en långsiktig strategi. Skillnaderna i sysselsättningsgrad växer mellan könen det innebär svårigheter för kvinnor att försörja sig genom eget arbete. Heltid ska vara norm på hela arbetsmarknaden. Deltidsarbete är betydligt vanligare bland kvinnor än bland män. Bland LO-medlemmar arbetar hela 50 procent av LO-kvinnorna deltid, det vill säga varannan LO-kvinna. Ofrivilligt deltidsarbete är störst inom detaljhandeln, äldreården, omsorgen om funktionshindrade,

skolbespisning, hotell och restaurang. Idag får dubbelt så många kvinnor som män belastningsskador på jobbet. Huvudorsaken är att kvinnor har mer ensidiga arbetsuppgifter och att de mer sällan än män kan bestämma sin egen arbetstakt.

Förskolan och fritidshemmen är i första hand bra för barnen men är också avgörande för en ökad jämställdhet. En god barnomsorg på alla tider på dygnet garanterar att föräldrar kan arbeta. Sverige har varit unikt gällande kvinnors arbetskraftsdeltagande. Mäns uttag av betald föräldraförsäkring är ca 22 procent och kvinnornas ca 78 procent. En sådan snedfördelning av försäkringen är djupt problematiskt från ett barnperspektiv. För att nå de socialdemokratiska målen om ett jämställt samhälle bör föräldraförsäkringen individualiseras. Undersökningar visar att kvinnors löner stiger om mannen tar ut föräldraförsäkring (IFAU, rapport 2010:5, ”Effekten av delad föräldraledighet på kvinnors löner”)

Mäns våld mot kvinnor är det yttersta uttrycket för att män som grupp har mer makt än kvinnor som grupp. Olika yrkesgrupper såsom poliser, lärare, jurister och socialsekreterare bör utbildas kring sexuella övergrepp och våld mot kvinnor så att de både kan upprätta offer och ha rätt verktyg för att bemöta dem. Alla kommuner i Sverige bör ha en handlingsplan för att hantera och förebygga misshandel och våld mot kvinnor.

Partikongressen föreslås besluta:

- D298:1 att föreslår partikongressen besluta att ta fram ett nytt jämställdhetspolitiskt program utifrån motionen
- D298:2 att partikongressen beslutar att verka för en lagstiftning om kvotering av underrepresenterat kön till ledningen i bolag, styrelser när man inte uppnår målet om 40/60 i fördelning mellan kvinnor och män
- D298:3 att partikongressen beslutar att verka för att våra egna organ så som partikongress, ledning, partistyreelse, distriktsordförande, distriktsstyrelser och arbetarekommuner har en jämn könsfördelning
- D298:4 att partikongressen beslutar att verka för att förskolor och fritidshem har flexibla öppettider
- D298:5 att partikongressen beslutar att verka för att föräldraförsäkringen ska individualiseras
- D298:6 att partikongressen beslutar att verka för att heltid ska vara norm på hela arbetsmarknaden
- D298:7 att partikongressen beslutar att verka för att införa lönekartläggning varje år för alla företag med fler än 10 anställda
- D298:8 att partikongressen beslutar att verka för att förebygga sexuella övergrepp genom bl.a utbildning för berörda yrkesgrupper samt genom upplysning till allmänheten på olika sätt

S-kvinnor i Skövde Socialdemokratiska Arbetarekommun genom Monica Green
Skövde arbetarekommun beslöt att sända motionen som enskild till kongressen.

MOTION D299

UPPSALA ARBETAREKOMMUN

Utveckla ett kommunalpolitiskt handlingsprogram (S) för ökad jämställdhet

Det är idag 40 år sedan de stora jämställdhetsreformerna genomfördes i Sverige. Formellt har Sverige en tvåförsörjarmodell, men kvinnor försätter i praktiken att ta huvudansvar för barn och hushåll. Samtidigt växer inkomstskillnaderna. Kvinnors liv i arbete och familj har blivit alltmer olika. Mest bekymmersamt är att fattigdomen bland kvinnor och barn har ökat markant. Enligt Folkhälsoinstitutet lever var fjärde ensamstående mamma idag i relativ fattigdom (2010).

S-kvinnor har länge drivit centrala jämställdhetspolitiska krav som individualiserad föräldraförsäkring, rätt till heltid och barnomsorg på obekvämt arbetstid. Det har varit en i långa stycken framgångsrik strategi. Partikongressen har fattat beslut om en tredelad föräldraförsäkring och partiledningen ger uttryckligen stöd till flera av S-kvinnors krav, som rätt till heltid och utbyggd barnomsorg. Problemet är att jämställdheten alltför ofta prioriteras lågt, när det blir dags för skarpa politiska beslut. Det gäller inte minst i kommunerna, som har en nyckelroll i den praktiska jämställdhetspolitiken. Ett exempel är politiken för rätt till heltidsanställning. Tidningen Kommunalarbetaren visade i en analys, hösten 2011, att knappt hälften av landets socialdemokratiska kommuner har genomfört rätt till heltid. Om socialdemokratisk jämställdhetspolitik ska ha trovärdighet, krävs en större samstämmighet mellan politisk retorik och praktik.

S-kvinnor menar att Socialdemokraterna bör ha höga jämställdhetspolitiska mål. Oberoende av var i Sverige kvinnor och män lever och arbetar ska de möta socialdemokrater som i praktisk politik driver en kraftfull politik för jämställdhet och social rättvisa. Ett sätt att arbeta med jämställdhet på kommunal nivå kan vara kommunala handlingsprogram. Sådana handlingsprogram kan omfatta till exempel principer för hur kommunen agerar som arbetsgivare, och principer för hur kommunen utvecklar vård, skola och omsorg (principer om rätt till heltid, principer om barnomsorg på obekvämt arbetstid, principer om kvalitet i äldreomsorg och förskola, etc.) För att utveckla en samstämmighet i socialdemokratisk, kommunal jämställdhetspolitik bör erfarenhetsutbyte och samarbete främjas, till gagn för idé- och kompetensutveckling. Ett förslag är att den socialdemokratiska gruppen i SKL får i uppdrag att utveckla gemensamma riktlinjer för kommunala, socialdemokratiska handlingsprogram. Ett sådant arbete, som tar vara på kunskap och erfarenhet från hela landet, kan få en avgörande betydelse i arbetet med att utveckla en mer kraftfull och trovärdig socialdemokratisk jämställdhetspolitik.

Partikongressen föreslår besluta:

D299:1 att den socialdemokratiska gruppen i SKL får i uppdrag att utveckla idéer och principer som kan ligga till grund för socialdemokratiska, kommunala handlingsprogram för ökad jämställdhet

Lena Hartwig, Berit Ericsson och Ylva Stadell

Uppsala arbetarekommun beslöt att anta motionen som sin egen.